JOCURI MORTALE

virtual-project.eu

DIANA URBAN

JOCURI MORTALE

Original: These Deadly Games (2022)

Traducere din limba engleză şi note de:

ANCA-IRINAIONESCU

virtual-proiect.eu

2022

^^BOOKZONE

CAPITOLUL 1

Aveam de gând s-o ucid pe Zoey.

Simţeam cum îmi fierbe un ghem de foc în stomac, în timp ce mă furişam în urma ei. Uitase de prezenţa mea şi privea peste balconul de piatră spre pădure. Pe câmpul de dedesubt zăceau împrăştiate trunchiuri de copaci putreziţi, dar din umbră nu pândea nimeni.

Acum era şansa mea să o elimin.

Simţeam furnicături în vârful degetelor, pe când mă furişam mai aproape, dorinţa de răzbunare alergându-mi prin vine. Cum să o fac? Aş fi putut să o împing peste marginea

balconului, dar aceasta nu mi-ar fi garantat că moare. Nu eram destul de sus deasupra solului, aşa că depindea de felul în care ateriza. Aş fi putut să o împuşc, însă îmi tremurau degetele şi nu puteam garanta că aş fi nimerit ţinta. Şi voiam să moară.

Parcă aş fi un maniac ucigaş, nu-i aşa?

Ei bine, vă rog să mă credeţi, nu merita să-mi fie milă de ea. Nu după ceea ce făcuse.

Cu un pumnal ar fi fost mai bine. Să-mi înfig lama în spatele ei ar fi fost oricum cea mai satisfăcătoare cale de a o doborî. Dumnezeu mi-e martor că m-a înjunghiat şi ea pe la spate de suficiente ori, aşa că, dacă o ucideam şi eu acum, nici măcar nu eram chit.

Mi-am scos pumnalul din teacă şi am

redus distanţa dintre noi, păşind silenţios şi precaut. Zoey stătea nemişcată, doar părul lung îi flutura în bătaia vântului, în timp ce privea în zare. Concentrată, neclintită. Ce naiba aştepta? Nu conta, m-am apropiat şi mai mult, am ridicat pumnalul şi i l- am înfipt în spate.

— La naiba, Crystal! a strigat Zoey din fotoliul ei moale cu spătar ajustabil.

Şi-a aruncat căştile roz de gamer asortate cu vârfurile roz ale părului ei blond în timp ce pe ecran apărea mesajul de alertă *„ShardsOfGlass* a eliminat *DaggerQueen29*". Pisica mea, Whiskers, a sărit din colţul unde îşi strânsese lăbuţele albe şi a zbughit-o pe scări. Sărmanul ghem blănos, era destul de rău că echipa mea de sport

din jocul video îi invadase teritoriul din bârlogul nostru de la subsol în zorii zilei.

Mi-am frecat buzele una de alta, încercând să-mi reţin un zâmbet şi simţindu-mă groaznic. Nu puteam să mă hotărăsc ce îmi oferea mai multă satisfacţie: faptul că eram ultimul jucător rămas în această rundă şi marcasem cincizeci de MortalBucks în plus peste zece ca să o ucid pe Zoey sau că aceasta era ultima şansă pentru ea să le câştige înainte de turneul statal de duminică al MortalDusk.

Nu-mi venea să cred că nu mai erau decât două zile. Două zile până când aveam să aflăm cine va câştiga premiile turneului la individual şi la întrecerea pe echipe, fiecare de câte

250.000 de dolari. Două zile până când aveam să aflăm cine va promova la coroana anuală MortalDusk de la New York de luna viitoare, împreună cu ceilalţi câştigători de la nivelul statelor. Parcă mă văd acum: stau pe scenă la turneu împreună cu prietenii mei în costume şi primim premiul în faţa mulţimii care ovaţionează şi a camerelor – ca să nu mai vorbim de deplasarea cu toate cheltuielile plătite până la New York pentru coroană şi sponsorizările care ar decurge de aici. Sponsorizări pentru care sunt gata să fac moarte de om.

Şi am menţionat premiile coroanei la individual şi pe echipe care sunt de trei milioane de dolari? Exact. Trei. Afurisite. De milioane. De dolari. Cum ar fi să ai o asemenea sumă în bani

cash la şaisprezece ani? Ai fi un om *făcut.* Vreau să spun că eu, personal, nu am jucat ca să câştig competiţia la individual, iar dacă vom câştiga la echipe, împărţim în cinci! Dar şi aşa, e tare! Nu am fost un geniu la matematică, însă până şi eu ştiu că această sumă mi-ar schimba viaţa. Aveam şanse mari să câştigăm turneul pe echipe, şi nu numai din punct de vedere statistic, de vreme ce Vermont are cel mai mic număr de competitori. Am dominat luni de zile clasamentul liderilor din statul nostru.

Problema era că numai cinci dintre noi puteau juca într-o echipă la turneu... şi toţi şase doream să jucăm. Aşa că am decis să facem o competiţie pentru loc; primii cinci care vor câştiga douăzeci de mii de

MortalBucks vor avea dreptul să fie în echipă.

Şi am refuzat să fiu eu oul stricat.

— Ei bine, lui Crystal nu-i arde de glumă, a spus Dylan, cel mai recent recrut al nostru.

Stăteam cu picioarele încrucişate pe canapea, iar genunchiul lui era la doi centimetri de al meu – nu că aş fi observat ceva. îmi făcea un compliment pentru că eram bătăioasă sau voia să spună că sunt o trădătoare? Mi-a întâlnit privirea peste ochelarii cu ramă de baga şi a ridicat un colţ al gurii, făcând o gropiţă în obraz. Doamne, de ce era aşa de mişto – vreau să spun, atât de greu de citit?

— Păi, suntem la limită…

— Hei, veniţi aici, jos! a strigat

Zoey.

Tot restul echipei eram sus; Dylan era singurul care mai rămăsese să se uite după ce fusese ucis în runda lui.

— începe runda următoare...

— Şşş, am spus. Ai mei încă dorm.

Trăsăturile ascuţite ale lui Zoey s-au schimonosit într-o încruntătură, principala noastră formă de comunicare din aceste zile. Uf, detestam să concurez în felul acesta. Dar de câştigarea turneului depinde dacă familia mea va mai continua să locuiască aici sau nu. Divorţul părinţilor mei de anul trecut fusese rapid – prea rapid – şi mama se luptase de atunci să plătească singură ipoteca. Era vina mea că tata plecase atât de repede, aşadar, eu trebuia să câştig

acel premiu în bani. Nu puteam să o las pe Zoey să mă împiedice să particip la competiţie. Ne descurcam oricum şi fără lupta ei cu arma.

Prietena mea cea mai bună, Akira, a fost prima care a coborât scările, cu faţa ei în formă de inimă atât de încinsă, că ai fi putut prăji un ou pe ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, dar s-a ghemuit fără un cuvânt lângă mine în partea cealaltă, şi-a pus căştile peste părul lung până la bărbie, lucios, negru, şi şi-a proptit laptopul de şold.

în MortalDusk, ea era arhitectul nostru principal, un vestitor al morţii pentru oricine se pierdea în clădirile ei. Dar acum arăta de parcă ar fi vrut să ridice o fortăreaţă în jurul ei şi să se ascundă acolo până la sfârşitul lumii.

Prietenul ei, Randall, a coborât scara următorul, chicotind, în timp ce îşi dădea pe spate părul şaten-deschis şi ciufulit, care părea decolorat de soare la vârfuri – o minciună gogonată, la fel ca şi tenul bronzat, căci nu stătea aproape niciodată la soare.

— Nu e deloc amuzant, s-a stropşit Akira.

— O, este chiar foarte amuzant, a spus Randall, aruncându-i un baton de musli, deşi avea şi el obrajii puţin îmbujoraţi.

Am bătut-o uşor pe braţ pe Akira.

— Kiki, ce s-a întâmplat?

M-a bătut şi ea pe braţ, în timp ce Matty cobora ultimul pe scară, cu o cola dietetică în mână, cu ochii de culoarea mierii sclipind amuzaţi sub şapca de baseball pusă cu cozorocul la

ceafa.

— Mama ta i-a prins în timp ce se giugiuleau în cămară, mi-a spus el. Randall l-a îmbrâncit în glumă.

— Haide, fugi de-aici, omule.

Akira s-a înroşit şi mai tare, până în vârful nasului.

— O, Doamne, am râs. A încercat să-ţi ţină un discurs sau... ceva?

Nu m-aş fi gândit la aşa ceva din partea ei.

— Nuu, a fost cool, a spus Randall.

— Spre deosebire de faţa Akirei.

Matty s-a lăsat pe scaunul tatei de la vechiul lui birou în formă de L. Akira şi-a acoperit obrajii

în flăcări, dar a spus, zâmbind:

— Uite cine vorbeşte.

Matty roşea întotdeauna foarte uşor. A râs în timp ce se apleca să reîncarce jocul. Avea o conformaţie de baschetbalist – înalt, lat în umeri, zvelt –, deşi singurele sporturi pe care le practicase vreodată erau pixelate. Ochii căprui scânteietori, obrajii rotunzi şi tricoul maro supradimensionat îi dădeau înfăţişarea unui urs, într-un contrast izbitor cu avatarul lui răutăcios de mag, care se pricepea cel mai bine să producă scântei şi mingi de foc.

— Şi ce se întâmplă dacă niciunul dintre voi nu atinge douăzeci de mii? Randall a schimbat subiectul şi s-a aşezat lângă Matty. Era arcaşul

nostru de frunte, un ţintaş atât de bun, încât îi făcea pe toţi ceilalţi să pară nişte soldaţi nepricepuţi.

Nu a fost o surpriză că atinsese deja douăzeci de mii, la fel ca şi Dylan. Ce bandiţi!

— Vă iubesc, pe bune, dar nu avem de gând să jucăm piatră-hârtie-foarfece cu treaba asta, a mormăit Matty.

Niciunul dintre noi nu îşi dorea să lase asta în voia norocului.

— O să ajungem acolo, am spus.

De aceea ne întâlniserăm atât de devreme într-o vineri, înainte de ore. Aveam nevoie de fiecare minut liber ca să acumulăm puncte pentru MortalBucks. Calculam câştigurile numai la întâlniri. Randall nu putea să

joace în timp ce îşi suna clienţii la Food Xpress.

— Am putea să sunăm acum, a intervenit Zoey.

îi convenea să vorbească aşa – avea numai cu câteva puncte mai mult de MortalBucks decât Akira, care era pe ultimul loc. Dar norocul ei era că mai avea oricum o şansă să joace în turneu. Dacă nu mi-aş fi ţinut gura – dacă ar fi ştiut toată lumea ce făcuse în ultimele câteva luni ar fi fost dată afară din echipă într-o fracţiune de secundă. Se pricepea foarte bine să pretindă că nu făcuse nimic greşit.

Ca să fim corecţi, toţi tăcuserăm câte ceva. Cu excepţia lui Dylan. Nu era chinuit de amintirile care ne copleşeau pe noi, toţi ceilalţi. Amintirile care îmi făceau să urlu în

toiul nopţii cinci ani mai târziu.

— Nu putem?

Akira a răbufnit, făcându-mă să revin la realitate. M-am uitat urât la Zoey.

— Asta ar fi corect... cum anume?

— Spuneam şi eu, s-a încruntat ea din nou.

Matty a luat un creion de pe birou şi l-a aruncat spre Zoey, ratând-o cu aproape un kilometru.

— Nu poţi să încetezi o dată? Regulile sunt reguli!

I-am zâmbit şi şi-a dat ochii peste cap spre Zoey, dar s-a înroşit în obraji.

Zoey era încă bosumflată când dragonii noştri ne-au aruncat pe o hartă nouă. Glumea mereu şi spunea că are faţa de scorpie calmă – deşi

Akira şi cu mine spuneam că este mai degrabă faţa de ucigaşă cu toporul –, dar acum arăta de-a dreptul nefericită, cu buzele ei roz pline, strânse pungă, cu o cută adâncă între sprâncenele cafenii.

Câteva minute mai târziu, Dylan m-a împuns în cot.

— Am o rezervă de poţiuni tămăduitoare.

— Nu, mulţumesc, am spus eu, golind un cufăr cu comori. Tocmai am găsit o grămadă.

— N-aveam de gând să ţi le fac cadou, a zâmbit Dylan.

Am pufnit drept răspuns şi i-am întâlnit privirea pentru un moment, surprinzând o sclipire în ochii lui. Se credea al naibii de deştept! Sau chipeş. Şi poate că era şi una, şi alta. Dar

adevărul este că, dacă nu ar fi fost Dylan, nu am fi ajuns în această încurcătură.

în timpul verii, au circulat zvonuri despre disensiunile din MortalDusk, în legătură cu campionatul anual. Turneele din martie aveau să se desfăşoare la nivelul statului, în loc să fie regionale. Vor concura echipe de şase jucători în loc de cinci, aşa se spunea. Mai multe premii ca oricând. O coroană a oraşului New York mai mare ca oricând. Dar aveam nevoie de încă un coleg de echipă ca să ne calificăm. Aşa că am organizat probe în prima săptămână din clasa a Xl-a şi l-am recrutat pe Dylan, băiatul nou din şcoală. Când MortalDusk şi-a anunţat regulile – turnee statale, dar cu echipe de cinci –, n-am putut pur şi simplu să-l

dăm afară. Şi apoi, ne sporise şansele. Era un adevărat vrăjitor, se pricepea foarte bine să facă fel de fel de poţiuni şi vrăji ca să elimine duşmanul, ochea bine, avea reflexe rapide, maxilare puternice, pomeţi bine conturaţi, păr castaniu şi ochii aceia de culoarea oţelului cenuşiu...

O, la naiba. A început să lovească în taste, într-un schimb clar de focuri cu Randall, care îşi anihila bara de spaţiu.

— Avem musafiri, a spus Randall.

— Băiete, a spus Matty, te rog să nu-mi spui că este Fishman.

— Este Fishman.

La naiba. Jeremy Fischer, alias Fishman, fusese mereu pe primele locuri în topul jucătorilor din Vermont, cel puţin până de curând.

— îh! De ce joacă aşa de devreme?

Matty era decis în mod special să-i învingă pe cei mai înfumuraţi jucători care aveau deja milioane de adepţi ca Fishman şi câştigau o groază de bani.

— Păi, când nu joacă el? a spus Akira, dându-şi la o parte o şuviţă rebelă de păr negru.

De când îşi dăduse seama că într-un oraş din apropiere locuia un grup *bona fide* îşi asumase drept misiune personală să ne caute şi să ne distrugă. Publicul lui credea că este o revoltă. Fusese la turneu duminică, dar, din fericire, colegii lui de echipă erau maeştri ai mediocrităţii. Cu toate acestea, avea să ne dea mari bătăi de cap la concursul individual.

Zoey a aruncat o privire la telefon.

— Ştiam eu că am văzut o alertă că a intrat *live.*

— Mulţumesc pentru avertisment, frăţioare, a spus Randall.

Se ocupa de canalele echipei noastre pe YouTube şi Twitch, dar astăzi Akira l-a convins să nu transmită în direct, căci era mahmur ca naiba, şi a arătat spre părul care i se ridica în toate direcţiile.

M-am repezit şi eu în pădure:

— Unde sunteţi, fraţilor?

Randall s-a scărpinat în barba mică de pe maxilarele lui pătrate.

— Chiar la nord de Lacul Blackpool.

— Vin şi eu.

— Nu e nevoie, a spus Matty.

Ştiu că voia să mă concentrez să înscriu mai multe lovituri ca să-mi asigur locul în echipă. Dar era mai uşor să-l doborâm pe Fishman împreună.

— Dacă nu-l eliminăm urgent, o să ne hăituiască pe fiecare în parte.

Dincolo de pădure, am găsit-o pe vrăjitoarea elfului Akirei construind o fortăreaţă de lemn pe ţărmul Lacului Blackpool. Am ales un costum ţărănesc pentru avatarul meu. Mai mulţi jucători m-au confundat cu un începător, dar eram un asasin care avea să-i şocheze prin priceperea lui de a şterpeli şi a nimeri drept la ţină.

Matty era deja pe acoperiş şi îşi deconecta bastonul.

— L-ai prins, frăţioare?

— Şi-a ridicat scutul foarte sus,

a spus Randall.

în timp ce mă furişam dintr-un tufiş în altul, cinci săgeţi au trecut între cavalerul lui Randall şi pescarul lui Fishman. Dar Fishman avea poziţie la înălţime şi s-a năpustit împotriva lui Randall.

Fishman854 l-a eliminat pe RanWithlt cu o baghetă în flăcări.

— Of! a exclamat Randall furios şi şi-a aruncat părul rebel la spate. Nu pot să sufăr când face trucul ăsta medieval gen Jedi. Unde te duci, omule? l- a întrebat pe Dylan.

— Trebuie să mai fac poţiuni pentru scut, a răspuns Dylan.

Zoey părea să se ţină şi ea la distanţă, sperând probabil că ne vom ocupa noi de asta.

Matty l-a împuşcat pe unul dintre

prietenii lui Fishman cu un fulger.

— L-am prins!

Dar Fishman i-a deviat următoarea lovitură şi a început să danseze când Matty a tras din nou, tachinându-l.

— Fătălăule!

M-am furişat în spatele lui Fishman.

— L-am prins.

— Nici vorbă. E al meu, a spus Matty.

Era un mare fan al lui Fishman. Apoi, totul s-a schimbat. Dintr-odată, Matty a ridicat din sprâncenele groase.

— Are un lansator de foc infernal!

— Fugi! a strigat Akira.

Au evadat din fortăreaţă, în momentul în care Fishman i-a dat foc, scăpând ca prin urechile acului în pădure.

Matty a tras o înjurătură.

— Crys, te descurci tu cu asta.

A naibii să fiu dacă nu m-am descurcat.

Mi-am scos bastonul de şoc şi i-am luat urma lui Fishman, evitând să ating copacii ca să nu fiu detectată. Stomacul îmi făcea mici salturi mortale, ştiam că publicul lui numeros ne privea şi aproape că aveam trac. Când m- am apropiat suficient, am ochit, iar degetele îmi tremurau de anticipare...

Uşa de la subsol s-a deschis cu zgomot. Am tresărit şi am ratat lovitura, fulgerul meu abia dacă l-a atins pe Fishman. Mama cobora scara ca o furtună şi îşi strângea buclele nepieptănate într-un coc dezordonat.

— Crystal, nu mi-ai văzut

cheile?

— Oo, mami...

— Nu le găsesc nicăieri!

Fishman s-a răsucit şi m-a aruncat afară din joc.

— La naiba!

Mi-am trecut o mână peste faţă.

— Nu sunt la tine în poşetă?

Akira înţepenise cu obrajii roşii din nou, clar stânjenită de mai înainte.

— Nu, evident că nu, a răspuns ea imitându-mi vocea.

Am scos limba una la alta, aşa cum se obişnuia într-o relaţie cât se poate de normală mamă – fiică. Dar pe fruntea ei se adânceau cutele de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Tocmai am fost chemată la o

2022

operaţie de urgenţă. Două asistente sunt bolnave de stomac, aşa că acum fac două schimburi şi trebuie mai întâi să o las pe Caelyn la şcoală.

— Nu poate să ia autobuzul – ei, drăcia dracului, am spus eu şi mi-am adus aminte. Frost Valley.

Era prima vineri din martie, aşa că surioara mea trebuia dusă cu două ore mai devreme astăzi; clasa a VUI-a pleca într-o excursie în care petreceau noaptea la o cabană din munte şi făceau o zi întreagă săniuş, tirobană şi exerciţii jenante de teambuilding.

— Păi, da, a spus mama. Totul se întâmplă întotdeauna deodată.

— Legea lui Murphy, s-a băgat Randall în vorbă.

— Nu, este vorba de sincronizare, a spus Zoey.

— Nu-i pasă, literalmente, nimănui, a spus Randall cu o voce plată.

Zoey i-a aruncat o privire urâtă, dar Akira a chicotit şi parcă s-a mai relaxat puţin. Pieptul lui Randall s-a umflat uşor – îi plăcea s-o facă să râdă. Ceilalţi erau preocupaţi să arunce cu săgeţi în Fishman, care în cele din urmă încetase să se mai rotească deasupra capului avatarului meu mort, jubilând pentru publicul său.

Mama a oftat.

— Oricum ar fi, e de rahat.

în ultima vreme, mama se chinuia să se ocupe de cât mai multe lucruri între turele suplimentare pe care le făcea ca să plătească facturile. Dar meciurile de urlete pe care le avea cu beţivul de taica-meu noaptea târziu

erau şi mai de rahat. învăţasem să-i abat atenţia lui Caelyn de la acestea. Acum câţiva ani, când începuseră, se furişa în camera mea şi se băga în patul meu, iar eu îi strângeam în braţe trupuşorul subţire şi tremurând şi ascultam cum răcneau unul la altul. Dar după aceea am început să-i pun pe urechi nişe căşti mari şi jucam Mario Kart până când se termina totul.

Jocurile video sunt de nădejde în privinţa aceasta. Te abat de la durere, îţi opresc lacrimile.

Acum faţa frumoasă a mamei mele arăta tot mai chinuită cu fiecare zi, cu cearcăne vineţii sub ochi. Uneori îmi spuneam că arată mai stresată decât înainte să plece tata. „E vina mea, vina mea, vina mea”. Mi se strângea pieptul.

— O duc eu pe Caelyn la şcoală, m-am oferit.

Pe chipurile prietenilor mei s-a aşternut o grimasă colectivă. Nu mai aveam timp să câştigăm MortalBucks.

Dar mama a răsuflat uşurată.

— Oh, mulţumesc, dar tot trebuie să-mi găsesc cheile…

A pornit înapoi pe scară, apoi s-a oprit.

— O, şi Caelyn şi-a uitat inhalatorul în dulap. Este singurul care i-a rămas, ca de obicei. Ai grijă să se ducă să-l ia înainte să se urce în autobuz, da?

— Am înţeles.

în timp ce mama alerga sus, mi-am închis laptopul şi mi-am netezit buclele castanii răsucite. MortalBucks va trebui să aştepte.

— Regret, dragilor! mai avem timp şi diseară şi mâine...

— Putem să ne ocupăm noi de bunul mers al lucrurilor până te întorci, a spus Zoey, calculând cu ochii ei căprui.

Aveam să lipsesc o jumătate de oră. Ideal pentru ea.

— Ştiţi ceva? Eu vreau un Starbucks oricum, a spus Akira, văzând neliniştea de pe faţa mea.

Cafeneaua era chiar lângă şcoală.

— După aceea putem să ne întâlnim la laboratorul de computere şi să jucăm până la prima pauză.

— Sunt gata pentru S-bucks, a spus Randall.

— Dar internetül este mai rapid aici... a început Dylan.

Pentru că nu era atent, i s-a

prăbuşit avatarul.

— Ei, mare pagubă!

Şi-a închis laptopul.

— Scuze..., am spus din nou, scotocind după telefon printre pernele canapelei.

încheieturile degetelor mele au atins blugii lui Dylan, dar acesta s-a ridicat înainte să vadă că roşisem.

— Da' ce e cu tine, Crystal? a întrebat Matty strâmbându-se exagerat. Ce înseamnă să fii o fiică bună.

— Of, fiicele bune sunt cele mai rele, a spus Randall.

— E dezgustător, zău aşa, a zis Matty.

Ochii lui şi ai lui Randall au sclipit răutăcioşi, aşa cum făceau întotdeauna când cei doi zeflemiseau pe cineva.

Dacă am fi transmis în direct, publicul nostru ar fi înghiţit şi asta.

— Aveai o mutră dezgustătoare, i-am repezit.

— Mi-a ieşit, a replicat el rânjind.

Şi-a întins braţele în sus, mai să atingă tavanul.

— Foarte bine, vă las la Starbucks, după aceea fac un duş.

Ştiam că aceasta era scuza lui ca să evite Starbucks. Acum câteva luni, comandasem un Frappuccino cu soia şi mi-au adus în schimb un Frappuccino cu lapte de migdale. Apoi Matty a luat o sorbitură şi... ei, nu a fost o zi bună. Au urmat o mulţime de înţepături. Nu puteam să-l învinuiesc pentru că este traumatizat. Chiar şi cele mai mici urme de alune sau nuci îi produceau o

reacţie alergică.

— Scârbos, s-a scuturat Randall. Nu aveai de gând să faci duş astăzi?

— Ce? Matty s-a mirosit la subţiori. Doar nu miros, nu-i aşa?

— întotdeauna miroşi, a spus Randall.

— A trandafiri, a completat Matty.

— A trandafiri morţi, s-a băgat şi Dylan în vorbă.

Randall a chicotit şi a întins pumnul gata să lovească. Dylan înţelesese repede că avem un tip special de umor, deşi îmi dădeam seama întotdeauna când glumeau ceilalţi. Dar cu el nu eram niciodată sigură.

Când am ajuns noi sus, mama plecase – probabil că îşi găsise cheile

–, iar sora mea, Caelyn, stătea rezemată de şifonierul cu haine şi se juca cu talismanul ei artizanal în formă de fulger, pereche cu cel care atârna la gâtul meu.

— Hei, micuţo, am tachinat-o eu, setată încă pe modul de glumă şi scotocind după cizme. Nu-i aşa că eşti o mică pacoste?

A tăcut, refuzând să se uite spre prietenii mei care se îndreptau spre uşa din faţă, nici când Akira a împuns-o prieteneşte în braţ. Buclele arămii împletite dezordonat ale lui Caelyn creau o cunună ondulată în jurul feţei ei rotunde în lumina zorilor, iar ochelarii ei groşi, cu ramă mov, îi măreau ochii căprui, mari, identici cu ai mei, cu excepţia faptului că nu vedeau decât nişte pete neclare. O

implorase pe mama să-i ia lentile de contact, dar mama spusese că va trebui să aştepte până va împlini şaisprezece ani. Deşi lentilele de contact nu aveau să fie mai ieftine când avea să împlinească ea şaisprezece ani.

— Hai să mergem.

Fără să mă mai sinchisesc să-mi trag fermoarul la geacă, m-am repezit pe aleea din faţă spre maşina mea, un Prius vechi de zece ani pe care tata mi-l lăsase ca dar de adio – de fapt, mai mult ca mită – înainte să se mute în Las Vegas. Caelyn şi cu mine nu mai primiserăm veşti de la el de atunci, ceea ce, sinceră să fiu, ne părea foarte bine.

Akira şi Randall s-au urcat în maşina lui Matty, iar Zoey s-a dus la

ea acasă, alături.

— Ce naiba încearcă să facă? am mormăit, dându-mi seama că uitaserăm să calculăm totalurile la MortalBucks.

Vrea să sară peste Starbucks ca să mai strecoare încă o rundă în plus? Dylan a chicotit, aşteptând în jeepul lui cu mâinile băgate în buzunarele jachetei albastre cu alb, căci îl bloca maşina lui Matty.

— Ce e aşa de nostim? am strigat.

— Tu eşti. Cam paranoică, nu-i aşa?

M-am strâmbat. îi venea uşor să vorbească, îşi asigurase deja locul la turneu. Dar probabil că avea dreptate. Poate că Zoey se ducea să vorbească cu părinţii ei foarte stricţi. îi dădeau

voie să vină aşa de des numai pentru că îşi închipuiau că echipa noastră de sport electronic era un grup de studiu.

Am luat rucsacul lui Caelyn şi l-am pus pe bancheta din spate, iar ea a murmurat:

— Scuze.

— Pentru ce îţi ceri scuze?

Am trântit portiera.

— îţi fac necazuri... şi tu erai ocupată...

— O, am glumit. Nu e vina ta. Dar hai să rezolvăm repede, da?

M-am aruncat pe scaunul şoferului şi am plescăit din limbă, aşteptând-o pe Caelyn să-şi încheie centura, după care am ieşit cu spatele de pe alee.

Străzile erau pustii, aşa că am depăşit limita de viteză, disperată să ajung la timp. Trebuia să marchez mai

multe lovituri, cel puţin mai multe decât Zoey. Dar am ajuns repede la un semafor pe roşu. La naiba! Erau aşa de multe legi ale circulaţiei pe care eram dispusă să le încalc.

Băteam darabana cu degetele pe volan şi mă uitam la Caelyn. Avea nasul roz, semn clar că abia îşi reţinea lacrimile. Oare era din cauza emoţiei? Chiar credea că sunt supărată pe ea?

— Nu sunt supărată, i-am spus.

— Ştiu, a murmurat ea, dar a continuat să stea bosumflată.

Mi s-a strâns inima. Poate că nu ar fi trebuit să-i spun mică pacoste. Fusese numai o glumă. Sigur, uneori Caelyn mă scotea din răbdări. Dar o iubeam enorm. Avea darul să lumineze încăperea cu energia ei fără margini, îmi arăta întotdeauna o nouă creaţie

vestimentară fistichie, se oferea întotdeauna binevoitoare ca adversar când voiam să joc. îl detestam pe tata când o făcea să tacă şi să se simtă mică, deoarece îi înăbuşea scânteia. Aceasta scăpăra din nou imediat ce pleca el, slavă Domnului. Dar acum se purta foarte ciudat.

— Hei, am apucat-o de braţ. Ce s-a întâmplat?

Obrajii i s-au îmbujorat, la fel ca nasul.

— Nimic.

— Mincinoaso! Cui minte, să-i crească nasul!

A pufnit uşor.

Semaforul s-a făcut verde, am apăsat pe accelerație şi amândouă am simţit o smucitură. Hopa!

— Scuze! Ești emoţionată că

mergi la Frost Valley?

— Nu vreau să merg în excursia asta idioată!

Mi-a căzut faţa.

— Cum aşa, ce-ai spus? O noapte la câţiva kilometri depărtare de orice supraveghere parentală este visul oricărui adolescent de treisprezece ani.

A ridicat din umeri, aşa că am continuat.

— Să te dai cu sania? Şi cu tiroliana!

Caelyn s-a ghemuit.

— Am rău de înălţime!

— De când?

Vara trecută mă târâse la toate instalaţiile de montagnes russes din parcul de distracţii Six Flags. încă mă mai vedeam cu picioarele suspendate

pe cerul albastru şi simţeam golul acela teribil din stomac după ce treceam de fiecare creastă. Suportasem totul ca să o fac pe ea fericită. Dar acum avea ochii plini de lacrimi. O supăra ceva... şi nu era vorba de perspectiva de a sta atârnată de frânghii.

— De fapt, ce se întâmplă cu tine?

Am luat strâns o curbă şi mi-am imaginat cum Zoey îşi freacă mâinile de încântare după ce a marcat o lovitură.

Caelyn a clătinat din cap.

— Nu vreau să merg.

— Haide, Cae. Mie poţi să-mi spui totul.

S-a frecat la ochi şi a oftat.

— Tessa şi prietenii ei vor să-

mi joace o farsă. Sunt sigură.

Ah. Tessa era lidera unui grup de fete răutăcioase din clasa lui Cae. Caelyn abia aşteptase să împlinească treisprezece ani şi să-şi creeze un cont pe Instagram – visa să devină influencer cu creaţiile ei artizanale şic –, dar Tessa stricase imediat totul cu zeflemele şi insulte despre toate fotografiile ei.

Altul căruia îi plăcea să stingă scânteile. Lumea era plină de ei.

— Ai auzit că pune ceva la cale? am întrebat.

— Nu...

— Ei bine, atunci probabil că eşti paranoică. Aşa cum eram şi eu în legătură cu Zoey.

— Nu-ţi face griji din cauza Tessei. Stai cu Deja şi Suki.

Erau un trio nedespărţit încă de la grădiniţă.

— Dar ele merg săptămâna viitoare.

— O, la naiba.

Frost Valley era mică şi clasa a VUI-a fusese împărţită în trei grupe care mergeau în trei weekenduri consecutive.

— Ai cerut să te mute în altă grupă?

Caelyn a încuviinţat.

— Da. Dar nu m-au lăsat. N-au voie să lase pe nimeni să se mute în altă grupă.

Am apăsat pe acceleraţie ca să trec pe galben. Mai aveam numai câteva intersecţii până la şcoală.

— Păi, dacă Tessa încearcă ceva, să râzi de ea?

Caelyn s-a schimonosit.

— Cee?

— Vorbesc serios. Gândeşte-te ca la un joc. Cu cât te supără mai tare, cu atât obţine mai multe puncte...

— O, te rog...

— Nu, serios! Şi cu cât câştigă mai multe puncte, cu atât devine mai nesuferită. Dar dacă vede că nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie, nu mai câştigă niciun punct, se va plictisi şi se va lua de altcineva.

— Nu e un joc.

Vocea îi tremura şi şi-a şters o lacrimă.

— Se leagă întotdeauna de mine.

— Păi, da, probabil că te citeşte ca pe o carte deschisă. Când te superi, te faci întotdeauna roşie ca

sfecla sau începi să plângi imediat. Şi asta înseamnă o mulţime de puncte pentru ea.

— Taci din gură!

— Vorbesc serios, Cae. Dacă îţi spune ceva, să râzi şi să pleci!

— Nu pot, a spus ea ridicând vocea.

Am oprit la un STOP de pe strada din faţa şcolii ei.

— Păi, de ce?

— Pentru că nu pot pur şi simplu să râd. Nu este totul un joc. Ea e foarte rea şi toate prietenele ei îi ţin isonul. Poate că *tu* eşti o actriţă bună. *Tu* poţi să te prefaci că totul este bine când nu e deloc aşa. Dar eu nu pot.

Vorbele ei mi-au tăiat respiraţia şi am încremenit, uitându-mă la ea. Ştia? De unde putea să ştie? Avea numai opt

ani când se întâmplase şi nu-i spusesem niciodată adevărul – nu-l spusesem nimănui.

— Va trebui să ne mutăm curând, a continuat ea. Ai auzit. Am auzit ce ţi-a spus mama. încă o rată neachitată şi banca ne va lua casa şi va trebui să ne mutăm la bunica Rose. Şi tu nu poţi să te gândeşti la nimic altceva decât la jocul ăla tâmpit.

Am expirat profund, inima mi se zbătea în piept. Nu ştia. Dar de când căpătase antipatia asta față de MortalDusk? Jocurile video erau refugiul meu din faţa vinovăţiei care altfel mi s-ar fi încolăcit în jurul minţii ca un şarpe avid să mi-o devoreze. Credeam că jocurile o amuzau şi pe Caelyn. Dar poate că îmi ascunsesem capul în nisip atât de adânc, încât nu-

mi mai dădeam seama cum o afectează pe ea.

Maşina din spatele meu a claxonat şi am tresărit.

La naiba!

Am intrat în parcarea şcolii.

— Păi... gândeşte-te în felul următor.

Păstram un ton lejer, în timp ce mă aşezam la rând în spatele celorlalte maşini care lăsau copii la şcoală. în fruntea rândului erau două autobuze mari, copiii şi profesorii se înghesuiau în jurul lor, din gură le ieşeau aburi în timp ce sporovăiau emoţionaţi în aerul rece al dimineţii.

— Dacă ne mutăm, scapi de Tessa pentru totdeauna...

— Vorbeşti serios? Nu vreau să mă mut în Mâine! Nu vreau să-mi

părăsesc prietenii. Tu vrei? îţi pasă vreodată de ceva din lumea reală?

Mi s-a strâns stomacul. Bineînţeles că îmi păsa. Voiam premiul în bani ca să le ajut pe mama şi pe Caelyn. Ca să nu trebuiască să ne mutăm. Ca să nu fiu nevoită să-mi părăsesc prietenii. îi adoram, îmi plăcea cât de uşor începeam sporovăială noastră persiflantă, că puteam să petrecem ore întregi cu jocurile fără să ne plictisim şi că rămâneam uniţi indiferent ce se întâmpla. Nu-mi puteam imagina că voi mai găsi un grup ca acesta. De aceea doream să câştigăm turneul.

Până să dau un răspuns, Caelyn a deschis portiera. Dar nu puteam lăsa discuţia aşa. Simţeam că mor dacă rămânea aşa.

— Aşteaptă... am început.

— Nu, a zis după ce a coborât. Trebuie să-mi iau inhalatorul. Nu pot *să râd* pur şi simplu dacă mă pomenesc cu o criză de astm.

Şi-a smucit rucsacul de pe bancheta din spate şi a trântit portiera, iar eu am privit neputincioasă cum se îndrepta spre şcoală, evitând mulţimea, în timp ce rucsacul i se lovea de şold la fiecare pas.

Simţeam că devin mai hotărâtă. Trebuia să câştig banii aceia pentru familia noastră. Trebuia să-i dovedesc surorii mele că îmi păsa de mult mai multe lucruri decât de MortalDusk – şi că un joc video putea fi ceva *real.*

Ceva mai mult decât o modalitate de a mă ascunde de o faptă cumplită din trecut. Ceva mai mult decât o

modalitate de a scăpa de propriile amintiri.

Trebuia să câştig acel premiu. Dar mai întâi trebuia să marchez acele puncte.

CAPITOLUL 2

Nu am marcat punctele.

Mi se strângea stomacul numai gândindu-mă la asta. Când am ajuns la laboratorul informatic al şcolii, prietenii mei erau deja acolo şi mă aşteptau, dar Zoey lipsea. Ea stătea astăzi acasă, căci era „bolnavă”. Zoey avea să joace MortalDusk toată ziua. Era o fată îngrozitoare, perfidă, egoistă, cu două feţe...

— O să scoţi ochii cuiva cu chestia aia, mi-a şoptit Dylan şi m-a

bătut pe umăr.

Am tresărit şi am scăpat creionul, pe care îl învârteam agresiv între degetul mijlociu şi inelar, un obicei pe care îl căpătasem cu ani în urmă.

— Rahat, am spus eu mai tare decât intenţionasem.

Toată clasa de istorie s-a întors să se uite la mine – chiar şi domnul Richardson, care îngâna ceva despre colegiul electoral al Statelor Unite. Dylan a chicotit, în timp ce Matty, care stătea la pupitrul de lângă mine, mi- a aruncat o privire compătimitoare.

— Da, într-adevăr, a încuviinţat domnul Richardson. Mulţi oameni vor fi de acord cu voi că sistemul este defectuos, dar... Crystal, te rog să vorbeşti frumos.

— îmi cer scuze.

Am luat creionul şi am început să-l rotesc din nou. Totdeauna când eram plictisită sau agitată, degetele mele apucau un creion sau un pix, de dragul mişcării ritmice calmante.

Iar acum eram cât se poate de agitată.

Nu numai că Zoey avea să aibă astăzi un avantaj, dar sora mea era furioasă pe mine şi nu puteam să fac absolut nimic până mâine după-amiază când se întorcea acasă. în Frost Valley nu era semnal şi, oricum, copiii trebuiau să-şi închidă telefoanele ca să petreacă două zile tară tehnologie. *Nu poţi să te gândeşti la nimic altceva decât la jocul tău stupid.* Doamne, ce încurcătură! Detestam să las certurile nerezolvate. Simţeam cum mi se încordează stomacul şi îmi venea să

2022

vomit. Uf, cum o să mai rezist încă patruzeci de minute din predica asta şi apoi la alte două ore?

Probabil că arătam cam verde la faţă, căci Matty s-a aplecat peste pupitru
şi a şoptit:

— Arăţi de parcă ai fi gata să dai la raţe.

Am clătinat din cap.

— Mă simt bine.

— Nu-ţi face griji. O să intri în echipă. Mai ai nevoie numai de – cât? – încă zece puncte?

— Optsprezece, am spus.

Matty a ridicat din umeri.

— Nu-i problemă. O să le faci!

— Nu este numai asta... E vorba despre sora mea...

Mi-am muşcat buza şi m-am uitat la

domnul Richardson, care a trecut la următorul slide din PowerPoint în timp ce vorbea monoton.

— Ce e cu ea?

Ochii aurii ai lui Matty mi-au căutat privirile.

— Ne-am certat rău în dimineaţa asta... Acum mă urăşte.

El a pufnit încetişor.

— O, te rog! N-ar fi în stare să urască pe cineva nici dacă i-ar arunca cu hamsteri în nas!

Mi-am reprimat râsul.

— Mmm, de fapt, chiar i-ar face plăcere.

Caelyn adora toate creaturile cu blăniţă.

— Nu, serios... e furioasă că joc atât de mult MortalDusk.

— Nici vorbă! Ea ţi-a făcut

costumul pentru turneu, nu-i aşa?

— Daaa...

— îţi faci gânduri degeaba, a intervenit Dylan.

M-am răsucit în scaun.

— N-ai putea să nu faci asta acum?

— N-aş putea să nu fac ce? a întrebat Dylan potrivindu-şi ochelarii şi făcând pe nevinovatul.

încerca să-şi bată joc de mine sau să mă consoleze? Era imposibil de spus după tonul lui şi după ochii reci.

Am mijit ochii la el şi mi-a întors nestingherit privirea, ridicând puţin colţul gurii. Inima mi-a tresărit ciudat şi m-am întors din nou cu faţa înainte. Doamne, nu-l înţelegeam deloc pe băiatul acesta. Era o contradicţie ambulantă – luă toate examenele cu

notă maximă, dar abia dacă învăţa; marca la MortalDusk, însă nu a vrut niciodată să intre într-o înregistrare live; vociferează că reţelele de socializare reprezintă prăbuşirea societăţii, dar vrea să studieze algoritmi şi inteligenţă artificială la MIT-[i]-.

Şi nu puteam să-mi dau niciodată seama când este serios şi când mă ia la mişto. Tot ce ştiam era că dădea replici caustice şi avea o inteligenţă ascuţită, care îmi stârneau un fior ciudat pe şira spinării. Că întrebările lui stranii şi ochii aproape nefiresc de cenuşii mă făceau să simt fluturi în stomac. Dar mă frustra faptul că nu reuşeam să-l citesc. Nu puteam să nu mă topesc toată pe dinăuntru când eram în preajma lui. Cum se aruncase

peste el Zoey la petrecerea Luciei Ramirez de săptămâna trecută!

Parcă ea ar fi ştiut că mă topesc pe dinăuntru.

Tot ce făcea el era ca să-mi dea mie peste nas.

Am alungat gândul şi m-am concentrat la lecţie, luând notiţe detaliate ca să nu permit creierului să redea la nesfârşit imaginea cu Caelyn care îmi trânteşte portiera în faţă, sau privirea insidioasă a lui Zoey care îi deforma trăsăturile ascuţite, ori scena cu Fishman care dansează pe avatarul meu mort. Parcă anxietatea îmi pătrunsese în fiecare neuron din creier.

Ţăcănitul tastelor lui Dylan în spatele meu era de ajutor. Cei mai mulţi elevi luau notiţe pe tabletele

Chromebook furnizate de şcoală, dar eu preferam să scriu de mână. Altfel ajungeam să joc jocurile neblocate pe care le descărcăm şi pierdeam toată lecţia.

Există întotdeauna o modalitate să păcăleşti echipa IT a şcolii.

Iar ispita era prea mare.

Câteva minute mai târziu, în apropiere a bâzâit un telefon. Am privit în jur, dar nu s-a mişcat niciun coleg să şi-l verifice pe al său. Era al meu? Aveam voie să ne ţinem telefoanele la noi, atât timp cât erau silenţioase şi nu la vedere în timpul orei. Domnul Richardson se uita la prezentarea sa, aşteptând să se încarce o animaţie. O privire fugară nu va omorî pe nimeni. Mi-am scos mobilul din buzunarul din faţă al

rucsacului şi l-am lăsat să-mi alunece pe furiş în poală.

Desigur, era o notificare pe ecran. *AnOnymOusl a trimis un mesaj.* Hm. Notificarea arăta logoul aplicaţiei – un şarpe de argint încolăcit în jurul unui microfon roşu.

Nu l-am recunoscut. Curioasă, am tastat notificarea şi mi-am deblocat telefonul.

Pe ecran a părut un mesaj.

Dacă reacţionezi la asta, ea moare. Dacă arăţi asta cuiva, ea moare.

M-am încruntat. Până să mă îndoiesc de seriozitatea mesajului, pe ecran a început să se deruleze un mesaj video. Nu avea sunet, dar imaginile m-au făcut să mi se strângă gâtlejul aşa de tare, că era cât pe-aci să mă înec.

Filmul o arăta pe Caelyn cu căluş în gură şi legată de un scaun, în timp ce se lupta să-şi rupă legăturile.

Nu. Nu avea cum să fie ea. Nu era posibil.

Camera s-a apropiat. Buclele ei arămii nu mai erau împletite, ci atârnau libere, încadrându-i chipul pe care îl umbreau. Ochelarii groşi îi stăteau strâmb. Era în mod inconfundabil sora mea mai mică.

Scaunul a scos un scârţâit puternic când m-am dat înapoi din reflex şi m- am lovit de pupitrul lui Dylan. Mai aveam puţin şi-mi scăpa un ţipăt de pe buze. *Dacă reacţionezi la asta, ea moare.* Păi, tocmai reacţionasem, nu-i aşa? Ce însemna asta? Ce naiba însemna asta?

— Ai o problemă, Crystal? a întrebat domnul Richardson.

Toată clasa s-a întors să se uite la mine. Matty mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Ăăă, uh...

Inima îmi bătea şi îmi ricoşa între coaste ca un animal în cuşcă, în timp ce panica mi se scurgea prin vene. Voiam să-i arăt filmul lui Matty. Voiam ca el să mă asigure că nu este real. Dar dacă era real, nu puteam să i-l arăt. Ce să fac? Ce naiba să fac? M-am apucat cu mâinile de stomac.

— La baie?

Lucia Ramirez a chicotit din rândul întâi.

— Toxiinfecţia alimentară nu este nostimă! am strigat fără să mă gândesc.

I-a dispărut zâmbetul.

Domnul Richardson a ridicat din sprâncene.

— Du-te, ia permisul pentru accesul pe hol. Iar după aceea, ăă, du-te la cabinetul medical, dacă ai nevoie.

Nu era nevoie să mă prefac că îmi vine greu să înghit – checul de lămâie pe care Akira mi-l adusese de la Starbucks ameninţa să iasă afară, cu sau fără toxiinfecţie alimentară.

Dacă reacţionezi la asta, ea moare. Dacă arăţi asta cuiva, ea moare.

— Mulţumesc.

Mi-am luat rucsacul, am mers pe culoarul dintre bănci şi m-am

împiedicat de piciorul din faţă al pupitrului Luciei. M-am redresat înainte să muşc din pupitru. Alte câteva râsete şi obrajii mi-au luat foc. Am luat iute permisul pentru hol şi am plecat.

Când am ajuns în hol, m-am repezit la o nişă dintre dulapuri care ducea la o debara cu materiale, am redus volumul ca să-l aud numai eu şi am urmărit filmul din nou. Reda aceeaşi secvenţă de cincisprezece secunde la nesfârşit. Caelyn nu putea să spună nimic, căci avea un căluş în gură, dar scotea nişte scâncete jalnice care îmi sfâşiau inima. Nu-mi dădeam seama unde se afla – în încăpere era întuneric, sigura sursă de lumină părea să vină de la camera video. Nu putea fi adevărat. Nu putea fi ceva real.

Deodată, filmul a dispărut şi, în locul lui, pe ecranul alb a apărut un text în roşu:

Hai să jucăm un joc.

Un joc? Ce joc? Nu aveam o casetă în care să tastez un răspuns. Am privit înjur, dar holul era pustiu.

Ai 24 de ore la dispoziţie ca să câştigi. Dacă încâlci regulile, ea moare. Dacă chemi poliţia, ea

moare. Dacă le spui părinţilor sau oricui altcuiva, moare. Dacă nu răspunzi la mesajul meu într-

un minut, moare. Dacă pierzi sau abandonezi, ea moare.

Am mişcat buzele, pe când un ţipăt mi-a rămas blocat în gât.

Eşti gata?

Dacă eram *gata?* Pentru ce mama mă-sii?

M-am rezemat de uşa dulapului, încercând să-mi trag răsuflarea. Respiră. Respiră. Trebuia să respir. Trebuia să mă gândesc.

în primul rând, nu putea fi ceva real. Trebuia să fie un fel de farsă. Da, asta era. Şi o farsă foarte bine pusă la punct. Am aruncat o privire la brăţara mea Fitbit pe care mama o primise gratis de la spital. Trecuse puţin de ora 13.00. Frost Valley era cam la două ore de mers cu maşina de aici, deci Caelyn trebuia

să fi ajuns deja de câteva ore. Poate că se răzbuna pe mine pentru dimineaţa aceasta. Da, avea logică. O pusese pe una dintre prietenele ei să o lege şi să înregistreze asta…

„Nici vorbă”, îmi spunea o voce din străfundul minţii. Nu ar face niciodată una ca asta. Dar fata aceea care o hărţuia, Tessa? Caelyn se temea în mod special de ea, se temea că îi va face o farsă. Da, asta trebuia să fie.

Am scris în spaţiul pentru text care apăruse între timp:

Haha, foarte amuzant, Tessa.

Nu este o glumă. Nu sunt Tessa. Dacă nu joci jocul, sora ta moare.

M-am lovit cu ceafa de uşă. Dacă era Tessa, putea să mintă. Dar nu ar fi trebuit să aibă telefonul închis acum? Oricum, chestia asta tot nu avea cum să fie adevărată. O lăsasem pe Caelyn la şcoală în dimineaţa aceasta. Se urcase în autobuzul pentru Frost Valley. Acum era cu clasa ei şi se bucura de aerul proaspăt de munte.

Nu o văzusem când se urcase în autobuz.

O, Doamne! M-am crispat şi mi-am acoperit ochii. Ultima dată când o văzusem, alerga spre şcoală să-şi ia inhalatorul. Ar fi trebuit să aştept. Ar fi trebuit să mă asigur că a ieşit din şcoală şi că a urcat în autobuz cu toţi ceilalţi. Dacă fusese cu adevărat răpită? Dacă vreun sociopat chiar dorea să ne tortureze?

Am tastat cu degetele tremurând.

Caelyn trebuie să fie într-o excursie. Profesorii ei îşi vor da seama dacă lipseşte. La fel şi mama.

Nu poţi să scapi cu asta.

Profesorii ei cred că are gripă şi că este acasă.

La naiba. Cine dracu’ putea să fie? M-am uitat la numele utilizatorului. Anonymousl. Nu aveam niciun indiciu. Indiferent cine era, probabil că telefonase şi spusese că sora mea este bolnavă, dându-se drept mama. Dacă era adevărat, nu puteam să sun la numărul de urgenţe pentru Frost Valley ca să confirm

ce se întâmplase. Persoana asta anonimă ar fi putut să afle, şi însemna să încalc regulile. între timp, mama avea să creadă că sora mea este în siguranţă în excursie.

însemna că nimeni nu avea să bănuiască nimic, oricum nu până mâine după-amiază, când Caelyn ar trebui să se întoarcă acasă. Cineva o văzuse probabil în faţa şcolii. Un profesor, un coleg de clasă. Cineva sigur văzuse că nu era bolnavă şi că nu rămăsese acasă. Cineva ar fi trebuit să bănuiască *ceva.*

înainte să mai apuc să tastez, pe ecran a apărut un nou mesaj.

Dacă crezi că eu nu mă gândesc la tot, sora ta nu va supravieţui.

Dumnezeule mare! Am clipit să-mi alung lacrimile şi am clătinat din cap. Trebuia să rămân calmă şi să mă gândesc. Dar tot nu-mi venea să cred că este adevărat.

Lasă-mă să vorbesc cu ea.

Eu sunt cel care dă instrucţiuni. Eşti gata să joci?

Am tastat peste tot pe ecran, încercând să revin la filmarea cu Caelyn. însă nu făceam decât să închid aplicaţia şi să o redeschid şi se afişa numai mesajul cel mai recent. Fiecare mesaj dispărea când apărea altul. Erau şterse? Poate că nu era clar cum pot fi găsite mesajele vechi.

Poate că găseam răspunsul pe Google.

Am închis aplicaţia ca să văd cum se numeşte şi am găsit pictograma şarpelui de argint pe al treilea ecran. Aplicaţia cel mai recent instalată. Cum a ajuns aici? A intrat cineva în telefonul meu? Sub ea nu era nicio etichetă de text, numai trei puncte. Nicio denumire de aplicaţie pe care să o caut.

în partea de sus a ecranului a apărut o alertă.

Moare în cinci minute.

Am deschis aplicaţia.

O, Doamne!

3.

O, nu! Nu aveam de ales. Trebuia să fac asta. Am tastat cu înfrigurare răspunsul.

Sunt gata.

CAPITOLUL 3

Odată, anul trecut, când mama şi tata aveau alt meci de răcnete, Caelyn şi cu mine stăteam la mine în cameră şi aşteptam să se sfârşească. Ne puseserăm căştile mari pe cap şi jucam Mario Kart cu volumul dat la maximum. Caelyn câştiga pentru că o lăsam eu, şi în timp ce lua o curbă ca să termine tura a doua, în hol a răsunat un ţipăt atât de puternic, încât s-a auzit prin muzica şi fanfara care îmi urlau în urechi. Mi-am ridicat casca de pe o ureche, pe când nişte paşi se îndreptau greoi spre camera mea, iar vorbirea îngălată de beţiv a tatălui meu se auzea tot mai tare.

— Danny, nu! a strigat mama.

Caelyn era cu ochii aţintiţi la ecran şi a aruncat o creangă de banane în spatele cartului ei, de parcă nu ar fi auzit nimic. Dar când părinţii noştri s- au izbit de uşa camerei mele, a auzit. A făcut ochii mari şi au podidit-o lacrimile. Am tras-o mai aproape, i-am îngropat faţa la pieptul meu, în timp ce mama ne proteja de monstrul în care îl transformase băutura pe tata. „Asta este”, mi-am spus. „Asta e noaptea când va ridica în cele din urmă pumnul la noi”. Inima îmi bubuia de groază, iar neputinţa îmi scotea aerul afară din plămâni. Dacă mama nu putea să-l oprească, eu nici atât. Nu eram suficient de puternică. Nu puteam face nimic ca să-mi protejez surioara de această furie inexplicabilă.

Aşa mă simţeam şi acum, pulsul îmi zvâcnea în urechi, în timp ce aşteptam instrucţiuni de la Anonymousl. Imaginea lui Caelyn legată şi cu căluş în gură era vie în mintea mea. Dacă

era adevărat... Dacă ea era legată, singură cu cine ştie ce psihopat într-un loc izolat... Probabil că era îngrozită. Şi nu aveam cum să-mi dau seama unde este. Nu aveam cum să o salvez, să o asigur că totul va fi bine. Nu puteam face absolut nimic, decât să joc jocul impus de răpitorul ei. în sfârşit, a apărut un mesaj.

> Hai să jucăm *The Number Thief*. Cheia de săptămâna viitoare este încuiată sub un birou la etaj, într-o sală care are ca număr unul prim dacă adaugi 5. Livrează cheia la un dulap dublu plus 9. Ai 20 de minute.

Eşti gata? DĂ-I
DRUMUL!

Ce? Am mai citit mesajul de două ori, dar parcă sinapsele îmi explodau în creier în timp ce transmiteau semnalele.

Trebuia să găsesc o *cheie?* Şi de ce chei diferite pentru săptămâni diferite? Şi de ce să fie închisă? Nu ai avea nevoie de o cheie pentru a debloca chestia în sine? Doar dacă nu cumva vrea să spună... *o cheie de răspuns?*

La naiba cu toate! Cineva mi-a răpit sora şi o ţinea ostatică numai ca să poată *copia la un test?*

Am tastat în câmpul pentru text, cu intenţia de a trimite un răspuns în acelaşi stil: *Ţi-ai ieşit cumva total din minţi?* Dar am şovăit. Era clar că omul era total sărit de pe fix, aşa că nu era cea mai bună idee să-l insult sau să-l provoc. însă era cu siguranţă o glumă, o farsă sau cam aşa ceva.

Dar dacă nu era?

Mi-am trecut mâna tremurând peste faţă. Ce naiba să fac? Trebuia să reflectez un minut – deşi nu aveam la dispoziţie decât douăzeci. *Gândeşte- te, Crystal, gândeşte-te!*

Foarte bine. După cum vedeam eu lucrurile, aveam trei opţiuni. Prima: să nu fac nimic. Să văd ce se întâmplă când se scurge timpul. Dar dacă era reaf.. sora mea avea să moară. OK, aşadar, prima opţiune pica.

A doua opţiune: să cer ajutor. Să sun la poliţie, să o sun pe mama. Dar probabil că ea era în mijlocul unei operaţii. Tata nu era de niciun folos, căci era la Las Vegas, probabil în vreun cazinou, tocând banii din care ar fi trebuit să plătească ipoteca. însă din nou, dacă era ceva real şi nebunul afla cumva că spusesem cuiva... sora mea avea să moară.

A treia opţiune – să joc acest „joc”. Dacă era doar o glumă, foarte bine...

Eu aş fi... şterpelit cheia aceea stupidă de răspuns, Caelyn avea să fie în siguranţă, şi totul avea să se termine cu bine. Dar dacă nu era o farsă, viaţa ei depindea de cât de bine ştiam eu să mă furişez. Să te furişezi ca personaj într-un joc video era una, însă în viaţa reală eram cât se poate de împiedicată. Dacă nu eram în stare să rezolv problema?

Am tastat:

Ea
moare.
Ce se întâmplă dacă sunt prinsă?

Un răspuns venit tară nicio ezitare. Era ca un pumn în stomac. Chiar eram nevoită să fac asta, nu-i aşa?

Şi în acelaşi timp... jocurile erau viaţa mea. Dacă cineva putea să câştige jocul ăsta – indiferent ce porcărie era de fapt –, ei bine, aceea eram eu.

Şi-au ales greşit adversarul.

Am studiat indiciul, care a reapărut.

Cheia de săptămâna viitoare este încuiată sub un birou la etaj, într-o sală care are ca număr unul
prim dacă adaugi 5. Livrează cheia la un dulap dublu plus 9.

Jocurile video mă învăţaseră să gândesc rapid şi logic, chiar dacă adrenalina mi se revărsase în vene. Aveam situaţia sub control.

OK, deci şcoala noastră avea trei etaje, dacă era o sală de sus, trebuia să fie între 201 şi 399; de fapt, 326, deoarece nu existau numere mai mari. Adăugăm 5 – adică cifre? Numărul 212 se potriveşte. La fel şi 203, 221, 230, 302, 311 şi 320. Este prim, totuşi. Un număr prim? Numerele cu soţ se elimină, aşadar, celelalte erau numere prime? Of, matematica! M-am apucat de rădăcina nasului. Treisprezece ori şaptesprezece face 221. Rămâneau 203 şi 311... la naiba. Am apelat rapid la un calculator şi am făcut o împărţire la întâmplare. Am aflat că 203 este divizibil cu 7. Aşadar, 311 era singura opţiune. Şi dulapul – dublu plus 9 –, dublul cui? Dublul numărului sălii? Atunci, 631. Uşor.

Sau nu cumva prea uşor?

Poate că era intenţionat uşor, dacă voia această cheie de răspuns. Furia îmi fierbea în vene. Nimic nu-mi făcea sângele să fiarbă mai rău decât trişorii.

Sala 311 era în aripa de matematică. Mă uitam la numerele sălilor numai în prima zi de şcoală, ca să-mi găsesc clasele noi, dar eram foarte sigură că era clasa unde făceam ora de algebră. Şi săptămâna viitoare aveam un examen. Nu că mi-aş fi propus să învăţ săptămâna aceasta, învăţatul mai putea să aştepte până luni. Turneul de MortalDusk era prioritatea mea.

Ea
moare.

Ei bine... fusese prioritatea mea.

Până acum câteva ore mă stresam din cauza lui Zoey că va marca 20.000

de MortalBucks înaintea mea. Cum de ajunsesem de acolo aici?

Mi-am strâns mâinile pumn şi m-am îndreptat spre scară, dar uşa de la cabinetul domnului Richardson s-a deschis în spatele meu.

— Crys!

La naiba! Era Matty. Iar eu mă duceam spre toaletă, unde ar fi trebuit să fi fost deja, şi...

Riduri de îngrijorare îi brăzdau fruntea.

— Eşti bine?

— Da, numai că – m-am apucat nu mâinile de stomac – nu sunt sigură că mi-a trecut.

— Vrei să te duc la cabinetul medical?

I-am făcut semn cu mâna să plece.

— Nu, mă simt bine. Du-te înainte.

Am arătat spre toaleta băieţilor de pe hol.

— Nu, am ieşit ca să văd ce faci.

Şi-a potrivit şapca de baseball pe părul scurt, blond-cenuşiu, dar nu putea ascunde felul în care i se aprinseseră obrajii, de parcă ar fi mâncat o găleată de ardei iuţi.

Mi-am muşcat buzele şi mi-am ferit privirea.

La naiba. Randall avea dreptate, nu-i aşa? Acum două săptămâni, la petrecerea de la Lucia Ramirez, rămăsesem înmărmurită pe canapea după ce Zoey îl târâse pe Dylan afară, la masa de *beerpong*[m]-. îmi doream să-mi fi pus rochia drăguţă pe care mi-o pregătise Caelyn, în loc de hanoracul meu gen „Prinţesa care se poate salva singură”, şi ca muzica să fi fost suficient de tare ca să acopere râsul lui Zoey, care flirta – când Randall aterizase lângă mine. în clipa următoare, sorbeam, Dumnezeu ştie ce, din pahare roşii şi puneam pariu cât timp îi va trebui lui Jasmine Chopra să facă prima mişcare spre Matty. Frumoasa şefa a majoratelor flirta cu el de două săptămâni – dar asta nu era un şoc pentru nimeni –, iar Matty era un băiat frumos şi un tocilar fermecător. O combinaţie trăsnet.

Mă uitam la ei cum stăteau de vorbă lângă şemineu.

— Cinci dolari pe cinci minute de acum înainte.

— Nici vorbă, a spus Randall. Douăzeci.

— Dolari sau minute?

— Şi una, şi alta.

Am clipit din ochi. Erau o grămadă de bani.

— Atingerea contează ca flirt?

L-am atins pe braţ ca să-i demonstrez cum.

A pufnit.

— Bine.

Nu puteam să rezist unui pariu bun, aşa că mi-am ciocnit paharul de al lui.

— S-a făcut.

în timp ce îi observam pe furiş, am întrebat:

— De ce crezi că n-o s-o invite în oraş? Sau pe Sara? Sau pe Maddy?

Matty nu ieşea niciodată în oraş cu fetele care roiau în jurul lui.

— Glumeşti, nu-i aşa?

A pufnit, ca şi când ar fi crezut că fac intenţionat pe proasta.

Era un punct dureros pentru Randall? El şi Akira erau prieteni de câteva luni.

— Ăăă... nu?

Randall mă privise drept în ochi şi spusese, ca şi când acesta ar fi fost lucrul cel mai evident din lume:

— Pentru că ele nu sunt ca *tine*.

Ai spune că o asemenea dezvăluire mi-ar fi oprit inima în loc, sau mi-ar fi tăiat respiraţia, sau m-aş fi înroşit ca sfecla. Dar nici vorbă de aşa ceva. Nimic. îmi plăcea de Matty, desigur, însă eram prieteni încă din faşă. Nu mă gândisem niciodată să devenim mai mult de atât; presupuneam că gândul de a săruta o fată pe care o văzuse cândva vomitând peste tot într-un castel gonflabil l-ar face să se simtă... cam aiurea. Aşa că nu simţeam... nimic. în schimb, ochii îmi fugeau după Dylan – fabricantul atrăgător de zeflemea –, care îşi aranja mingea pentru următoarea lovitură de la masa de *beerpong.* El era cel care îmi făcea inima să tresară. Randall răsese.

— Iar Matty nu e ca el. Ciudat cum merg lucrurile.

Matty s-a apropiat şi mi-a alungat amintirile.

— Crys, tremuri toată. Ce-i cu tine?

îşi dădea seama, fireşte, că nu e în regulă ceva. îmi ştia

poveştile. Ştia când mint. Dar nu aveam timp pentru asta. Trebuia să ajung în sala 311.

— Nu mă simt bine, Matty, am spus. Aşa se întâmplă când ţi-e rău. începi să tremuri şi aşa mai departe. Du-te înapoi în clasă, bine? Pot să am singură grijă de mine.

M-am îndreptat spre toaleta pentru fete. însă m-a apucat de mână înainte să intru.

— Stai!

Am oftat şi mi-am tras mâna. Nu mă apucase tare – fusese un gest făcut doar din reflex – însă el ştia de ce reacţionasem aşa şi ochii i s-au mărit cu părere de rău.

— O, Doamne, scuze. Sunt echivalentul uman al unei băşini.

— Nu, e în ordine.

Nu era vina lui că eram aşa de încordată. S-a frecat la ceafa.

— Numai că... atunci când ai ieşit din clasă păreai îngrozită. Nu te-am văzut aşa de...

Nu şi-a terminat fraza şi s-a întunecat la faţă. Am înghiţit cu greu. Ştiam la ce se gândeşte.

Doream atât de mult să-i mărturisesc. Dacă puteam avea încredere în cineva, atunci el era acela. Dar dacă spuneam cuiva ce se întâmpla şi răpitorul lui Caelyn afla... nu, nu puteam să risc.

— Da, eram îngrozită să nu vomit în mijlocul clasei...

Mi-am dus mâna la gură, pretinzând că m-a apucat un nou val de greaţă. I-am aruncat o privire de scuză şi am pornit în goană spre toaletă, am trântit uşa şi am scos câteva râgâieli convingătoare.

După ce am tras apa la toaletă goală, m-am uitat la ceas. Mai aveam paisprezece minute. Trebuia să mă mişc. Am întredeschis uşa şi am aruncat o privire pe hol, ca să fiu sigură că terenul e liber...

Cineva a apărut în uşă şi m-am retras imediat.

— O, Doamne, îmi pare rău... oh!

Cum a dat cu ochii de mine, expresia de scuze de pe chipul Luciei Ramirez s-a transformat în agitaţie. Ce, venise să se răţoiască din nou la mine?

Lucia era bosumflată de când ratase intrarea în echipa noastră de sport electronic. M-am simţit groaznic pentru cum decurseseră probele,dar, la drept vorbind, la ce se aştepta? în calitate de cea mai mare concurentă a lui Zoey pentru postul de şefa de promoţie a clasei (spre disperarea părinţilor lui Zoey), Lucia era în mod incontestabil inteligentă, dar nu avea niciun obiectiv. Nu era ca şi cum echipa de softball a universităţii ar recruta pe cineva care nu e în stare să prindă o minge. Dar apoi a încercat să se răzbune. Acesta este cuvântul-cheie: a încercat.

— Te simţi bine? a întrebat Lucia.

Adică după ce mai că mă răsturnase cu uşa sau după presupusa mea indispoziţie?

— Sunt bine, am gâfâit.

De ce nu putea să stea în clasă? îmi bloca cu stângăcie uşa, exact ca la petrecerea ei, când îmi blocase ieşirea.

— Ai un pulover adorabil, spusese ea cu un surâs prefăcut.

Ne invitase numai ca să ne mituiască cumva, nu pentru că ar fi dorit cu adevărat să fim acolo.

— O, te rog! Poantele tale sunt răsuflate!

Nu mai vorbiserăm de atunci, dar acum nu aveam timp pentru nazurile ei.

— Scuză-mă!

Am trecut pe lângă ea şi am ieşit pe hol, unde, într-adevăr, terenul era liber, şi am dat fuga spre etajul doi. Da, sala 311 era sala de algebră a doamnei Chesser, pe care o aveam ora următoare. Oare se ţinea chiar acum o oră acolo? Am trecut pe lângă uşă şi mi-am întins gâtul ca să privesc pe geam.

Sala era goală.

M-am repezit înăuntru şi am închis uşa, încercând să nu mă gândesc la faptul că, dacă aveam să fiu prinsă, urma să mă aleg cu o suspendare. Aceasta era pedeapsa pentru copiat sau

plagiat, la Liceul Newboro nu se aplicau lovituri la palmă. Copiezi şi asta îţi rămâne consemnat în dosarul personal. Iar dacă dădeam greş, Caelyn avea să plătească preţul cel mai mare. Inima se zbătea să-mi iasă din piept...

Cheia săptămânii viitoare este încuiată sub un pupitru... Sub biroul profesorului era un seif cu sertare. Dacă aveam dreptate în privinţa indiciului, răspunsul trebuia să fie acolo. O, Doamne! Nu şterpelisem niciodată nici măcar un luciu de buze dintr-un magazin. Chiar făceam aşa ceva acum?

Scâncetul chinuit al lui Caelyn mi-a răsunat în minte.

Da.

Chiar asta făceam.

Am tras de sertarul de sus, dar acesta nu s-a mişcat, încuiat. Fireşte că era încuiat. Sertarul de jos era şi el încuiat. M-am uitat la gaura cheii din colţul din dreapta sus. Ştiam cum să forţez încuietorile într-o mulţime de jocuri video, însă în viaţa reală? Nici vorbă.

Poate că doamna Chesser ţinea cheia pe undeva prin apropiere.

Am deschis sertarul de sus al biroului şi am examinat conţinutul impecabil organizat – şiruri ordonate de pixuri, creioane, cretă, calculatoare... şi cheia! Asta era chiar o prostie. Cineva ar trebui să-i spună doamnei Chesser ce prostie era!

Am încercat de câteva ori până am reuşit să bag cheia în broască, din cauză că îmi tremurau degetele, dar în cele din urmă am reuşit şi am deschis sertarul de sus. Era plin cu dosare, etichetate cu scrisul ordonat şi cursiv al doamnei Chesser. Pe primul era data de marţea viitoare. L-am luat şi l-am pus pe pupitru. Făcuse deja copii. Am examinat-o rapid pe prima. Da, într-adevăr, părea să fie testul de săptămâna viitoare. Dar unde erau răspunsurile? Am scos ultima fişă de examen din teanc.

Evident, era marcat cu „arătaţi cum aţi procedat ca să ajungeţi la acest rezultat”. Cheia răspunsurilor. Femeia era cât se poate de organizată şi de tipicară. îmi şi imaginam cum arată casa ei – covoare proaspăt curăţate cu abur, dulapuri de

bucătărie în perfectă ordine şi strălucitoare, parolele conturilor bancare înşirate cu grijă pe frigider.

Am pus dosarul la loc, am încuiat seiful şi am lăsat cheia exact în aceeaşi poziţie în care o găsisem. Dar cum îşi închipuia AnOnymOusl că n-o să fie prins cu asta? în mod sigur, doamna Chesser va observa chiar dacă o singură agrafa este deplasată de la locul ei. Şi atunci, va crea probabil alt test.

Am clătinat din cap şi am pus cheia răspunsurilor în rucsac.

Şi exact în acel moment, cineva a deschis uşa.

CAPITOLUL 4

Doamna profesoară Chesser a intrat în birou şi mie mi-a stat inima. Conform explicaţiilor ştiinţifice, ar fi trebuit să mor.

— Crystal!

Şi-a dat părul tuns scurt până la umeri pe după ureche şi s-a uitat la telefon.

— Nu mai avem douăzeci de minute până la ora următoare?

Gândind rapid, am îndesat cheia răspunsurilor mai adânc în rucsac şi am scos dosarul de matematică.

— Da, dar nu mă simt bine şi mă duc acasă mai devreme. Voiam să las mai întâi tema pentru acasă.

Am încercat să-mi păstrez vocea egală şi am găsit tema pentru acasă din ziua anterioară, pe care o rezolvasem mai devreme între ore azi-dimineaţă, înainte ca lumea să se întoarcă cu susul în jos. Probabil că era în cea mai mare parte incorectă, dar aceasta era ultima mea grijă.

Profesoara s-a încruntat.

— O, drăguţo, ai fi putut s-o predai luni.

A luat-o din mâna mea şi şi-a aruncat o privire peste ea, încruntându-se şi mai mult.

— De fapt, ai putea să o mai revezi în weekend…

— Foarte bine, mulţumesc.

Am luat lucrarea înapoi.

— Mai bine plec. Chiar nu mă simt bine.

Până să mai apuce să spună ceva, m-am repezit afară pe uşă

şi apoi pe hol Acum, unde naiba era dulapul 631? M-am uitat la cel mai apropiat: 3135.

Dulapul meu era... nici nu-mi mai aminteam numărul, numai că era chiar lângă fântâna din aripa de istorie. Era mai ales un dulap de haine, căci anul acesta majoritatea manualelor mele erau online.

Mi-a vibrat telefonul. Era un mesaj de la AnOnymOusl.

5 minute şi ea moare.

— Ştiu, ştiu, am oftat şi am tastat: **Am luat testul.**

4 minute, 40 de secunde până moare.

Iisuse. Foarte bine, dulapul meu sigur era jos. Am alergat la etajul întâi, am străbătut tot coridorul, pe lângă dulapul meu, gâfâind de zor în timp ce verificam numerele.

Aici! Dulapul 63F Chiar lângă sala domnului Richardson.

Majoritatea dulapurilor erau repartizate, dar mai erau şi unele goale, împrăştiate la întâmplare prin toată clădirea. încuietorile cu combinaţie erau încorporate în fiecare dulap, aşa că nu aveam idee dacă acesta aparţinea cuiva. Am încercat mânerul, însă era încuiat.

I-am trimis un mesaj lui AnOnymOusl: Dulapul 631, aşa este? Care e combinaţia?

2 minute până moare.

Ce naiba? Mi-am apăsat palma pe frunte. „Gândeşte-te!” Trebuia să gândesc. Am ridicat privirea. Orificiile de ventilaţie din partea de sus a dulapului se extindeau aproape pe toată lăţimea uşii metalice înguste. Mi- am dat jos din spate ghiozdanul şi am scos testul, l-am îndoit în două şi l- am strecurat printr-un orificiu, împingând marginile până când nu s-au mai văzut.

Am tastat alt mesaj: s-a **făcut!**

Niciun răspuns.

Testul este în dulap.

Niciun răspuns.

O, Doamne! Ce nu era în regulă? Am întârziat? A omorât-o

deja pe sora mea? Am făcut ce mi se spusese. Am făcut totul în douăzeci de minute. De ce nu-mi răspunde?

Lasă-mă să vorbesc cu sora mea.

Niciun răspuns.

Mă plimbam prin faţa dulapului, privind de-a lungul holului pustiu. Dacă ar fi venit cineva, şi-ar fi închipuit că am înnebunit de tot. M-am retras în apropierea scării şi am continuat să păşesc febril încoace şi încolo.

în cele din urmă, telefonul a vibrat.

Hai să jucăm *Concentrarea.* Ia pachetul din dulapul 499. Combinaţia este 17-35-23. Ai zece

minute. Eşti gata? Start!

Of, aşa m-am săturat de ghicitori!

Dintr-odată, ecranul a strălucit şi a apărut o imagine. O mână înmănuşată ţinea un cuţit de bucătărie în faţa lui Caelyn, a cărei imagine era estompată în fundal. Lama strălucea reflectând lumina camerei, mănuşa era neagră şi groasă, ca o mănuşă de schi izolată. Inima mi s-a strâns atât de brusc, încât am avut impresia că toate organele mi se vor reaşeza pe dinăuntru. Caelyn sigur era împietrită de spaimă. Dacă făcea o criză de astm în acest timp? Răpitorul o va lăsa să folosească inhalátorul? Va...

A apărut un nou mesaj.

Te concentrezi?

Pe gât îmi curgeau şiroaie de sudoare fierbinte. La naiba! Era un joc de memorie. Fotografia avea drept scop să-mi distragă atenţia, iar eu înghiţisem găluşca. Uitasem totul – numărul dulapului, combinaţia, absolut tot.

Foarte bine, stai aşa! Am strâns din ochi, chinuindu-mă să-mi amintesc. Dulapul... 499, aşa este? Şi primul număr era 17 – îmi aminteam pentru că Akira tocmai împlinise 17 ani săptămâna trecută şi creierul făcuse fără să vrea această asociere.

Dar restul? S-a dus!

Ei bine, puteam cel puţin să găsesc dulapul.

Am ieşit pe hol. Mai erau douăsprezece minute. Am trecut pe lângă clasa domnului Richardson şi am găsit dulapul 499 alături. M-am rezemat de el şi m-am străduit să vizualizez numerele rămase. Al doilea era 25, poate? Dar al treilea rămăsese în hieroglife.

Am tastat un mesaj:

Nu-mi amintesc al treilea număr.

8 minute până moare.

Frustrată, mi-am şters fruntea. Dacă aveam dreptate în privinţa primelor două numere, erau patruzeci de combinaţii posibile. Aş putea să încerc patruzeci de combinaţii în opt minute? Am expirat pe gură, am rotit discul cu degetele tremurând şi am trecut din greşeală peste 17. Ah! Am încercat din nou şi de astă dată am trecut accidental peste 25. Mi-am scuturat mâna. „Stăpâneşte-te! Poţi să descui dulapul”.

Am încercat toate permutările, începând cu o pentru ultimul număr. De fiecare dată când am tras de mâner, acesta nu s-a clintit. în cele din urmă am ajuns la 39. Acesta trebuia să fie. Ultima posibilitate. Am răsucit discul şi am tras de mâner.

Nimic.

Foarte bine. Gândeşte-te! Probabil că am memorat greşit 25 pentru că eram sută la sută sigură că primul număr era 17.

Am încercat din nou, clătinând din cap de fiecare dată când mânerul rămânea nemişcat. Lacrimi de frustrare mi-au umplut ochii. Probabil că depăşisem oricum timpul. AnOnymOusl nu spusese nimic. îi făceau rău lui Caelyn? îi înfigea cuţitul în trup? Mi s-a strâns pieptul. Ce să fac? Să chem ajutor? Să tot încerc să descui dulapul? Am smucit de mâner cât am putut de tare, dar nu am reuşit să deschid uşa...

Directorul şcolii, domnul Chen, a apărut în hol şi s-a îndreptat direct spre mine. M-am uitat cu gura căscată la el, ţinând mâna în continuare pe mâner. O, nu! Ştia despre test, nu-i aşa? Eram terminată. Şi asta însemna că şi Caelyn era terminată. Nu, nu, nu.

însă domnul Chen s-a uitat la telefonul lui cu o expresie încordată, până când a ajuns la uşa domnului Richardson. A băgat capul înăuntru.

— Bună, Paul. Bună ziua tuturor. îmi cer scuze că vă întrerup, dar aş putea să-l văd pe Dylan o secundă? Ia-ţi şi lucrurile.

Am primit alt mesaj pe telefon.

Păcat că trebuie să foloseşti cârdul de eliberare din închisoare atât de repede. 27-35-23. Adu
pachetul acasă. Apoi poţi să vorbeşti cu sora ta.

M-am simţit brusc uşurată. Nu ştiam că am un card de eliberare din închisoare, dar aveam să-l folosesc, deşi ceva mă neliniştea în legătură cu el. De obicei, rezervam poţiuni pentru scut şi alte mijloace de protecţie până la sfârşitul jocului, atunci când aveam cea mai mare nevoie de ele.
Pentru ce mi-ar trebui asta mai târziu?

Am mijit ochii la numerele 27-35-23. Stai! Eram sigură că primul număr fusese 17. Absolut sigură!

Cel puţin, aşa credeam...

Mi-am înghiţit nedumerirea şi am apăsat pe mâner, scoţând un mic râs amar când uşa s-a deschis. O pungă de nailon atârna de un cârlig. M-am întins s-o apuc, dar m-am oprit când Dylan s-a apropiat împreună cu domnul Chen în hol. M-a zărit şi mi-a aruncat o privire mirată.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Dylan pe domnul Chen, punându-şi cureaua de la rucsac pe umăr.

— Vino cu mine, te rog.

Domnul Chen s-a uitat la un bileţel autocolant pe care îl ţinea cu două degete şi l-a condus pe Dylan la câteva dulapuri distanţă.

— Acesta e dulapul tău, corect?

Mi-a stat inima. Nu se poate... Era cumva dulapul în care strecurasem mai înainte răspunsurile la test?

Dylan s-a relaxat.

— O, inspecţia prin sondaj la dulapuri. Pentru droguri, aşa e?

— Vrei, te rog, să-l deschizi? a întrebat domnul Chen.

A sunat clopoţelul şi am tresărit. Am apucat marginea uşii dulapului atât de strâns, că mi s-au albit încheieturile.

— Da, domnule, a spus Dylan. Nicio grijă, sunt curat.

Doamna Chesser a trecut pe lângă mine în timp ce elevii se revărsau pe hol. Tocurile profesoarei ţăcăneau pe gresie. S-a apropiat de domnul Chen şi de Dylan, strângând telefonul la piept. Dylan s-a uitat de la unul la altul, după care a răsucit încuietoarea. Probabil că se întreba de ce era nevoie de doi profesori pentru o inspecţie aleatorie de droguri.

Mie mi se oprise respiraţia în gât şi un sentiment de neputinţă îmi strângea din nou pieptul. Domnul Chen a îngenuncheat şi a căutat printre caietele lui Dylan. Apoi s-a ridicat şi i-a pipăit sacoul. După aceea a scotocit în raftul de sus şi a scos testul împăturit. A ridicat din sprâncene.

— Sandra, ăsta este...

Doamna Chesser i l-a smuls din mână.

— Sunt răspunsurile la testul de săptămâna viitoare. De unde le ai?

Ca şi cum le-ar fi pus într-un seif de mare siguranţă!

Dylan a făcut ochii mari şi a devenit roşu la faţă ca sfecla. A clătinat din
cap.

— Eu... nu...

Domnul Chen i-a atins cotul.

— Vino cu mine, băiete. Discutăm despre asta la mine în birou.

— Dar... nu este al meu.

— Nu, sigur că nu, a spus doamna Chesser, strângându-şi buzele într-o linie aspră.

Nu părea furioasă, numai incredibil de dezamăgită.

în timp ce îl conducea pe Dylan pe lângă mine spre biroul lui, domnul Chen mi-a făcut un semn cu capul şi mi-a adresat un zâmbet cu buzele strânse. Dylan mi-a prins privirea pentru o fracţiune de secundă şi s-a crispat. Era probabil umilit şi confuz ca naiba. Şi probabil înspăimântat. Dacă nu reuşea să-l convingă pe domnul Chen că nu furase testul, avea să fie

suspendat. Comisiile din facultăţi aveau să vadă asta în foaia lui matricolă când el şi-ar fi depus candidatura la toamnă. Visa să meargă la MIT... O, Doamne! Ce naiba făcusem?

„Dar nu eu făcusem asta”. Nu tocmai.

Corect?

Doamna Chesser s-a îndreptat înapoi spre scări, uitându-se la răspunsuri, în timp ce se strecura prin mulţimea de elevi. Am încercat să mă feresc din calea ei, dar s-a lovit oricum de mine.

— Scuze, Crystal.

Timp de o clipă a mijit ochii spre mine şi a înclinat capul. Mă suspecta? Fusesem la ea în clasă, chiar la pupitrul ei. A clătinat uşor din cap.

— Sper să te simţi curând mai bine.

Apoi şi-a continuat drumul pe coridor.

îmi imaginam ce gândeşte: „Nu, Crystal nu poate avea nimic de-a face cu asta. Nu ar fura niciodată un test”.

Dar nici Dylan. Lua notă maximă la toate testele, aproape fără să trebuiască să înveţe. Nu era nevoit să trişeze niciodată. Dar fusese prins asupra faptului, avea răspunsurile furate, la el în dulap.

M-a trecut un fior rece pe şira spinării. Dar dacă primul număr pe care mi-l dăduse AnOnymOusl fusese intenţionat greşit? Dacă voia să fie sigur că voi sta suficient de mult timp aici ca să văd cum este prins Dylan?

însă de unde ştiuse momentul exact ca să-mi trimită combinaţia corectă? Am examinat holurile în timp ce roiurile de elevi treceau pe lângă mine şi ochii mi s-au oprit pe una dintre camerele de supraveghere de pe tavan. Nu se poate. Am simţit un bolovan în stomac.

A vrut să văd asta. Voia să ştiu că nu era vorba numai de furtul unui test sau de trişat.

Voia să ştiu că îi făcusem rău lui Dylan.

Am aruncat o privire în interiorul dulapului, la punga de plastic cu cordon care atârna de un cârlig pentru haine şi care mă aştepta să fac orice ar fi fost necesar pentru a o ţine în viaţă pe sora mea.

în urmă cu cinci ani

Părinţii lui Zoey erau răi.

A fost suficient de rău că au lăsat-o să invite numai cinci prieteni la ziua ei de naştere când împlinea unsprezece ani – Akira, Matty, Randall, Brady Cullen, pe care am convins-o eu să-l includă, şi eu –, dar nici nu ne-au lăsat să jucăm Manhunt afară. În schimb, ne-au închis în subsol ca să o urmărim pe Zoey cum desface cadourile, cum bate o pinata în formă de Olaf umplută – nu e glumă – cu gumă de mestecat fără zahăr şi să vedem filmul ei preferat, Frozen.

Adică, serios, câţi ani îşi închipuiau că aveam? Şase? Cel puţin ne lăsau să dormim împreună cu băieţii. Nu avea să mai dureze mult timp.

— Să staţi numai acolo, jos, i-a amintit lui Zoey mama ei când i-a urat noapte bună. Bunica încearcă să doarmă. Ştii că nu se simte bine.

Subsolul lor frumos era izolat acustic, astfel încât Zoey putea să cânte la vioara la care părinţii o obligau să exerseze, fără să deranjeze pe nimeni.

— Scuze, a murmurat Zoey, ca şi când ar fi făcut deja ceva greşit.

Şedeam pe sacii noştri de dormit din faţa canapelei, în timp ce Zoey
privea un om de zăpadă antropomorf care ne cânta o serenadă, fascinată ca şi când nu ar fi ştiut deja fiecare cuvânt. Matty şi Randall erau în micul lor univers jucând un joc de cărţi, în timp ce Akira şi cu mine ne jucam cu noul set LEGO al lui Zoey. Eu aşezam piesele în timp ce ea construia un castel, fără instrucţiuni, iar îndemânarea ei mă uluia ca de o obicei. Brady s-a aplecat, întinzându-se după un teanc de piese colorate, dar Akira i-a dat mâna la o parte.

— Nu atinge! O să-l strici.

Brady s-a îmbufnat şi s-a retras. El locuia în casa de vizavi de Zoey. Era cu un an mai mic decât noi, dar foarte inventiv; îmi plăcea să stau cu el. Uneori, vara, instalam un chioşc de limonadă în faţa casei lui sau strângeam pietre, pictam ceva nostim pe ele şi le vindeam din uşă în uşă. Ne luam adesea la

întrecere ca să vedem cine câştigă cel mai mult până la sfârşitul zilei. Fratele lui mai mare, Andrew, cumpăra câteodată de la el numai ca să-l ajute să câştige, ceea ce era o înşelătorie, dar nu conta, încercam mereu să-l integrez pe Brady în grupul nostru, însă dintr-un anumit motiv nu se prea potrivea. Nu înţelegeam de ce – când eram numai noi doi, nu era timid.

I-am aruncat nerăbdătoare un pumn de popcorn lui Zoey.

— Hai să jucăm Manhunt!

Mă obseda această idee de când îi văzusem jucând pe copiii mai mari din cartierul lui Matty. Am încercat să jucăm şi noi, dar una dintre mame ne-a oprit, fiindcă nu voia să alergăm în apropiere de strada principală, ca şi când dacă ne-am fi îndepărtat de curtea lor ar fi însemnat că vom fi imediat călcaţi de o maşină sau striviţi de o dubă.

Nu am spus că părinţii lui Zoey erau singurii părinţi răi.

— Hei, a strigat Zoey şi a adunat frenetic boabele de popcorn. Nu, mama o să mă omoare...

— Eu sunt pro, a spus Akira, care aproape că rămăsese fără piese de LEGO, iar Matty şi Randall s-au ridicat.

Pun pariu că voia doar să scape de acea uşă sinistră din lemn din fundul încăperii... Aruncase toată seara priviri spre ea. Dădea spre o mică debara, dar când eram mici, Randall îi spusese Akirei că acolo era îngropat un cadavru. De atunci era convinsă că încăperea este bântuită şi mult timp refuzase să doarmă peste noapte la Zoey.

Lui Zoey i-au ieşit ochii din orbite:

— Nu avem voie să ieşim afară după lăsarea întunericului.

— Putem să ne furişăm prin bucătărie, am spus.

— Nu! O să am necazuri!

— Bine, am spus eu bosumflată. Dar să ne jucăm de-a ceva.

Randall s-a repezit la grămada de cadouri a lui Zoey de pe masă şi l-a scos pe al lui.

— Tablă Ouija?

Akira a încrucişat braţele.

— Nici vorbă!

— Haide, Akira.

Ochii lui Randall sclipeau. Să o tachineze pe Akira era distracţia lui preferată. Sunt convinsă că acest cadou era mai mult pentru ea decât pentru Zoey.

— Fantomele nu pot să-ţi facă rău!

— Hm, dar un poltergeist poate în mod sigur.

Randall a pufnit.

— Nu, nu poate.

— Nu? a zis Akira încruntându-se, arătând spre uşa de lemn. Atunci ce- arfi să te încuiem acolo un timp şi să vedem?

Zoey şi cu mine am chicotit în timp ce lui Randall i-a dispărut zâmbetul. El a aranjat tabla de Ouija, în timp ce Matty a scos un joc numit Sanctuary.

— Ce e asta?

— Eu l-am adus. Mi s-a părut că e mişto, a răspuns Brady.

Randall a pufnit.

— Da, dar tu crezi că şi Dungeons & Dragons e mişto...

Am luat cutia şi am scos ambalajul de plastic.

— Hai să-l încercăm.

Nu era Manhunt, dar simţeam emoţia cum îmi fierbe în stomac – îmi plăcea să descopăr jocuri noi, să învăţ toate regulile, să văd cum funcţionează.

Matty citea instrucţiunile.

— Avem nevoie de echipe de câte doi.

Am apucat-o pe Akira de braţ, ca parteneră. Zoey ne-a aruncat o privire scurtă.

~ Uf...

Matty şi Randall îşi ciocneau deja pumnii.

Mai rămânea Brady.

Se uita plin de speranţă la Zoey, zâmbind cu jumătate de gură. Dar Zoey s-a strâmbat. Uf, chiar trebuia să fie atât de evidentă?

Brady nu era cel mai bun la jocuri. Era lent şi îi lipsea

coordonarea ochi – mână. Cum nici eu nu eram foarte îndemânatică, să fiu în echipa lui la capturarea steagului sau în echipa de softball însemna garantat o înfrângere. Dar acesta era un joc de societate. Nu mai conta.

— Zoey, am început eu...

— Este ziua mea, a spus Zoey. Eu fac echipele. Eu şi Kiki, Matty şi Randall, Crystal şi Brady.

Brady şi-a înfundat mâinile în buzunare şi a privit covorul.

M-a năpădit un val de căldură.

— Hei, n-ai făcut alte echipe. Mi-ai luat doar partenera.

în ultima vreme, între mine şi Zoey era o tensiune ciudată. întotdeauna când mergeam toate trei pe coridoarele Şcolii, ea, Akira şi cu mine, Zoey trecea în faţa mea şi mergea încet lângă Akira, iar eu în urma lor. Sau când făceam origami pentru ghicit, o ruga numai pe Akira să aleagă numere şi culori. încercam să ignor aceste neplăceri, dar se adunau din ce în ce mai multe şi nu ştiam ce înseamnă.

Matty mi-a aruncat o privire.

— Am putea face băiat -fată, băiat -fată.

— Sau putem trage la sorţi, a sugerat Akira.

Brady s-a apucat cu mâinile de burtă.

— De fapt, nu mă simt bine. Mă duc acasă.

Vocea îi tremura. Avea cumva lacrimi în ochi?

Ochii lui Zoey s-au umplut de regret.

— O, Brady, nu pleca!

— N-am vrut să... am început eu, alăturându-mă corului general de proteste.

— Nu, serios, nu mă simt bine. La... la revedere.

A luat-o la fugă în sus pe scări, lăsând sacul de dormit şi rucsacul acolo.

Nimeni nu a alergat după el.

Zece minute mai târziu, mi-am făcut curaj să-l aduc înapoi de la el de acasă, care era alături.

Mai târziu mi-am dorit să nu-l fi adus.

CAPITOLUL 5

Am pornit drept spre parcare şi mi-am uitat şi jacheta în graba de a pleca. Trebuia să iau aprobare de la asistenta medicală a şcolii ca să plec mai devreme, dar în acel moment nu mă mai sinchiseam de regulile şcolii.

Aveam alte reguli de urmat.

Dar cine le stabilea? Cine naiba îmi răpise sora? Şi de ce voia ca Dylan să fie suspendat? Nu avea niciun sens.

La mesele de picnic de pe pajiştea de lângă parcare stăteau grupuri răzleţe de elevi. în timp ce treceam pe lângă ei, încercările mele de a părea calmă trebuie să fi fost de-a dreptul ridicole: ochii şi aşa mari îmi ieşeau probabil din orbite şi adierea uşoară a vântului mă făcea să tremur. Am privit în punga de plastic, incapabilă să mai rezist curiozităţii. înăuntru erau un telefon vechi cu clapetă şi un walkie-talkie...

— Crys! m-a strigat cineva.

O, la naiba!

Akira şi Randall stăteau la o masă. Probabil că aveau o oră liberă. Mi-au făcut semn cu mâna să mă apropii, dar am şovăit, căci voiam să ajung acasă, conform instrucţiunilor lui AnOnymOusl. Şi cu cât ajungeam mai iute acasă, cu atât mai repede mă puteam asigura că sora mea este bine.

Dar nu era vorba numai despre asta.

Oricât de mult mi-ar fi displăcut să recunosc, chiar şi faţă de mine însămi, ardeam de nerăbdare să văd ce mai urmează în acest joc. Căci iată cum stăteau lucrurile: cine ţinea ostatică o fetiţă de treisprezece ani era clar că avea o minte bolnavă, dar când s-a asigurat că sunt în locul potrivit şi la momentul potrivit ca să văd cum l-au prins profesorii pe Dylan, mi-am dat seama că am de-a face cu un geniu. Mă treceau fiori, şi nu numai din cauza groazei.

Ci şi de curiozitate.

Pentru mine, nimic nu era mai ispititor decât un adversar viclean.

Vinovăţia îmi măcina inima. Fireşte că eram înspăimântată

pentru sora mea. Fireşte că voiam să particip la jocul acesta ca s-o aduc înapoi. Dar voiam în acelaşi timp să-i dovedesc celui care îl crease că eram mai deşteaptă decât el. Voiam să câştig.

Dacă îi ignoram pe prietenii mei, aş fi tras un semnal de alarmă, aşa că m-am apropiat de ei.

— Ce faceţi aici?

Am încercat să vorbesc calm şi am dat greş în mod lamentabil.

— E frig!

Akira s-a încruntat şi şi-a dat din ochi părul scurt până la bărbie după urechi, observând că nu aveam jachetă.

— Nu e chiar aşa de rău.

Dar profita de căldura dinspre Randall în timp ce îşi mânca sandvişul. Mă simţeam uşurată să o văd mâncând. Akira se recupera de peste un an de anorexie şi eram mereu îngrijorată din cauza ei.

Randall a tras de tivul puloverului meu.

— Ai auzit de Dylan?

M-am crispat.

— De unde ştii despre asta?

— N-ai citit mesajele lui Matty?

Akira a făcut semn spre telefon. Am privit şi eu la al meu şi am văzut că ratasem mai multe mesaje primite pe vechiul nostru grup, de dinainte să se alăture şi Dylan.

— A văzut când l-au luat, a spus Randall.

— Şi eu, am spus.

Akira s-a aplecat înainte, cu răsuflarea tăiată.

— O, Doamne! Ce a făcut? Ce a spus?

Am ridicat din umeri.

— Părea înspăimântat. A negat.

— Normal, a chicotit Randall.

— Crezi că a furat răspunsurile alea?

— Le-au găsit în dulapul lui. Nu trebuie să cred nimic.

Mi-a dat un ghiont. Ochii îi sclipeau amuzaţi.

— La naiba, îţi place *rău* de el!

— Nu.

I-am dat mâna la o parte, dar am roşit. Akira a zâmbit, ne

sprijineape mine şi pe Dylan, deşi o făcusem să promită că nu va interveni aşacum făcusem eu pentru ea când îl încolţisem pe Randall la bazin în ultima săptămână de vară.

Fusese una din rarele zile petrecute afară ca să-i potolim pe părinţii noştri, care credeau că ne vom dezintegra dacă nu obţinem ceva vitamina D înainte să înceapă şcoala. Când Matty, Akira şi Zoey au fugit să vadă cine poate să execute cel mai frumos plonjat-ghiulea, am profitat de ocazie şi m- am aşezat pe şezlongul de lângă Randall.

— Ei, când ai de gând să-i dai întâlnire?

— Cui să-i dau întâlnire? a întrebat el distrat, urmărind ceva pe Tiktok pe telefon.

— Lui Kiki. întâlnire.

Asta i-a captat atenţia. A ridicat colţurile gurii.

— O, haide, haide. Iar discutăm despre *asta?*

— Am fost obligată, am recunoscut, privindu-l pe Matty care sărea în apă cu fundul înainte.

Randall a chicotit, apoi a încremenit făcând ochii mari.

— Stai aşa, obligată, de cine? Akira? Ştie că... că... i-ai spus că îmi place de ea?

— Nu, am râs. Secretele tale sunt întotdeauna în siguranţă cu mine.

— Aşa... *Vrea* să o invit în oraş? a întrebat clătinând uimit din cap.

L-am bătut prieteneşte pe braţ.

— Şi de ce nu ar vrea?

A ezitat o clipă, plescăind din limbă.

— Pentru că ştie că mi-a plăcut de Matty.

Zâmbetul mi-a pierit. Randall ne spusese cu mult timp în urmă că este bisexual, iar Matty – păi, cine nu-l plăcea? Dar Matty era hetero şi gândul că Randall tânjea după el în felul acesta, când fuseseră întotdeauna cei mai buni prieteni, îmi zdrobea inima. îl împingeam încet pe Randall spre alţii, dar întotdeauna spunea: „Nu... nu este Matty”. După o vreme, a început să spună „Nu... ”, privind-o tăcut pe Akira.

Nu era nevoie să fii cititor de gânduri ca să-ţi dai seama că sentimentele lui se schimbaseră.

— Ei?

— Păi, asta nu o deranjează?

Am făcut o grimasă.

— De ce s-o deranjeze? A fost obsedată de Blake Thatcher toată clasa a noua. Dar acum a terminat-o cu el. Nu contează de cine i-a plăcut cândva, dacă acum vă plăceţi reciproc.

Peste umărul lui Randall am văzut-o pe Akira ieşind din bazin. Preţ de o clipă, i-am întrezărit stresul de pe chip, timiditatea care o făcea să-şi dorească să se înfăşoare în toate prosoapele la vedere. Dar l-a văzut pe Randall în faţa ei şi a zâmbit poznaşă, s-a ascuns în spatele lui şi şi-a scuturat părul ud.

— Au! Ai grijă la telefon!

însă Randall râdea cu obraji îmbujoraţi şi mi-a aruncat mie telefonul, după care a fugărit-o înapoi spre bazin, unde Akira l-a împins în apă şi a făcut o plonjare-ghiulea.

Săptămâna următoare au ieşit la aer numai ca să joace MortalDusk.

Acum Akira voia să-i întoarcă favoarea, dar n-am lăsat-o. Şi apoi, Dylan era atât de răutăcios cu mine, încât ştiam că micuţa mea obsesie era unilaterală. Dintr-un motiv inexplicabil, mă considera nesuferită. Poate că mă bârfise Zoey pe la spate.

M-am apucat cu mâinile de stomac şi m-am îndepărtat de masă.

— Mă duc acasă. Nu mă simt bine.

Akira s-a încruntat îngrijorată, iar Randall s-a aşezat pe bancă.

— Ei, ai luat şi tu ce are Zoey?

O, Doamne, era aşa de naiv! Zoey se prefăcea în întregime. Dar prietenii noştri nu ştiau până la ce nivel de înşelătorie coborâse ea. Nu puteam să le spun. Nu aveam de ales.

Dar Akira mi-a observat expresia.

— La naiba, vrei să spui o dată despre ce e vorba?

Nu putea să sufere că eu şi Zoey nu ne înţelegeam bine, dar

detesta şi mai mult faptul că nu ştia motivul. De regulă reuşea să-mi smulgă toate secretele, însă în cazul acesta nu reuşise.

— Kiki, încetează. Nu e nimic.

Am insistat pentru a mia oară. Akira mi-a aruncat o privire sceptică, însă am schimbat subiectul.

— Oricum, nu cred că e ceva contagios, dar vreau să trag un pui de somn.

— Dar venim pe la tine, nu-i aşa? a întrebat Akira.

Cursurile se terminau peste o oră şi jumătate, iar eu nu aveam idee ce mai avea de gând AnOnymOusl. însă Akira ştia cât de mult îmi doream să intru în echipă. Dacă anulam planurile de tot, şi-ar fi dat seama că nu e ceva în ordine.

— Sigur... dar poate că veniţi după cinci?

— E perfect pentru mine, a spus Akira.

Probabil că avea să-şi petreacă acest timp în plus recreând oraşul New York în Minecraft. Anul trecut recrease Regatul Magic şi înregistrase un tur virtual, iar filmarea devenise virală.

— Eu oricum nu pot să vin, a spus Randall.

Akira s-a îmbufnat.

— Credeam că nu mai ai de lucrat nicio tură până săptămâna viitoare.

— Părinţii mei sunt în Burlington la o întâlnire, iar bona Nessei este ocupată, aşa că trebuie să stau cu ea.

— Ei, am comentat, fraţii buni sunt nesuferiţi.

A chicotit.

— Dar vii mai târziu, nu-i aşa?

Akira i-a aruncat o privire plină de înţeles. Weekendul acesta, părinţii ei erau în California în vizită la sora ei mai mare la Stanford. îi rugase s-o lase să stea acasă ca să nu rateze turneul şi promisese că va sta la mine. Judecând după cutia de prezervative pe care mă târâse să o cumpărăm de la magazin – deşi nu contribuisem cu vreun sfat, căci mă hlizeam nonstop – era clar că nu avea să doarmă nimeni la mine acasă în noaptea aceea.

Randall a zâmbit timid.

— N-aş rata...

— Foarte bine, am spus, nu vreau să aflu de planurile

voastre sexuale.

— O, Doamne!

Akira a aruncat în mine cu ambalajul sandvişului ei, făcut cocoloş. L-am dat la o parte, prefacându-mă că râd.

— Ne vedem mai târziu.

M-am repezit la maşină înainte să vadă că ochii nu-mi râdeau. înainte să-şi dea seama că viaţa mea se prăbuşea.

CAPITOLUL 6

Imediat cum am intrat cu maşina pe alee, i-am trimis un mesaj lui AnOnymOusl.

Sunt acasă. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

Cum avea să meargă treaba asta? Avea să mă cheme el? Aplicaţia asta avea ceva ca FaceTime? în timp ce aşteptam răspunsul, mi-am trecut degetele peste locul pasagerului din dreapta. Caelyn stătuse acolo în urmă cu câteva ore. Toată situaţia era suprarealistă – ca o păţanie care i se întâmpla lui Liam Neeson într-un film de acţiune. Dar eu nu eram un fost agent FBI şi nu aveam nici cea mai mică idee cum să dau de urma răpitorului lui Caelyn.

Am aruncat o privire spre casa lui Zoey. Spre fereastra de la dormitorul ei de la etaj, faţă în faţă cu a mea. Casele noastre erau construite în culmea unui deal, aşa că ţineam ferestrele descuiate şi ieşeam şi intram pe acolo ca să ne vizităm. Asta până când mama ei a prins-o cu un picior călare afară de pe fereastră. A strigat că asta e o infracţiune şi a pedepsit-o pe Zoey o lună. Nu am înţeles niciodată de ce considera că ieşitul pe fereastră era mult mai supărător decât pe uşă. Oricum, după aceea m-am căţărat numai eu pe fereastră. Petreceam ore în şir încercând noi jocuri video, ne ascundeam vinovăţia şi ne pierdeam în peisajele virtuale – dar măcar ne rătăceam împreună. Am descoperit MortalDusk înainte să devină popular şi i-am convins pe ceilalţi prieteni să jucăm împreună.

Iar după aceea, ea stricase totul.

Nu puteam suferi să ţin secret ce se întâmplase, totul ascuns

sub lacăt. Era clar că Akira ştia că se întâmplase ceva şi eram cât se poate de sigură că Matty şi Dylan bănuiau şi ei ceva, din cauza greşelii mele de la ora de chimie de acum câteva săptămâni.

Mi-am amintit cu jenă de acel moment. Domnul Ferguson începuse ora cu întrebarea lui bonus obişnuită.

— Foarte bine, copii, prima persoană care îmi enumeră opt riscuri ale intoxicaţiei cu monoxid de carbon primeşte cinci puncte...

Zoey şi cu mine am ţâşnit cu mâinile în sus înainte să apuce el să termine. Cu câteva săptămâni mai devreme, aş fi lăsat să treacă de la mine. Dar după tot ce făcuse? Nici vorbă!

— Zoey a fost prima, a spus Dylan.

I-am aruncat o privire tăioasă. Mi-a făcut cu ochiul şi o scânteie mi s-a aprins în piept. Dar zâmbetul dispreţuitor al lui Zoey a stins-o repede.

— Vezi lucrurile cu încetinitorul, frăţioare? a mormăit Matty din spatele meu. Crys a fost prima.

Domnul Ferguson a chicotit şi şi-a suflecat mânecile, dezvelind tatuajul ciudat cu electroni de pe pielea lui arămie.

— Se pare că avem de-a face cu moartea subită. Doamnelor! Luaţi o bucată de hârtie! Un pix! Cine le scrie prima pe toate opt câştigă.

în timp ce colegii de clasă băteau darabana în pupitre, eu scriam de zor: coşuri de fum înfundate, încălzitoare, uscătoare, sobe, fierbătoare, generatoare portabile, şeminee şi... şi...

— Am terminat, a strigat Zoey triumfătoare.

— Trişoare josnică!

Intenţionam să rostesc asta în şoaptă, dar golanii din ultimul rând jubilau deja, căci auziseră în mod clar. M-a cuprins un val de căldură.

— Ai grijă cum vorbeşti, a spus domnul Ferguson.

— Ce? Nu! N-am trişat, a exclamat Zoey.

Apoi a mormăit (cu succes) în barbă:

— Ticăloasă paranoică.

M-am încruntat. Dă-o naibii. Ca şi când nu aş fi avut un motiv

întemeiat.

în timp ce domnul Ferguson examina răspunsurile lui Zoey, Dylan mă urmărea ca şi cum ar fi vrut să priceapă ceva anume, iar Matty m-a strâns de umăr.

— Sunt numai cinci puncte.

Dar nu era vorba despre puncte.

— Ai reuşit, a confirmat domnul Ferguson.

Zoey a împăturit foaia, arătând înfrântă, în ciuda victoriei. Apoi a completat ultimul rând gol din caietul meu:

— Ţeava de eşapament.

— Fireşte! am mormăit.

— Uneori răspunsul cel mai evident este tocmai cel care ne scapă.

S-a încruntat.

— Ai de gând să-i ceri scuze prietenei tale sau nu?

Obrajii îmi ardeau de ruşine în timp ce rosteam scuzele. Zoey a spus că e în ordine, dar ochii ei sticloşi spuneau că nu este aşa. Ştia de ce mă răstisem de fapt.

Telefonul a bâzâit, smulgându-mă din amintiri, şi am tresărit. Dar nu era decât un mesaj de la mama care îmi spunea că intră într-o operaţie lungă şi că rămăsese mâncare chinezească în frigider. Niciun cuvânt de la AnOnymOusl. Atunci am observat că doamna Rao se uită la mine de pe două alei mai jos, în timp ce rostogolea o ladă de gunoi de lângă cutia poştală. Familia ei se mutase aici, după ce familia Cullens se mutase în California. Făceam adesea pe bona pentru copiii ei – plătea mai bine decât primea Randall pentru turele lui la supermarket –, dar era întotdeauna ciudat să mă duc în vechea casă a lui Brady. Parcă mă apăsa ceva pe piept tot timpul.

Doamna Rao mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn cu mâna; mă temeam că va încerca să lege o conversaţie, aşa că am coborât din maşină şi am intrat repede în casă, prefacându-mă că nu am văzut-o.

Voiam să caut informaţii despre această aplicaţie bizară de pe telefonul meu şi am dat fuga la subsol, m-am lăsat pe canapea şi am căutat pe laptop. Nu trebuia decât să găsesc pictograma: un şarpe de argint înfăşurat în jurul microfonului.

Am căutat mai multe variante de „pictogramă aplicaţie şarpe microfon”. Nu a apărut nimic. Apoi am căutat pe App Store, rulând şirul nesfârşit de simboluri. Am introdus ca filtru „mesaje aplicaţii”, dar nu m-a ajutat cu nimic. în cele din urmă, mi s-a înceţoşat privirea.

Poate că AnOnymOusl codificase aplicaţia şi o instalase manual. Dar cum? Nu-mi aminteam să fi dat recent telefonul cuiva şi nici să fi deschis vreun link suspect.

Tot niciun mesaj nou. Ce naiba mai aştepta?

Poate că era vreun indiciu la Caelyn în cameră. M-am repezit sus pe scări. Camera ei era în starea obişnuită de haos – cearşafurile mov erau mototolite pe pat, rufele curate stăteau grămadă pe jos, bucăţi de material îngrămădite lângă maşina veche de cusut turcoaz pe care i-o dăduse bunica Rose, bijuterii şi mărgele la care lucra erau împrăştiate pe masă. Am văzut jacheta mea denim atârnând de un stâlp al patului. Şterpelea mereu câte ceva considerat la modă din dulapul meu, chiar dacă îi era prea mare. Nu

mă deranja; dimpotrivă, mă simţeam măgulită că le considera demne să le poarte.

Laptopul ei nu era acolo, dar probabil că îl luase cu ea, deşi nu avea acces la internet în Frost Valley. Nimic nu părea nelalocul lui, cu excepţia pisicii Whiskers, încolăcită ca un ghem portocaliu pe perna lui Caelyn. De regulă se cuibărea în subsol. Oare simţise că nu este ceva în ordine?

Am mângâiat-o şi m-am uitat la panoul de plută de deasupra biroului lui Caelyn, la poza cu Caelyn şi cu mine alintând-o pe Whiskers când era pisicuţă. Am vrut să o botez Bowser, dar propunerea mea a fost respinsă cu trei la unu. Ochii mi-au zăbovit la un selfie cu noi patru la Lacul Hanover acum câţiva ani; braţul tatii ocupa un sfert din fotografie. Fusese ultima noastră ieşire împreună înainte ca tata să afle vestea care schimbase totul – vestea care fusese ca sfârşitul lumii pentru el.

Nu ştiam pe atunci că vieţile noastre se vor destrăma.

în sfârşit, telefonul a bâzâit. Alertă de la AnOnymOusl. Mi s-au strâns plămânii când am dat clic pe ea şi a început un film.

O, Doamne! Caelyn nu mai avea căluş în gură, buclele îi încadrau chipul şi se uita cu ochi mari în camera de filmat.

— Crystal, a reuşit ea să articuleze înainte să dea drumul unui suspin.

Mi-am muşcat buzele, ca să nu scot şi eu sunete asemănătoare. Ochelarii
îi stăteau strâmb. Avea mâinile legate la spate şi nu-i putea aranja.

— Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

Să o văd era şi liniştitor, şi înfricoşător în acelaşi timp. Era în viaţă, dar asta anula orice posibilitate să fie vorba de o farsă bine elaborată.

Era real.

Sora mea era ostatică.

Şi era de-a dreptul îngrozită.

Filmarea a rulat câteva secunde şi a revenit la început. Dacă intram în panică, nu ajungeam nicăieri, aşa că am examinat filmul încercând să găsesc indicii.

Poţi să trimiţi înapoi un
mesaj video.

Caelyn şedea în faţa unui zid fals de cărămizi şi beton, fie pe un scaun cu spătar scund, fie pe un taburet, căci nu vedeam în spatele ei. Lumina era proastă şi provoca un efect de vinietă, aşadar, nu-mi dădeam seama dacă încăperea avea sau nu ferestre. Presupun că era într-un subsol. în cele din urmă, filmarea a fost înlocuită de un text.

Am apăsat pe pictograma video şi faţa mea a umplut ecranul. Un cronometru de cincisprezece secunde se întindea sub butonul de înregistrare. Deci aşa funcţiona – scurte secvenţe video înainte şi înapoi. Ce ar trebui să spun?

Reflexul meu era să mă asigur că sora mea era bine. Puteam să întreb dacă este rănită. Puteam s-o alin, s-o asigur că totul va fi bine. Dar creierul meu căuta febril alte posibilităţi. Era o şansă să o fac să-mi dezvăluie informaţii despre cine o răpise sau unde se afla. Cum puteam să-i pun întrebările corecte fără să bată prea tare la ochi?

Mi-am muşcat unghia de la degetul mare, dar nu puteam gândi limpede – vocea ei îmi răsuna în minte: *Ajută-mă, Te rog, ajută-mă!* Cu toate eforturile mele de a rămâne calmă şi concentrată, teama îmi cuprindea inima. Surioara mea era legată undeva în întuneric, într-un subsol murdar, era înspăimântată şi aştepta răspunsul meu. Durerea de a o lăsa încă un moment singură cu răpitorul ei m-a făcut să apăs pe Record.

— Caelyn... eu... te iubesc.

Vocea îmi tremura şi îmi simţeam limba grea în gură. Dar trebuia să-i adresez mai multe cuvinte.

— Stai liniştită acolo. Totul va fi bine...

Pe ecran a apărut o notificare. Un mesaj de la Matty.

Voiam doar să ştiu că eşti OK.

Am şters iute notificarea. Dar înregistrarea se oprise. Cele cincisprezece secunde ale mele expiraseră.

Nu exista reluare. Am scos un strigăt de frustrare. Nu am apucat să pun nicio întrebare.

— La naiba, Matty!

Era ora 15.00. Orele tocmai se terminaseră. Dacă Matty nu

mi-ar fi trimis chiar atunci mesajul, aş fi putut să termin înregistrarea. Dar aşa, Caelyn nu va vedea decât acel film inutil cu mine disperată. îmi venea să-l *omor.*

însă nu era vina lui Matty. Nu ştia ce anume întrerupe.

Am apucat strâns marginea saltelei lui Caelyn şi am inspirat adânc, încercând să-mi potolesc sângele care fierbea. Whiskers ridicase capul la izbucnirea mea şi mă privea fix, gata să fugă dacă era necesar. Dar trebuia să rămân calmă. Mi-am muşcat buza şi am citit textul lui Matty. Trebuia să continui să fac pe bolnava. Dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi insistat să chemăm poliţia. I-am răspuns:

Sunt bine. Am să dorm. Ne vedem mai târziu.

Apoi am derulat la setările de notificare şi am dezactivat toate alertele, cu excepţia aplicaţiei misterioase a lui AnOnymOusl.

A apărut o nouă alertă – alt video de la Caelyn.

— Crystal, te rog, spunea ea. Dacă nu faci tot – fie că sistemul audio era defect, fie că ea gâfâia prea tare – tot ce ţi se spune... au spus că mă vor *ucide.*

înainte să apuc să mai caut alte indicii, ecranul s-a înnegrit.

La naiba. Chiar că trebuia să încep să fac capturi de ecran.

„Ei”, spusese Caelyn. Erau mai mulţi răpitori? Aceasta ar putea explica sincronizarea perfectă cu Dylan, dacă cineva mă urmărea la şcoală în timp ce altcineva o ţinea pe Caelyn ostatică.

Dar ar putea doi oameni să fie implicaţi într-o faptă atât de josnică? Poate că răpitorul o instruise pe Caelyn să folosească o exprimare neutră ca să nu-i dezvăluie identitatea. Caelyn şovăise şi sunetul devenise neclar – ca şi când s-ar fi corectat.

Sau era imaginaţia mea?

Filmarea a fost înlocuită de un mesaj nou.

E timpul pentru jocul următor.

Cum? Asta nu era conversaţie. Dar nu exista câmp pentru text în care să- i pot contrazice.

Mi-am pocnit degetele şi simţeam adrenalina până în vârful

Poţi să trimiţi înapoi un mesaj video.

degetelor de la picioare. Indiferent ce joc inventau pentru mine, eram decisă să câştig.

— Dă-i drumul, ticălosule!

CAPITOLUL 7

Hai să jucăm „Marea bucătăreală cu Crystal”. Prepară o tavă de negrese după reţeta de mai jos.

Ai 30 de minute să bagi aluatul la cuptor. Eşti gata? Dă-i drumul!

— Ce naiba mai e şi asta? am spus eu fără să mă adresez cuiva în mod special.

Să fac negrese? Am clătinat din cap şi am apăsat pe linkul de sub mesaj. S-a deschis o reţetă de negrese de pe un blog oarecare. Mamei îi plăcea să facă prăjituri, dar eu nici măcar nu dădusem vreodată drumul la cuptor, aşa că nu puteam spune dacă lista de ingrediente era cea standard: fină obişnuită, pudră de cacao neîndulcită, zahăr alb, ouă, unt topit, ulei vegetal, esenţă de vanilie, sare, fulgi de ciocolată. Părea corect.

Dar *de ce?* Era ridicol, aproape că îmi venea să râd. însă timpul trecea.

Am dat fuga la bucătărie. Aveam noi aceste ingrediente? Unde ţinea mama esenţa de vanilie? Dintr-odată mi s-a părut că sunt un milion de dulapuri în bucătărie.

Erau făcute de tata. Pe când lucra la o agenţie de publicitate, renovările de acasă erau pasiunea lui. Caelyn şi cu mine adoram să-l ajutăm, să şlefuim cu glaspapir şi să vopsim, şi ne-a dat voie chiar să dărâmăm zidul dintre salon şi sufragerie, ca să avem mai mult spaţiu. Mânuiam cu rândul barosul, lovind gips-cartonul cu mare satisfacţie.

Asta fusese înainte ca tata să înceapă s-o ia la pumni pe mama.

După ce a fost concediat, totul s-a schimbat. îşi petrecuse toată cariera urcând în ierarhia corporaţiei şi, într-o zi, după ce directorul executiv (şi mentorul lui) decedase, aflase că noua conducere dorea să reducă personalul. Slujba pe care o iubea dispăruse dintr-odată. Devenise liber- profesionist şi supravieţuiserăm, dar îşi pierduse slujba de vis şi deplasările lunare la New York din cauza unui lucru pe care nu-l putea controla. Paharul de whisky din fiecare seară se transformase în patru sau cinci pahare, plus bere. Curând după aceea, băutura şi pariurile online au luat locul pasiunii pentru renovări. Alcoolul l-a transformat pe tata într-un om cu totul diferit – a devenit beligerant şi violent. în prezenţa lui, camera aceasta

CAPITOLUL 8

enormă pădure claustrofobă.

Acum, în timp ce căutam ingredientele, simţeam că dulapul din lemn de cireş se întinde la infinit, precum cel din coşmarurile mele, când uşa spre care alerg se face tot mai mică în depărtare în timp ce mă fugăreşte ceva cumplit, iar picioarele îmi devin grele, tot mai grele, după care mă trezesc înspăimântată.

Stai aşa! Respiră adânc. Trebuie să o iau pas cu pas, ca în jocul cu puzzle multiplu.

Mai întâi să preîncălzesc cuptorul.

Butoanele de pe cuptorul retro de lux ar fi putut la fel de bine să controleze o navă spaţială. Mama încercase să mă înveţe să gătesc după ce tata plecase şi ea a început să facă mai multe ture la spital, dar reuşisem să compromit până şi cele mai rudimentare feluri de mâncare.

întindeam ouăle moi într-o farfurie, de teamă să nu le las pe foc prea mult, fierbeam pastele prea mult până se umflau şi deveneau cleioase. Aveam în schimb provizii de mâncare la pachet sau congelată. Cu microundele mă descurcam. în schimb, să coc un aluat mi se părea extrem de complicat. Unul din butoanele din mijloc mergea până la 500 – acesta trebuie să fie pentru cuptor. L-am întors până la 350 şi am privit pe uşiţă. Hm. Părea să funcţioneze.

Iar acum, ingredientele. Aveam ouă şi unt în frigider şi, din fericire, mama era bine organizată – toate ingredientele necesare pentru copt erau în acelaşi dulap de deasupra aragazului, inclusiv o cutie sigilată cu esenţă de vanilie. Am scos castronul verde preferat al mamei pentru amestec şi o tavă de aluminiu şi am pus ingredientele pe blat.

OK. Am făcut şi asta.

Am cântărit ingredientele şi le-am turnat în castron. Poate că negresele erau un indiciu. Poate că AnOnymOusl dorea să-mi dau eu seama care erau acestea. în unele jocuri video, recompensele sub formă de mâncare sau truse de sănătate erau împrăştiate ca nişte firimituri în direcţia ultimului antagonist sau spre ascunzătoarea răufăcătorului. Şi unii ucigaşi în serie le trimiteau indicii detectivilor, căci doreau să-şi asume merite pentru crimele lor, ca şi când fiecare asasinat ar fi fost un

trofeu.

Mi se strângea stomacul. Speram că AnOnymOusl nu era un ucigaş în serie.

Dar cine naiba putea *face* una ca asta? îmi frământam mintea în timp ce băteam aluatul. Trebuia să fie cineva de la şcoală, cineva care ştia orarul meu şi al lui Dylan şi ştia unde ţine doamna Chesser testele. Aşa să fie? Dacă putea să-mi pirateze telefonul de la distanţă ca să-mi instaleze această aplicaţie, putea pirata şi reţeaua şcolii ca să afle orarele noastre. înainte de anul doi, Zoey intrase în reţea ca să ne schimbe orarele în aşa fel încât să avem mai multe ore împreună, fără să declanşeze sistemul de apărare al şcolii.

— Nu e ca şi cum aş fi schimbat notele sau aşa ceva, s-a justificat ea. Este ceva absolut inofensiv.

Aşadar, era posibil.

Practic, cineva s-ar fi putut furişa în şcoală într-o noapte sau în weekend, să se ducă în clasa lui Dylan şi să caute ceva care să merite să fie furat. Ceva care să-i provoace necazuri. Fără acte de vandalism sau computere furate care să declanşeze alarma, s-ar fi putut ca paznicii nici măcar să nu observe intrarea prin efracţie.

Aşa că nu trebuia să fie neapărat cineva din şcoala noastră.

Lumina termostatului de la cuptor s-a aprins, fiindcă atinsese temperatura corectă. Am amestecat suficient aluatul, nu-i aşa? Şi apoi, nu prea mă interesa calitatea aici. Cum avea să evalueze AnOnymOusl negresele? Urma să vină aici să le guste? Nu avea absolut nicio logică.

în continuare, trebuia să căptuşesc tava cu hârtie cerată. Părea ciudat. De ce să nu o ung cu grăsime? Oricum, am deschis sertarul unde erau folie de aluminiu, hârtie de copt, hârtie de ambalat şi... da, hârtie cerată! Am rupt o bucată, am căptuşit tava, am turnat compoziţia mânjind tot blatul şi am băgat tava la cuptor. Mi-am şters mâinile de blugi şi am căutat cronometru! cuptorului. Nu avea, aşa că am setat cronometrul de la microunde pentru treizeci de minute.

Am terminat cu zece minute mai devreme. M-am urcat pe un

scaun de bar de la bufetul-insulă din bucătărie şi am tastat un mesaj pentru AnOnymOusl.

Negresele sunt în cuptor.

Bine. Acum să jucăm *Proba Timpului.* Ai 30 de minute ca să ajungi la chioşcul de la Lacul
Hanover. Adu pachetul din dulapul 499! Eşti gata? Dă-i drumul!

Degetele de la picioare mi-au amorţit. Ştiam exact la ce chioşc se referă, dar acea parte a lacului era dincolo de Muntele Morgan din Lakecrest. Nu aveam cum să ajung acolo în mai puţin de treizeci de minute decât dacă goneam ca o nebună şi aici nu era inclus şi timpul necesar ca să urc până la chioşc.

Am aruncat o privire spre cronometrul de la microunde. Cuptorul nostru demodat nu avea să se întrerupă automat după un anumit timp. Am sărit de pe scaun şi m-am dus la cuptor ca să-l opresc, când telefonul a bâzâit.

ÎNCHIDE CUPTORUL ŞI EA MOARE. DESCHIDE CUPTORUL ŞI EA MOARE.

Am tresărit şi era să scap telefonul. Creierul mi-a fost cuprins de vertij, pentru că trebuia să proceseze mai multe emoţii în acelaşi timp. Şocul provocat de textul scris în întregime cu majuscule. Groaza provocată de faptul că eram urmărită.

Altfel cum ar fi ştiut ce am de gând să fac? Am privit afară pe fereastră, dar nu am văzut pe nimeni. Mi-am amintit de camerele de supraveghere de pe hol, de la şcoală şi am examinat plafonul, spaţiile de deasupra dulapurilor, hiaturile. Nu erau camere. Absolut nimic.

Totuşi, cumva mă urmăreau.

Sau doar îmi *ghiceau* următoarea mişcare. Pentru că era firesc să vrei să stingi cuptorul înainte de a pleca de acasă.

Dacă drumul până la chioşc dus şi întors ar fi durat cel puţin o oră, plus ce mai aveam de făcut acolo, negresele s-ar fi ars până mă întorceam eu.

Poate că tocmai asta era ideea. Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe.

Am îngenuncheat ca să mă uit pe fereastra cuptorului, dar

hârtia cerată trecea de marginea tăvii şi nu mă lăsa să văd compoziţia. Negresele puteau să se ardă, însă nu ar fi luat foc, nu-i aşa? Cu siguranţă gătitul nu era ceva foarte periculos! Dar hârtia cerată – această parte din reţetă era ciudată.

Am accesat iar reţeta. Dar pagina se reînnoise automat şi acum arăta numai eroarea 301. Dispăruse. Tot blogul dispăruse. Un bâzâit fin mi-a răsunat în urechi când am căutat pe Google „hârtie cerată cuptor arde” şi am apăsat pe primul rezultat: *Se poate pune hârtie cerată în cuptor?*

Articolul începea aşa: Pe scurt, răspunsul e: Nu! Hârtia cerată nu este rezistentă la căldură, ceara se va topi la temperaturi înalte şi hârtia poate lua foc.

La naiba!

Negresele nu erau un indiciu. Erau un declanşator de incendiu.

Priveam neajutorată la tava căptuşită cu propria mea prostie. Fusesem atât de preocupată să descopăr cine poate fi AnOnymOusl, că nici nu mă mai gândisem la reţetă. Nu mă gândisem nicio clipă că blogul acela putea să nu fie real.

Degetele îmi tremurau când am scris următorul mesaj:

Nu am de gând să dau foc la casă.

Atunci ai face bine să te grăbeşti.

Drumul până la lac a fost în esenţă o cursă a morţii. Am depăşit maşinile pe autostrada cu o singură bandă, am trecut în mare viteză pe roşu şi am uitat de limita de viteză – drumul de mai înainte până la şcoala lui Caelyn fusese o cursă de broaşte ţestoase în comparaţie cu acesta.

Poliţia locală era, din fericire, absentă. Frecvent instalau capcane pentru a-i prinde pe vitezomani în acest orăşel de provincie. Parcă îl şi vedeam pe şeful Sanchez cu pistolul radar în mână, cu maşina ascunsă în tufişuri, gata să se năpustească. Poate că tocmai ţinea o prelegere la şcoala primară despre cât „de rele sunt drogurile, dragii mei”! La naiba, probabil că ar fi profitat imediat de ocazie să lucreze la un caz de răpire. Dar mesajele lui AnOnymOusl erau bine întipărite în memoria mea: *Dacă chemi poliţia, ea moare.*

Whiskers a mieunat de pe bancheta din spate.

— Aproape am ajuns, Whiskey...

Cuvântul mi-a sunat amar în gură; aşa îi spunea tata. Băutura lui preferată.

O înghesuisem în cuşca ei de transport, iar pisica se împotrivise din răsputeri: mica jivină întinsese picioarele în toate direcţiile, aşa că durase câteva minute bune. Dar nu aveam de gând să o las într-o casă care s-ar fi putut să ia foc. Era o pisică răsfăţată de interior şi nu ar fi ştiut pe ce lume este dacă o dădeam afară.

în parcare erau numai câteva maşini când am ajuns. Am oprit în locul cel mai apropiat de poteca ce ducea spre chioşc. Mai târziu, locul avea să fie plin de oameni care aleargă sau plimbă câini şi de adolescenţi dornici să se drogheze rătăcind pe potecile din jurul Lacului Hanover, ca să prindă ultimele raze de lumină.

Am deschis ferestrele înainte să opresc motorul.

— Să stai aici, bine? i-am spus lui Whiskers.

Ca şi când ar fi putut să plece undeva.

— Mai am cinci minute, am mormăit şi am apucat telefonul şi punga de plastic a lui AnOnymOusl de pe locul pasagerului.

— Pot să fac asta!

Trebuia să o iau la fugă. Am trântit portiera şi am pornit spre potecă.

— Crystal!

M-am răsucit. Sprijinit de o maşină de doi bani nu era nimeni altul decât Jeremy Fischer.

Fishman.

Jucătorul profesionist cu cinci milioane de urmăritori pe YouTube şi Twitch, cel care domina clasamentul din Vermont. Acum, el, Matty şi Randall se luptau pentru primele trei locuri, iar o dată îl doborâsem până şi eu, făcându-l să coboare pe locul patru. Ştiu că nu putea suferi să ştie că o mână de elevi de liceu îi compromiteau statutul.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Bună ziua şi ţie.

S-a desprins de maşină, frecându-şi obrazul întunecat şi chicotind în sinea lui – nu aveam idee de ce. Poate îşi amintea cum îmi anihilase echipa azi-dimineaţă.

Mintea îmi alerga febril, căci fusesem luată prin surprindere de apariţia lui. îl întâlnisem o singură dată în viaţa reală mai înainte. Şi fusese un dezastru complet.

Curând după ce îl recrutasem pe Dylan, stăteam toţi şase înghesuiţi într- un separeu cu perne roşii de la Happy Grillmore şi sorbeam din milkshake- uri, când intrase Fishman, în esenţă, un adevărat Harry Styles al comunităţii de jucători online. Zoey a scăpat un mic strigăt, iar Matty s-a lovit practic cu maxilarul de masă.

— Sfinte Sisoe!

— Ăsta nu este... ? a spus Randall cu respiraţia tăiată.

— Ba da, a confirmat Zoey, iar obraji i s-au înroşit de emoţie. Fishman.

El şi-a scos pălăria şi a scuturat-o de apa de ploaie, aşezându-se în
separeul de alături. O tânără negresă frumoasă şi-a scos haina şi s-a aşezat în faţa lui, potrivindu-şi cozile şi cerceii mari de aur, în timp ce chelnerul le înmâna meniurile.

— E chiar şi mai mişto în realitate, a chicotit Akira.

Randall a încuviinţat.

— Mult mai mişto.

— Ştii cine este Fishman, nu-i aşa? l-am întrebat pe Dylan în timp ce sorbea din shake-ul cu vanilie.

— Mm, nu, a zis şi şi-a pus paharul jos. Acolo de unde vin eu, trăim cu
toţii sub aceşti bolovani gigantici.

Avea un ton inexpresiv, fără urmă de zâmbet. Când în cele din urmă mi-a întâlnit privirea, numai o mică sclipire din ochi l-a dat de gol.

înainte să mă gândesc la o replică inteligentă, Matty a exclamat:

— Trebuie să mergem acolo, frăţioare, a spus el practic gâfâind. Trebuie să spunem ceva.

Randall a încuviinţat agresiv, rămas pentru prima oară fără cuvinte. Insista să intrăm în direct aproape în fiecare zi, dar, deşi urcam în clasament, canalele noastre de pe Twitch şi YouTube creşteau lent. Un salut de la Fishman ar fi făcut ca numărul abonaţilor noştri să crească vertiginos, încercaserăm să iniţiem provocări cu el, însă ne ignorase. Era cu câţiva ani mai în vârstă – poate că nu voia să aibă nimic de-a face cu o gaşcă de adolescenţi tocilari.

Akira arăta precaută.

— Nu ştiu. Toată treaba asta nu-mi miroase a bine.

— Da, am fost de acord. Nu-i aşa că vedetele detestă genul acesta de lucruri?

Dar Matty era deja în picioare şi pocnea din călcâie.

Zoey m-a tras afară din separeu.

— O, haide! Nu este ca Chris Evans. E doar o *persoană.*

Aş fi vrut să spun că şi Chris Evans era tot *doar o persoană,* dar am lăsat-o să mă ia de mână şi să mă tragă după ea.

Partenera lui Fishman ne-a observat prima apropiindu-ne şi a încremenit în toiul unui hohot de râs.

— Ăăă... îi cunoşti pe copiii ăştia?

— Abia m-am mutat la Lakecrest, a spus Fishman, încă nu cunosc pe nimeni. Cu ce vă pot ajuta? ne-a întrebat el,

ridicând din sprâncene.

Oare ne recunoscuse?

Matty şi Randall erau gata să plesnească precum nişte baloane, iar Zoey a scâncit din nou, desăvârşindu-şi transformarea în veveriţă. Aşadar, Fishman nu era chiar o simplă persoană!

O, Doamne! Cineva trebuia să spună ceva.

— Bună, am spus. Scuze că te deranjăm...

— Te-am recunoscut de pe Twitch! a izbucnit Matty. Ai o groază de fani! Şi noi jucăm MortalDusk! Eu sunt Mattasticl5! Săptămâna trecută am fost în aceeaşi rundă. Nu ştiu dacă mai ţii minte! Am împuşcat pe cineva din echipa ta la Calamity Castle! Iar după aceea m-ai omorât!

Uau! Niciun pic de calm la Matty. Oamenii de la mese s-au întors să se uite la noi. M-am strâmbat, iar Akira a murmurat:

— O, Doamne!

Fishman s-a uitat de la noi la partenera lui.

— Scuze, îl confundaţi.

Oh! Adică ea nu-i cunoştea ipostaza online?

— Nici vorbă, a insistat Randall. Eşti Fishman, nu-i aşa?

— *Fishman?*

Partenera lui s-a strâmbat şi şi-a încrucişat braţele.

— Nu! a spus Fishman. Nu ştiu despre ce vorbesc!

A pocnit din degete.

— Ah, ştiţi ce? Pun pariu că cineva m-a imitat.

— Imitat? a repetat Matty tară să creadă.

Am apucat-o pe Zoey de mână.

— Hai să plecăm cu toţii...

Dar Zoey s-a scuturat.

— Te urmărim în direct, în fiecare zi. Nu se poate falsifica asta.

Oare nu-şi dădeau seama cât de stânjenitor era? Akira înţelegea; îl trăgea pe Randall de cămaşă pe la spate, încercând să-l îndepărteze de acolo. Dylan îşi ţinea un pumn la buze, ca să-şi înăbuşe râsul. Dacă nu avea de gând să se alăture acestei mascarade, îl înţelegeam perfect.

Fishman a dat drumul unui oftat învins şi a mijit ochii spre Matty.

— Şi cine spuneţi că sunteţi?

— Matty Wilson...

— Eu sunt Randall Lewis, l-a întrerupt Randall, întinzând pumnul ca să-l lovească de-al lui. *Ran With It* din MortalDusk...

— O, la naiba!

Fishman şi-a frecat obrazul aspru şi l-a lăsat pe Randall cu mâna întinsă.

— Sunteţi ticăloşii ăia pisălogi... a mormăit el.

Hopa, ne recunoscuse. Observase când urcaserăm în clasament şi intraserăm pe teritoriul lui?

— Stai puţin, a spus partenera lui, copiii ăştia te cunosc dintr-un joc video?

— Şi din postările lui, a spus Matty nesigur, derutat de reacţialui Fishman. Are vreo cinci milioane de abonaţi.

— Ai timp pentru aşa ceva? Ai spus în profilul tău că ai un start-up în tehnologie...

— Aşa e, iubito, a spus Jeremy şi şi-a dres vocea. Dar... Nu e tocmai un start-up convenţional în sine. Mai degrabă un fel de... start-up de influencer de jocuri...

— Nu-mi spune „iubito”.

S-a strâmbat şi s-a ridicat, luându-şi jacheta.

— Să vorbeşti cu altcineva despre imitatori. Ştii ceva? Nu mă întâlnesc cu mincinoşi.

S-a oprit o clipă în faţa lui Matty şi a spus:

— Mulţumesc că m-ai luminat, drăguţă!

Apoi a ieşit din local.

— Naiba să mă ia, a spus Matty, privind la Jeremy care alergase după ea, deşi era clar o cauză pierdută.

Data viitoare când mai încerc să fac cunoştinţă cu un profesionist, să-mi dai un pumn în faţă.

Nu-l mai văzusem de atunci, dar acum era aici în carne şi oase şi stătea între mine şi jocul care ar fi putut să o ucidă pe sora mea.

— Crystal Donovan, a spus Jeremy. Se pare că avem un trădător printre noi.

Am privit derutată înapoi spre potecă. Mai aveam numai patru minute ca să ajung la chioşc. îmi imaginam un sadic care îşi înfigea cuţitul în Caelyn dacă întârziam, îmi imaginam cum se îndoaie marginile hârtiei cerate arse peste tavă, ceara curge, hârtia ia foc, se amestecă cu grăsimea de dedesubt, izbucneşte flacăra.

Dar trebuia să ştiu ce naiba făcea de fapt Jeremy acolo. A doua zi după ce îi sabotasem fără să vrem întâlnirea, echipa lui ne atacase în MortalDusk. Zoey ne-a asigurat că nu putea să ne urmărească de pe o hartă pe alta fără să ne pirateze. Trebuia să fie o coincidenţă. La urma urmelor, eram pe un server regional şi exista o anumită capacitate de coordonare a meciurilor – acum eram aproape la nivelul lui Fishman. însă după aceea, Akira descoperise un plug-in care lista cine fusese pe harta ta, dar cumva fără să încalce regulile termenilor de servicii de la MortalDusk. Curând a devenit clar: Fishman era în căutare de sânge pixelat. Ori de câte ori ateriza pe harta noastră, se străduia să ne doboare în faţa publicului lui de câteva milioane.

Dar gluma i-a răbufnit în faţă – noi ripostam dur şi, curând, comunitatea MortalDusk a început să ne ţină partea, ceea ce ne-a adus un număr mare de abonaţi. După ce şi-a pierdut poziţia de conducere în clasament, probabil că s-a simţit umilit şi e clar că ne detesta. Acum ne hărţuia şi în viaţa reală?

— Ce vrei să spui? am întrebat. Cine este trădător?

A rânjit.

— Cine crezi? Tu eşti!

M-am strâmbat nedumerită. Jeremy s-a apropiat mai mult, pironindu-mă cu privirea.

— Ei, chiar ai ochii la fel de verzi ca pe Instagram.

Cum? Aş fi putut jura că profilul meu era secret.

— Sunt căprui. Şi ce faci, te dai la mine?

M-am dat înapoi.

— Câţi ani ai? Vreo douăzeci şi cinci?

— Douăzeci şi unu. Şi nu, nu mă dau la tine. Nu mai are omul voie să facă o observaţie? a pufnit el. Fetele folosesc întotdeauna filtre şi alte rahaturi ca să aibă ochii aşa.

Şi-a fluturat degetele în faţa propriilor ochi.

— Şi de ce mă urmăreşti pe Insta?

Postam rareori selfie-uri, iar când le postam, râdeam întotdeauna sau scoteam limba. Nu trebuie să-ţi faci griji despre lumină sau să arăţi bine, dacă te prosteşti. Caelyn era mai pretenţioasă, aşa că zâmbeam normal când ne pozam împreună, deşi îi făceam adesea urechi de iepure.

Jeremy a zâmbit.

— Am vrut să văd ce fel de persoană s-ar întoarce împotriva prietenilor ei în felul acesta.

Mi s-a strâns stomacul.

— Atunci, două sute cincizeci de mii este numărul tău, aşa este?

Mă străduiam să înţeleg. Premiile individuale şi pe echipe la turneu erau de 250.000 dolari fiecare. Insinua că îi înscenasem trişatul la test lui Dylan... dar pentru ce? Ca să-l elimin din cursă?

— De unde ai ştiut despre asta?

S-a încruntat.

— Tu ai fost cea care a făcut prima mişcare, iubito.

Am clătinat din cap, complet pierdută. Mai erau trei minute.

— Aşadar, ce ai de gând? a întrebat. Vrei să te ajut să le iei?

Am rămas cu gura căscată.

Să le iau?

— Păi, da. Dar va trebui să mă convingi. Vreau să spun, dacă sunt de acord să ne întâlnim undeva – să zicem, la Calamity Castle – unde ştiu că nu aşteaptă toată echipa ta...

— Stai aşa! Vorbeşti despre o alianţă la turneu?

Matty şi Randall sunt cea mai mare ameninţare pentru

Fishman la competiţia individuală. Dacă se aliază cu mine ca să-i doboare, şansele lui Fishman vor creşte în mod sigur. însă de ce îşi imagina că iniţiasem *eu* această conversaţie?

— Pe bune!

A ridicat mâinile defensiv.

— Dacă ţi-e frică, e în ordine. Dar nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc. Nu mă face să pierd timpul aşa!

— *Nu* am nici cea mai mică idee. De unde ştiai că o să fiu aici?

Numai o singură persoană din lume ştia că voi fi în această parcare acum.

AnOnymOusl.

Mi s-a oprit respiraţia şi am făcut câţiva paşi înapoi. Nu se poate. M-am uitat la maşina lui Jeremy. Pe bancheta din spate nu era nimeni. Dar în portbagaj?

— Ce naiba vrei să spui? a întrebat frustrat Jeremy – nu-mi dădeam seama dacă era sincer sau juca teatru. Mi-ai trimis un e-mail. Mi-ai spus să ne întâlnim aici.

îngrijorarea îmi stârnea furnicături.

— Nu, nu ţi-am trimis.

— Serios? O, Doamne! Glumeşti!

Chiar dacă Jeremy nu era AnOnymOusl, el era cel care trăgea sforile, aşa după cum domnul Chen ştiuse să verifice dulapul lui Dylan ca să caute răspunsurile. Poate că îmi piratase adresa de e-mail.

Dar de ce să-l amestece pe Fishman?

Am aruncat o privire la potecă, amintindu-mi jocul de memorie al lui AnOnymOusl. Jeremy era probabil altă diversiune. Oricine urmărea comunitatea MortalDusk ştia de rivalitatea noastră. Era obstacolul perfect care să mă împiedice să ajung la chioşc la timp. Să mă ţină afară din casă, pentru ca hârtia certă să aibă timp să ardă.

AnOnymOusl îmi întinsese o capcană şi căzusem cu nasul în ea.

Şi mai aveam numai două minute.

— Ascultă!

M-am îndreptat spre potecă.

— Este o greşeală. Am să-ţi explic altă dată!

— Nu mai spune!

— îmi pare rău. Trebuie să plec.

Am aruncat sacoşa de plastic peste umăr şi am alergat spre poteca ce ducea la chioşc.

— O să regreţi! a strigat el în urma mea.

Nu ştia că regretam deja totul.

Când am ajuns la chioşc, gâfâiam din greu şi simţeam un gust metalic în gură. Doamne, nu mai eram deloc în formă! I-am tastat un mesaj lui AnOnymOusl – **Sunt aici! -** şi m-am prăbuşit pe o bancă.

Chioşcul mic era cumva ascuns în colţul Plajei Hanover – mai mult o îngrămădire de pietre şi noroi decât o plajă adevărată. Iar la umbra Muntelui Morgan nu prea aveai parte de soare. Era o încercare jalnică de a ne convinge pe noi, sărmani locuitori fără ieşire la mare, că nu este aşa.

Telefonul a bâzâit şi l-am verificat imediat. Am văzut o fotografie a antebraţului palid al lui Caelyn, cu un text roşu pe el, de parcă ar fi fost scris cu sânge.

Ai fost la limită. Aproape că am tăiat-o.

O cârpă neagră îi ţinea braţul legat de scaun şi cuţitul de bucătărie era aşezat ameninţător lângă braţul ei. Dacă literele nu ar fi fost atât de bine aliniate, m-ar fi păcălit. *Bzzz!* O muscă mi-a bâzâit pe lângă ureche şi, fiind deja încordată, am sărit în sus şi am înjurat:

— La naiba!

în momentul următor, mi-a bâzâit telefonul.

Hai să jucăm „Apelul Păcăleală”. De pe telefonul cu cartelă preplătită, sună la numărul
contactului preferat.

Citeşte scenariul meu cu ajutorul schimbătorului de voce. Eşti gata? DĂ-I DRUMUL!

— Da, să-i dăm drumul, ticălosule!

Aveam impresia că urmează alt joc. Altfel nu m-ar fi pus să

aduc pachetul din dulap. L-am golit. Obiectul acela care semăna cu un walkie- talkie trebuia să fie schimbătorul de voce. L-am pornit, l-am dus la buze şi am apăsat pe butonul mare roşu.

— Alo, alo!

îmi îngroşa vocea şi o făcea să sune puţin ca a tatei. Mi s-a strâns gâtul.

Dar atunci mi-am imaginat fumul care iese din cuptor, flăcările care cuprind dulapurile din jur. Trebuia să mă mişc repede.

Am pus telefonul pe bancă să citesc scenariul şi să ţin în mână telefonul cu cartela preplătită şi schimbătorul de voce, apoi am navigat la „Contacte Favorite” şi am tastat numai atât:

Sună-mă.

Aceste jocuri erau bizare. Ce mă vor obliga să spun? Poate că mă vor face să împroşc cu insulte şi...

Cineva a răspuns la telefon.

— Aici 911. Care este urgenţa dumneavoastră?

Mi-a sărit inima şi am apăsat într-un gest reflex pe „Sfârşitul convorbirii”.

Care era şmecheria? Parcă nu trebuia să chem poliţia, căci altfel... Mă uitam la telefon. Va suna din nou?

Odată, când eram mici şi merseserăm în vizită la bunica Rose, Caelyn şi cu mine descoperiserăm în subsol un telefon vechi cu disc, care încă mai funcţiona. Am început să formăm numere la întâmplare, fascinate de discul arhaic. Am transformat totul într-o întrecere, să vedem cui i se răspunde mai des. Chicoteam în palme, în timp ce oamenii strigau *Alo? Alo?* Dar apoi Caelyn a format 911 înainte să-mi dau seama ce face.

— Aici 911... a zis operatoarea.

Eu am smuls telefonul şi l-am trântit în furcă.

— De ce ai făcut asta? am întrebat-o pe Caelyn.

Ochii ei timizi s-au făcut mari în spatele lentilelor groase.

— Nu ştiu! Eram curioasă...

Telefonul a sunat. Amândouă am ţipat. 911 sunase înapoi.

Priveam neajutorate, ca şi când, ignorând greşeala lui Caelyn, am fi putut să o îndepărtăm. însă a răspuns bunica, de la etaj, şi am avut o mulţime de
necazuri.

Acum pe telefonul meu a apărut un mesaj.

Ai folosit deja cârdul de eliberare din închisoare. Suna înapoi ACUM.

De unde ştia că încheiasem convorbirea? Simţeam o durere la ceafa şi am aruncat o privire spre pădure. Chiar atunci ceva a foşnit pe frunzele uscate şi moarte. O creangă s-a rupt. Mărăcinişul a foşnit. Şi m-am încordat să întâmpin pe cineva care se va năpusti împotriva mea.

în urmă cu cinci ani

Am sunat la uşă la Brady şi mi-am muşcat buza, sperând că nu este deja închis în cameră şi plânge sau mai ştiu eu ce. Nu suportam să văd oameni plângând – canalele mele lacrimale se activau instantaneu. Dar trebuia să vin să-l iau. Să rămânem certaţi era şi mai rău. Nu suportam încordarea – mă făcea să mă simt rău şi nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Mama lui Brady a deschis uşa, zâmbind cu buzele strânse.

— Crystal.

Era clar că Brady îi spusese ce se întâmplase. Părul ei ondulat, roşcat, era strâns într-un coc lejer deasupra capului şi zulufii scurţi îi încadrau faţa ca nişte firişoare de foc. întotdeauna îmi dorisem ca buclele mele să fie la fel de bine definite, dar arătau mai mult ca o încâlcitură dezordonată.

— Bună ziua, doamnă Cullen. Pot să vorbesc cu Brady?

A deschis mai mult uşa şi a zâmbit mai larg.

— Sigur că da, iubito.

Considera probabil că e drăguţ că venisem să-mi cer scuze.

— E în sufragerie.

— Mulţumesc.

Am trecut repede pe lângă ea şi m-am îndreptat spre sufragerie, înăuntru era cald şi înăbuşitor. Brady şi fratele lui mai mare, Andrew, Şedeau cu picioarele încrucişate de o parte

şi de alta a măsuţei de cafea din faţa Şemineului şi făceau un puzzle. Andrew era cu doi ani mai mare decât mine, avea aceleaşi trăsături rotunde ca şi Brady, era prietenos, dar tăcut – de câte ori îl vedeam la Şcoală era cu nasul băgat într-o carte sau în laptop.

— Bună, Brady, am spus.

— Bună.

Refuza să se uite la mine, luase o piesă de puzzle şi examina marginea la care lucra.

— Ascultă, îmi pare rău pentru adineauri. Intoarce-te şi...

— Nu vezi că suntem ocupaţi? s-a răstit Andrew, luându-mă prin surprindere – de obicei vorbea foarte blând.

S-a încruntat şi a arătat spre puzzle ca şi când nu aş fi văzut ce făceau. Am tresărit, simţind un ghem de vinovăţie în stomac. Probabil că Brady îi povestise şi lui.

Dacă ar fi fost aici, Zoey ar fi spus ceva de genul: „ Calmează-te, Brady e aici de două secunde Nu o deranja foarte mult confruntarea. De fapt, chiar îi plăcea.

L-am ignorat pe Andrew.

— Brady, îmi pare sincer rău. Vreau să fiu în echipa ta. Vino să joci cu noi.

Brady a ridicat în sfârşit privirea.

— Chiar vrei să fii în echipa lui? a întrebat sceptic Andrew.

Brady privea cu ochii mari şi plini de speranţă.

— Da! Ce s-a întâmplat mai înainte... Eram furioasă pe Zoey în legătură cu altceva. Se poartă ciudat în ultima vreme...

Brady a înclinat capul.

— Cum adică, ciudat?

Nu avea să înţeleagă. Mi s-a părut dintr-odată meschin să-mi fac griji pentru că Zoey mă îmbrâncea puţin pe coridor. Deşi... dacă Brady se simţise dat la o parte mai înainte, poate că avea să înţeleagă. Aş putea să-i mărturisesc.

însă nu voiam să discut despre asta în timp ce ne asculta fratele lui.

— Nu e mare lucru, îți spun mai târziu. Dar haide, trebuie să ne întoarcem acolo. Nu putem să-i lăsăm să formeze o alianță.

La aceste cuvinte, Brady a sărit în picioare. Nu este nimic mai rău decât o alianță în care nu ești inclus.

Bine ar fi fost să fie adevărat.

Bine ar fi fost ca acesta să fie cel mai rău lucru care s-a întâmplat în acea noapte.

CAPITOLUL 9

Nu bănuiam că voi fi ucisă de două ori în pădure astăzi.

Şi de aceeaşi persoană, nici mai mult, nici mai puţin. Probabil că Jeremy mă urmărise acolo. Minţise în legătură cu e-mailul ca să aibă pretext să se ia de mine. Acum avea ocazia să reconstituie uciderea din MortalDusk – fireşte, fără focuri de armă.

Foşnetul se auzea mai aproape. îmi imaginam o siluetă cu glugă în umbră, strângând în mână un cuţit şi repezindu-se spre mine. Trebuia să fug, sau cel puţin să găsesc o creangă sau altceva cu care să mă pot apăra. Dar picioarele îmi încremeniseră, paralizate de spaimă...

O veveriţă a ţâşnit din frunziş şi a zbughit-o în sus pe copac.

Oh! M-am apucat de una din bârnele de lemn ale chioşcului şi mi-am încetinit respiraţia. Paranoia mi se scurgea prin toţii porii. Trebuia să mă adun. Chiar atunci telefonul a vibrat cu un mesaj foto.

O mână înmănuşată strângea un cuţit în faţa lui Caelyn şi o cârpă neagră îi acoperea gura şi nasul. Cuţitul nu era singura primejdie. Dacă ea intra în panică şi nu putea să respire...

— Are astm, ticălosule!

M-am gândit repede şi am încercat să fac o captură de ecran. Nu s-a întâmplat nimic. M-am încruntat şi am apăsat din nou pe butoanele obişnuite de pe muchia telefonului.

Imaginea a dispărut, înlocuită de un text roşu pe alb.

Fără capturi de ecran. Mai încerci o dată şi nu o mai las să folosească inhalatorul.

Aşadar, ştia că are astm. Găsise inhalatorul la ea... Stai! Mă auzise pe mine spunând asta? Dacă îmi dezactivase funcţionalitatea capturii de ecran, însemna că îmi controla complet telefonul. Am aruncat o privire la camera foto din faţa mea.

Şi punctuleţul acela mic negru se uita fix înapoi, ca afurisitul de ochi al lui Sauron.

M-au trecut fiori. Aşa îmi afla fiecare mişcare. Acum mi se părea cât se poate de clar.

Mă privea tot timpul.

Mă asculta mereu.

Eram aşa de înspăimântată că am alergat la marginea lacului şi mi-am dat braţul pe spate, gata să arunc telefonul în apa sclipitoare. Dar m-am oprit. Dacă aruncam telefonul, tăiam orice legătură cu Caelyn. Şi s-ar fi putut considera că am abandonat jocul. Nu puteam risca. Trebuia să merg până la capăt. Să o salvez. Să-mi salvez casa de la incendiu. Trebuia să termin odată cu asta, ca şi cum aş fi smuls cel mai bine lipit plasture din lume.

M-am întors la chioşc cu telefonul în faţa ochilor.

— Foarte bine. Am s-o fac.

Nu avea rost să mai tastez mesaje. Mi-am înghiţit spaima şi am format numărul cu degete tremurătoare.

— Aici 911. Care este urgenţa dumneavoastră?

Pe ecran a apărut un text lung. Am dus schimbătorul de voce la buze şi am citit.

— Ăăă, bună! Numele meu este Lance Burdly.

Până şi bâlbâială era în scenariu.

— Sunt în Newboro, pe Pearson Drive 379. Am nevoie de o ambulanţă. Dar tară poliţie. Mama şi sora mea s-au certat şi mama a devenit violentă. Aşa că am luat pistolul din noptiera ei...

Mi-am dus mâna la gură. *Nu.* Nu se poate. Nu puteam să citesc mai departe. însă nu aveam de ales.

Ba nu, avem întotdeauna de ales.

Prima opţiune: să închid telefonul. Să refuz să mai joc acest joc diabolic. Dar atunci Caelyn va muri.

A doua opţiune: să-i spun operatoarei adevărul Să cer ajutorul poliţiei. Dar mă vor crede măcar poliţiştii? Oricum, Caelyn va muri şi casa mea va lua foc.

A treia opţiune: să citesc scenariul. Să închei deocamdată cu asta. Iar după aceea să-l depăşesc cumva pe AnOnymOusl şi să o găsesc pe sora mea.

Nu îţi poţi depăşi oponentul dacă jocul s-a terminat. Trebuia să aleg a treia variantă.

Dar după aceea aveam să ripostez.

— Alo? a spus operatoarea. Spuneai că ai o armă?

în ciuda insistenţei, vocea ei era calmă şi egală, ca şi când ar fi vorbit cu zeci, poate sute de persoane implicate în situaţii de violenţă domestică.

Schimbătorul de voce îmi masca tremurul din voce în timp ce citeam.

— Am luat arma din noptiera ei şi am împuşcat-o. Am împuşcat-o pe mama. Nu mai respiră.

Operatoarea s-a oprit o clipă ca să asimileze informaţia.

— Spuneai că ai o soră? Unde este sora ta acum?

A apărut un nou fragment de text.

— Am încuiat-o în subsol. Şi am stropit casa cu benzină. Dacă trimiteţi poliţia, dau foc la casă.

O, Doamne, ce am făcut!

Pulsul îmi zvâcnea în urechi şi acoperea cuvintele operatoarei. Mă întreba ceva, încercând să mă facă să rămân la telefon.

Mesaj nou de la AnOnymOusl.

Acum închide.

Am pipăit după butonul de încheiere a conversaţiei şi am scos un suspin sufocat. Făcusem o alegere proastă. O persoană nevinovată urma să fie luată pe sus de poliţie. Când se desprinseseră de pe buzele mele, aceste cuvinte aprinseseră un fitil. Acum trebuia să sting flacăra înainte ca viaţa lui Lance Burdly să explodeze. Trebuia să-l previn, indiferent cine era.

Mă mai obseda încă un lucru. O soră încuiată în subsol. O mamă împuşcată şi ucisă. Caelyn era închisă într-un subsol. Primisem un mesaj de la mama, dar dacă era fals? AnOnymOusl o răpise şi pe ea? Dacă subtextul acestui apel era o ameninţare?

Nu se poate. Exageram, mă grăbeam să trag concluzii ilogice...

Telefonul a bâzâit.

Pune telefonul cu cartelă preplătită şi schimbătorul de voce în sacoşă. Umple-o cu pietre şi

arunc-o în lac.

Voia să scap de dovezi. Ca şi când aş fi comis o crimă.

Am băgat repede pietriş alb strălucitor din jurul chioşcului în sacoşa de plastic, gândindu-mă ce să fac în continuare. Mai întâi trebuia să-l previn pe Lance. Aş putea să mă duc la ei acasă – la naiba, care era adresa? Nu-mi aminteam nici măcar numele străzii. Aveam noroc că îi ţineam minte numele. Lance Burdly.

Oricum, ce se putea întâmpla în cel mai rău caz? Poliţia urma să meargă acolo şi să nu aibă pe cine să salveze, pentru că nimic din toate acestea nu era real. Nimeni nu fusese împuşcat. Nicio casă nu fusese incendiată...

O, Doamne! Negresele!

Hârtia cerată care mocnea, fumega, bucătăria în flăcări.

Trebuia să mă duc acasă. Acum.

Am închis punga, am aruncat-o cât am putut de departe peste lac şi am şters-o înainte ca aceasta să atingă apa.

Când am intrat cu maşina pe alee, m-am uitat pe cer după nori de fum, dar totul era limpede – albastru şi tară nori. Iar când am dat fuga înăuntru, nările mi s-au umplut de mirosul plăcut al negreselor proaspăt coapte. Nu se simţea niciun miros acru sau de hârtie arsă. Am închis cuptorul, mi-am pus mănuşile şi am scos tava. Negresele erau uşor arse pe margine, dar altfel delicioase.

Ciudat. Stătuseră la cuptor mai mult decât dublul timpului necesar.

Am examinat marginile hârtiei cerate. Nu se arsese şi nici nu se topise deloc. Articolul fusese greşit? Mă speriasem degeaba?

Dar modul în care AnOnymOusl îmi trimisese avertismentul acela cu majuscule să nu mă ating de cuptor... E clar că îşi dorise să mă facă să cred că arderea negreselor era un pericol real. Am pus tava pe blat, mi-am scos mănuşile şi am apucat hârtia cerată. Hm, nu părea chiar cerată. Ei bine, criza fusese evitată.

M-am repezit afară să o iau pe Whiskers de pe bancheta din spate şi să-i dau drumul în hol, unde a pufnit indignată, după

care am luat-o la goană spre subsol.

— Hei, cel puţin nu te-ai transformat în kebap de pisică.

M-am dus să-mi iau laptopul şi să-l caut pe Lance Burdly pe Google, dar... stai aşa...

înapoi în bucătărie, mi-am pus telefonul pe blat, am scos din sertar cutia cu hârtie cerată şi am pipăit rola dinăuntru. Se potrivea cu cea din tavă. Curioasă, am scos hârtia de copt şi mi-am trecut degetele peste marginile care ieşeau în evidenţă.

Era alunecoasă... cerată.

Temperatura din încăpere părea să scadă vertiginos. Oare mama le schimbase din greşeală la un moment dat între ele? întotdeauna era cam dezorientată. Zădărnicise fără să-şi dea seama planul lui AnOnymOusl de a da foc casei?

Am aruncat o privire la telefon, la punctul mic de lângă difuzor. Mă priveşte. Mă priveşte tot timpul. La naiba cu rahatul ăsta. Am luat o bucată de scotch din sertarul cu vechituri şi am început să lipesc bucăţele mici de bandă adezivă pe cameră, intenţionând să fac acelaşi lucru şi cu cea din spate, când telefonul a vibrat. AnOnymOusl.

Nu cred. Scoate-o sau ea moare.

La naiba! Degetele îmi tremurau în timp ce desprindeam banda. A apărut un mesaj nou.

Felicitări pentru câştigarea primelor cinci jocuri! Următorul joc va fi diseară, mai târziu.

Hm. Nu era reacţia la care mă aşteptam după ce planurile nu-i ieşiseră. Poate încerca să salveze aparenţele şi avea nevoie de timp ca să pună la cale alt plan.

între timp, savurează negresele. Sunt răsplata ta.

La naiba cu negresele, nu aveam de gând să le mănânc. Şi apoi, îmi doream altă răsplată.

Ce face Caelyn? Pot să vorbesc cu ea?

Acum nu prea poate să vină la telefon.

M-a cuprins spaima. O clipă mai târziu, a apărut un video. Caelyn. Cu mâinile legate la spate. Capul îi atârna în faţă. Am tras aer în piept, dar parcă plămânii mei refuzau să primească

oxigen. Era inconştientă? Nu-i vedeam faţa. Am încercat să măresc imaginea, dar nu mergea...

O bătaie puternică.

Am ridicat brusc capul.

Cineva era la uşa din faţă.

CAPITOLUL 10

Uneori, îmi vine să fac moarte de om ca să dau timpul înapoi şi să-mi repar greşelile. Alteori, un sunet sau un miros declanşează o amintire atât de vie, încât devine aproape imposibil.

Bum, bum, bum!

Bătaia din uşa de la intrare mi-a amintit de camera mea acum un an, când tata bătea cu pumnul în uşă. La început, certurile lui cu mama erau mai mult urlete acuzatoare – bea prea mult; ea nu înţelegea. Pierdea prea mulţi bitcoins la poker; ea nu era corectă faţă de el.

— Nu înţelegi! uriaşe o dată. Nu ai pierdut toate lucrurile pentru care ai muncit. Tu încă ai o anumită *importanţă!*

în cele din urmă, certurile lor au degenerat în bătăi.

Bum, bum, bum!

Parcă o simţeam pe Caelyn cum tremură lângă mine, ascunsă sub păturile mele. Dar era numai o senzaţie vagă de spaimă care îmi alerga prin vene. Indiferent cine bătea acum, nu era tata. Terenul era liber. El era în cealaltă parte a ţării. Avusesem grijă de asta.

M-am uitat la ceas: 16.46. Le spusesem Akirei şi lui Randall să vină la cinci, iar acum aveam nevoie de fiecare secundă din cele paisprezece minute ca să-l caut pe Google pe Lance Burdly. Mi-am pus frustrată telefonul pe blat, apoi m-am răzgândit şi l-am băgat în sertarul cu tacâmuri, după care am alergat la uşă. Prin vitraliu am recunoscut jacheta lui Dylan. Era singur. Ultima dată când îl văzusem, domnul Chen îl conducea în biroul său după ce găsise răspunsurile la teste ascunse în dulapul lui.

Cu palmele transpirate, am deschis uşa.

— Bună!

Dylan se rezema de cadrul uşii, cu un fes verde oliv peste părul castaniu.

— Bună!

Şi-a băgat mâinile nonşalant în buzunar, dar cute de îngrijorare îi brăzdau fruntea.

— Soneria ta nu funcţionează.

CAPITOLUL 11

— Eclar.

Mama nu avusese timp să cheme pe cineva.

— Ai venit mai devreme.

— E clar.

Mişto. Aşadar, stabiliserăm amândoi că putem observa anumite lucruri. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet, iar eu am chicotit scurt.

— Tocilară, a spus el apăsat. Akira a spus că ai plecat deja acasă şi... oh... voiam să... Trebuia să-ţi spun...

S-a frecat la ceafa, în timp ce zâmbetul îi dispăruse.

— N-am fost eu, Crystal. N-am furat răspunsurile la test.

M-am dat înapoi surprinsă. De ce îi păsa ce credeam eu? Dar privirea serioasă din ochii lui îmi spunea că îi păsa. Mai că îmi venea să spun: „Ştiu”. însă se presupunea că nu ştiu. Trebuia să pretind că, din câte ştiam, furase răspunsurile.

Dar era o cruzime să mă prefac bănuitoare, mai ales de când descoperisem că îi păsa ce credeam despre el. îmi făcea inima să se strângă şi să tremure de vinovăţie.

Derutată, i-am făcut semn să intre, afişând un zâmbet plin de empatie.

— Păi... ascultă, sunt sigură că totul va fi bine.

— Am fost suspendat.

Mi s-a strâns stomacul.

— O, nu!

— Newboro are toleranţă zero pentru înşelătorie. Şi se consemnează în dosar, iar MIT va vedea asta pe foaia mea matricolă. Am încurcat-o cum nu se poate mai rău.

La naiba. Era numai vina mea. Sigur, nu ştiam că e dulapul lui Dylan. Iar dacă nu aş fi furat testul şi nu l-aş fi strecurat în dulapul lui, aş fi pus în primejdie viaţa lui Caelyn.

Dar acţiunile mele puteau pune în primejdie viitorul lui Dylan.

O, Doamne! Trebuia să mă aşez.

Dylan m-a urmat în bucătărie şi s-a aşezat pe scaunul de bar de lângă mine, lăsându-şi rucsacul pe jos.

— Nu-mi vine să cred.

Şi-a scos fesul şi şuviţele de păr i s-au împrăştiat pe frunte.

— Ştii, când se întâmplă ceva atât de absurd, crezi că visezi, pentru că nu are cum să fie real. Ca şi când ai privi toată

porcăria din perspectiva altcuiva, pentru că nu ţi se poate întâmpla ţie.

Mai că îmi venea să râd. O descriere exactă a zilei mele.

— Ştiu exact ce vrei să spui.

Şi-a aranjat ochelarii şi a oftat.

— Păi, aici miroase bine.

A apucat colţul tăvii cu negrese şi a tras-o mai aproape.

— Acum le-ai făcut?

Simţise că sunt calde. Mi-a tresărit inima.

— Nu! Adică, da, ăă...

Căutam la repezeală o minciună.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine ceva de mâncare.

Mi-a întâlnit privirea şi o expresie ciudată i-a apărut pe chip. Era amuzat? Surprins? Obrajii mi-au luat foc.

— Dar nu sunt bune.

— De ce?

— A aterizat o muscă pe ele.

îmi venea să-mi dau o palmă. Asta era tot ce puteam inventa? Pe bune?

A ridicat din sprâncene.

— Ai de gând să arunci toate aceste bunătăţi numai din cauza unei muşte?

M-am crispat.

— Nu vomită muştele pe tot ce aterizează?

— Oo, dar mi-ai făcut negrese. Am să suport puţină vomă microscopică.

— Scârbos!

însă inima mi-a tresărit din nou. Practic, negresele erau foarte bune. I-am întins o paletă şi Dylan a înfipt-o în ele.

— Aşadar, domnul Chen chiar crede că ai luat testul? am întrebat.

— Îhî.

A eliberat o bucăţică inegală din negresă şi a muşcat din ea.

— I-am spus că matematica e disciplina mea preferată. Nu am nevoie să trişez. Dar nu contează. Dovada era în dulapul meu, aşa că, ştii, vinovat până la proba contrară.

— Îhî, am spus, amintindu-mi de camerele de supraveghere din tavan. Oare domnul Chen se va gândi să verifice înregistrarea?

— Poate reuşeşti cel puţin să-l convingi să nu-ţi treacă asta în dosar. Toată lumea greşeşte.

— Dar n-am făcut nicio greşeală. Nu pot recunoaşte ceva ce nu am făcut. Oricine ar fi putut strecura testul prin orificiile pentru ventilaţie.

Mi-a stat inima. Prefa-te că nu ştii. Pur şi simplu, prefa-te că nu ştii.

— Cum, crezi că ţi le-a pus cineva în dulap?

Foarte bine, deci întrebarea însemna exact contrariul de a mă preface că nu ştiu. Obrajii mi-au luat foc când s-a uitat la mine.

— O, aşa cred. M-am gândit că poate cineva a încercat să scape de el. Crezi că cineva a vrut să-mi însceneze ceva?

Am privit îngrijorată la sertarul cu tacâmuri unde era telefonul meu, sperând că vocile noastre erau prea înăbuşite şi AnOnymOusl nu le auzea.

— Păi...

— Uau, a chicotit el. Şi eu, care credeam că sunt paranoic.

Mi-am încrucişat braţele, simţindu-mă vinovată, însă nu mă puteam opri.

— Altfel ar fi o coincidenţă ciudată, nu-i aşa? A, şi ai test săptămâna viitoare, nu?

S-a încruntat.

— Ai dreptate. Dar cine să-mi facă una ca asta?

Eu mă întrebasem asta toată după-amiaza. Cine îl detesta atât de mult pe Dylan, încât să vrea să fie suspendat? Cine mă ura pe mine atât de mult, încât îmi răpise sora?

Nu era decât o persoană la noi în şcoală la care mă puteam gândi... Dar era ridicol. Nu ar face niciodată una ca asta.

— Ce e?

Dylan a insistat văzând expresia mea.

— Nu... nu e nimic.

— Spune-mi. La cine te gândești?
Am expirat și am șoptit un nume.

CAPITOLUL 11

Lucia Ramirez ne ura din tot sufletul şi asta era în întregime din vina mea. în graba noastră de a recruta al treilea jucător pentru echipă, am ţinut probe în prima săptămână de şcoală. S-au înscris numai două persoane, inclusiv Lucia. Era mai mult o „traseistă” decât o singuratică, navigând de la o gaşcă la alta, în funcţie de dispoziţia sufletească. Nu fuseserăm niciodată exact prietene – o interesa mai mult decât orice să ajungă la Harvard, dar era destul de agreabilă, ca un fel de hortensie care înveseleşte o încăpere fără să sară în ochi. Exact ca Brady, mi-am spus tresărind.

Totuşi, interesul ei de a se alătura echipei noastre de tocilari mă nedumerea, mai ales când a intrat în laboratorul de informatică, scuturându- şi buclele castanii strălucitoare şi purtând o rochie înflorată elegantă, în contrast puternic cu tricoul meu Zelda Triforce[li]- şi pantalonii roz de pijama pe care îi purta Zoey la şcoală, fără să-i pese câtuşi de puţin.

Dar Lucia a rămas cu ochii căscaţi la Randall pe toată durata interviului lui Matty şi, dintr-odată, totul a căpătat logică.

Randall i-a răspuns cu un zâmbet strâmb, Akira ne-a aruncat o privire iritată mie şi lui Zoey, iar Zoey s-a uitat la Lucia ca şi când aceasta ar fi plănuit deja să o doboare. Am avut o senzaţie de răceală în piept. Nu am putut să o recrutăm pe Lucia. Nu aveam încredere că nu ne va dezbina grupul şi nici nu garantam că nu o vom sfâşia noi pe ea în bucăţele. Nu puteam permite să se întâmple niciuna, nici alta.

După cum s-a dovedit, nu putea să reziste mai mult de două minute în rundele ei de probă din MortalDusk fără să fie pulverizată sau vaporizată – cel puţin până când Randall a început să aterizeze lângă ea ca bodyguard. Dar chiar şi aşa, era fără speranţă. După ultima ei rundă, Randall a spus:

— Bună treabă de astă dată.

Bună treabă, să rezişti cinci minute?

— Da, un tir pe cinste, a spus Matty.

Mai degrabă un tir de rahat.

— Mulţumesc că ai încercat.

Sigur nu vorbea serios.

CAPITOLUL 12

Zoey a strâmbat din nas de parcă pe biroul ei ar fi fost un rahat, iar Akira

parcă voia să ucidă pe cineva. Ghemul rece pe care-l simţeam în piept mi s- a strecurat în vene. Trebuia să pun capăt acestei situaţii, ca să nu sărim unii la gâtul celorlalţi. Trebuia să mă asigur că Lucia nici nu dorea să ni se alăture.

Un zâmbet plin de speranţă s-a întins pe faţa Luciei.

— Şi când voi afla?

— Ce să afli? am întrebat-o.

— Dacă am intrat în echipă...

Matty a dat să răspundă, dar pufnetul meu l-a oprit.

— Chiar crezi sincer că te vom accepta în echipă după asta? Ai fost jalnică. Bunica mea de şaptezeci de ani joacă mai bine decât tine.

Lucia a deschis gura şi ochii i s-au umezit în timp ce se uita de la unul la altul, în speranţa că cineva îi va lua apărarea. Dar nu a sărit nimeni în apărarea ei. Când a fugit pe hol, am ştiut că făcusem o greşeală.

Randall se uita la mine:

— Ce naiba a fost asta?

Obrajii mei erau în flăcări.

— A fost o insultă de rahat, a spus Matty încurcat.

— A fost oribilă, a spus Akira.

Zoey a aruncat o privire spre băieţi.

— Iar voi doi i-aţi dat apă la moară.

— Am vrut să fim drăguţi, a spus Randall.

— De ce, ca s-o jignim mai târziu când nu o vom selecta? a spus Zoey. Mai bine să-i spunem adevărul de la început.

I-am aruncat o privire recunoscătoare şi ea a dat din cap. Dar eram atât de supărată, că nici nu mai eram atentă la proba lui Dylan. îmi era atât de tare teamă că îi făcusem Luciei ceea ce îi făcusem lui Brady, că o umilisem în faţa tuturor.

Şi probabil că a durut-o, căci a încercat să se răzbune. Iar dacă încercase o dată... poate că avea să încerce din nou.

— Lucia.

în timp ce-şi termina negresa, Dylan lua în calcul posibilitatea să fi strecurat ea răspunsurile.

— Pentru că eu am intrat în echipă şi ea nu?

— De asta, sau pentru tot ce a urmat după aceea.

Mi-am trecut o mână peste faţă. Dar nu putea fi AnOnymOusl – era în clasă când primisem primul mesaj video. Deşi... mă urmase la baie. Asta era cam ciudat.

— Dar nu am avut mai nimic de-a face cu asta, a spus Dylan.

însă nu ştia că acolo eu eram ţinta principală. Mi-am muşcat buza şi am privit în direcţia telefonului. Era prea periculos să fac speculaţii cu voce tare în felul acesta.

Dylan mi-a înţeles greşit privirea.

— A, vrei să mă consolezi, nu-i aşa?

O, nu. Credea că îl consider vinovat. Părea atât de disperat, încât l-am apucat de mână.

— Nu, nu e asta...

— Bună!

Matty stătea în pragul dintre bucătărie şi hol şi rămăsese cu ochii pe mâinile noastre. Mi-am tras-o înapoi.

— Bună.

— O, scuze... Uşa era deschisă.

Hopa! Probabil că nu o închisesem după Dylan. Mama mă bătea mereu la cap că uit să o încui şi atunci îi aminteam de ultima dată când uitase ea unde îşi lăsase telefonul sau cheile.

— E-n ordine, am spus.

Restul grupului a intrat în bucătărie. Zoey a apărut ultima, arătând un pic cam ciudat.

— Gagiule! Ai furat testul? a zis Randall şi l-a lovit în glumă în braţ pe Dylan. Toată lumea ştie că îţi arunci numai o privire şi îl pui la loc.

Dylan şi-a încleştat fălcile.

— N-am furat nimic.

Matty şi Randall au zâmbit.

— Sigur, sigur, a spus Randall.

Akira i-a dat un cot.

— N-am furat!

Zoey i-a aruncat lui Dylan o privire compătimitoare.

— Nouă poţi să ne spui dacă l-ai luat. Noi nu te judecăm.

Mi-am dat ochii peste cap. Ar fi fost *încântată* să compătimească alt escroc.

— *Dar nu l-am luatl*

Dylan şi-a lăsat umerii în jos, înfrânt.

— La naiba. Dacă voi nu mă credeţi, cum mă vor crede alţii? Ce vor crede la MIT?

Randall a chicotit şi mai tare şi a luat o negresă, tachinându-l ca de obicei fără încetare.

— Eu te cred, am spus.

Dylan a ridicat capul.

— Serios?

— Serios? a spus Matty în acelaşi timp.

Mi s-au încins obrajii şi am înghiţit un nod.

— Dacă spune că nu le-a luat, înseamnă că aşa e. De ce să ne mintă pe noi?

Matty se uita când la Dylan, când la mine şi ceva mă ardea în piept. Ştia ce simt pentru Dylan? Aveam încredere în Akira şi Randall că vor păstra secretul asupra sentimentelor mele. Dar Matty mă văzuse cum plecasem ca o furtună de la petrecerea Luciei după ce Zoey îl sărutase pe Dylan. Pusese lucrurile cap la cap?

— Pentru că ştie că ar fi trebuit să facă poze! a spus Randall cu gura plină.

Akira i-a dat lui Randall peste braţ.

— Vrei să încetezi?

— Nu trebuia să stai acasă cu surioara? s-a răstit Dylan la Randall.

— Părinţii mei s-au întors mai devreme. Sunt un băiat liber, a spus Randall cu o voce de Pinocchio.

L-a scuturat pe Dylan de umăr, împrăştiind firimituri peste tot.

— Calmează-te, gagiule. Te necăjesc numai.

— Haideţi, am spus şi am coborât de pe scaunul de bar. Haideţi să jucăm.

Trebuia să le distrag atenţia prietenilor cu MortalDusk ca să-l pot căuta pe Google pe Lance Burdly. Speram că poliţia nu-i

dărâmase deja uşa...

Dylan a luat tava cu negrese, iar Akira, o farfurie din dulap, deschizând sertarul cu tacâmuri. Ciugulea întotdeauna din desert, savurându-l cât mai mult timp cu putinţă.

— O...

A luat telefonul meu. Mi-a sărit inima.

— O, acolo era!

L-am luat şi ne-am îndreptat spre subsol, ignorând felul în care mă privea de parcă aş fi fost extraterestră.

Jos, m-am instalat în fotoliul înclinat pe care şedea de obicei Zoey. Mi-a aruncat o privire confuză, după care s-a aşezat pe locul meu de pe canapea, lângă Akira, dar aveam nevoie de locul acela ca să-l caut pe Lance Burdly tară ca Akira sau Dylan să observe.

— Deci tatăl tău n-a zis nimic în legătură cu asta? l-a întrebat Randall pe Dylan.

— Ăăă... nu?

Dylan a pus tava pe masă, apoi s-a aşezat lângă Zoey. Whiskers a sărit de pe locul ei pe braţul fotoliului de lângă el şi a fugit sus să caute puţină linişte.

— Şi ce ziceai? a spus Randall. Nu te-a pedepsit?

— Aa, încă nu ştie. Domnul Chen n-a putut lua legătura cu el... Este la un festival al cărţii la New York.

Dylan şi tatăl lui se mutaseră în Vermont atunci când vechiul lor proprietar din New York le crescuse vertiginos chiria şi nu reuşeau să facă faţă din salariul de editor al tatălui său. Obţinuse un post la o editură locală mică, dar trebuia să meargă tot timpul la conferinţe şi la festivaluri. Şi cum mama lui Dylan murise, rămânea singur mult timp.

— Norocul tău.

Matty a luat o negresă şi i-a trecut tava lui Zoey. Dar ea a refuzat.

— Nu, mulţumesc, tot nu mă simt bine.

Hmm, Zoey era dependentă de ciocolată. Poate chiar îi fusese rău astăzi.

— Aşadar, Crys, fa-mă să înţeleg, a spus Matty,

distrăgându-mi atenţia de la căutarea mea pe Google. La şcoală ţi-a fost rău, iar după aceea, ca să sărbătoreşti starea de rău, ai făcut negrese?

— Păi... da... am vrut să-i fac lui Dylan ceva care să-l consoleze.

Dylan a chicotit.

— Nimic nu înlocuieşte ciocolata ca să te facă să uiţi că viaţa ţi-a fost distrusă.

Şi din nou acea grimasă.

— Viaţa ta nu a fost distrusă, am spus. O să rezolvăm problema asta împreună, OK?

Dylan s-a uitat la mine şi mi-a susţinut privirea, de parcă ar fi încercat să rezolve un puzzle. Obrajii mi s-au încins şi, când am întrerupt în sfârşit contactul vizual, faţa mea probabil că avea aceeaşi culoare ca părul roz al lui Zoey.

Şi ea, şi Matty se holbau cu expresii posomorâte.

Puţin îmi păsa mie ce crede Zoey. Dar expresia lui Matty îmi dădea o senzaţie stranie în piept. Nu puteam permite ca sentimentele noastre în dezacord să ne distrugă. Trebuia să stau de vorbă cu el. Trebuia să mă asigur că ştie cât de mult înseamnă pentru mine şi că nu aş risca niciodată prietenia noastră, deşi probabil că ar fi subliniat că Akira şi Randall se descurcau foarte bine. Totuşi, în timp ce continuam să ne privim, gândul de a discuta cu el îmi producea o durere fizică. De ce? îmi era teamă să nu-i rănesc sentimentele lui Matty, desigur. Dar mai era ceva. Din anumite motive, respingeam ideea de a avea o relaţie cu el şi mă retrăgeam întotdeauna când se apropia prea mult, invitându-i şi pe ceilalţi ori de câte ori mă invita undeva. Eram o toantă?

Uf, cum de se încurcaseră lucrurile aşa de rău anul acesta? Nimic nu destrăma mai rău o bună prietenie decât hormonii.

— Aşadar, cine intră în direct astăzi? a întrebat Randall.

Akira s-a făcut mică. Deşi toţi eram pe audio, făceam prin rotaţie câte doi privind afişarea ecranelor şi folosirea camerelor web în fiecare zi. Akira nu suporta să apară pe cameră şi se temea când îi venea rândul, mai ales de când avuseserăm de-a

face cu trolli-{£}-, deşi, ca să fim corecţi, după aceea cu toţii ne-am simţit cam stingheriţi. Dar terapeutul ei o încurajase să continue ca parte a terapiei de autoexpunere. Aşa că în ultima vreme se împăcase cu ideea. Dylan era singurul care refuzase clar, având în vedere revolta lui împotriva reţelelor de socializare.

— Tu şi cu mine? Randall l-a împuns în braţ pe Matty.

— Hai să jucăm, a spus Matty.

Akira s-a relaxat.

în timp în încărcăm MortalDusk, Matty l-a întrebat pe Dylan:

— Ai fost suspendat, nu-i aşa, frăţioare?

Dylan a aprobat din cap morocănos.

— Rahat. Asta înseamnă că eşti practic suspendat din echipa noastră?

Mi s-a strâns stomacul.

Toată lumea se uita la Dylan, care se albise la faţă, iar Zoey şi-a îndreptat spatele plină de speranţă. Ha! L-ar fi aruncat sub un autobuz pentru un loc în turneu – dacă el nu putea să joace, însemna că noi, restul,
puteam.

— Dar turneul nu-i un eveniment şcolar, am spus eu.

Mulţi jucători erau mai în vârstă, ca Fishman şi echipa lui din Vermont pe care o alcătuise ad-hoc fiindcă prietenii lui obişnuiţi erau împrăştiaţi în toată lumea. Tot ce ştiam despre ei era că locuiau în apropiere de frontiera cu Canada.

— Da, dar este practic o activitate de echipă, a comentat Matty.

Am mijit ochii. Chiar era preocupat de acest aspect tehnic? Sau era doar un prostănac invidios?

— Domul Ferguson încă nu a spus nimic, am zis eu.

Când Matty înfiinţase oficial echipa de sport electronic la Liceul Newboro – mama lui insistase să joace un sport de echipă şi nu a putut afirma că jocurile video nu se califică –, Matty îl recrutase pe domnul Ferguson ca supervizor al nostru. Dar domnul Ferguson era foarte ocupat cu Olimpiada de Ştiinţe, aşa că ne cam lăsa în voia noastră.

— Aşadar, până va spune ceva, să presupunem că Dylan poate să joace. Cu el în echipa noastră, avem mai multe şanse să câştigăm.

Credeam că Dylan va aprecia acest lucru, dar şi-a încleştat maxilarele. Oare credea că îmi pasă numai de joc, nu şi de el? Vocea lui Caelyn îmi răsuna în minte: *îţi pasă de ceva din lumea reală?* Mi-a stat inima. O, Doamne! Nimic din toate acestea nu conta. Trebuia să-l găsesc pe Lance Burdly. Trebuia să o găsesc pe sora mea.

Imediat ce dragonul meu m-a lăsat în Golful Vrăjit, m-am lăsat ucisă de un elf oarecare fără să ripostez.

— La naiba! am exclamat.

Nu era tocmai o performanţă demnă de Oscar, dar Zoey a zâmbit. Uf! Ei bine, nu-mi ardea de asta acum. Aveam şanse mari să joc în turneu oricum – Dumnezeu ştie ce avea să se mai întâmple până duminică.

Am deschis Google.

Niciun rezultat pentru „lance burdley”

Chiar niciunul? Hm. Am trecut la căutarea pe reţelele de socializare – ignorând glumele spirituale ale lui Randall şi Matty şi zgomotul ocazional de luptă ca pe un bâzâit din fundal –, dar nici urmă de Lance Burdley nicăieri. Ciudat. Ei bine, nu toată lumea are profil. Nici Dylan nu avea. Când îl întreba cineva, răspundea:

— Nu am de gând să dau corporaţiilor corupte acces la creierul meu.

Şi de câte ori ne vedea pe vreunul din nou în timp ce făceam „doomscrolling”, spunea:. Algoritmii ăştia v-au creat dependenţă”.

Afirmaţii perfect adevărate.

Apoi, am verificat toate site-urile de directoare pe care le-am găsit, dar tot nimic. Mi s-a strâns stomacul. Cum se poate ca o persoană să nu existe deloc online?

— L-am prins! a strigat brusc Matty, făcându-mă să tresar. Şi asta înseamnă 20.000.

O, la naiba! îşi asigurase locul al treilea la turneu. Randall s-a

bucurat, dar Zoey s-a încruntat. Detesta faptul că băieţii ajunseseră acolo primii. I- am întors lui Matty privirea triumfătoare, însă Akira mi-a aruncat o privire îngrijorată. îşi dorea banii de premiu ca să meargă la colegiu. Se hotărâse pentru Corneli, care avea unul dintre cele mai bune programe de arhitectură, dar întrucât făcea parte din Ivy League, nu avea nicio şansă să primească bursă. Şi nimeni dintre noi nu dorea să se îngroape sub povara împrumutului pentru studii, ca părinţii noştri.

Cel puţin Akira ştia ce vrea să facă în viaţă. Uneori mă gândeam că aş putea deveni dezvoltator de jocuri video, să creez peisaje luxuriante şi poveşti în care adoram să evadez. Dar aveam măcar talent de designer? Va trebui să învăţ programare? Zoey încercase să mă înveţe câte ceva, însă nu se prinsese nimic de mine. Eram în stare să inventez puzzle-uri şi reguli? Nu mă gândisem la asta, dar să fim realişti – abia dacă puteam să mă gândesc mai departe de luna următoare.

Matty a hăpăit fericit şi restul negresei.

— Păcat că te-ai prăpădit atât de devreme, Crys.

— Păcat că ţi-a căzut faţa, am ripostat eu din reflex.

Matty a chicotit aprobator. Publicul nostru adora acest gen de conversaţie. S-a scărpinat la ceafa, apoi şi-a acoperit microfonul ca să nu se audă în transmisiunea live.

— E plăcut să avem o rundă fără Fishman.

— Uf, ştiu.

Dar aveam probleme mai mari. Şi Lance la fel.

în runda următoare a trebuit să rămân în viaţă suficient de mult timp ca să nu trezesc suspiciuni, aşa că am căutat cu inima strânsă lădiţele cu comori.

— Hei, Matty, am un baston de foc. îl vrei?

Era arma lui preferată. Preferam o armă cu şocuri, căci fulgerele ajungeau mai departe şi mă puteam urca pe acoperişuri să împuşc oameni.

— Nu, a răspuns şi s-a scărpinat din nou la ceafa. Am deja una.

— OK.

în timp ce alergam spre Castelul Calamităţilor, am auzit paşi apăsaţi în apropiere, aşa că am cotit spre un conac şi m-am repezit la etaj să privesc pe fereastră. Un avatar cu rochie roz, cu păr lung, blond, fluturând în vânt, alerga pe potecă. Am lăsat cursorul în jos şi am făcut clic dreapta. DaggerQueen29.

Zoey.

Tot un drac. Mi-am aliniat ţinta cu toiagul de foc, ochind spre capul ei. Dar mingea de foc a trecut pe lângă ea. S-a răsucit căutând sursa flăcării şi a pornit în goană spre mine. La naiba. Nu se putea să nu-mi pese. Nu voiam să-i ofer satisfacţia să mă ucidă. Mi-am aliniat din nou tirul, însă înainte să apuc să trag, un fulger a străbătut ecranul şi avatarul ei s-a vaporizat.

— Nu! a strigat ea când poţiunile de sănătate i s-au împrăştiat. Uf, credeam că te-am doborât!

— N-am fost eu, am spus.

Matty şi-a dres vocea. Pentru o clipă, am crezut că îşi va asuma meritele, dar după aceea cifrele din colţ care raportau cele mai recente omoruri s-au actualizat.

Vârtejuri de gheaţă mi-au cuprins inima.

AnOnymOusl a doborât-o pe DaggerQueen29 cu un baston de Şoc.

CAPITOLUL 12

Fiecare perişor de pe corp mi se zbârlise măciucă. AnOnymOusl mă găsise *în joc.* Cum?

Am aruncat o privire spre Zoey, care urmărea ecranul şi îşi muşca unghia dată cu lac roz. Spusese cândva că nu este posibil să urmăreşti un anumit utilizator pe hartă tară să piratezi MortalDusk. Şi, deşi eram într-o transmisiune live, nimeni nu putea să acceseze o hartă aflată deja în joc. Dar era clar că AnOnymOusl avea calităţi de hacker.

Zoey mi-a aruncat o privire uimită.

— Ai de gând să te mişti?

Urmărea avatarul meu, ceea ce însemna că AnOnymOusl putea şi el să mă vadă. După ce ai murit, trebuie să urmăreşti persoana care te-a ucis până murea, apoi persoana pe care o urmărea pe aceasta – şi tot aşa. Rămâneam rareori în preajmă ca să privim; dacă muream devreme, aveam şansa să ne facem temele pentru acasă.

Dar o dată, acum două luni, privisem. Zoey mă lovise cu o minge de foc, iar când punctul meu de observaţie se schimbase cu al ei, m-am uitat cu atenţie. Era cu mult dincolo de Crescent Hill. Oho, m-ai aruncat tocmai de acolo? Am privit cu gura căscată la actualizare: *DaggerQueen29 a eliminat ShardsOfGlass cu un toiag de foc.* Poate că un arcaş profesionist ca Randall ar fi putut trage o asemenea lovitură cu arcul de foc. însă cu un toiag? Imposibil.

Obrajii i s-au înroşit.

— Scuze. Nu mi-am dat seama că eşti tu!

— Nu contează, dar cum?

Zoey nu ţintea bine, relativ vorbind. Prefera lupta cu spada.

— Lovitură norocoasă... aşa cred.

A strâns atât de tare din buze, că nu i se mai vedeau. Am mijit ochii. Mă minţea?

Dylan a chicotit.

— Nu te supăra că ai pierdut.

Era rândul meu să roşesc.

— Nu mă supăr... Dar sunt surprinsă. Oricum, nu contează.

Am trecut la eseul la engleză, încercând să ignor zvâcnetul din ceafa. Dar Zoey continua să aibă noroc, acumulând MortalBucks mai repede decât oricine altcineva. Nu aveam ce face – însă mă deranja că devenise dintr- odată aşa de bună. Eu trebuia să joc în turneu. Aveam nevoie de bani ca să o ajut pe mama să plătească ipoteca. Părinţii lui Zoey erau înstăriţi. îi vor plăti taxele de facultate, nici nu se pune problema, iar când va începe şi ea să lucreze la cabinetul lor dentar, va câştiga o mulţime de bani. Viitorul se desfăşura în faţa ei ca un covor roşu cu sclipiri de argint. Nu avea nevoie de bani. Nu va trebui să se mute dacă pierde.

Am încercat să alung aceste gânduri neplăcute, simţindu-mă ca o prietenă de doi bani. Dar ceva nu era în regulă. Ca atunci când vezi un fel de ceaţă cu coada ochiului, dar acolo nu este nimic. Sau când simţi cum îţi zbârnâie telefonul în buzunar, însă nu ţi-a trimis nimeni un mesaj. O eroare în matrice.

Am început să urmăresc ca un uliu tabela de actualizare. DaggerQueen29 dobora oamenii cu tot felul de arme şi de descântece. Jucătorii stăpâneau de regulă două sau trei, dar Zoey era dintr-odată bună la toate. Aşa că data următoare când ne-am luptat, am lăsat-o să mă ucidă şi m-am prefăcut că mă duc la temele mele cu un oftat. în schimb, am privit-o cum juca. Şi-a fugărit următoarea victimă în câmp deschis, nechibzuită, ca şi când s-ar fi simţit imună, apoi a tras o săgeată de foc. Punctul alb al ţintei a fluturat în jurul inamicului, apoi a sărit până la cap şi s-a oprit. Chiar şi când a fugit în spatele unui copac, punctul a rămas în locul unde ar fi fost capul, ca şi când Zoey ar fi avut vedere cu raze X. Iar în fracţiunea de secundă în care a reapărut, şi-a eliberat arcul şi a aplicat o lovitură fatală la cap.

Mi s-a strâns stomacul ca după lapte acru. Folosea în mod clar un aimbot, adică un software ce ţintea automat spre capetele altor jucători. Un jucător de profil înalt fusese recent eliminat pe viaţă de la MortalDusk pentru că folosise aimbot – utilizator, adresă IP, totul. De ce risca Zoey asta? Cum îndrăznea să ne trădeze aşa! Mă uitam la ea peste monitorul meu, dorind să-i şterg rânjetul acela de pe faţă.

Dar ideea de a o acuza în faţa tuturor mă făcea să mă cutremur. Detestam conflictele. Şi dacă mă înşelam? Avea să mă acuze că sunt o ticăloasă invidioasă, şi pe bună dreptate. Aveam nevoie de *o dovadă* că trişa.

— De ce stai aşa acolo? a întrebat Zoey, iar Matty a început să tuşească, smulgându-mă din amintiri în timp ce priveam la numele de utilizator al lui AnOnymOusl din tabela de actualizare.

Dar nu era nevoie să mă mut. O siluetă îmbrăcată în negru din cap până- n picioare a păşit în câmpul meu vizual, oprindu-se direct în faţa conacului. Am făcut clic dreapta pe avatar. însă ştiam deja cine era.

AnOnymOusl!

— Pradă uşoară, a spus Zoey înciudată.

Nu a tras în mine. Mă privea pur şi simplu ca şi cum ar fi spus: *Te urmăresc peste tot.* Căştile îmi amplificau sunetul pulsului care îmi zvâcnea în urechi, acoperind orice altceva. Parcă pereţii se strângeau peste mine.

— Ei! a exclamat Randall şi l-a bătut pe Matty pe umăr. Ajunge, gagiule!

Matty a râs prin tuse.

— Uite, mă înec cu propria salivă.

Dar a început să tuşească din nou.

— Vrei puţină apă? a întrebat Akira.

Matty a făcut semn cu mâna că nu, scuturând şi din cap. însă era roşu la faţă.

— Mă duc să-ţi aduc, am spus şi am închis laptopul.

Trebuia să plec. AnOnymOusl era peste tot. Peste tot.

Am urcat scările spre bucătărie. Puncte de culoarea noroiului îmi sclipeau în faţa ochilor şi mă orbeau. Am apucat marginea blatului de granit. Inima îmi bătea atât de repede, încât îmi era teamă că îmi va plesni cutia toracică. Răpitorul lui Caelyn mă urmărea, mă urmărea necontenit, în realitate şi în MortalDusk. Nu voia doar să joc jocul lui ciudat. Voia să mă înspăimânte. Să

mă tortureze.

Akira a venit sus, cu o figură disperată.

— Aduci odată apa aia? a întrebat, apoi mi-a observat expresia.

— Te simţi bine?

Ştia că am adesea atacuri de panică, uneori fără niciun motiv. Aşa că atunci când dispăream, venea după mine. Ultima dată când se întâmplase, se întinsese lângă mine pe covor şi mă lăsase să o strâng de mână, deşi simţeam că i-o zdrobesc, şi a aşteptat până mi-au trecut valurile de tremurături care îmi zguduiau trupul. Ca atunci când observasem că nu mânca decât un măr pe zi la şcoală, că se îngălbenise la faţă şi ochii i se micşoraseră, că tremura în camere încălzite şi se apuca de suprafeţele din apropiere, sau se ridica în picioare, ameţită, cu privirea în gol. O convinsesem să le spună părinţilor, o ţineam de mână şi îi spuneam zilnic că este în siguranţă şi că nu e singură. Ne alinam reciproc în secret una pe alta, atunci când părea că nimeni altcineva nu ar fi înţeles.

Dar de astă dată nu venise sus de dragul meu. Fără să mai aştepte un răspuns, Akira s-a răsucit şi a luat un pahar din dulap.

— Ceva nu e în regulă cu Matty.

Mi-a îngheţat sângele în vene, în timp ce umplea paharul cu apă de la robinet. Am coborât după ea. Matty stătea cocoşat, tuşea în palme, roşu ca sfecla la faţă, jocul era uitat. Laptopurile lui Randall şi Matty erau închise – modalitatea cea mai rapidă de a încheia o transmisiune. Akira i-a dat paharul. Matty l-a luat, dar nu s-a putut opri din tuşit suficient de mult timp ca să ia o picătură şi apa s-a vărsat puţin. Când a luat paharul înapoi, Zoey şi cu mine am schimbat priviri îngrijorate.

— Te-ai înecat cu ceva? am întrebat înfrigurată, gata să mă aşez în poziţia pentru manevra Heimlich, aşa cum mă învăţase mama.

— Nu... a hârâit el şi a continuat să tuşească.

Clătinând din cap, a întins un deget spre rucsacul lui. Atunci am observat umflătura rotundă, roşie de pe dosul palmei lui.

Avea două la fel şi la ceafa. Era urticarie?

— O, Doamne! EpiPen. Are nevoie de EpiPen.

Am băgat mâna în rucsac şi am căutat cutia portocalie strălucitoare.

Randall l-a apucat pe Matty de umăr.

— Are o reacţie alergică?

— Aşa cred, am spus.

— Dar la ce? a întrebat Akira.

— La negrese?

Zoey a arătat spre tava pe jumătate mâncată.

Am îngheţat şi pieptul mi s-a strâns din nou.

— Nu, e imposibil. Le-am făcut chiar eu... nu erau nuci în reţetă...

— Eşti sigură? a întrebat Zoey.

— Da!

Continuam să scotocesc prin rucsacul lui Matty cu degete tremurătoare. Nici măcar nu avem nuci în casă.

Mama nu ţinea nuci în casă, fiindcă Matty venea pe aici tot timpul, spre marea disperare a lui Caelyn – totdeauna când mergea la Deja sau la Suki se delecta cu unt de arahide.

Venele de pe gâtul lui Matty se umflau, în timp ce el respira şuierător. EpiPen avea să-i reducă reacţia alergică şi să-i micşoreze umflătura, relaxând musculatura care îi bloca plămânii. Odată, mama lui Matty ne invitase în sufragerie pentru ca mama să ne înveţe cum să-l folosim – scoatem căpăcelul, punem vârful pe coapsa lui, apăsăm şi se autoinjectează. Era aşa de uşor, că Matty putea să-şi facă şi singur injecţia.

Dar era uşor numai dacă găseai nenorocitul de EpiPen. Am căutat în toate compartimentele.

— Nu-l găsesc. Matty, eşti sigur că e aici?

A reuşit să dea din cap că da.

— Chem o ambulanţă.

Am luat telefonul, am format 911 şi l-am dus la ureche, muşcându-mi atât de tare interiorul obrazului, că am simţit un gust metalic.

Randall s-a repezit şi a răsturnat rucsacul cu susul în jos, scuturându-l viguros.

Caiete, pixuri, creioane, gume şi diverse alte rechizite şcolare au zburat care încotro, dar nici urmă de cutie oranj.

— Unde naiba e?

Akira a îngenuncheat alături de Matty, încercând să-l liniştească, dar Zoey s-a dat un pas înapoi. Pe obraji îi străluceau lacrimi de spaimă.

Dylan s-a aşezat pe marginea canapelei, l-a apucat de gură şi se uita la laptopul lui.

— Da, a spus el dintr-odată, anafilaxia se poate instala în trei până la treizeci de minute.

De ce nu se auzea apelul? M-am uitat din nou la ecranul telefonului. Nu se conecta şi, în scurt timp, a renunţat şi a revenit la ecranul iniţial.

— Telefonul meu... ceva nu e în regulă cu telefonul meu. Să sune cineva la 911!

Randall a scos telefonul şi a sunat.

— Da, bună, suntem în...

S-a uitat la mine.

— Radcliffe Drive 5-5-2, am spus.

Matty stătea acum cu capul între genunchi, tuşind violent şi ţinându-se cu mâinile de gât.

De ce telefonul lui Randall se conectase şi al meu nu? Eram sigură că avem acelaşi furnizor de servicii şi nu avusesem niciodată probleme de semnal acasă. Am verificat ecranul – da, semnal bun. Atunci de ce nu puteam suna la 911?

AnOnymOusl. îmi piratase telefonul. Mă blocase ca să nu pot suna, nu-i aşa? Am simţit cum mi se strânge stomacul de parcă aş fi căzut de pe o stâncă. A umblat şi la negrese? Mă trimisese în parc. Mă scosese din casă.

Şi negresele nu se arseseră.

Doamne sfinte! Fusese la mine în casă!

Chiar atunci Matty s-a prăbuşit de pe scaun.

— Matty!

Am alergat lângă el. Să provoc suspendarea lui Dylan era una, dar AnOnymOusl mă punea să ucid pe cineva?

O răpise pe Caelyn. Acum o ţinea ostatică şi mă chinuia cu ameninţări că o să-i înfigă un pumnal în trup.

— Da, exact, şoc anafilactic, a spus Randall operatoarei de la 911. Şi nu are la el EpiPen.

Akira a îngenuncheat de partea cealaltă a lui Matty.

— E în ordine, totul va fi bine.

Dar mie mi-a spus:

— *Ce facem?*

Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva.

— întoarce-l pe o parte! am spus, amintindu-mi ce mă învăţase mama.

Akira m-a ajutat să-l rostogolesc pe o parte. Mama văzuse atât de multe situaţii care puteau fi prevenite, iar cum eu făceam adesea pe bona, mă învăţase să dau primul ajutor, precum şi procedura de resuscitare. Era paranoică şi în legătură cu faptul că într-o zi vom descoperi că suntem alergice la ceva de care nu ştiam, aşa că ţinea...

— EpiPenuri.

Am sărit în picioare.

— Mama are sus o trusă de urgenţă EpiPenuri.

— Du-te! a strigat Randall, cu ochii ieşiţi din orbite şi cuprins de panică.

în timp ce zburam în sus pe scări, speram că EpiPenurile noastre mai erau valabile. Erau câte două în cutie, dar nu expirau în fiecare an? Mama era atât de preocupată în ultima vreme, că se bizuia pe noi să-i amintim genul acesta de lucruri – de exemplu, când se descărcau cartuşele inhalatorului lui Caelyn.

Am ajuns în baia de la etaj şi am deschis uşa dulăpiorului cu medicamente. Cutia portocalie era întotdeauna în colţul de jos, ca să avem acces uşor la ea.

Dar acolo nu era nimic.

Am scos un geamăt de frustrare şi am pipăit spaţiul gol, dacă nu căzuse cumva în spatele unui panou, apoi am tras toate sertarele. AnOnymOusl umblase la negrese ştiind de alergia lui

Matty, apoi căutase în baie ceva care l-ar fi putut salva? Simplul gând mă făcea să mă înfior.

Dar aşa ceva era imposibil. Nici vorbă. Eram paranoică. EpiPenurile probabil că expiraseră, aşa cum bănuiam, şi mama le aruncase, intenţionând să le înlocuiască în scurt timp.

Când am alergat din nou jos, Matty avea convulsii, plămânii lui nu primeau aer. Avea ochii închişi.

— L-ai adus? a întrebat Randall.

— Nu, nu l-am găsit, am spus şi am înjurat. A leşinat?

— Da, a spus Dylan.

Akira stătea în genunchi lângă Matty şi îl ţinea pe o parte.

— Unde naiba e ambulanţa aia? a strigat Zoey.

— Vine, a spus Randall.

Dar dintr-odată, Matty a tăcut. Şi a rămas nemişcat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Zoey. Mai respiră?

M-am lăsat lângă Matty şi mi-am pus mâna sub nasul lui, sperând să simt un curent de aer sub degete. Dar nu se simţea nimic. Nimic.

— Nu respiră.

— Nu respiră! a repetat Randall la telefon.

După ce a ascultat o clipă, a întrebat:

— Ştie cineva să facă resuscitare?

Dar eu începusem deja. L-am rostogolit pe Matty din nou pe spate şi mi- am apăsat o ureche pe pieptul lui, ascultându-i inima. Mama spusese că şocul anafilactic le provoacă unor oameni atacuri de cord. însă nu auzeam nimic din cauza suspinelor lui Zoey.

Mi-am stăpânit propriile suspine.

— Nu. A fost prea repede. S-a întâmplat prea repede.

Am început compresia pe piept, apăsând mâinile tare şi repede în centrul cutiei toracice a lui Matty, iar lacrimile îmi şiroiau pe obraji în timp ce numărам... Până la cât trebuia să număr? Treizeci? Mi-am şters febril faţa cu dosul palmei, ca să nu-l umplu pe Matty de lacrimi. Nu puteam să-l pierd. Trebuia să-l salvez.

Gura lui Matty era deja deschisă, cu buzele roz şi umflate. L-

am apucat de nas, mi-am apăsat buzele pe ale lui şi am suflat. Dar pieptul lui a rămas plat. Nu procedam corect. I-am înclinat capul pe spate şi i-am ridicat bărbia, mi-am pus buzele mai ferm lipite de ale lui şi am suflat.

însă nu s-a întâmplat nimic.

Pieptul ar fi trebuit să se ridice când i se umpleau plămânii. Căile respiratorii erau complet închise? Sau făceam eu ceva greşit? Mi-am înghiţit un suspin şi am început o altă rundă de compresii. Dacă aerul nu ajungea la plămâni, creierul avea să fie lipsit de oxigen. Putea avea leziuni cerebrale, dacă inima nu cedase deja.

Dylan a îngenuncheat lângă mine.

— Cum să te ajut? Ce pot să fac?

Am clătinat din cap şi am încercat din nou să suflu aer în plămânii lui Matty. Nimic. Am scos un strigăt sugrumat şi imaginea s-a înceţoşat ca într-un coşmar, unde totul are marginile estompate, şterse. Nu putea fi adevărat.

— O, Doamne, a spus Akira, când Zoey s-a lipit de ea plângând.

Din telefonul lui Randall s-a auzit o voce înăbuşită. Cineva întreba care mai este situaţia, dar Randall era prea şocat ca să mai vorbească.

Dylan şi-a pus degetele pe gâtul lui Matty şi a zis ceva, însă cuvintele lui s-au deformat în mintea mea, în timp ce sirenele urlau în depărtare. Venea ambulanţa. Venea ajutorul.

Dar era prea târziu?

în urmă cu cinci ani

— Stai aşa, i-am Şoptit lui Brady.

Tocmai ne furişaserăm înapoi în casa lui Zoey, tăcuţi ca nişte Şoricei. Luminile erau încă stinse, cu excepţia celor din bucătărie. Sus, uşa de la dormitorul părinţilor lui Zoey era închisă şi peste tot era linişte.

I-am adresat un zâmbet răutăcios lui Brady şi mi-am dus un deget la buze. A încuviinţat cu un aer conspirativ. Când ne-am strecurat jos, toţi râdeau de ceva, fără să observe că ne

întorseserăm. Mi-am scos telefonul din buzunar şi am pregătit lanterna, cu inima bătându-mi exaltată. La baza scărilor, am apăsat pe întrerupător şi am scufundat bârlogul în întuneric.

Akira a tresărit şi a oftat.

— Ce naiba... a început Matty.

M-am furişat mai aproape de ei, am ţinut telefonul sub bărbie şi am aprins lanterna, luminându-mi faţa şi scoţând sunete ciudate. Zoey a ţipat, dar strigătul pe care l-a scos Akira ar fi fost suficient să trezească tot cartierul, dacă subsolul nu ar fi fost izolat fonic.

Matty şi Randall au huiduit când s-a ascuns în sacul ei de dormit.

Zoey s-a ridicat şi s-a repezit la întrerupător. Timp de o secundă m-am temut că va fi furioasă, dar râdea.

— Kiki, e Crystal.

Akira a privit cu un ochi afară, spre uşa înfricoşătoare din colţul din spate.

— Am crezut... am crezut...

A ieşit cu totul din sacul de dormit, a strâns din buze şi a aruncat cu o jucărie de pluş în mine.

— Nebuno!

Apoi a izbucnit într-o criză de chicoteli împreună cu noi toţi.

Brady stătea într-o parte, chicotind stingherit. Nimeni nu-şi dăduse seama că reapăruse. Din fericire, am reuşit să uităm ce se întâmplase mai devreme şi ne amuzam.

— Hei, am Şoptit eu emoţionată. Sus, toată lumea doarme. Hai să jucăm Manhunt.

Lui Zoey i-a dispărut zâmbetul.

— Nu. V-am spus, părinţii mă omoară dacă ne furişăm afară.

— Noi tocmai am fost afară, am zis şi am arătat spre mine şi Brady. Şi nu şi-au dat seama.

— Aţi stat numai cinci minute.

— Haide, Zoey, a spus Randall. Nu fi aşa de fricoasă.

Matty a scos un chiţăit.

— Ce părere aveţi despre Refugiu? a spus Brady.

— O să jucăm după aceea, a spus Akira.

Zoey şi-a întins mânecile peste pumni, părând sfâşiată.

— Haide, Zoey, am zis scuturând-o de braţ. Părinţii tăi n-or să te omoare de ziua ta. Nu va muri nimeni. O să fie aşa de distractiv!

O clipă mai târziu, în ochii ei scânteia revolta.

— Foarte bine. Hai să mergem.

Toată lumea îşi punea hainele, dar Brady a mormăit:

— Of mi-am uitat jacheta acasă.

— O, fleacuri.

Matty a scos din rucsac o bluză de trening roşie, supradimensionată şi i-a aruncat-o.

— Ia de aici!

Brady şi-a tras-o pe el. Avea un desen ciudat, îi ajungea aproape până la genunchi şi a trebuit să-şi suflece mânecile ca să-şi elibereze mâinile.

Zoey s-a dus în debara. Akira s-a strâmbat, de parcă nişte fantome ar fi putut să o taie în bucăţele pe Zoey, dar aceasta a reapărut repede cu o pălărie roz şi mănuşi asortate, fluturând lanternele.

— Avem numai patru.

În timp ce Matty şi Randall se luptau pentru una, am spus:

— Eu o s-o folosesc pe cea de la telefon.

I-am dat lanterna Akirei. Ea şi Brady încă nu aveau telefoane.

I-am condus pe toţi sus şi am ţinut uşa laterală deschisă, în timp ce prietenii mei se strecurau în aerul proaspăt al nopţii. Akira şi Randall râdeau şi chicoteau, în timp ce alergau spre leagănele din spatele casei, iar Zoey mergea în urma lor, sâsâind! Am închis încet uşa şi am luat-o la fugă, fiindcă nu voiam să rămân în urmă, şi m-am împiedicat de treapta verandei.

Am întins braţele înainte, pregătindu-mă de impact.

Cineva m-a apucat de jachetă din spate şi m-a tras înapoi. După ce mi- am recăpătat echilibrul, am văzut că era Matty. Mă aşteptase.

— A fost aproape un fiasco, a spus el.

Am râs şi mi-am netezit jacheta.

— *Total fiasco. Mulţumesc.*

— *încearcă să nu mai fi aşa de fraieră.*

— *încearcă să nu mai fi aşa de nesimţit.*

L-am fugărit chicotind prin curte către ceilalţi.

Noaptea era a noastră.

Existau doi oameni pe lumea asta în care nu aveam deloc încredere – ei bine, fără să-i punem la socoteală pe politicieni şi funcţionari. Oameni pe care îi cunoşteam personal. Şi unul dintre ei era la mine în bucătărie.

Şeriful Sanchez se apleca peste blat, mirosind tava cu negrese pe care o adusesem la etaj după ce doi paramedici îl luaseră pe Matty. Detectaseră o bătaie uşoară a inimii, îi administraseră o doză mare de epinefrină. Dar Matty nu reacţionase şi nu ne-au lăsat pe niciunul din noi în ambulanţă cu el. Akira era într-o dispoziţie optimistă, încercând să ne convingă că totul va fi bine. Dar de unde ştia ea asta? Dumnezeu ştie ce se întâmpla în realitate.

Acum ne adunaserăm în bucătăria mea, iar Sanchez domina spaţiul, cu părul negru cu firişoare cărunte pieptănat într-o parte şi un cioc închis la culoare. Din portarmă îi ieşea un pistol negru ca noaptea. Nu-l deranja să poarte moartea la brâu? Nu-l trăgea în jos? îmi fugea privirea spre el, ca anul trecut, la Food Xpress.

Sanchez era la coadă în spatele meu în timp ce mama punea cumpărăturile din căruciorul nostru pe banda de la casa lui Randall. El ţinea strâns în mână un sandviş şi o sticlă de Cola şi se uita în telefon. Am aruncat din reflex o privire spre arma lui şi am simţit un junghi neplăcut.

Dar ne-ar fi putut ajuta. Asta trebuiau să facă poliţiştii, nu-i aşa? Să-i ajute pe oamenii care aveau necazuri.

— Mamă, am şoptit, luând un carton cu lapte din cărucior. Spune-i.

— Ce să spun cui?

Nu s-a sinchisit să vorbească încet, apoi şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe şeriful Sanchez în spatele meu. A pălit şi şi-a tras

mâneca în jos, acoperind vânătăile mici care îi înfloreau pe antebraţe ca nişe ciorchini amari.

— Nu.

— Dar este chiar aici...

— *Nu.* N-o să mă creadă.

Am insistat.

— De ce nu?

— Bună ziua, doamnă Donovan, a spus Randall, înmânând bonul clientei de dinaintea noastră.

Folosea adesea accente false şi îi tachina pe clienţi, ca să nu moară de plictiseală.

— Ce mai faceţi acum...

— Ei bine...

I-am făcut semn cu mâna să tacă şi i-am şoptit mamei:

— Arată-i vânătăile.

Mi-a dat peste degete şi a luat mazărea congelată.

— Nu. Vorbim despre asta mai târziu.

— Bine, atunci îi spun eu...

Am dat să mă întorc, dar mama m-a apucat de marginea puloverului şi m-a tras înapoi.

— Nu, Crystal! a oftat. Asta li se întâmplă femeilor tot timpul. Le văd când vin la spital...

S-a întrerupt, cu ochi chinuiţi, ca şi când nu ar fi vrut să spună mai mult. Ca şi când ar fi vrut să mă protejeze de realitatea dură, deşi realitatea noastră de acasă era un adevărat iad.

— Şi ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

— Şi al meu. Şi al lui Caelyn...

— îndrăznesc să spun că aveţi necazuri, a spus Randall, trecând obiectele peste scaner. Binevoiţi să-mi spuneţi?

L-am ignorat amândouă şi am privit înapoi la Sanchez, care se uita în telefon. Numai de ar ridica privirea. Dacă ar fi văzut chiar el vânătăile, privirea înspăimântată din ochii mamei, disperarea din ochii mei. *Trebuia* să ne creadă.

— Nu mă va crede, a şoptit mama. Iar dacă află taicătău... Nu pot să risc. *Nu pot.*

Era *chiar acolo.* Cineva care ar fi putut să ajute. Dar nu se sinchisea să se uite. Iar dacă mama nu avea încredere în el, cât de des ignora poliţia femeile bătute? Cât de des lăsau victimele să sufere?

Sanchez a arătat spre negrese, smulgându-mă din amintiri.

— Acestea sunt vinovatele? a întrebat cu o voce groasă.

Am devenit dintr-odată conştientă de telefonul meu, care era

în buzunarul din spate. *Dacă chemi poliţia, ea moare.* Dar asta nu se punea, nu-i aşa?

— Probabil.

Zoey s-a uitat la mine.

— Crystal le-a făcut.

— Zoey... a început Dylan.

— V-am spus, nu au nuci!

Am arătat înnebunită spre ingredientele împrăştiate pe blatul de lângă aragaz, mai s-o lovesc pe Akira, care a clipit.

— Scuze! Asta e tot ce am folosit. Fără nuci. Nimic cu nuci sau alune.

Randall stătea singur la masa din bucătărie, cu capul prins în mâini şi cu
faţa ascunsă. Matty era jumătatea lui şi îl iubea mai mult decât îşi dădea seama Matty. Faptul că îl vedeam atât de disperat era aproape la fel de tulburător precum ceea ce se întâmplase în subsol.

— Mm. Uitaţi ce o să facem.

Sanchez s-a uitat în punga deschisă cu făină.

— Uneori se poate produce o contaminare la fabrică. Ar putea fi asta.

A ridicat din umeri ca şi când n-ar fi contat.

— Va trebui să testaţi toate ingredientele, a spus domnul Bloom.

Părinţii lui Zoey veniseră direct de la serviciu şi stăteau în uşă ca nişte
agenţi de la Serviciile Secrete, cu un zâmbet identic pe buze şi cu mâinile împreunate în faţa lor. Nu aş fi fost surprinsă dacă ar fi avut un nume de cod pentru Zoey. Domnul Bloom era brunet şi era mult mai înalt decât soţia sa, care avea părul blond şi subţire ca al lui Zoey, dar mai scurt şi cu vârfurile roz. îmi amintesc cât de furioasă fusese când o ajutasem pentru prima dată pe Zoey să-şi vopsească părul, un act de rebeliune pe care avusese suficient curaj să-l ducă până la capăt. Acum Zoey se uita la ei confuză, ca şi când ar fi fost în acelaşi timp intimidată, dar şi alinată de prezenţa lor.

— Dacă a fost o contaminare, a spus domnul Bloom, şi nu este avertisment pe ambalaj, părinţii lui pot să-i dea în judecată.

Mi s-a strâns gâtlejul. Aş fi vrut ca mama să fie aici. Nu răspundea la telefon – probabil că era în operaţie. Sanchez o contactase pe mama lui Matty, care se dusese la spital. Dacă mama o vedea pe ea sau pe Matty sau auzea de asta înainte să iau legătura cu ea, avea să fie îngrozită.

Sanchez i-a adresat un zâmbet liniştitor domnului Bloom.

— înţeleg ce spuneţi. Dar aceste teste sunt scumpe şi nu ştim de fapt dacă negresele au fost de vină. Poate că a mâncat ceva mai înainte. Ceva
care are nevoie de o oră sau două ca să declanşeze reacţia.

— Cum adică, nici măcar nu veţi încerca să descoperiţi ce a provocat şocul? a întrebat Zoey.

— Matty n-a mâncat nimic după ore, a spus Akira posomorâtă. îmi amintesc pentru că a spus că îi e foame şi i-am zis că vom comanda pizza mai târziu.

— Aşa este, a confirmat şi Randall.

Dylan stătea retras şi tăcut.

— Şi s-a întâmplat imediat după ce a mâncat o negresă...

— Da, aşa se întâmplă uneori, şi-a mângâiat Sanchez mustaţa neagră. Nu este prima dată când se întâmplă. Şi nici nu va fi ultima.

— Cum naiba nu avea la el EpiPen? a bătut Randall cu pumnul în masă. Cum poate fi atât de al naibii de *prost?*

M-am făcut mică.

— Are obiceiul să uite aşa ceva? a întrebat Sanchez.

Să uite era o teorie. Altă teorie era că AnOnymOusl subtilizase cumva cutia din rucsacul lui Matty şi pe cea din baia de sus. *Voia* ca Matty să moară.

— Nu, deloc, a spus Akira. Dacă îşi uită vreodată rucsacul acasă, intră în panică şi aleargă după el.

— Poate că a căzut la el în cameră, a spus Zoey.

— Singura dată când a avut nevoie de el... a spus

Randall cu voce tremurătoare.

Akira s-a aşezat lângă el şi l-a apucat de mână.

Mi-am muşcat buza şi am aruncat o privire spre Sanchez. Doream să-i spun ce se întâmplase cu adevărat. Dar AnOnymOusl asculta, asculta nonstop. Nu puteam să risc viaţa lui Caelyn.

Şi apoi, dacă Sanchez nu mă credea? Dacă nu ar fi crezut-o pe mama când avea braţul plin de vânătăi, cum să mă creadă pe mine fără niciun mesaj de la AnOnymOusl? Nu aveam nicio dovadă că acestea existaseră.

— Luaţi ingredientele, a insistat din nou domnul Bloom. Trimiteţi-le la laborator. Lăsaţi-i pe părinţii băiatului să decidă aspra costurilor.

Dacă în negrese erau ingrediente pe care nu le folosisem, aveam să ştiu sigur că AnOnymOusl umblase la ele cât timp fusesem în parc. Dar cât va dura până vor veni rezultatele de la laborator?

— Da, sigur, a spus Sanchez, deşi a clătinat din cap ca şi când ar fi fost
inutil.

A răsucit în mână punga cu fulgi de ciocolată şi a citit ingredientele, apoi a deschis sticluţa cu esenţă de vanilie şi a mirosit. S-a încruntat privind eticheta.

— Ştii că asta este esenţă de migdale, da?

Am pălit şi trupul mi-a devenit rigid ca plumbul. Aproape că mă aşteptam să privesc în jos şi să văd o baltă roşie în jurul picioarelor. Nu putea fi esenţă de migdale. Era imposibil. *Imposibil.*

Randall a ridicat brusc capul.

— Ce?

— Nu, am spus. Este esenţă de vanilie...

Sanchez a întors eticheta spre mine. *Esenţă pură de migdale.* Dar era imposibil.

Toată lumea se uita fix la mine, ca şi când ceea ce i se întâmplase lui Matty ar fi fost în întregime din vina mea.

— *Ştiai* de alergia lui Matthew la nuci şi alune, corect?

m-a întrebat Sanchez.

— Nu!

Vocea mi-a ieşit cu o octavă prea sus.

— Adică, da, ştiam, dar nu, n-am folosit asta. Am folosit esenţă de vanilie, sunt sigură. în reţetă scrie vanilie şi am respectat exact reţeta.

M-am repezit la dulapul unde găsisem ingredientele.

— Uitaţi!

Am luat esenţa de vanilie.

— Asta am folosit. Ştiu bine.

Ochii lui Zoey îmi sfredeleau ţeasta.

— Atunci de ce era esenţa de migdale afară?

— M-am gândit şi eu că are un gust ciudat... a murmurat Akira.

— *Cum?* a exclamat Randall şi i-a dat drumul la mână. De ce n-ai spus nimic?

Akira a făcut ochii mari.

— Atunci nu mi-am dat seama că avea gust de alune... Avea numai un gust ciudat. Nu puteam spune exact de ce anume...

în timp ce se certau, eu respiram anevoie. Mi-am prins fruntea în mâini, străduindu-mă să înţeleg, să-mi amintesc dacă făcusem o greşeală cumplită.

— Nu ştiu, nu ştiu. Nu aş fi putut folosi niciodată esenţă de migdale intenţionat. Nu l-aş fi lăsat pe Matty să mănânce negresele dacă aş fi folosit-o.

Mai devreme fusese o singură sticluţă acolo. Nici nu ştiam că avem esenţă de migdale. Dar poate că în graba mea de mai înainte văzusem cuvântul *esenţă* şi presupusesem că este vanilie. Era greşeala mea? Reacţia alergică a lui Matty era o coincidenţă totală? Poate că AnOnymOusl nu avusese intenţia să-l ucidă pe Matty. Negresele îşi jucaseră rolul în jocul lui – să mă facă să cred că va izbucni un incendiu, în timp ce adunam ingredientele, poate că luasem sticluţa greşită. Dacă mi-aş fi putut *amintii*

Dintr-odată, aparatul walkie-talkie al lui Sanchez de pe umăr a început să

păcănească. A înclinat capul ca să asculte, înţelegând cumva vocea care-i vorbea, şi s-a dus în salon ca să răspundă.

— L-ai ucis pe Matty, s-a stropşit Zoey.

M-am pleoştit ca şi când m-ar fi pălmuit.

Akira a făcut ochii mari.

— Nu vorbi aşa!

— Zoey, a spus mama ei pe un ton mângâietor. Sunt sigură că doctorii vor face tot ce pot ca să-l salveze.

Dar mi-a aruncat o privire neliniştită.

Sanchez s-a întors agitat.

— Trebuie să plec. Altă urgenţă.

A examinat din priviri negresele şi ingredientele.

— Ascultaţi... a zis şi şi-a trecut mâna peste faţă. Foarte bine, uitaţi, am să iau negresele şi ingredientele pentru analiză şi vom continua această conversaţie ceva mai târziu, mâine. Dar sunt sigur că a fost un accident.

A pus toate ingredientele într-o pungă mare cu fermoar, a luat tava şi a ieşit. Părinţii lui Zoey s-au dus după el, asaltându-l cu întrebări pe care nu le-am auzit din cauza pulsului care îmi bubuia în urechi.

Vina mea. Vina mea. Vina *mea.*

Zoey s-a năpustit la mine.

— Cum ai putut?

— N-am făcut-o intenţionat!

Dumnezeule mare, cum de se putea întâmpla una ca asta?

— Nu poate fi adevărat, am spus.

Acum o oră Matty era bine, juca MortalDusk în subsol. Şi acum era inconştient, conectat la tuburi înambulanţă sau la spital,în pericol de moarte.

— Ei bine, este adevărat, a spus Zoey. Matty poate fi mort din cauza ta. *Ştiai* cât de grijuliu trebuie să fie şi totuşi...

— Hei, ajunge, a intervenit Dylan. Dacă era aşa de grijuliu, ar fi trebuit să întrebe ce este în negrese înainte să mănânce din ele.

— Nu a întrebat pentru că avea *încredere* în ea, a ripostat Zoey cu voce tremurătoare.

— Vrei să încetezi să o mai învinuieşti pe Crystal? a spus Dylan. întâmplarea e şi aşa suficient de traumatizantă.

Mi s-a strâns inima. Chiar nu credea că este vina mea? Sau se revanşa
faţă de mine pentru că nu crezusem că furase rezultatele la teste?

Zoey şi-a încrucişat braţele.

— Bineînţeles că îi ţii partea. Dar l-a otrăvit pe Matty. Are mâinile pline de sânge!

Mi-a îngheţat inima, iar sprâncenele negre ale lui Dylan s-au arcuit în sus.

— Zoey! a strigat Akira, privind la părinţii lui Zoey, care tocmai se întorseseră.

— Haideţi, încetaţi, a spus Randall. Nu e vina nimănui!

— Pa naiba! a spus Zoey.

— Zoey, fii atentă cum... a încercat să o dojenească mama ei.

— Ştiu, ştiu, atentă la cum vorbesc. Pentru că, să fiu a naibii, exact asta contează acum!

Zoey a ieşit ca o furtună din încăpere şi mama ei a urmat-o, strigând după ea. O clipă mai târziu, uşa din faţă s-a trântit.

Domnul Bloom a rămas stânjenit în urmă.

— Crystal, când vine mama ta acasă?

— Nu... nu ştiu sigur. Astăzi face două schimburi.

— Ah!

S-a scărpinat la ceafa.

— Vrea cineva să-l duc acasă?

Randall, Akira şi Dylan au clătinat din cap. După ce a ezitat un pic, mi s- a adresat mie:

— Dacă ai nevoie de ceva, vino imediat la noi.

Apoi a ieşit.

Mi-am dus mâinile la piept, străduindu-mă să respir, de parcă în încăpere nu mai era oxigen. Zoey avea dreptate. Aveam mâinile pline de sânge. Indiferent dacă era un accident sau o

greşeală. Eu făcusem negresele.

Akira şi-a înfăşurat braţele în jurul meu.

— N-a fost vina ta, Crystal.

— Poate că a fost, am gemut şi lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji.

— Poate, a spus Randall.

M-am uitat în ochii lui, dar nu părea furios.

— Poate că ai luat sticluţa greşită. Dar Matty a uitat să-şi ia EpiPenul. Trebuia să sunăm mai repede la 91E Şi i-am spus să tacă atunci când a început să tuşească...

Faţa i s-a schimonosit şi şi-a dus un pumn la gură. Nu-l văzusem plângând decât o singură dată. Jurasem să nu mai vorbim niciodată despre acea seară.

Acum putea fi un secret pe care Matty îl luase cu el în mormânt.

— A fost un accident, a spus Dylan. Un accident oribil.

Oare, chiar aşa? Dacă Randall avea dreptate, *foarte* multe lucruri ar fi trebuit să meargă prost printr-o coincidenţă. Practic, era posibil. Dar tot practic, AnOnymOusl putea să fi intervenit, să fi presărat esenţă de migdale peste aluat, să-l lase pe blat, să subtilizeze EpiPenul de peste tot şi să-mi blocheze telefonul ca să nu pot suna la 911.

Ce era mai rău?

M-am aşezat pe scaunul de lângă Randall, cu pieptul greu, copleşită de povara tuturor acestor incertitudini.

— La naiba, a spus brusc Randall, uitându-se la telefon. Am ratat şaptesprezece apeluri de la mama.

Mă întrebam vag de ce nu veniseră încă părinţii lui. Părinţii Akirei erau tot în California la sora ei, încercând să-şi schimbe zborul pentru seara următoare, iar tatăl lui Dylan lua un tren de la New York a doua zi dimineaţă.

— A aflat ce s-a întâmplat? a întrebat Akira.

— Nu ştiu, nu mi-a trimis niciun mesaj. Şi nu răspunde, a spus Randall, cu telefonul la ureche. Trebuie să mă duc acasă. Ăăă... am venit cu Matty.

— Şi eu, a spus Akira.

— Pot să vă duc eu pe amândoi, s-a oferit Dylan.

— Nu, îi duc eu, am spus, cu inima grea la gândul să rămân singură.

AnOnymOusl îmi promisese un joc nou în seara aceasta. Dacă rămâneam singură, Dumnezeu ştie ce mă mai punea să fac. Tot nu-l găsisem pe Lance Burdly, aveam nevoie de timp să mă gândesc.

Dylan s-a încruntat, ca şi când oferta mea nu ar fi avut niciun sens.

— Nu... nu vreau să rămân singură. încă nu.

Acesta era adevărul, dar nu trebuia să ştie motivul. Deşi nu suportam să arăt ca o pisică speriată.

Dylan mi-a acoperit mâna care tremura. Degetele lui erau calde.

— Poţi să vii şi tu. Dar eu conduc.

— Aşadar, cine este primul?

Dylan şi-a fixat telefonul pe bord şi a pus în funcţiune GPS-ul.

— Randall, a spus Akira de pe bancheta din spate.

Acesta stătea lângă ea, neobişnuit de tăcut, cu chipul neliniştit, luminat de ecranul telefonului său. Nu îmi dădeam seama ce îl îngrijora mai mult – Matty sau mama lui.

— Aminteşte-mi unde stai, a spus Dylan.

Randall locuia dincolo de Hickory Farms, unde culegeam mere şi plimbam caprele când eram mici. Fusesem numai de două ori la Randall şi nu mai trecusem pe acolo de ani întregi; gravitam în jurul celor care aveau case cu subsol (şi mai puţin amestec din partea părinţilor), iar el nu avea aşa ceva. Şi-a dres vocea:

— Pearson Drive 379.

Pearson Drive. Denumirea aparte mi-a trimis un fior pe şira spinării. Nu se putea...

Când Dylan a întors ca să iasă de pe aleea mea, m-am răsucit să-l privesc pe Randall.

— Cunoşti întâmplător pe cineva pe nume Lance?

S-a încruntat.

— Ar trebui?

— Este unul dintre vecinii tăi?

— în mod sigur, nu e din apropiere. Dar nu-i cunosc pe toţi cei de pe stradă. De ce?

— Nu contează, eram curioasă.

M-am întors cu faţa înainte şi am înghiţit nodul din gât, în timp ce Dylan dădea drumul la radio. Un cântec hip-hop a răsunat atât de tare, că am sărit în sus. Akira şi cu mine ne-am pus mâinile pe urechi.

— Omule! a strigat Randall, iar Dylan s-a grăbit să dea volumul mai încet.

— Scuze! a spus Dylan. Când sunt stresat, ăăă...

— încerci să-ţi asasinezi timpanele? am spus.

A chicotit.

— îmi ia gândurile de la orice.

Am clătinat din cap şi, în timp ce Randall îl bătea la cap pentru acest ritual ciudat, am scos telefonul şi am început să scriu numele lui Lance Burdly, dar am îngheţat. AnOnymOusl va vedea orice caut; m-am înfiorat şi am pus telefonul în buzunar; ei bine, în buzunarul mamei – luasem haina
ei, fiindcă a mea era încă la şcoală.

Până să cad prea adânc pe gânduri, Akira a ridicat vocea peste muzică.

— Aşadar, care sunt şansele să jucăm în turneu acum?

Ooof! MortalDusk. Premiul în bani. Ipoteca noastră. Am simţit o împunsătură de regret. Nu-mi puteam imagina că viaţa va reveni pe făgaşul normal la timp ca să jucăm peste treizeci şi şase de ore.

Randall a clătinat din cap, ca şi când nici nu ar fi putut să se gândească la asta acum. Am dat radioul şi mai încet.

— Aş spune că avem cam zero la sută şanse.

— Bună evaluare, a spus Dylan. Mă gândeam mai degrabă la minus cincizeci la sută.

Am oftat.

— Probabil că Zoey tot vrea să meargă.

— Nici vorbă, a spus Akira. Nu putem juca fără Matty.

— Iisuse, a murmurat Randall.

Akira l-a strâns de mână.

— Nu, Matty o să fie bine. Spun doar că nu se va simţi suficient de bine până atunci.

Şi-a muşcat buza şi s-a uitat la mine.

— Va spune că vrea să joace oricum, aşa crezi?

Am ridicat din umeri.

— Sau va spune că oricum trebuia să lăsăm pe unul din noi pe dinafară. Acum nu mai trebuie să concurăm pentru asta.

— Doamne, e cumplit!

Akira a lovit în spătarul scaunului meu.

— Ce puneţi la cale voi doi în ultima vreme?

Mi-am încrucişat braţele şi am privit pe fereastră.

— Acum nu e momentul pentru bârfă.

Nici acum, nici altă dată. Nu puteam să spun. Nu se schimbase nimic.

Am parcurs restul drumului într-o tăcere stânjenitoare, dar imediat ce am ajuns pe Pearson Drive, am amorţit. în faţa noastră clipeau lumini albastre şi albe, iar maşini de poliţie şi maşini negre fără însemne blocau drumul.

Dintr-odată, totul a căpătat sens. Jocul final al lui AnOnymOusl. Acum ştiam. M-a cuprins panica şi vârfurile degetelor îmi ardeau.

Dylan a încetinit şi a oprit.

— O...

— Ce se întâmplă? a spus Akira.

Randall şi-a sucit gâtul ca să vadă peste locul meu.

— Sunt în faţa casei mele?

Da. Erau acolo. Bineînţeles că erau.

înainte să pot răspunde, Randall a ieşit pe uşă. Mi-am desfăcut centura şi l-am urmat, ignorându-l pe Dylan, care mă striga. Randall a alergat peste pajişte spre grupul de poliţişti care roiau în faţa casei. Numerele de bronz de deasupra uşii marcau 379.

Pearson Drive 379. Adresa din scenariu. Ştiam eu.

O poliţistă l-a zărit pe Randall şi s-a repezit spre el, oprindu-l. Nu am auzit ce a spus. Inima îmi bătea atât de tare, că o auzeam cum îmi bubuie în urechi.

— Dar e casa mea! a strigat Randall.

Poliţista a dat din cap.

— Trebuie să stai deoparte.

— Mamă! Tată!

A încercat s-o ocolească pe poliţistă, dar aceasta i-a pus o mână fermă pe umăr. La fel ca şi ceilalţi poliţişti, purta o uniformă neagră largă şi o caschetă prinsă cu o curea sub bărbie. Pe pieptul ei scria cu litere albe, groase: POLIŢIA. Veranda era luminată de faruri puternice de fiecare parte a uşii, care stătea larg deschisă, cu marginile distruse şi pline de aşchii.

Nu era poliţia obişnuită.

în casa lui Randall năvălise o echipă SWAT.

CAPITOLUL 15

Totul s-a întâmplat aşa de repede.

Mama lui Randall stătea pe marginea scaunului în sala de aşteptare a spitalului, cenuşie şi trasă la faţă, rupând distrată cu degetele tremurătoare şerveţele de hârtie în bucăţele mici şi lăsându-le să se adune într-o grămăjoară la ea în poală.

— *Ce* s-a întâmplat?

Randall şi-a şters o dâră de transpiraţie de pe buza superioară. Aici, înăuntru, erau o mie de grade – sau poate că ni se părea aşa pentru că alergaserăm din parcare, sau poate pentru că Akira îmi ţinea braţul strâns ca într-o menghină, în timp ce privea fix la doamna Lewis. Zoey era pe FaceTime pe telefonul Akirei de când părinţii ei refuzaseră să o lase să plece din casă, chiar şi după ce le spusese că tatăl lui Randall avusese un atac de cord.

— Eram sus, în birou, iar tatăl vostru era în sufragerie cu Nessa şi îi pregătea un film pe Netflix.

Doamna Lewis vorbea cu o voce abia auzită, aproape în şoaptă, deşi nu era nimeni suficient de aproape ca să tragă cu urechea.

— Şi, dintr-odată, uşa de la intrare s-a dat de perete. S-au auzit ţipete. Aşa de multe ţipete. Poliţia striga la tatăl tău să ridice mâinile. Şi Nessa ţipa ca din gură de şarpe.

A înghiţit un nod şi a aruncat o privire la fiica ei de şase ani, ghemuită lângă ea, cu capul practic îngropat la subţioara doamnei Lewis.

— Când am ajuns eu jos, avea deja un atac de cord – adică un stop cardiac. Dar, Dumnezeule mare!, când i-am văzut pe toţi poliţiştii aceia cu armele îndreptate spre tatăl tău în timp ce el se prăbuşea – am crezut că l-au împuşcat. Nu voi scăpa niciodată de această imagine.

Şi-a cuprins fruntea în mâini.

Randall şi-a dus mâna la gură, iar privirea îi fugea încoace şi încolo, ca şi când ar fi încercat să-şi imagineze scena pe care o descria mama lui. Iar eu mi-l imaginam pe domnul Lewis cel prietenos, puţin chel, vesel – spunând mereu bancuri răsuflate şi tachinându-şi copiii –, ghemuit pe

podea în suferinţă. Din vina mea.

— Rahat, a spus Dylan şi a expirat pe gură.

— Aveau adresa greşită sau cum? a întrebat Akira.

— Nu. Nu aşa se întâmplase.

AnOnymOusl mă pusese să dau un telefon fals. Au luat pe sus familia lui Randall. Mă punea să le fac rău prietenilor mei în schimbul vieţii surorii mele.

Nu avea rost să mă agăţ de altă explicaţie. Era exact aşa de sinistru cum părea.

Acum, când ştiam, un amestec derutant de spaimă şi furie îmi ardea pieptul. Deşi îmi doream să mă ghemuiesc în poziţie fetală sub unul din aceste scaune de spital, îmi doream la fel de mult să-l găsesc pe AnOnymOusl şi să-i dau foc. Cum îndrăznea să ne facă aşa ceva?

înainte ca doamna Lewis să-i poată răspunde Akirei, Randall a întrebat:

— Cum se simte tata?

Nessa a scâncit.

— Tati.

Doamna Irewis a strâns-o mai aproape, uitându-se la ceas.

— Nu mi-au mai spus de ceva timp. Este în operaţie de peste o oră.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

— Telefonul meu nu mai are baterie. Am încercat să te sun din camera asistentelor.

A făcut un semn vag în direcţia aceea. Am privit într-acolo şi am văzut- o pe Chantel, una dintre asistentele prietene cu mama, care venea adeseori pe la noi la o cafea ca să mai stea de vorbă cu ea. Acum era ocupată cu documentele. Când intrasem, îmi făcuse semn cu mâna şi şoptise „Este în operaţie”, crezând că venisem probabil în vizită.

Randall căuta în telefon.

— Oh, aşa se explică numărul acesta...

Doamna Lewis i-a aruncat o privire piezişă.

— Păi, mă gândeam că vei fi în siguranţă acasă la Crystal, oricum.

Altă greşeală. Niciunul din prietenii mei nu era în siguranţă cu mine, după cât se părea.

— Uf...

Randall s-a frecat la ceafă, ca şi când nu ar fi ştiut dacă să o împovăreze pe mama lui şi cu alte veşti oribile. Am schimbat priviri îngrijorate între
noi patru şi doamna Lewis s-a încruntat.

— Ce este? a întrebat.

Dar înainte ca vreunul dintre noi să-i poată spune ce se întâmplase cu Matty, şeriful Sanchez a intrat în încăpere. Doamna Lewis s-a crispat şi s-a îndreptat pe scaun. Sanchez ne-a văzut imediat şi a venit la noi.

— Doamnă Lewis, îmi pare sincer rău de ceea ce s-a întâmplat. Putem sta de vorbă un minut fără copii?

Randall a încercat să o facă pe Nessa să vină cu noi, dar a refuzat să-şi scoată capul de la subţioara mamei ei, aşa că doamna Lewis şi-a pus din nou braţul în jurul ei şi ne-a făcut semn să plecăm.

în capătul celălalt al încăperii, Randall s-a aşezat lângă Akira, alb ca varul la faţă.

— Ce naiba?

Dylan şedea în faţa noastră, cu coatele pe genunchi, palid şi şocat.

— Randall, ce încurcătură, a spus Zoey. îmi pare rău.

Chipul ei era pe ecranul telefonului Akirei. Randall a mormăit drept răspuns:

— Aţi văzut-o pe Melanie sau pe Kenna?

Mamele lui Matty.

— Nu, a spus Akira. Nici urmă.

— Poate că sunt în altă sală de aşteptare, am sugerat, deşi simţeam o apăsare în piept.

— Sau poate că...

Randall s-a întrerupt.

— Nu, a intervenit Akira. Nici să nu te gândeşti. O să fie bine.

L-a apucat pe Randall de mână. Ştia la fel de bine ca mine că

să-şi piardă şi tatăl, şi pe Matty în aceeaşi seară îl va distruge. Matty. Am închis ochii şi m-am concentrat, ca şi cum aş fi putut să-i simt prezenţa în spital. Dar nu era nimic. Nimic. Mă durea inima pentru el şi în acel moment aş fi vrut să-i dau – să ne dau – o şansă. Negam că simt ceva pentru el, însă în mod clar nu era adevărat. Atunci de ce mă împotrivisem atât de tare? Poate pentru că eram speriată. Sau poate...

Am deschis ochii şi am întâlnit imediat privirea lui Dylan. Am simţit cum mă străbate un fior, de parcă aş fi fost conectată la o priză. Mi-am ferit repede ochii, simţind cum obrajii îmi iau foc.

Da. Asta explica totul.

— Nu înţeleg, a spus Randall, dându-şi părul pe spate. De ce ne-au spart poliţiştii uşa în halul ăsta?

— Părinţii tăi nu sunt cercetaţi pentru nimic, aşa este? a spus Akira.

O, la naiba! Prietenii mei încă nu-şi dădeau seama că fusese o lovitură regizată. Nu ştiau nimic despre informaţia falsă. Fireşte că eu ştiam – căci eu telefonasem. Cineva dorea să ne doboare, unul câte unul, şi mă punea pe mine să fac asta.

Dar de ce?

Trebuia să fie în legătură cu turneul de MortalDusk. Cineva voia să ne scoată din competiţie. Momentul era prea bine ales ca să fie o coincidenţă – asta trebuia să fie. însă nu puteam să dezvălui nimic. Telefonul meu era un căluş la fel de eficient precum cel de la gura lui Caelyn. AnOnymOusl asculta mereu şi nu puteam să arunc telefonul ca să vorbesc liber. *Dacă nu răspunzi la mesajele mele într-un minut, ea moare.* Nu puteam risca să ratez vreunul. îmi puneam speranţa în faptul că prietenii mei aveau să rezolve acest puzzle.

întrebarea Akirei a rămas fără răspuns un moment lung, până când Randall a izbucnit în râs.

— Ce naiba e aşa de amuzant? am întrebat şocată.

— Părinţii mei? Să fie cercetaţi? Haide, haide, sunt un cuplu de web designeri care se uită la Netflix în fiecare seară. Sunt cât se poate de inofensivi.

— întotdeauna credem că ştim totul despre părinţii

noştri, a spus Dylan. Dar oricine poate avea o latură întunecată.

O expresie de om bântuit i-a umbrit ochii cenuşii. Era ceva dureros în trecutul lui despre care nu ne povestise?

Am vrut să-l iau de mână, dar era prea departe şi eu încremenisem.

— Gagiule, a spus Randall, părinţii mei sunt oameni mult prea obişnuiţi ca să aibă o latură întunecată.

Câteva minute mai târziu, Sanchez a venit şi s-a aşezat pe un scaun lângă Dylan. Akira şi-a poziţionat telefonul în aşa fel încât Zoey să-l poată vedea.

— Nu ne-am văzut de mult, a spus Sanchez, pe un ton lejer.

Ne uitam cu toţii inexpresiv la el.

— Da, scuze.

Şi-a dres vocea şi a dat o pagină nouă în carnetul lui de notiţe.

— Aşa. Copii, va trebui să vă pun câteva...

— Poliţiştii aceia au avut mandat?

Nările lui Randall fremătau. Era nevoie de multă presiune ca să-l enervezi pe Randall. înseamnă că fusese *foarte* multă.

Sanchez a mormăit.

— Nu avem nevoie de mandat pentru acţiuni de urgenţă.

— Urgenţă? Care naiba a fost urgenţa?

— Aici eu pun întrebări, da? a spus Sanchez.

Când Randall a aruncat o privire spre mama lui, poliţistul a adăugat:

— Doamna a spus că este în ordine.

— Ei bine, ştiţi ce nu-i în ordine? a replicat Randall. Nu-i în ordine ca poliţiştii să se năpustească la mine în casă cu armele scoase, tară niciun motiv.

— Da, ăsta e un rahat de nota 10, a intervenit Akira.

Dylan a încuviinţat energic.

Sanchez şi-a trecut o mână peste faţă.

— Am primit o informaţie tulburătoare despre adresa ta şi băieţii şi-au făcut meseria.

— Ce informaţie? a întrebat Randall sceptic.

— Ajungem şi acolo. Dar ascultaţi... îmi pare sincer,

sincer rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Mare ghinion. însă acum trebuie să aflăm cine a telefonat.

Ceva îmi sfârâia în piept, de parcă cineva ar fi desfăcut o doză de băutură acidulată agitată. Nu puteam să scap de căldura care îmi invada gâtul.

— Ştiu că aţi avut o seară grea, aşa că am să încerc să n-o lungesc. îl ştie vreunul dintre voi pe un anume Lance Burdly?

M-am strâmbat. în timp ce mergeam cu maşina spre Randall, îl întrebasem dacă ştie pe cineva pe nume Lance. Dar a clătinat din cap, arătând la fel de nedumerit ca şi Akira şi Dylan. Nici ei nu-şi aminteau – deşi pentru o clipă Akira a înclinat capul, ca şi cum numele i-ar fi spus ceva. Sanchez a observat şi el.

— îţi sună cunoscut? a întrebat-o.

— Nu ştiu.

Akira şi-a dat părul după ureche.

— Nu... cred?

— Mie nu, am afirmat categoric.

— Mm.

Sanchez i-a adresat următoarea întrebare lui Randall.

— Ştii pe cineva care are ceva împotriva ta, un motiv pentru care să-ţi facă o asemenea farsă?

Pulsul mi s-a accelerat şi îl priveam intens pe Randall. *Haide.* Prinde-te.

Dar Randall a răspuns râzând în hohote:

— O *farsă?* Nici vorbă. Cine să vrea să le facă o farsă părinţilor mei?

— O, Doamne, Randall.

Nu mă puteam abţine – părea foarte clar. Mi-am strâns buzele, dar toată lumea se uita întrebătoare la mine. Of. Am coborât vocea, sperând că microfonul telefonului meu era destul de bine acoperit în buzunarul jachetei.

— *Tu* trebuia să fii acasă şi să ai grijă de surioara ta. *Tu* trebuia să fii ţinta.

— Eu, a rostit Randall, cu ochi mari.

— Sfinte... a spus Zoey. Randall, tu ai fost atacat!

Asta era.

Sanchez s-a uitat atent la telefonul Akirei, pe care nu-l observase mai înainte.

— Eee... am să te rog să închizi telefonul. Poţi s-o suni pe prietena ta mai târziu.

— Staţi, nu înregistrez, nici... a reuşit să strige Zoey înainte ca Akira să închidă.

Sanchez a frunzărit carnetul, oprindu-se la însemnări din conversaţia cu mama lui Randall.

— Părinţii tăi trebuiau să aibă o şedinţă la Burlington, corect?

— Da, cu un potenţial client, a spus Randall ameţit.

Poate că se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost acasă singur cu sora lui. Echipa SWAT l-ar fi arestat? I-ar fi făcut *rău*?

— Individul nu s-a prezentat, aşa că s-au întors acasă mai devreme.

Un potenţial client. Mă gândeam la Fishman, care pretindea în parc că îi cerusem să ne întâlnim. Părinţii lui Randall fuseseră cu adevărat păcăliţi, sau era un alt truc al lui AnOnymOusl?

— L-au mai întâlnit pe acest individ mai înainte? am şoptit eu.

Randall a clătinat din cap.

— Habar n-am.

— Nu, a spus Sanchez pe un ton inexpresiv. Nu l-au întâlnit.

Bănuia ceea ce credeam şi eu: că este o înscenare.

— Acum, copii, aveţi un concurs important de jocuri video săptămâna aceasta, aşa este?

Akira a căscat ochii mari.

— Credeţi că e aceeaşi chestie care i s-a întâmplat lui Jason Tardis anul trecut?

O, aproape că uitasem. Sanchez a dat din cap solemn. Ştia despre asta. La câteva zile după ce Jason câştigase coroana MortalDusk, o echipă SWAT îi spărsese casa din Florida, în timp ce el transmitea în direct. Se dusese la etaj să cerceteze, aşa că totul s-a petrecut în afara ecranului, dar mii de oameni auziseră zgomotele şi strigătele înfundate. Ulterior, Jason a spus că unul

dintre poliţişti îl recunoscuse şi anulase operaţiunea, dându-şi seama că fusese o farsă, însă Jason fusese atât de şocat, că de atunci nu mai făcuse transmisiuni live. Nu mă interesase să aflu detaliile. Nu-mi imaginasem că ni se va întâmpla şi nouă aşa ceva.

— L-au prins pe cel care telefonase? am întrebat, sperând că faţa mea roşie nu mă va da de gol.

— Nu, a răspuns Sanchez. Sună şi în alte dăţi, totuşi; se întâmplă de multe ori, iar noi începem să ne prindem.

— Apelantul a pretins că este Jason, nu? a întrebat Akira.

— Da, a spus Dylan. A spus că tatăl lui fusese împuşcat şi mama lui era legată în garaj.

Exact ca şi scenariul lui AnOnymOusl. Mi s-a pus un nod în gât.

— Cum, cineva a pretins că sunt eu? a zis Randall, pe un ton sceptic.

— Nu tocmai, a răspuns Sanchez, un mod de operare puţin diferit.

Nu a dat amănunte, dar eu ştiam deja. Lance Burdly. Cine naiba mai era şi ăsta? Probabil că nimeni.

Şi oricine ar fi fost, nu îl urmărea pe Randall. Urmărea toată echipa. Trebuia ca toţi să pună lucrurile cap la cap. Reacţia alergică a lui Matty. Suspendarea lui Dylan. Credeau că fuseseră simple coincidenţe?

în timp ce Sanchez se concentra pe Randall, am împins-o cu cotul pe Akira şi am mimat că muşc dintr-o negresă. Dar ea nu s-a prins.

— Ce faci?

Poliţistul mi-a aruncat o privire supărată şi obrajii mi s-au aprins şi mai rău. Era foarte suspect să joc o şaradă. Mi-am acoperit gura şi am tuşit.

— Nimic.

Sanchez şi-a întors privirea la însemnările lui. M-am uitat la Dylan, sperând că se va prinde el, dar se uita în pământ, cu mâinile împreunate pe genunchi, dus pe gânduri. Doamne, ce frustrant!

— Oricum, a spus Sanchez, vă vine în minte cineva care să vrea să vă atace?

— Păi, nu, a spus Randall. Vreun nenorocit a dat adresa greşită.

Pentru el totul era o glumă. Chiar şi acum. Am lăsat să-mi scape un oftat
exasperat.

— Ce este? a întrebat.

— Nu e totul o glumă, m-am răstit. Asta e ceva serios.

Trebuie să fi fost un mecanism de apărare din partea lui Randall. Prefera să glumească, decât să accepte faptul că cineva îl detesta atât de mult încât să vrea să-i facă rău.

— Ştiu că e ceva serios. Tata este în operaţie chiar acum...

— Dar Fishman? l-a întrerupt Dylan. Mi se pare foarte probabil.

Sanchez s-a frecat pe faţă.

— Ce spuneai?

— Jeremy Fisher, a explicat Akira. Alt jucător de MortalDusk. Concurează şi el duminică. Locuieşte în apropiere şi nu ne suportă.

— Nu atât de tare încât să facă aşa ceva.

— Sunteţi siguri? am spus eu cu voce joasă.

Doream să fi fost Matty aici. I-ar fi amintit imediat lui Randall cum îi dezamăgise marele lor erou.

Dar Dylan a fost aproape la fel de rapid.

— Tu ai fost primul care l-a detronat din fruntea clasamentului, i-a explicat el lui Randall. Şi dat fiind felul în care şi-a pierdut abonaţii în favoarea noastră – a canalelor pe care le administrezi *tu* –, câştigurile lui au suferit o lovitură serioasă, din câte ştim.

Mi s-a tăiat respiraţia. Nu mă gândisem la asta. Era posibil? Nu urmăream cifrele noastre aşa de atentă ca Randall. Nu era ca şi cum am fi început brusc să câştigăm bani.

— Nu se poate, a început Randall.

— Şi i-am sabotat complet întâlnirea, a spus Akira. Nu intenţionat, dar oricum!

— Ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Sanchez.

Akira i-a povestit incidentul.

— Mmm, a făcut poliţistul când a terminat de notat. Altcineva?

— Vreau să spun, a continuat Dylan aranjându-şi ochelarii, practic ar putea fi oricine din echipa lui Fishman. Sau orice persoană care joacă în turneul din Vermont. Oricine îşi doreşte să obţină premiul în bani poate avea un motiv.

Eu am încuviinţat din cap, însă Randall a ridicat din sprâncene.

— Cum îi cheamă? a întrebat Sanchez. Pe ceilalţi din... echipa acestei persoane?

Ne-am strâmbat unul la altul. Le ştiam numele de jucători, nu pe cele adevărate. Dar Dylan le-a spus.

Mai era cineva, cineva care ne purta pică tuturor. M-am uitat la Dylan, care îşi încleştase fălcile în timp ce Sanchez nota. îşi dădea seama că răspunsurile la teste din dulapul lui aveau legătură cu toate acestea? îşi amintea de sugestia mea că Lucia Ramirez ar fi putut fi de vină? Dar Akira şi Randall – îşi amintea vreunul cum încercase să se răzbune? Aveam numele ei pe vârful limbii, gata să risc totul, când Sanchez şi-a închis carnetul de însemnări.

— Foarte bine, a concluzionat. îi voi verifica pe toţi aceşti jucători, să văd dacă vreunul dintre ei are antecedente pentru acest gen de comportament. E un început.

Un început nu era suficient. Poliţistul nu avea toate informaţiile şi, până avea să facă progrese, AnOnymOusl ar fi putut să mai facă rău şi altcuiva. Să-i facă rău surorii mele. Am privit neputincioasă cum Sanchez traversa încăperea ca să vorbească din nou cu doamna Lewis.

Dacă nu ştia tot adevărul, cât de mult putea să ne ajute?

CAPITOLUL 16

Când Sanchez nu ne mai putea auzi, Akira şi-a scos din nou telefonul şi a bătut în ecran.

— Ai auzit tot? a spus ea încet.

— în cea mai mare parte, a spus Zoey.

— O, la naiba! am exclamat. Nu l-ai închis?

— Nu, a zis Akira şi mi-a aruncat o privire vinovată. Am tăiat sonorul de la difuzor...

— Hei, ce se întâmplă? a spus Zoey pe un ton atât de piţigăiat, că Akira era cât pe ce să scape telefonul.

Apoi a dat sonorul mai încet.

— Asta nu are cum să fie o coincidenţă. *Nu se poate.*

Mi-am simţit inima în gât.

În sfârşit.

— Ce anume? a întrebat Randall.

— Ce i s-a întâmplat lui Matty! a spus Zoey. Cineva încearcă să se ia de noi?

— Ceee? a exclamat Akira.

Lui Dylan i-a căzut faţa.

— Zoey, asta e o nebunie, a spus Randall. Şi apropo – mi-a aruncat o privire –, tară supărare, dar negresele...

— Nu da vina pe Crystal, a spus Akira.

— ... au fost un accident, a terminat el propoziţia. Nu vreau să spun că a fost greşeala ei. Dar asta a fost. Un accident.

Evident, nu ştia că AnOnymOusl mă pusese să fac negresele. Că mă scosese din casă şi lăsasem negresele nesupravegheate, presupunând că se vor arde... Dar când mă întorsesem acasă erau în mod miraculos perfecte.

Ce proastă fusesem!

— Eu, ăă...

Mă jucam cu amuleta în formă de fulger pe care mi-o făcuse Caelyn, prea înspăimântată ca să vorbesc. Dar voiam ca prietenii mei să pună lucrurile cap la cap. Am apucat telefonul din buzunarul jachetei, sperând să- mi înăbuş vocea.

— Am stat la etaj în timp ce negresele erau în cuptor.

— Ce şuşotiţi acolo? a rostit Randall cu voce tare.

I-am făcut semn să tacă şi Dylan s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi crescut o antilopă din gât.

— Kiki, ce a spus Crystal? a întrebat Zoey.

— Că era la etaj când negresele se făceau în cuptor.

Akira şi-a muşcat o clipă buza de jos, reflectând.

— Şi ce, crezi că a intrat cineva şi a umblat la ele?

Randall a râs.

— Scuze, dar asta e o nebunie. Ştiţi asta, da?

Am clătinat din cap. Negarea lui mă uluia.

— Chiar aşa? a spus Zoey. Până şi Sanchez pare să creadă că este ceva legat de MortalDusk.

— A mai spus şi că e un mod de operare diferit. Am vorbit serios adineauri, a zis Randall uitându-se la mine. Poate că acela care a sunat a dat adresa greşit.

— Nu, am spus eu încet. Zoey are dreptate. Nu e o coincidenţă.

— Foarte bine. Să spunem, de dragul discuţiei – a continuat Randall fluturând din mâini ca şi când ar fi aruncat o vrajă –, că nu este o coincidenţă. Să zicem că e vorba de turneu. Dar ce rost are să se ia de noi? Nu suntem singurii concurenţi. Cum aşa, cineva îi va elimina pe toţi cei din fruntea clasamentului din Vermont?

— Noi *chiar* suntem în frunte, a spus Akira.

— Eu aş spune că e Fishman, a zis Dylan.

Akira şi-a muşcat din nou buza, nesigură.

— Dar poate că nu este cineva care vrea să câştige, a intervenit Zoey. Doar cineva care nu vrea ca noi să câştigăm. Cineva care ne poartă pică.

Akira a încuviinţat, dar Randall a clătinat din cap.

— Nu. Nu se poate. Nimeni nu vrea să se ia de noi...

— Atunci cum explici lipsa EpiPenului lui Matty? a spus Zoey.

Da. Daţi-vă seama. îmi venea s-o îmbrăţişez prin ecran. Deşi

ceva numi dădea pace...

— I-a căzut din rucsac, şi-a dat cu părerea Randall.

— Sau l-a luat cineva, a spus Dylan.

Mi-am zis să ţin minte să-l îmbrăţişez şi pe el mai târziu.

— Iisuse, a zis Randall. Nu mi-am dat seama că voi vă antrenaţi.

M-am bosumflat.

— Pentru ce?

— Pentru nenorocita aia de gimnastică mentală.

— O, Doamne, Randall, am spus eu frustrată. De ce tot negi?

— Nu neg. Dar nimeni nu ar face asta!

— Aşa ai crezut şi că nimeni dintre cunoştinţele noastre nu ne poate trimite trolli, a intervenit posomorâtă Akira. Dar s-a întâmplat. Şi ştii ce? Poate că este aceeaşi persoană.

în urmă cu câteva luni, cineva începuse să lase comentarii urâte şi injurioase despre filmările noastre. Le ştergeam şi le blocam, însă degeaba; respectivul continua să creeze conturi noi. Randall râdea, dar Zoey era obsedată, ţinea un fişier cu capturi de ecran, cu căutare inversă a fotografiilor de profil, urmărind site-urile de fotografii de arhivă. într-o zi, în timp ce Randall şi Zoey erau într-o transmisiune live cu jocul nostru MortalDusk, Zoey a pocnit din degete şi a bătut în căşti, făcându-ne semn să închidem microfoanele.

— Trollul nostru a revenit.

I-a aruncat o privire îngrijorată Akirei, care a încremenit.

— Cum? A spus ceva despre mine?

— Despre *noi.*

Randall şi-a netezit buclele răvăşite.

— Nu e mare lucru. îl blochez din nou...

Akira a sărit în sus, apoi a ezitat.

— Camera ta e oprită?

— Stai aşa, uite, am pus pe pauză transmisia.

S-a aplecat peste Randall şi l-a apucat de umăr, în timp ce citea căsuţa de chat, oripilată.

— Uf!

Mi s-a strâns inima.

— Ce spune?

— Nici nu vreau să citesc cu voce tare.

Matty şi-a răsucit şapca de baseball la spate şi a citit peste umărul lui Randall.

— O, Doamne! Oricine a scris asta este un morman de balegă ce fumegă.

— Reţelele de socializare sunt naşpa, a comentat Dylan şi şi-a pocnit
încheieturile. Nu putem să jucăm tară transmisiune live?

— Nu se poate, omule, a răspuns Randall. în sfârşit, facem şi noi ceva bani gheaţă aici.

Câştigaserăm cam 800 de dolari folosind YouTube şi Twitch luna trecută, cea mai bună lună a noastră de până acum, şi voia să poată renunţa la slujba lui de casier. Din păcate, 800 de dolari împărţit la şase nu însemna mare lucru pentru ipoteca noastră.

— Hei, calm, bine? Şterg şi blochez. Trebuie să fie vreun *bot* rusesc...

— *Boţilor* ruşi nu le pasă de jocul nostru, a spus Zoey. Stau pe Twitter şi îi atacă pe Democraţi. Asta e ceva personal.

— Credeţi că este Fishman? a întrebat Matty în timp ce Akira se aşeza din nou lângă mine.

Am clătinat din cap.

— Fishman jubilează când ne vânează în joc. Nu-şi bate capul cu asta.

Mi s-a strâns stomacul citind comentariul de pe telefonul meu.

— Uau! E cineva care ştie că suntem împreună. Pun pariu pe zece, nu, pe douăzeci de dolari, că este cineva de la şcoală.

Oamenii spun online lucruri pe care nu le-ar zice niciodată în viaţa reală. La fel ca Tessa, fata aia cu faţă de mops din clasă de la Caelyn, care a făcut- o cu ou şi cu oţet pe Instagram, dar nu i-a adresat niciodată mai mult de două cuvinte direct.

Zoey a încuviinţat.

— Sunt de acord.

Randall a râs.

— Sunteţi de-a dreptul ridicoli.

Akira s-a crispat, părând jignită.

— Randall, nu e nostim, m-am răstit eu. Insinuează că motivul pentru care sunteţi împreună... ei bine, în esenţă te acuză că o fetişizezi pe Akira.

Aceasta a încuviinţat.

Randall a înclinat capul şi a citit din nou comentariul.

— Ştii, pentru că...

Akira a ridicat bărbia.

— Pentru că tu eşti alb, iar eu, ce să vezi, sunt japoneză americană, da. E scârbos.

— Este rasist, a spus Zoey.

— Da, a aprobat Akira.

Am apucat-o de mână, dorindu-mi să nu fie nevoită să citească acel comentariu oribil şi să ajung dincolo de ecran ca să-l plesnesc pe cel care-l scrisese.

— O, rahat.

O expresie de regret i-a străbătut chipul lui Randall. Preocupat de propriile privilegii ca american alb, nici măcar nu băgase de seamă.

— îmi pare rău!

— Este... a început Akira, ca şi când ar fi vrut să spună că este în ordine.

Dar nu era.

Randall şi-a tras scaunul mai aproape.

— îmi dai voie...

A întins braţele. Akira a încuviinţat şi Randall a îmbrăţişat-o lung.

— Te iubesc pentru ceea ce eşti, a murmurat în părul ei.

— Ştiu, a spus ea.

S-au despărţit în sfârşit când s-a auzit sunetul capturii de ecran făcute de Zoey.

— Nu există vreo cale să dăm de urma acestui nemernic? am întrebat în timp ce Randall revenea cu scaunul la locul lui.

— Nu ştiu, a spus. Nu cred.

Matty l-a împuns pe Randall în umăr.

— Poţi să vezi adresa IP a unui comentariu pe Twitch? Sau pe YouTube?

— Nu, a zis Randall. Dacă a fost un comentariu pe un blog pe care l-am găzduit noi, sigur că da. Dar nu vom obţine niciodată această informaţie de la Google sau Twitch. Numai dacă suntem de la FBI.

— Şi chiar dacă ai putea, a completat Dylan, trollul ar putea folosi un VPN ca să-şi ascundă locaţia. Ar putea face să pară că e în altă ţară...

— Oh! a exclamat Zoey, iar ochii i-au sclipit. Am o idee...

Fără alt cuvânt, a închis laptopul şi a plecat acasă.

în ziua următoare ne-a arătat un widget pe care îl concepuse.

— Este foarte simplu. încarci două fotografii, widgetul încorporează un cod în fiecare dintre ele, iar acesta va înregistra adresa IP a utilizatorului oriunde ar fi. Trimitem un link cu o fotografie către troll şi una la persoane pe care le suspectăm. Dacă IP-ul cuiva se potriveşte cu cel al trolluhn, ştim că este el.

Dylan a ridicat din sprâncene.

— Chiar dacă foloseşte un VPN.

— Exact, a spus Zoey. Adresele IP se vor potrivi oricum.

— Drăguţ, a spus Dylan, clar impresionat.

Simţeam ceva ciudat în gât. Dar atunci s-a uitat el la mine.

— Douăzeci de dolari?

I-am zâmbit cu buzele strânse, ignorând tremurul din stomac.

— La treabă!

Am făcut o listă de colegi de clasă care ar fi putut avea ceva împotriva noastră – tipi ca Dave Wisla, fundaşul care o luase razna când Randall l-a imitat cum se plimba ţanţoş pe hol; Lucia Ramirez, pe care o umilisem la probele noastre pentru jocul video; Maddy Curtis, care fusese deprimată după ce îl invitase pe Matty la ziua liceului. Am împărţit lista între noi şi am trimis fiecare e-mailuri cerând ajutor pentru tema de acasă cu un link spre o captură de ecran a temei. Randall i-a trimis trollului un link spre o imagine cu degetul lui mijlociu.

Şi ne-au căzut tuturor feţele atunci când adresa IP a Luciei s-a potrivit cu a trollului. Şi m-am îmbogăţit cu douăzeci de dolari.

Akira nu a vrut să vină cu Zoey şi cu mine când am încolţit-o pe Lucia lângă dulapul ei în ziua următoare (să fim realişti – Zoey a vorbit tot timpul.) Dar Lucia a negat totul. Mă gândeam că dacă o dădeam de gol, va fi suficient şi nu ne va mai trimite trolli pe cap, însă ea nu s-a fâstâcit şi nu şi-a cerut scuze. Şi oricât eram de furioasă, mă măcina un sentiment de vinovăţie. Mă purtasem ca o ticăloasă cu Lucia la probe. Era, într-un fel, vina mea.

Dar Zoey s-a răstit la Lucia.

— Am probe. Am făcut captură de ecran pentru tot şi am dovada că aceste comentarii vin de la adresa ta IP Am să pun totul online şi voi avea grijă să apară în primele rânduri pe Google în dreptul numelui tău. Şi va vedea nu numai toată lumea de la şcoală ce ai făcut. Vor vedea colegii. Vor vedea viitorii angajatori. *Toată lumea* va şti că eşti un troll şi asta te va urmări pentru *totdeauna.*

Preţ de o clipă, ochii mari, panicaţi ai Luciei i-au întâlnit pe ai mei, ca şi când ar fi vrut să intervin ca o voce a raţiunii, dar expresia ei a devenit dură când şi-a amintit că probabil totul începuse de la mine. Şi oricât eram de şocată de furia lui Zoey, nu aveam de gând să o provoc în faţa Luciei. Cel mai important era să ne apărăm prietenii. Aşa că am rămas alături de Zoey
şi am lăsat-o să o ameninţe pe Lucia.

Mai târziu am reuşit s-o potolesc pe Zoey. Dar conflictul nerezolvat plutea deasupra noastră ca un roi de ţânţari înfometaţi. Lucia a început să fie extrem de amabilă cu noi, ne invita chiar la ea acasă la petreceri, ca şi când ar fi fost îngrozită că îi vom distruge reputaţia pentru totdeauna în orice moment. Mergeam să examinăm scena – nu prea participam la petreceri –, dar niciunul dintre noi nu vorbea cu ea, cu excepţia micii dispute când ieşisem pe uşă. Tensiunea era palpabilă. Uneori mă întrebam dacă nu ar fi trebuit pur şi simplu să-i ştergem comentariile şi să o blocăm, aşa cum voia Randall. Dar mişcasem o piesă de domino şi acum cădeau toate.

— Chiar ar încerca Lucia să se ia de noi? a întrebat Dylan.

Akira s-a uitat spre Sanchez, care era în partea cealaltă a sălii

de aşteptare, de parcă ar fi vrut să verifice această teorie cu el.

— Nici vorbă, a spus Randall. Numai pentru că a făcut o dată o greşeală, asta nu înseamnă că e o *criminală.* Adică, Iisuse...

Akira şi-a strâns gura pungă.

— Nu e vorba că a făcut o greşeală... am spus eu trăgănat, uitându-mă la Zoey din telefonul Akirei.

însă dacă Lucia voia să se asigure că nu vom pune în aplicare ameninţarea lui Zoey?

— Dar dacă... a spus ea cu voce tremurătoare, prevestitoare. Dar dacă asta are legătură cu...

— Nu, aproape că am ţipat eu, făcându-i pe toţi să sară în sus.

Până şi Sanchez a aruncat o privire spre noi. Totuşi, nu puteam să o las să spună asta. Nu o puteam lăsa să răscolească trecutul. Nu de faţă cu Dylan.

— Nu are nimic de-a face cu asta.

— Dar poate că Brady... a început Zoey.

— închide, i-am spus Akirei, iar trupul mi-a devenit rigid, cuprins de panică.

Randall a pălit şi el. Dylan s-a încruntat. Dar nu avea cum să ştie despre asta.

Akira s-a îndepărtat de mine.

— Ce? De ce? Zoey, crezi că este vorba de *Brady?*

Am simţit un gol enorm în stomac.

— Nu.

— Cine e Brady? a întrebat Dylan.

M-am tras pe marginea scaunului şi am ridicat o mână.

— Nimeni. Nu e nimic.

— Şi, oricum, de ce ar aştepta cinci ani? a întrebat-o Akira pe Zoey.

Dylan s-a uitat de la unul la altul. Privirea lui era ca o minge care
ricoşează şi pe care nimeni nu poate să o prindă.

Am schimbat tactica, am râs şi am glumit de parcă era un fleac, aşa cum făcea Randall.

— Hei, sunteţi ridicoli. Nimeni nu a aşteptat nimic, pentru că este clar că nu are nimic de-a face cu asta.

— Nimic de-a face cu ce? a încercat Dylan din nou.

— Serios, e o prostie, am continuat şi am fluturat din mână. Nici măcar nu contează.

— Nu e o prostie, a insistat Zoey.

— Ascultaţi, e imposibil, am spus eu disperată, pentru că Dylan nu a fost implicat. Iar el a fost prima victimă.

Akira a înclinat capul nedumerită.

— Ştiţi, testul. Testul din dulapul lui Dylan...

M-am întrerupt brusc, dându-mi seama ce făcusem. Eu eram singura care ştia că testul făcea parte din jocul lui AnOnymOusl. Am strâns pumnii şi m-am încordat, de parcă telefonul ar fi putut să explodeze în buzunarul meu. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Akira a făcut ochii mari.

— O, la naiba. Am uitat de asta.

Dylan a pufnit.

— Mulţumesc.

— Păi, vreau să spun...

Ea a făcut un gest larg spre sala de aşteptare, vrând să spună că de atunci se întâmplaseră lucruri mai grave.

— Stai puţin, vrei să spui că există o legătură? Că cineva ţi-a înscenat ceva?

— Ei bine, în mod sigur n-am furat testul, a spus Dylan.

Randall a ridicat din sprâncene.

— Nu, zău aşa, omule, nu l-am luat.

— Dar domnul Chen ştia că este în dulapul tău, nu? a spus Zoey emoţionată. Cineva sigur l-a anunţat. Altă informaţie falsă!

Randall a rămas cu gura căscată.

— Aşadar, trebuie să fie cineva din şcoală, nu-i aşa? Cineva care ştia unde este dulapul lui Dylan. Numai dacă cineva ca Fishman nu primise ajutor din interior. Sunt sigură că are o mulţime de fani la şcoală.

Reuşisem în sfârşit să abat atenţia de la Brady, dar îngrijorarea mea a crescut şi am mijit ochii spre Zoey. Era foarte

pricepută când era vorba să lanseze teorii de felul acesta...

Şi chiar atunci, mama a năvălit în sala de aşteptare, aparent fără să se sinchisească de petele mari de sânge de pe bluza şi de pe pantalonii ei. Avea părul strâns într-un coc neglijent şi sub ochi cearcăne vineţii, care se accentuaseră de azi-dimineaţă.

— Iubito, eu... îmi pare rău că nu am răspuns la apelurile tale...

Mi-au dat lacrimile când am văzut-o. Nu voiam nimic altceva decât o îmbrăţişare, însă când s-a apropiat de mine m-am dat înapoi.

— Halatul tău, mami.

A privit în jos la pete şi a înjurat.

— O, Doamne, îmi pare aşa de rău... Am fost şase ore în operaţie şi, imediat ce am ieşit, Chantel mi-a spus că eşti aici şi... şi i-am văzut pe părinţii lui Matty... şi...

A rămas fără aer, apoi a izbucnit.

— O, iubito...

Cu colţul ochiului l-am văzut pe Randall care îşi încleştase mâna pe braţul scaunului, şi pe Akira care îşi strângea gura pungă. Tot trupul mi-a încremenit, ca şi când aş fi sărit într-un lac. După felul în care se schimonosise chipul mamei, nu mai trebuia să spună cuvintele ca să înţeleg.

Matty nu supravieţuise.

în urmă cu cinci ani

— Cum se joacă Manhunt? a întrebat Brady, în timp ce ne înghesuiam lângă leagănul lui Zoey şi el lumina cu lanterna în pădure.

Vedeam sclipiri de lumină de la casele din partea cealaltă, dar norii ascundeau luna şi stelele în seara aceea, iar întinderea întunecată a copacilor părea aproape infinită.

— Este ca de-a v-aţi ascunselea, a spus Akira.

— Da, dar invers, a explicat Matty. Adică în loc ca toţi să se ascundă şi o persoană „să se pună”, la Manhunt o singură persoană se ascunde şi ceilalţi trebuie să o găsească.

— Nu se joacă de fapt pe echipe? a întrebat Zoey.

Pantofii lui Brady au scârţâit când şi-a schimbat poziţia – ultimele petice de zăpadă de la furtuna recentă se topiseră în căldura neobişnuită de peste zi şi lăsaseră iarba îmbibată de apă deasupra pământului îngheţat.

— Hai să nu facem echipe. Cred că asta e pentru grupuri mai mari.

Matty a fost de acord.

— Da, şi noi putem să ne facem propriile reguli.

— Mişto, a spus Akira. Va fi mai amuzant dacă o să căutăm în grup.

— Da, chiar aşa, a spus Randall. Vă este frică să staţi singuri pe întuneric.

Akira i-a dat un ghiont.

Dar avea dreptate. Lanternele lui Zoey nu erau foarte luminoase, iar acum, când eram afară, pădurea părea întunecoasă şi periculoasă. Dar era prea târziu ca să dăm înapoi.

— Haideţi să ne ascundem cu rândul, am propus eu. Şi cine îi face pe ceilalţi să-l caute cel mai mult, acela câştigă.

— îmi place, a spus Matty. Eu cronometrez.

— Chiar trebuie să facem asta? E aşa de frig, a spus Brady, frecându-şi mâinile.

— Da, haideţi înăuntru, a spus Zoey, clănţănind din dinţi. Putem să jucăm altceva.

— Zoey, părinţii tăi nu vor şti că am plecat, am liniştit-o eu.

— Da, nu mai fi aşa de fricoasă, a chicotit Randall.

Zoey a ridicat bărbia şi a murmurat:

— Nu sunt laşă, dar mi-e frig.

Akira i-a dat mănuşile groase şi Zoey şi le-a pus peste cele roz, subţiri, derutată.

— Aşadar, fixăm nişte limite? a întrebat Matty, ca şi când jocul nu mai era un element de dispută.

Am zâmbit.

— Da. Să rămânem la zona care cuprinde pădurea, până la proprietatea familiei Nelson.

Am arătat spre vest. Familia Nelson era un cuplu mai în vârstă, care locuia într-o casă în stil colonial din secolul al XVIII-lea, ascunsă în pădure. Proprietatea lor avea câteva hectare, iar în pădurea deasă era întuneric beznă. Am făcut o mutră vitează, dar când mă imaginam umblând prin pădure mă treceau fiori.

— Nu pe străzi, da? a spus Randall.

Am încuviinţat.

— Nu pe străzi şi nu la Nelson. Asta e limita.

Toţi au încuviinţat din cap.

— Atunci cine se ascunde primul? a întrebat Randall.

— Mă duc eu prima.

Mi-a tresărit inima de nerăbdare.

— închideţi ochii şi număraţi până la o sută.

— Şi să nu faceţi gălăgie, a spus Zoey. Şi nu îndreptaţi lanternele spre case.

Paranoică, la fel ca întotdeauna.

După ce Matty a potrivit cronometrai, toţi au închis ochii. M-am repezit singură în pădure, numai cu strălucirea slabă a telefonului care îmi lumina cărarea.

CAPITOLUL 17

Şedeam amorţită la masa din bucătărie şi mă uitam la mama printr-un fel de ceaţă, cum îi dădea de mâncare lui Whiskers şi îmi pregătea ceai. Mă simţeam ca prinsă într-un butoi cu gelatină. Nimic nu părea real.

Matty era mort. *Mort.*

Zgomotul pe care îl scotea când gâfâia după aer mi se învârtea la nesfârşit în minte şi, indiferent cât de tare strângeam din ochi, pleoapele mele erau ca nişte ecrane care îi înfăţişau necontenit faţa roşie, venele umflate de pe gât, privirea îngrozită. Nu ştiam cum o să mai dorm la noi în casă sau oriunde în altă parte.

Planurile Akirei şi ale lui Randall de a-şi petrece noaptea împreună zburaseră pe fereastră cu viteza luminii. Mama a vrut să o ia pe Akira acasă la noi, ca să nu stea singură, dar ea refuzase – voia să facă un duş la ea acasă după ce vomitase violent în sala de aşteptare. Şi, cum Randall devenise letargic după vestea dată de mama, Dylan s-a oferit să o ducă pe Akira acasă, cu toată voma de pe ea. înainte să ne despărţim în parcare, el mă îmbrăţişase, apăsându-şi obrazul pe al meu şi murmurându-mi la ureche:

— N-a fost vina ta, Crystal. Totul va fi bine.

Dar greşea în ambele privinţe. Totul era din vina mea. Şi nimic nu va mai fi în ordine.

— Şi ce crezi că face Caelyn acum? a întrebat mama, punând în faţa mea o cană cu ceai de caramel şi vanilie şi o picătură de lapte.

Aceasta era băutura cu care ne consola pe mine şi pe Caelyn – echivalentul unei ciocolate fierbinţi fără zahăr.

— Cum?

Inima mi-a tresărit la auzul numelui lui Caelyn.

— în Frost Valley.

încerca în mod evident să-mi abată gândurile, însă pulsul mi s-a înteţit, îmi verificasem telefonul de cel puţin o mie de ori de când ajunseserăm acasă. Dar nu primisem niciun semn de la AnOnymOusl. De fiecare dată când îmi aminteam cum spusese că următorul joc va fi în seara aceasta mai târziu, inima îmi tresărea de nelinişte.

— O, ăă...

Mi-am pus mâinile în jurul cănii.

— Nu ştiu. E trecut de zece, aşa că... poate că doarme.

— Crezi că se va duce la culcare aşa de devreme? Pst, alertă de tocilari!

A scos limba, încercând în mod clar să înveselească atmosfera, dar chiar
acum gluma a picat prost.

— Poate că nu. Cred că a spus că vor fi jocuri şi alte chestii...

Am sorbit încet din ceai, silindu-mă să dau pe gât lichidul fierbinte, şi m-am uitat din nou la masa de lemn, păstrând aceeaşi tăcere. Nu puteam face speculaţii despre o realitate pe care Caelyn nu o trăia. Nu puteam nici măcar să o privesc pe mama în ochi. Un maniac îi răpise o fiică şi o şantaja pe cealaltă, iar eu nu puteam să-i dezvălui mamei nimic.

M-a apucat de mână.

— O, iubito, îmi pare tare rău de Matty. îmi pare rău că nu am fost alături de tine. Din nou.

Cuvintele ei întunecau aburul care se ridica din cănile noastre.

— Nu spune aşa, mamă.

— Ba nu, e adevărat. în ultima vreme fac atât de multe ture în plus, că abia dacă mai stau cu tine.

Şi-a cuprins faţa în palme şi şi-a înăbuşit lacrimile.

— Dar faci atât de mult pentru noi! Ca să putem să continuăm să locuim aici. Nu poţi fi în două locuri în acelaşi timp.

Mama şi-a înghiţit un hohot de râs şi de plâns.

— întotdeauna cu simţ practic. Dar poate că nu trebuia să primeze intenţia de a locui aici. E doar o casă. Mai sunt şi altele. Mai important trebuia să fie ca voi, fetelor, să fiţi în siguranţă...

M-am încruntat, gândindu-mă la AnOnymOusE

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să-l dau afară mai curând, a spus ea cu o voce mică. Ar fi trebuit să vă *protejez* pe voi.

O, tata.

— Dar ne-ai protejat, am spus.

Mama îşi dorea întotdeauna să le facă pe plac altora şi se simţea mereu vinovată. Dar nu voiam să se simtă vinovată din cauza asta. Trecuse prin destule, toate trecuserăm.

— L-ai oprit să mai vină...

— N-a fost suficient şi o ştii. Ai spus-o chiar tu.

Da, n-aş putea spune că nu fusese aşa.

în dimineaţa în care tata dăduse buzna la mine în cameră cu pumnii strânşi, Caelyn şi cu mine am rămas îngropate sub cuverturi până când soarele s-a strecurat printre obloane şi a aruncat dungi albe de lumină pe uşa de la dormitor.

M-am furişat şi am deschis-o puţin, aruncând o privire pe hol.

— Stai aici, am instruit-o pe Caelyn, care avea pleoapele străvezii şi roz de epuizare.

Din hol lipsea un tablou şi soarele decolorase zugrăveala din jur, lăsând un dreptunghi mai întunecat. Asta explica zgomotul asurzitor pe care îl auzisem. Era cât pe-aci să sun la 911. Dar dacă poliţia nu o credea pe mama, de ce m-ar fi crezut pe mine?

Mă aşteptam cumva să găsesc trupul lipsit de viaţă al mamei pe patul alor mei, dar cuvertura înflorată era întinsă frumos pe sub saltea şi nu era nimic deplasat. I-am găsit jos. Pe amândoi, şedeau la masa din bucătărie. Tata sorbea ultimele resturi de cereale din castron, mama făcea pâine prăjită, în timp ce se uita în telefon.

Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ca şi când totul ar fi fost minunat.

— Mamă, am spus, zărind marginea unei vânătăi care se întindea peste claviculă. Şi-a tras în sus cămaşa şi şi-a rezemat bărbia în pumn ca să ascundă mişcarea.

— Bună dimineaţa, somnoroaso.

Buzele tatii s-au arcuit într-un zâmbet care nu i-a ajuns şi la ochi – ochi care obişnuiau să clipească atunci când intra într-o încăpere. Acum mă sfredeleau ca o provocare. Nu vezi? Totul este minunat. Probabil că el adunase cioburile de la tabloul spart de pe hol, făcuse patul, alesese bluza cu guler înalt pe care o purta mama acum. Nu s-a întâmplat nimic. Nu ai auzit nimic.

Dar ştiam ce auzisem. Se năpustisela mineîn cameră,beatmort,

clocotind de furie. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă mama nu l-ar fi oprit? Ce mi-ar fi făcut? Dar lui Caelyn? Simţeam cum mă doare sufletul, de parcă ar fi avut o vânătaie atât de serioasă, încât nu se va vindeca niciodată.

Dacă nu puteam avea încredere în propriul tată, în cine să am încredere?

Am chemat-o pe mama sus, pretinzând că am o întrebare legată de menstruaţie, pentru ca tata să nu se ia după noi.

— Ce naiba faci? m-am răstit închizând uşa de la baie.

— Să nu vorbeşti pe tonul ăsta cu...

— Mă doare undeva de ton. Totul are o limită. Cum poţi să stai aici şi să te porţi de parcă azi-noapte nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Păi... nu a fost nimic...

Am arătat spre vânătaia care se ivea de sub gulerul bluzei.

— Asta nu e chiar nimic!

Sub lumina strălucitoare de deasupra chiuvetei, am văzut că încercase să o acopere cu fard.

— Când ai de gând să te duci la poliţie? O să creadă *astal*

îl iubeam pe tata. Problema era că bărbatul de jos nu mai era tata. Alcoolul şi încă ceva – o dependenţă, criza vârstei de mijloc, nişte modificări chimice din creierul lui pe care nu le înţelegeam –, toate acestea îl transformaseră într-un om cu totul diferit. îmi zdrobea inima, dar mi s-ar fi frânt sufletul cu totul dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Caelyn.

— Crystal! a zis mama şi şi-a frecat nasul cârn. Nu pot să mă duc la poliţie. Dacă tatăl tău pleacă, suntem pierdute. O să pierdem casa. Chiar dacă lucrez două ture pe săptămână, tot nu pot acoperi ipoteca... Să nu mai vorbesc de restul facturilor.

— Fă mai multe ture!

— Am cerut deja să lucrez cu normă întreagă. Dar nu au buget pentru asta acum.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Dar... dacă intră în camera mea data viitoare? Dacă...

— N-ar îndrăzni niciodată, a spus mama cu o voce slabă şi

nesigură.

Adevărul este că ar fi îndrăznit. Aproape că năvălise noaptea trecută, iar
vânătaia mamei era dovada că ea îl oprise.

— A promis că nu se va mai întâmpla.

Tremuram deja de frustrare.

— Aşa a promis şi data trecută.

— Dar de astă dată a promis că va înceta să mai bea.

Mi-a cuprins obrajii în palme.

— De data asta va fi altfel.

Mă uitam uluită la ea. Nega vehement, ca şi cum dacă ar fi crezut suficient de tare, problema se va rezolva. Durerea din suflet mi-a revenit, de astă dată mai ascuţită, de parcă ea m-ar fi pălmuit peste faţă. Nu numai tata ne făcea rău. Şi mama... pentru că permitea să se întâmple asta.

Dar acum se terminase. Acum plecase.

Datorită mie.

Dacă ea nu a vrut să acţioneze, cineva a trebuit să o facă.

— Ai avut dreptate, a spus mama, strângându-mă de mână. Dar promit că de acum înainte nu va mai trebui să fie aşa. Voi avea grijă de noi.

Nu ştia ce făcusem. Şi uneori mă întrebam dacă acţionasem corect. Mama tot mai avea vânătăi, dar acum erau cearcăne. Era vina mea că nu dormea suficient şi că era stresată, făcând tot mai multe schimburi la spital. Tot nu putea să plătească ipoteca şi taxele care creşteau vertiginos pentru o casă prea mare pentru noi. Jocul meu online şi activitatea de bonă nu ajutau prea mult. Acum bunica Rose insista ca mama să se mute cu ea în Mâine, dacă vindeam casă, iar dacă se întâmpla asta, aveam să ne rupem de vieţile noastre şi de prietenii noştri. Ceea ce făcusem ca să-mi protejez surioara s- ar putea să-i fi înrăutăţit situaţia. Trebuia să câştig turneul MortalDusk. Neapărat.

Dar acum Matty era mort şi sora mea, ostatică – şi totul era dat peste cap. Şi asta din cauza unui maniac. Trebuia să-l găsesc.

Trebuia să-l bat la propriul joc. Trebuia să o aduc pe Caelyn înapoi cu orice preţ.

Numai dacă aş fi ştiut ce să fac.

Văzând stresul de pe chipul meu, mama s-a ridicat.

— Ştii ceva? în seara aceasta este nevoie de ciocolată. Cantităţi mari de ciocolată.

— Nu avem deloc, am murmurat.

Şeriful Sanchez luase punga cu fulgi de ciocolată şi mama nu cumpăra multe dulciuri.

— O, te rog. Am o rezervă secretă pentru urgenţe.

S-a dus în bucătărie şi a îngenuncheat lângă aragaz, dezvăluind ascunzătoarea. S-a apucat cu mâna de marginea blatului ca să se ridice şi s- a mânjit pe degete de făină. Pentru un moment a părut confuză.

— Ce...

A făcut ochii mari, apoi a înţeles. în maşină, spre casă, îi povestisem cum făcusem negresele care îl uciseseră pe Matty. Şi-a clătit repede mâinile la robinet, evitând subiectul de dragul meu. Pentru că şi ea credea că este vina mea.

Avea dreptate?

Mi l-am imaginat pe AnOnymOusl ca pe o umbră care stătea chiar în acel loc în urmă cu câteva ore. Luase esenţa de migdale, o presărase peste aluat şi îl lăsase pe blat ca să-l găsească cineva? Un sâmbure de îndoială mi-a încolţit în minte. Trebuia să ştiu *sigur*.

— Mamă, la ce foloseşti de obicei esenţa de migdale?

— La cafeaua cu lapte.

A desfăcut un baton de ciocolată.

— îmi place să adaug puţin pentru aromă. Ştii, este mai sănătos decât siropurile astea cu zahăr.

Mi s-a strâns inima. Aşadar, ţinea esenţă de migdale în casă. Aş fi putut face o greşeală. Ea a oftat şi a clătinat din cap.

— M-am gândit că n-o să-l foloseşti niciodată la nimic. Cred că nu am fost suficient de atentă.

— Nu este vina *ta.*

Mi-am dat buclele pe spate cu degete tremurătoare.

— Dar ce este cu EpiPenurile?

— Ce să fie?

— Cel pe care îl ţinem sus. L-ai aruncat recent? A expirat?

S-a încruntat.

— Nu. îl înlocuiesc o dată pe an, chiar după Anul Nou, ca să ţin minte. Are numai câteva luni.

M-a luat cu ameţeală, ca şi când aş fi mers pe marginea unei stânci.

— Chiar voiam să te întreb de ce nu l-ai folosit...

Vocea i-a rămas suspendată şi mi-a aruncat o privire îngrijorată.

Nu. *Nu.*

Fără un cuvânt, m-am repezit în sus pe scări, sărind câte două trepte. Mama era în urma mea.

— Crystal, ce s-a întâmplat?

Am aprins lumina din baie şi mi-am văzut pentru o clipă expresia panicată din oglindă, după care am deschis dulăpiorul cu medicamente. Balamalele au scârţâit aşa de zgomotos că m-au făcut să-mi acopăr urechile. Dar nu fuseseră balamalele, ci un strigăt de fiară. Strigătul m-a
priponit cu spatele la perete, iar suportul pentru prosoape mi-a intrat în spate. Mama m-a apucat de braţe, rostindu-mi numele la nesfârşit. Sunetul acela, acel urlet sfâşietor, venea din mine. De pe buzele mele.

Eu eram cea care urla.

Deoarece cutiuţa portocalie de EpiPen era pe primul raft al dulăpiorului. Exact acolo unde trebuia să fie.

Matty murise din cauza mea. Confundasem sticluţele cu esenţe. Nu văzusem cutiuţa cu EpiPen din dulăpiorul cu medicamente.

Neglijenţă.

Nepăsare.

Ca atunci când îi dădusem lui Matty cafeaua mea frappuccino fără s-o gust mai întâi. Migdale, nu soia. Mă gândeam la problemele mele şi nu-mi trecuse prin minte că nişte alune ar fi

putut ajunge în negrese. Migdale, nu vanilie.

Era vina mea că băiatul care mă iubea era mort.

Am încercat toată ziua să fac faţă, să păstrez contactul cu realitatea, să nu mă prăbuşesc. Dar orice om are o limită de rezistenţă. Iar când pieptul mi s-a strâns şi membrele mi-au amorţit, când cuvintele şi sunetele care miau ieşit de pe buze au fost de nerecunoscut, de neoprit, am ştiut că îmi atinsesem limita.

— Este numai vina mea, numai vina mea, repetam încontinuu.

— Nu e vina ta, striga mama în timp ce suspinam, dar vâjâitul din urechi acoperea cuvintele ei.

Nu vedeam decât puncte cafenii şi nu vedeam, nu auzeam, nu puteam să mă gândesc la nimic altceva decât la faptul că îl ucisesem pe Matty.

Incapabilă să-mi menţin echilibrul, m-am rezemat cu spatele de perete şi am alunecat pe podea. Muşchii mi se contractau dureros la fiecare respiraţie şuierătoare şi am strâns spasmodic în pumni covoraşul aspru de baie. Cuvinte neclare, fără sens, se rostogoleau de pe buzele mele în timp ce mama îngenunchease alături de mine şi încerca să mă liniştească. M-am strâns în poziţie fetală, strângând aşa de tare covoraşul, încât aveam impresia că mi se retezaseră degetele. Lacrimi mari, fierbinţi îmi curgeau de sub gene pe nas, picurând pe gresia din baie.

— Matty e mort... e mort... Eu am făcut asta...

Mă înecam cu cuvintele şi alte spasme mă copleşeau.

Mama s-a ridicat, a dat la o parte uşile cu geamuri de la cadă şi a deschis robinetul. Avusesem primul atac de panică la unsprezece ani, după ceea ce i se întâmplase lui Brady. După ceea ce îi facuserăm noi. M-am prăbuşit în

curte, nu puteam să respir, iar tata m-a dus înăuntru, a umplut cada cu apă fierbinte şi săruri de baie de lavandă şi m-a băgat înăuntru cu hainele pe mine. Aroma florală liniştitoare şi senzaţia creată de hainele care se umflau în jurul meu în apa caldă mă aduseseră înapoi la realitate. Nu că ar fi fost uşor să privesc realitatea în faţă. Dar cel puţin îmi redobândisem controlul asupra trupului.

Acum eram prea mare ca să mă ducă în braţe.

— Haide, încearcă să te ridici.

Mama m-a ajutat şi am reuşit să intru în cadă. M-a apucat de mână, în timp ce mă cufundam în apa în creştere, cu blugii umflaţi în jurul picioarelor, cu lacrimile sărate care se amestecau cu sărurile de lavandă pe care le presărase în apă. Căldura şi aburul mi-au potolit în cele din urmă tremurăturile.

Mama a îngenuncheat lângă mine şi m-a frecat pe spate, aproape de umeri, murmurând distrată ceva ce credea că poate fi liniştitor, deşi nu ştia deloc să cânte. Dar în cele din urmă, mintea mea şi-a încetinit ritmul. Mă durea pieptul din cauza spasmelor, însă puteam să respir din nou. Mă durea groaznic capul din cauza suspinelor, dar puteam să gândesc din nou.

Matty era mort. Mort.

Am încercat să înţeleg, să-mi dau seama de unde reapăruse EpiPenul. Acum, când îmi revenisem, îmi aminteam clar cum deschisesem dulăpiorul cu medicamente mai devreme, când Matty se lupta să respire în subsol. Cu ochii minţii, vedeam spaţiul gol din dulăpior. Degetele mele pipăiseră spaţiul acela. Simţeam metalul rece sub degete.

— Nu era acolo mai înainte, am apucat mâna mamei. Cutiuţa cu EpiPen. Când am căutat-o. Jur pe Dumnezeu, nu era acolo mai înainte.

Mama s-a ridicat să examineze dulăpiorul cu medicamente. Nu exista spaţiu liber – numai şiruri ordonate de creme de faţă, lacuri de unghii, pastă de dinţi, sticluţe cu medicamente şi, fireşte, cutiuţa portocalie strălucitoare de EpiPen.

De vină era AnOnymOusl. Intrase în casă, umblase la negrese şi furase EpiPenul. Probabil că se strecurase înapoi la un

moment dat şi pusese cutia la loc. Poate că voia să pierd contactul cu realitatea. Poate voia să cred că este vina mea. Şi aproape că funcţionase. Dar ştiam că EpiPenul nu era acolo mai înainte. Ştiam, ştiam, ştiam.

— Crystal, a zis mama şi a îngenuncheat din nou lângă cadă. Ştiu că acum totul te doare. Şi pare că este sfârşitul lumii. Dar trebuie să ştii că nu e vina ta.

Ştiam, ştiam, ştiam. Ea era cea care nu ştia.

— Când eşti panicată, a continuat, este uşor să treci cu vederea lucrurile care sunt chiar în faţa ta. Există şi studii în legătură cu asta: când cortexul tău frontal este hiperstimulat şi distras, nu mai selectează toţi stimulii vizuali. Lasă la o parte unele detalii. Este la fel ca atunci când te grăbeşti să pleci de acasă şi nu găseşti cheile, deşi sunt chiar în faţa ta. Aşa a fost cu mine în dimineaţa asta. Cheile au fost tot timpul la mine în poşetă.

M-am crispat şi mi-am înăbuşit un suspin. Sigur era convinsă că EpiPenul fusese acolo tot timpul. Nu ştia de Caelyn, nici de AnOnymOusl, nu ştia nimic din toate stea.

Dar el făcuse asta. AnOnymOusl. Eram *sigură.*

Trebuia să-l găsesc. Trebuia să o iau înapoi pe sora mea. Trebuia să...

O, nu! Lăsasem telefonul pe masa din bucătărie.

Când am ajuns jos în bucătărie, cu apa picurând de pe mine şi înfăşurată într-un prosop, parcă simţeam deja prezenţa unui mesaj care mă aştepta. Dar mama mă urmărea ca o umbră, îmi văzuse reacţia şi insista să ştie ce se întâmplase. Am rezistat până când s-a dus la culcare pe la ora unsprezece. Mai luase tura altei asistente şi avea şi tura ei de a doua zi. A zis că poate telefona să spună că este bolnavă, însă am asigurat-o că sunt bine.

înapoi la mine în cameră, mi-am pus o pereche de pantaloni lejeri şi un tricou supradimensionat, ţinând telefonul într-un sertar pentru o aparenţă de intimitate, apoi am inspirat adânc şi m-am uitat la el.

Te joci cu focul. Ai folosit deja cârdul de ieşire din închisoare, ţii minte?

Mesajul nu avea oră. Nu ştiam când trimisese AnOnymOusl acest mesaj sau câte mesaje mai trimisese înainte. Mi se strângea stomacul de grijă pentru Caelyn.

înainte să apuc să scriu sau să spun ceva cu voce tare, a apărut un mesaj nou.

E timpul pentru un joc nou. Eşti gata?

Am mijit ochii spre ecran. Capul mă durea în continuare din cauza atacului de panică. Mama îmi oferise un medicament pe reţetă pentru momentele de genul acesta, un fel de megadoză de benadryl care să mă liniştească. însă mă făcea prea somnolentă şi trebuia să fiu trează. în alertă. Trebuia să descopăr cine făcea asta.

Dar acum nu aveam nicio şansă.

Mânia şi durerea îmi strângeau gâtlejul, înăbuşind acuzaţiile pe care voiam să le arunc. De ce l-ai ucis pe Matty? Cum ai putut? Dar ar fi fost o risipă de cuvinte. Nu avea să dezvăluie nimic. Trebuia în schimb să mă gândesc la ceva ca să fiu mai deşteaptă decât el. Să-l fac să dezvăluie un indiciu care să mă ducă la Caelyn. Poate că reuşeam să-l conving să-mi trimită o fotografie.

Stai aşa, ce face Caelyn? am întrebat.

încă în viaţă. Eşti gata?

încă în viaţă. Vrând să spună că la un moment dat s-ar putea să nu mai fie aşa.

La naiba!

Ei bine, poate că dacă aveam să intru în jocul următor, puteam obţine mai multe indicii de la ticălos. Mi-am pocnit încheieturile.

Foarte bine, să-i dăm drumul.

Hai să jucăm *„Jl4arele Furt de Automobile*Fură dubița din garajul de pe Sherbome Way 212. Ai

30 de minute. Eşti gata? Start!

Am rămas cu gura căscată. De astă dată ştiam adresa. Era

casa Akirei.

Akira nu avea maşină („Ce să fac cu ea, voi mă conduceţi întotdeauna!”), dar părinţii ei aveau fiecare câte una. Ar fi avut nevoie de o singură maşină ca să meargă la aeroport, presupunând că nu chemau un Uber. Oricum, probabil că lăsaseră maşina doamnei Saito acasă.

Totuşi, cum să scot maşina din garaj, fără ca Akira să observe? Sigur, dormea adânc de obicei – mama ei îi cumpărase un ceas deşteptător cu rotiţe, pe care trebuia să-l fugăreşti prin toată camera ca să-l opreşti –, dar dacă nu reuşise încă să adoarmă? Sigur va auzi cum se deschide uşa de la garaj.

O, Doamne! Şi ce se întâmplă dacă mă prinde? Furtul de maşini nu era o infracţiune?

Ei bine, măcar nu era crimă.

Când am ajuns pe strada Akirei, simţeam o împunsătură în coastă şi un gust metalic în gură. De regulă, mergeam cu bicicleta până la Akira, însă dacă trebuia să fur o maşină, nu puteam nici să las bicicleta acolo şi nici să mă opresc în alee ca să o pun în portbagaj, pentru că nu aş fi putut pleca neobservată.

Am îngenuncheat lângă unul din tufişurile din curtea Akirei ca să-mi trag sufletul, tremurând şi scoţând aburi la fiecare respiraţie. Curţile vecine erau pustii, iar luna arunca pete de lumină printre nori. Pe cer nu era nicio stea. Speram să nu mă vadă nimeni, aşa îmbrăcată toată în negru.

Garajul era de partea cealaltă a casei. Dar chiar dacă, prin magie, aş fi ştiut codul ca să deschid uşa, tot mi-ar fi trebuit cheile maşinii. Se mai putea pomi motorul cu două fire? Văzusem aşa ceva numai în filmele vechi.

Trebuia să scotocesc prin casa Akirei după chei. îmi plăcea întotdeauna să scotocesc. Numai dacă perspectiva de a o da în bară nu ar fi fost atât de înfricoşătoare.

Mi se strângea stomacul din cauza agitaţiei, în timp ce priveam casa cufundată în întuneric. Toate ferestrele erau

întunecate, cu excepţia unei lumini albastre slabe, care probabil că venea de la camera de sus a Akirei – dar putea fi orice: o lumină de veghe, o luminiţă mică de pe un router, sau Akira care se juca cu telefonul în pat, neputând să adoarmă. Lângă o altă fereastră creştea un copac bătrân şi strâmb, însă acesta nu era un joc; dacă te căţărai în copac în viaţa reală, te alegeai cu oase rupte, în cel mai bun caz. Aş putea deschide una din ferestrele de jos...

Am simţit un gol în stomac, amintindu-mi de ultima dată când mă furişasem pe fereastra cuiva.

Odată bănuisem că Zoey foloseşte un bot ca să trişeze la MortalDusk şi gândul acesta devenise o obsesie. Nu era suficient să o urmăresc când joacă, trebuia să-i văd fişierele de pe laptop. Trebuia să mă asigur. Şi aşa, având o vedere clară asupra dormitorului ei, din camera mea, am spionat-o ca o ticăloasă, până când o dată luna trecută lăsase laptopul deschis şi neasigurat. N-am vrut să dau înapoi şi m-am căţărat de pe fereastra mea pe fereastra ei. Când eram copii, ţineam întotdeauna fereastra neîncuiată una pentru alta – ea o mai ţinea şi acum, cred.

Adrenalina îmi dădea furnicături în vârful degetelor în timp ce căutam pe hard-diskul laptopului ei. Datorită unor forumuri obscure de jucători, aflasem că trişorii descarcă un program open-source şi fac modificări în cod pentru a scăpa de detectorii de trişori de la MortalDusk, jucându-se de- a şoarecele şi pisica cu dezvoltatori care aplică în mod regulat patch-uri la joc. Aşa că ştiam ce fişiere să caut. *MortalDuskAimbb.exe.* Nimic. *MortalDuskhackAB.exe.* Nimic. *MDaimbot.exe.* Nimic. *MDaimhack.exe.*

Un rezultat.

Am rămas cu gura căscată la fişier, apoi i-am examinat proprietăţile. Instalat în urmă două luni. Deschis ultima oară mai devreme în acea seară, când echipa noastră juca împreună. Nu ştiam cum mă aşteptam să mă simt dacă găseam o dovadă: poate răzbunătoare sau roşie de furie. Dar mă simţeam neliniştită. Cum putea Zoey să ne facă una ca asta? Prietenia

noastră nu însemna nimic pentru ea? însă, dintr-odată, era acolo, stând în uşă.

— Ce naiba faci aici?

Faţa i se schimonosise de furie, ca şi cum eu aş fi fost infractoarea.

Dacă nu fusesem infractoare atunci, acum în mod sigur aveam să fiu. Fusesem acasă la Akira de sute de ori, dar una este să intri pe uşă, şi alta, să pătrunzi prin efracţie. M-am mai gândit şi mi-am amintit că Akira scosese o dată o cheie de rezervă de sub un ghiveci cu plante din spate. Oare mai era acolo?

Am privit în toate direcţiile. Terenul era liber, însă asta nu m-a împiedicat să alerg cu pulsul de o sută de bătăi pe minut când am traversat curtea. Ferestrele din spatele casei erau cufundate în întuneric. Deocamdată, totul în ordine. Dar când am urcat scările din spate, curtea a fost inundată de lumină. Am tresărit, apoi am încremenit ca o căprioară prinsă în farurile maşinii.

Orice vecin ar fi putut să mă vadă acum. Un câine a început să latre câteva curţi mai jos şi stomacul mi se strângea la fiecare lătrat. M-am uitat înapoi spre tufişuri, unde puteam să mă ascund în siguranţă. însă nu mai aveam timp. Mi-am muşcat buzele şi am văzut planta în ghiveci lângă uşa din spate. Acum nu mai puteam să dau înapoi.

Am înclinat vasul ca să mă uit dedesubt şi o cheie a sclipit spre mine. O, slavă Domnului! Nu va trebui să mă caţăr în copaci în seara asta.

Am descuiat uşa şi am pus cheia la loc sub ghiveci, însă când am deschis uşa, alarma a început să sune de parcă ar fi vrut să scoale şi morţii.

M-am strecurat în antreu, mai să mă împiedic de grămada de ghete de lângă uşă. Panoul de alarmă era iluminat din spate, făcând spaţiul să strălucească în roşu. Exasperată, mi-am prins fruntea în palme. Nici măcar nu mă gândisem la alarmă. Dar nu puteam pur şi simplu să o iau la fugă. Poliţia primise deja alerta şi avea să se năpustească încoace, iar eu puteam să uit de furtul

maşinii. Pierdeam jocul. Ce avea să se întâmple cu Caelyn dacă pierdeam?

AnOnymOusl avea să o ucidă. Asta urma să se întâmple.

OK. Trebuia să mă gândesc.

De regulă, ai şaizeci de secunde ca să tastezi codul corect. Aveam şi noi acasă acelaşi gen de alarmă, dar mama uita mereu să o pună. Mi-am scormonit febril mintea să ghicesc un posibil cod şi am tastat 0-3-1-5, ziua de naştere a Akirei, 15 martie, urmată de cheie. Panoul a scos un scârţâit strident şi alarma a continuat să sune.

— La naiba.

Akira nu avea cum să doarmă cu toată hărmălaia asta.

Am încercat anul naşterii Akirei. Cheie. Alte scrâşnete. Apoi am încercat anul naşterii surorii ei. Cheie.

Alarma s-a oprit.

Mă uitam fix la panou, tot în stare de şoc, şi îmi ţineam respiraţia. Am reuşit! Am ghicit codul corect! Akira probabil că doarme buştean, slavă Domnului...

Se auzeau paşi.

La etaj.

— E cineva? s-a auzit vocea Akirei, în timp ce treptele scârţâiau.

Rahat! Puteam să mă strecor afară pe uşa din spate, dar ea avea să observe o umbră care traversează curtea şi să cheme poliţia. Cel puţin, eu aşa aş fi făcut.

Puteam să mă arăt şi să pretind că venisem să mai stăm de vorbă. însă asta nu explica de ce nu îi trimisesem mai întâi un mesaj sau de ce voiam să plec de acolo cu maşina mamei ei. O, Doamne, nu puteam să gândesc suficient de repede! Nu puteam să o las să mă prindă.

Aşa că am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva: m-am ascuns după insula din bucătărie.

Am rămas ghemuită pe vine şi m-am uitat pe după colţ la Akira care aprindea luminile din hol.

— E cineva?!

Vocea îi tremura. M-am ascuns din nou în timp ce Akira ieşea din bucătărie şi m-am rezemat de dulapul în care era găleata de gunoi. Mânerul îmi intra în omoplat, dar am rezistat.

în cele din urmă, paşii Akirei au dispărut în holul scurt din faţa bucătăriei, care ducea spre o baie de serviciu şi spre spălătorie.

Am expirat, după ce îmi ţinusem respiraţia mult timp.

Uşa de la garaj a scârţâit când a deschis-o şi a închis-o câteva secunde mai târziu. Apoi şi-a târşâit paşii mai departe, oprindu-se la fiecare cameră de jos.

— Ha, a murmurat Akira ceva lângă uşa din faţă.

S-au auzit câteva bipuri. O, nu! Resetase alarma. Ei bine, o să-mi fac griji pentru asta mai târziu. Acum trebuia să-mi găsesc o ascunzătoare mai bună. Dacă verifica mai bine bucătăria, nu doar să arunce o privire, avea să mă găsească. Ăsta nu era MortalDusk, nu puteam să mă furişez în timpul căutării ei şi să dispar discret. Ştiind ce noroc am, precis că aveam să dau peste unul din scaunele de bar. Ghemuindu-mă şi mai tare, m-am repezit în baia mică, pe care Akira o verificase deja, şi m-am ascuns în spatele uşii.

Nu credeam că voi juca Manhunt în noaptea aceasta.

Mi s-a făcut pielea de găină când mi-am amintit cum jucaserăm ultima dată. M-am cutremurat şi am scos telefonul să verific. Mai aveam zece minute ca să fur maşina. Am pus telefonul pe mut, căci ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi bâzâie o notificare de la AnOnymOusl chiar acum.

Akira s-a întors în bucătărie.

— Ce naiba se întâmplă aici? a murmurat ea.

Mă uitam la ea prin spaţiul dintre balamalele uşii. Avea ochii roşii şi umflaţi, părul negru şi umed îi stătea lipit de faţă. Probabil că plânsese până adormise după ce făcuse duş.

Mă durea inima şi eram foarte tentată să ies din ascunzătoare.

Ar fi fost derutată o secundă, dar după aceea ar fi făcut o ciocolată fierbinte cu bezele şi ne-am fi ghemuit pe canapea sub pătura ei de lână, ca să vorbim şi să plângem împreună. Nu reuşiserăm nici măcar să ne îmbrăţişăm la spital sau să plângem şi să jelim. Simţeam o nevoie disperată să-i fac confidenţe, să-i povestesc totul, însă AnOnymOusl era la mine în buzunar şi asculta totul. Aş fi putut să ies din ascunzătoare cu un deget la buze şi să-i scriu un bilet ca să-i explic ce se întâmplă. Dar dacă Akira scotea un strigăt de spaimă? Dacă AnOnymOusl era afară şi se uita pe fereastră? M-am cutremurat la acest gând. Nu puteam să risc.

Akira şi-a turnat un pahar cu apă, murmurând ceva de neînţeles. Am reuşit să desluşesc numai cuvintele „mi-am imaginat”. Apoi a pornit înapoi pe scară şi, în cele din urmă, uşa s-a închis.

OK, acum cheile.

Care puteau fi absolut oriunde. Mai rămăseseră opt minute.

M-am întors în bucătărie şi am deschis în linişte sertarele unul după altul, scotocind prin ele. Mi-am amintit de jocul *Escape Room* pe care Matty mă pusese să-l descarc în autobuz, în timp ce mergeam în excursie cu şcoala la o fermă de arţari. Trebuie să găseşti o cheie ca să descui uşa, dar mai întâi cauţi alte obiecte în cameră ca să rezolvi o serie de puzzle-uri. Mă blocasem pe o corabie naufragiată de piraţi şi începusem să pipăi fiecare milimetru de pe ecran.

Matty mă apucase de mână.

— Hei, calmează-te! Ce cauţi?

— O rangă, pufnisem eu frustrată. Trebuie să deschid butoiul ăsta.

— Eşti sigură că ai nevoie de o rangă?

— Nu ştiu... Era una la nivelul anterior.

— Dar ce eşti tu? Un fel de începător?

— Hei!

L-am îmbrâncit şi a căzut, prefacându-se că s-a prăbuşit în spaţiul dintre scaune. L-am tras la loc, înainte ca doamna Chesser de pe scaunul din faţă să ne observe şicanele.

Păi, dacă nu cu o rangă, cu ce altceva poţi să deschizi un butoi? în spatele stivei de grinzi de lemn rupte şi al comorii strălucitoare era o placă cu două săbii încrucişate fixate deasupra uşii despre care presupusesem că fac parte din fundal. Am apăsat pe săbii şi una din ele a apărut în inventarul meu.

— Aha!

Matty a zâmbit.

— Ai văzut? întotdeauna să gândeşti ca proiectantul jocului.

Auzind vocea lui Matty în minte, mi s-a strâns stomacul. Părea de neconceput că nu îi voi mai auzi niciodată vocea de acum înainte. Cu siguranţă că mâine va fi din nou la mine acasă, gata să joace MortalDusk, flecărind vesel ca de obicei. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu. Nu mă puteam gândi la asta acum. Trebuia să mă concentrez.

Păcat că sfatul lui Matty nu era relevant acum – de astă dată ştiam ce caut. Cheile de la maşină.

Am privit în jos la sertarul cu tacâmuri pe care tocmai îl deschisesem.

OK. Poate că e nevoie să o iau mai încet şi să gândesc mai logic. Ca un proiectant de jocuri video.

Doamna Saito îşi ţinea probabil setul principal de chei de la maşină în poşetă, iar al doilea, împreună cu ale soţului, în alt loc. De aici şi instinctul meu de a căuta în sertare, dar de fapt puteau fi oriunde. însă dacă mama Akirei era ca mama mea, avea o a doua poşetă pe care o folosea în călătorie şi pe care o umplea numai cu cele necesare pentru drum. Nu avea nevoie de cheile de la maşină cât timp era în California, aşa că acestea puteau fi în poşeta ei obişnuită, care probabil că era la ea în dormitor sau în dulapul din dormitor. La etaj.

Mi-am amintit că treptele scârţâiseră sub paşii Akirei, aşa că mi-am scos adidaşii şi m-am strecurat sus numai în şosete.

Camera Akirei era în capul scărilor şi am auzit din interior un zumzet slab şi un vâjâit, ca de la o aplicaţie dedicată sunetului alb. Poate de aceea nu auzise alarma imediat. Am continuat să merg pe hol spre dormitorul principal şi am folosit lanterna de la telefon ca să cercetez spaţiul. Doamna Saito ţinea lucrurile în

ordine, aşa că nu erau poşete împrăştiate peste tot, dar pe măsuţa de toaletă am văzut formele unghiulare ale unui Turn Eiffel de LEGO pe care îl făcuse Akira pentru ea cu ani în urmă. M-am dus spre dulap. înăuntru, sub un suport pentru pantofi, era o poşetă bej. M-am repezit la ea şi am scormonit în compartimentul din faţă până când degetele mele au dat de un inel de metal.

Cheile! Am pus lumina lanternei pe ele, ca să fiu sigură. Da, aveau logoul Toyota. O senzaţie de uşurare mi-a pătruns în vene ca o adiere de aer proaspăt. Mulţumesc, Matty.

Dar după aceea mi-am amintit ce trebuia să fac în continuare. Să fur maşina. Mi s-a strâns stomacul şi am stins lanterna telefonului, căci acesta
bâzâia cu un mesaj nou de la AnOnymOusl.

Bună treabă cu găsirea cheilor.

Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe. îmi oprisem sunetul de notificări când fusesem la parter. Acesta nu era un compliment, el îmi amintea că mă supraveghează.

Că deţinea controlul.

M-am furişat jos, mi-am pus adidaşii şi m-am îndreptat spre garaj. Lângă uşa garajului clipea un panou de alarmă şi am dezactivat din nou alarma, cu inima strânsă la fiecare bip. După tonul lung, de final, am încremenit, aşteptând să aud paşi pe scări. Dar probabil că Akira nu auzise. Uau! Aplicaţia aia merita o apreciere cu cinci stele.

Când am răsucit mânerul, mi-a trecut prin minte că lăsam amprente peste tot. La naiba! Nu eram obişnuită să mă comport ca un infractor. Eram atât de concentrată să câştig fiecare joc ca să o ţin pe Caelyn în viaţă, încât nu mă mai gândeam la eventualele repercusiuni. Ce se va întâmpla după asta?

Dacă plecam cu maşina, părinţii Akirei aveau să raporteze furtul. Poliţia va face cercetări şi va preleva amprente din locuri foarte evidente, ca mânerul uşii. Şi atinsesem sertarele acelea din bucătărie, panoul de alarmă şi poşeta şi mânerul uşii de la şifonierul de sus.

Rahat!

Dar stai aşa! Sigur, aceasta ar putea fi consecinţa logică. Fiecare din jocurile lui AnOnymOusl avea consecinţe absolut neaşteptate. Ce o să mă pună să fac mai exact cu maşina? Dacă umblase la frâne sau ceva de genul acesta? O sudoare rece îmi şiroia pe gât ca nişte ace mici de gheaţă. Telefonul a vibrat.

Mai ai două minute.

Iisuse! Ei bine, trebuia să o iau încet. Şi să sper că eram doar paranoică.

Am folosit mâneca pe post de mănuşă, am răsucit mânerul şi am închis încet uşa în spatele meu. în garaj mirosea ca în interiorul unui depozit de scule, a umezeală şi mucegai. Unul dintre rafturi era plin de structurile LEGO ale Akirei, cele pentru care nu mai avusese loc la etaj. Refuza să-şi dezmembreze creaţiile preferate ca să refolosească piesele de LEGO, ceea ce îi înnebunea pe părinţii ei. Aceste piese mici de plastic costau o avere.

Lipsea o maşină, sedanul domnului Saito, care era probabil parcat la aeroport. Lumina de securitate de pe bordul maşinii doamnei Saito clipea.

Urcă-te în maşină acum.

— OK, OK, mă duc.

Am descuiat portiera şi m-am crispat când a scos un scârţâit prietenos. Dar în casă era linişte. M-am aşezat pe locul şoferului şi mi-am pus telefonul în suportul pentru pahar din braţul fotoliului. Bordul maşinii strălucea, spre deosebire de al mamei, care era plin de praf.

Porneşte maşina.

— Foarte bine, foarte bine, am ridicat din umeri. Ce, acum ai de gând să- mi spui şi când să respir?

Am băgat cheia în contact şi motorul a prins viaţă. Mi-am fixat centura de siguranţă şi am găsit butonul de deschidere a

garajului, prins cu arici de parasolar. Mi-am muşcat buzele şi am privit în oglinda retrovizoare. Uşa de la garaj era chiar sub camera Akirei. Avea să audă asta, indiferent de aplicaţia aia.

Dar nu aveam încotro. Am apăsat pe buton ca să deschid uşa. Nu s-a întâmplat nimic. M-am încruntat şi am apăsat din nou.

Telefonul a bâzâit.

Părinţii Akirei au venit acasă mai devreme! Acum intră pe alee. FUGI!

în urmă cu cinci ani

— Te-am prins!

Matty a tras-o pe Zoey de sub o masă de grădină ascunsă lângă un Şopron al vecinului. Inima aproape că îmi zdrobea plămânii cu bătăile ei. Matty şi cu mine alergaserăm să o găsim pe Zoey înainte ca ea să mă bată. A lovit în cronometru în timp ce Akira, Randall şi Brady ne ajungeau din urmă.

— Nouă minute, treizeci de secunde.

— Zoey a bătut din picior.

La naiba.

Eu încă eram tot înfrunte. Ceilalţi avuseseră nevoie de douăsprezece minute întregi ca să mă găsească.

— Unde era? a Şoptit Randall.

— Acolo.

Am luminat cu lanterna telefonului meu pe lângă Zoey şi Akira, sub masă.

Randall a deschis gura şi a arătat spre jacheta Akirei.

— Păianjenul ăsta e uriaş!

Akira a scos un ţipăt sfâşietor şi s-a scuturat.

— Unde? Dă-ljos, dă-ljos!

Brady a lovit jacheta Akirei cu mânecile lungi de la hanoracul lui, încercând să o ajute. Matty se îndoise de mijloc, prăpădindu-se de râs.

— Dă-l jos, dă-l jos! o imita Randall fluturând din mâini.

— Caraghiosule!

Akira l-a îmbrâncit pe Randall aşa de tare, că el s-a împiedicat şi s-a izbit cu fundul de pământ. Dar în loc să se plângă, a privit

în sus la ea ca şi când ar fi fost impresionat.

Zoey a aruncat o privire neliniştită spre casa de alături, încă îngrijorată că va fi prinsă, iar eu le-am spus tuturor să tacă. Ne pregăteam să vedem cum casa este inundată de lumină dintr-o clipă în alta. Dar curtea a rămas cufundată în întuneric.

— Cine urmează? Brady, ce-ar fi să mergi tu? am sugerat eu, dorind să-l fac să se simtă inclus. Mă simţeam încă stânjenită pentru ce fusese mai înainte.

A făcut ochii mari.

— Nu, e în ordine, poate să meargă altcineva. Akira?

Dar Akira fusese deja, o găsiserăm ascunsă în spatele unui tufiş în mai puţin de trei minute.

— Nu, du-te tu, a spus Zoey încurajatoare. Poţi să te ascunzi cel mai bine.

Ea s-a uitat la mine, de parcă ar fi vrut ca cineva să mă bată în sfârşit la jocul ăsta.

Brady a ridicat din sprâncene.

— Cum aşa?

— Uh...

Zoey şi-a muşcat buzele, dându-şi seama că îi făcuse fără să vrea un compliment stângaci.

Randall şi-a dat cu părerea, scuturându-şi praful de pe mâini.

— Pentru că eşti pitic.

El şi Matty au izbucnit din nou în râs. Randall nu voia să spună nimic cu asta; ne tachinam tot timpul unul pe altul, ştiam că o facem numai ca să ne amuzăm. Dar Brady s-a crispat. Pentru el, insulta era insultă.

— Hei, încetaţi, am spus.

Brady a aruncat o privire spre casa lui.

— Nu vreau să mă duc.

— Crezi că o să te prindă ceva în pădurea întunecoasă, înfricoşătoare? l-a tachinat Randall.

Akira şi-a dat ochii peste cap.

— Nu e nimic înfricoşător în pădure.

— N-ai de unde să ştii asta, a spus Zoey. Mai ţii minte

ursul pe care l-au prins dând târcoale pe aici anul trecut?

— Poate că ursul are poftă de un pitic, a spus Randall apucându-l de braţ pe Brady.

Brady l-a împins la o parte şi şi-a tras mânecile lungi ale hanoracului în pumni.

— Foarte bine. Mă duc să mă ascund.

A ridicat bărbia.

— Sper că sunteţi pregătiţi să căutaţi toată noaptea, rataţilor!

Am huiduit, iar Matty a aplaudat în spatele lui Brady.

— Ia te uită cine face acum pe deşteptul!

— Da, chiar aşa, a spus Akira. O să te găsim în două minute!

— Nu, nu o să mă găsiţi.

Brady s-a clătinat.

Ar fi trebuit să renunţe cât era înfrunte.

Randall a dat să riposteze, dar l-am tras de braţ.

— Haideţi să începem să numărăm. Sunteţi gata?

Akira m-a apucat de mână.

— Gata!

I-am zâmbit încurajator lui Brady şi mi-am fixat în minte tricoul roşu strălucitor, care trebuia să fie uşor de reperat, după care am închis ochii şi am început să număr până la o sută.

Ar fi fost foarte la îndemână pentru oricare dintre noi să trişeze – să se uite printre gene ca să vadă unde se duce.

Dar trişorii nu câştigă niciodată, iar câştigătorii nu trişează niciodată. Aşa că am închis cu toţii ochii.

Mai târziu mi-am dorit să fi trişat.

Am apucat mânerul uşii, disperată să plec de acolo. Poate că domnul Saito şi cu mine apăsaserăm pe butonul telecomenzii în acelaşi timp şi de aceea nu se deschisese uşa de la garaj. Dar se va deschide dintr-o clipă în alta. Părinţii Akirei mă vor surprinde în flagrant. Am deschis portiera şi am dat să iau telefonul, însă acesta a căzut pe jos.

— Rahat, am şoptit.

Stai puţin! Ceva nu se potrivea.

Cum de veniseră părinţii Akirei din California atât de repede? Crezusem că şi-au schimbat zborul pentru seara următoare. Şi apoi, zborul până aici dura cel puţin şase ore, plus cam o oră de mers de la aeroport.

Toate jocurile lui AnOnymOusl aveau consecinţe neaşteptate. Testul. Negresele. Apelul la 911.

Uşa de la garaj încă nu se deschisese.

Gândeşte logic.

De ce mă manipulase AnOnymOusl? Urcă în maşină. Porneşte motorul. Ambele comenzi, înainte să deschid uşa de la garaj. Gândeşte ca un proiectant de jocuri. Fiecare sarcină serveşte unui scop. Uneori răspunsul cel mai evident este cel care ne scapă.

M-a lovit ca un trăsnet în cap.

Emisia de gaze de eşapament într-un spaţiu închis era cauza principală a intoxicaţiei cu monoxid de carbon. Era răspunsul pe care îl omisesem la ora de chimie de acum câteva săptămâni – când Zoey mă învinsese pentru acele puncte în plus –, în ciuda poveştii oribile pe care ne-o spusese domnul Ferguson cu o zi mai înainte. Cinci adolescenţi din Florida se duseseră cu maşina la un hotel ca să sărbătorească ziua de naştere a unuia dintre ei şi lăsaseră din greşeală motorul pornit în parcarea de la parter. în dimineaţa următoare fuseseră găsiţi toţi morţi în jurul patului din camera lor de la etajul întâi, îmbrăcaţi, cu mâncarea consumată pe jumătate, intoxicaţi cu monoxid de carbon.

Acum, motorul maşinii doamnei Saito torcea blând, ca un tigru care se alintă. Şi eu mă pregăteam să o iau la fugă, lăsând motorul să meargă, în

timp ce Akira dormea sus ca o gazelă nevinovată.

Nu.

Voia să o ucid pe Akira. Kiki. Prietena mea cea mai bună. M-am gândit la cât suferise, luptându-se cu propria minte ca să mănânce tară să se gândească la faptul că mâncarea o transformă într-un monstru. M-am gândit la toate lucrurile frumoase pe care le crease, la tot ce mai avea încă de construit. M-am gândit la toate progresele ei, la curajul ei, la speranţele, visurile şi bunătatea ei, care s-ar fi stins în timp ce dormea.

Nici vorbă!

Deveneam paranoică. Asta era prea mult. Dar uneori răspunsul te priveşte în faţă şi nu ai altceva de făcut decât să-i întorci privirea. Testul. Negresele, apelul la 911.

Aveam dreptate. Ştiam că am dreptate.

Şi puteam să opresc toate astea.

Printr-o mişcare fluidă, am oprit motorul şi m-am aplecat să iau telefonul, făcând mult zgomot ca să ascund absenţa huruitului motorului. Fără să mă sinchisesc să verific dacă ecranul nu crăpase, am îndesat telefonul în buzunarul jachetei, blocând vederea lui AnOnymOusl, dacă mă privea cumva.

Pe cine voiam să păcălesc? Bineînţeles că mă vedea.

M-am dus pe vârfuri înapoi în bucătărie şi am ieşit pe uşa din spate cât am putut de repede. Luminile s-au aprins din nou când m-am repezit în tufişurile de la marginea curţii Akirei. Pentru o clipă, mi-am cuprins genunchii, mi-am ţinut respiraţia şi apoi m-am furişat în faţa casei, ca să văd mai bine aleea. Era întuneric. Luminile de deasupra uşii garajului nu se aprinseseră. Pe alee nu cotise nicio maşină. Părinţii Akirei nu veniseră acasă.

Telefonul a bâzâit. L-am scos din buzunar. O crăpătură se întindea dintr- un colţ al ecranului, de când îl scăpasem pe jos în garaj, şi trecea peste cel mai recent mesaj al lui AnOnymOusl.

Du-te acasă.

Mi s-a făcut părul măciucă. Aveam dreptate. Nu fusese vorba

nicidecum să fur o maşină. A încercat să mă facă să las motorul pornit. încercase să mă facă să ucid altă prietenă. Poate că dezactivase telecomanda de la uşa garajului după ce plecaseră părinţii Akirei şi de aceea uşa nu se deschisese.
Dar oprisem motorul. Fusesem mai isteaţă! Ha!

Stai puţin... Nu era momentul să jubilez încă. Dacă AnOnymOusl îşi dădea seama că Akira nu mai era în pericol, putea să mă pună să mă întorc înăuntru şi să termin treaba. Trebuia să mă prefac înspăimântată.

Trebuia să mă prefac că îmi dădeam seama că Akira era într-un pericol de moarte. Trebuia să mă prefac că încerc să o salvez.

Mi-am compus o expresie de spaimă şi am gâfâit, apoi m-am răsucit şi am alergat spre uşa din spate, încercând să menţin camera de filmat oarecum stabilă. Câinele din vecini a scheunat din nou şi, când am pus mâna pe clanţă, telefonul a bâzâit.

Du-te acasă ACUM.

Am ridicat telefonul la nivelul ochilor, ca şi cum îmi făceam un selfie.

— Am lăsat motorul pornit, am şoptit şi m-am schimonosit de frică, reală sau prefăcută, nu ştiu. Trebuie să-l opresc.

Dacă nu te duci acasă CHIAR ACUM, sora ta moare.

Ezitam între opoziţie şi ce-mi spunea instinctul. Pe de o parte, voiam să dau bir cu fugiţii. Pe de altă parte, îmi doream să-l testez pe AnOnymOusl, să-l solicit la maximum înainte să-şi iasă din pepeni. îmi amintea de un coşmar pe care îl avusesem ani la rând – mă vedeam într-o oglindă şi, deşi ştiam că este ceva rău înăuntru, mă apropiam şi mă strâmbam, testând oglinda, privind cum imaginea reflectată devenea monstruoasă.

— Dar este periculos, am şoptit. Se poate intoxica.

Două secunde mai târziu a apărut o imagine: tăişul unui cuţit lipit de obrazul lui Caelyn. Ochii ei căprui erau măriţi de

groază, nu mai avea ochelarii.

PLEACĂ. ACUM.

M-a cuprins groaza. Cine era în spatele acestei tărăşenii era însăşi întruchiparea răului. Iar a doua zi dimineaţă, când Akira se va trezi, îşi va da seama că a fost păcălit. îşi va da seama că sunt un adversar pe măsura lui.

Dar înainte de asta, trebuia să-l găsesc, să descopăr cine e şi să-l înfrunt
viaţa reală. Era singura modalitate de a pune capăt acestui joc pervers.

Era ora E30 noaptea când am urcat dealul de lângă casa noastră, spre fereastra de la dormitor. Mă strecurasem pe acolo ca să nu mă prindă mama bântuind pe la parter. Tocmai mă pregăteam să mă urc pe fereastră, când am auzit ceva care fâşâia în spatele meu şi respira rapid. Se urcase cineva pe fereastră la Zoey? Ţinea obloanele închise de când mă strecurasem înăuntru, dar acum era o crăpătură îngustă între oblon şi pervaz. Puteam să jur că văzusem cum se mişcă ceva acolo. Mă observase când mă strecurasem afară mai devreme? Mă urmărea acum? Oricum ar fi fost, ridicase obloanele pentru prima dată de când o prinsesem în flagrant.

Şi acum aveam o idee cum să-l prind în flagrant şi pe AnOnymOusl.

După ce m-am urcat înapoi pe fereastră şi am închis-o, am închis telefonul şi l-am aruncat pe pat. O mişcare impulsivă, tară îndoială, căci AnOnymOusl mă avertizase că, dacă nu răspund la mesajele lui într-un minut, o va ucide pe Caelyn. Dar aveam nevoie de un minut să mă gândesc. Telefonul aproape că nu mai avea baterie. Puteam să spun că se închisese sau se stricase când îl scăpasem pe jos în garajul Akirei.

în timp ce aşteptam să se conecteze laptopul, am observat costumul care atârna de uşa şifonierului meu. Zoey cumpărase online un costum scump de prinţesă războinică pentru turneu şi Akira urma să poarte un costum vechi de Halloween, însă Caelyn insistase să-mi conceapă chiar ea costumul.

— Ştiu că trebuie să fii o ţărăncuţă, a spus ea şi mi-l înmânase în ziua următoare, îmbujorată de mândrie, dar nu m-am putut abţine să nu-i adaug şi puţină strălucire.

A arătat spre mărgelele brodate în modele variate de pe marginea corsajului maro, lângă şnururile legăturilor, care strângeau o cămaşă albă peste o fustă de culoare vişiniu-închis.

— Sunt mărgele de cristal.

Fusesem atât de impresionată de munca ei, că rămăsesem cu gura căscată de admiraţie. Acum ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am apucat strâns amuleta sub formă de fulger de la gât. Făcuse amulete identice pentru amândouă, deoarece ştia că toiagul-fulger era amprenta mea personală în

MortalDusk.

Trebuia să o aduc înapoi. Trebuia să descopăr cine naiba ne făcea asta.

Singurul indiciu real era deocamdată Lance Burdly. AnOnymOusl inventase pur şi simplu acest nume? Sau însemna ceva?

Mi-am sprijinit fruntea în mâini, încă mai simţeam efectul atacului de panică. Mă durea capul aşa de tare, încât aveam senzaţia că îmi plesneşte. Eram obosită, al naibii de obosită. Dar trebuia să rămân trează. M-am conectat la Google şi mă pregăteam să tastez, când mi-am retras degetele de parcă m-aş fi opărit. Dacă AnOnymOusl îmi piratase telefonul, nu-mi piratase şi laptopul? Mi-am îndreptat privirea spre punctul unde era camera, deasupra monitorului.

La dracu'!

Am închis laptopul. La naiba, şi acum ce fac? Probabil că aş fi putut folosi laptopul mamei, însă era la ea în dormitor.

Cel puţin puteam să-mi organizez gândurile şi să întocmesc o listă cu suspecţi. Am scos un caiet din sertarul biroului şi am dat la o pagină albă; am scris numele lui Lance Burdley. Deşi în momentul acela mă îndoiam că este un nume adevărat. Văzusem o dată un documentar despre un ucigaş în serie care lăsa dovezi în plus la locul crimei ca să-i deruteze pe detectivi. Probabil că asta era şi Lance, un indiciu fals. AnOnymOusl voia să-mi pierd timpul căutând pe cineva care nu există.

Şi e clar, funcţionase. Şi atât de bine, încât îl lăsasem pe Matty să mănânce negresele fără să stau pe gânduri.

Am scos un geamăt şi m-am întors la pagina albă ca să o iau de la început.

în mintea mea, Jeremy Fisher era suspectul numărul unu. „Nătărăi mucoşi", aşa ne spunea în Happy Grillmore – iar asta era dinainte să-i sabotăm întâlnirea, să-i compromitem statutul din clasament şi să-l umilim cu transmisiunile noastre live –, ca să nu mai vorbim de menţiunea lui Dylan că îi preluaserăm probabil destui abonaţi încât să-i afecteze câştigurile. Iar acum vom fi cei mai mari oponenţi ai lui la turneu. Apariţia lui în parc

era cât se poate de suspectă. Ar fi putut foarte bine să mintă că primise o invitaţie de la mine ca să discutăm despre o alianţă formală. Mai degrabă era acolo ca să-şi vadă jocul în desfăşurare. Ar fi putut să facă fotografii ameninţătoare cu Caelyn din timp şi să le posteze – locuia în Lakecrest, care se învecina cu Newboro, dincolo de parc. Din câte ştiam, transmisiunile live erau singura lui slujbă şi el îşi stabilea propriul program. Avea tot timpul din lume.

Dar mai era şi Lucia Ramirez. Dulce ca mierea pe dinafară, dar troll în interior. După ce Zoey o ameninţase că va da în vileag activitatea ei de troll de faţă cu toată lumea, am surprins-o cum ne pândea în clasă, la bufet, când treceam pe coridor. Poate că era vinovăţie. Poate că era teama că îi vom afecta reputaţia. Poate că era ură. în orice caz, mi se făcea pielea de găină, nu numai pentru că ceea ce făcuse îmi amintea de fapta mea. Sau cum o tratasem, chiar şi după întâmplarea cu Brady. Până şi la petrecerea ei mă răstisem la ea, când încercase să-mi facă un compliment pentru pulover. *Negresele tale sunt râncede.*

Negresele.

Nu. Nu se poate.

Chiar era o suspectă plauzibilă? Mă urmase în baie imediat după ce primisem primul mesaj de la AnOnymOusl. Fusese o coincidenţă că trebuia să facă pipi? Sau stătea cu ochii pe mine în timp ce jucam primul joc? Ar fi putut face primul video de dimineaţă, imediat după ce o răpise pe Caelyn, întârziase la şcoală, apoi îmi trimisese înregistrarea din banca din faţă de la ora de istorie.

Mi-am răsucit pixul, neliniştită. Părea o exagerare! însă Lucia îşi putea dori cu disperare să ne împiedice să-i compromitem toată munca grea, toate planurile pentru Harvard, pentru viitor. Orice comisie de admitere care o va căuta pe Google va vedea declaraţia lui Zoey şi îi va da la o parte dosarul din teancul de aplicaţii.

Dar mă mai sâcâia ceva...

Mi-am muşcat buza şi am privit afară pe fereastră. Oare mi

se părea mie sau obloanele de la Zoey erau ridicate mai sus ca de obicei? Mi s-a făcut părul măciucă pe braţe.

Felul în care acţionase pe FaceTime la spital mi-a amintit de vremurile când jucam *AmongUs* pe telefoane. Jocul era simplu. Membrii echipajului alergau să îndeplinească diverse sarcini pe o navă spaţială în timp ce un Impostor, care pretindea că este membru al echipajului, comitea o crimă sau un sabotaj. După fiecare crimă, ghiceam identitatea Impostorului şi dădeam pe cineva afară de pe navă. Dacă aveam dreptate, câştigam. Dacă Impostorul se ascundea prea bine şi greşeam, urma o altă rundă de sarcini, asasinat şi identificare.

întotdeauna când Zoey era Impostorul, ea era prima care lansa acuzaţii, încercând să deruteze pe toată lumea.

Dar când era membră a echipajului, privea în tăcere cum se certau ceilalţi, încercând să identifice Impostorul. Era aşa de previzibilă, că nu suportam când era ea Impostorul – rundele ei erau prea uşor de câştigat.

La spital se purtase ca un Impostor. Mult prea vocală. Gata să ofere teorii.

Şi spre deosebire de prietenii noştri, ştiam că doreşte să prindă un loc la turneu. Dar era chiar dispusă să-şi omoare prietenii pentru asta? Ştiam că nu-i plăcea de Randall şi de Matty din cauza talentului lor la MortalDusk şi a popularităţii lor din transmisiunile noastre live. Dar cum era cu Akira? Era Zoey atât de geloasă pe apropierea dintre noi două, încât să recurgă la asasinat ca să ne despartă? Ca să nu mai vorbim de răpirea surorii mele şi de faptul că mă tortura pe mine – mă ura chiar aşa de tare pentru că o prinsesem trişând? Cum intenţiona să se descurce?

Ei bine, lipsise toată ziua, chipurile era acasă, bolnavă. Ar fi putut să ne urmărească pe mine şi pe Caelyn la gimnaziu. Să o răpească pe Caelyn înainte să se urce în autobuz. Să o ascundă în camera aceea de depozitare sinistră, izolată fonic, de la ea din subsol – cea care o îngrozea întotdeauna pe Akira. Să facă acele filme tulburătoare şi fotografii toată ziua.

Dar când se întorceau părinţii ei de la lucru – la naiba, ar fi fost prea riscant. Şi apoi, AnOnymOusl se arătase în MortalDusk, chiar înainte să moară Matty, şi atacase avatarul lui Zoey. Era suficient pentru a o elimina din rândul suspecţilor? Sau era un alibi iscusit din interiorul jocului? Zoey era hacker. Intrase în reţeaua şcolii ca să ne modifice programele, o depistase pe Lucia şi evitase detectoarele de trişori de la MortalDusk. în mod sigur ştia cum să ruleze două secvenţe din MortalDusk pe laptopul ei.

Când am adăugat pe listă numele lui Zoey, am simţit că mi se frânge inima. Dar era plauzibil, chiar dacă puţin probabil, şi nu puteam să o elimin. Era absurd că Matty murise, totuşi se întâmplase. Faptul că tatăl lui Randall fusese luat prin surprindere de o echipă SWAT era de neconceput, totuşi se întâmplase. Tot acest scenariu era complet incredibil, totuşi...

Dintr-odată, telefonul a bâzâit pe pat, iar sunetul lui aproape mi-a produs un atac de cord. Nu. îl oprisem. Nu putea să bâzâie.

M-am răsucit cu scaunul şi m-am uitat la telefon, de parcă ar fi venit de pe altă planetă. Era singura explicaţie. Odată, mama îşi pierduse telefonul în timp ce era oprit, aşa că nu avea rost să o sunăm. în timp ce răscoleam toată casa, am căutat pe Google cum se putea alimenta un telefon de la distanţă, dar era imposibil. Trebuia să apeşi fizic pe buton ca să intre electricitate în telefon.

Nu apăsasem niciun buton. Eram în partea cealaltă a camerei.

Aşadar, extraterestrii.

O, Doamne, simţeam că încep să delirez! *Gândeşte logic.* Trebuie să fie o altă cale. Ca să opresc telefonul, am ţinut apăsată tasta de pornire şi am dezactivat butonul Power ofF de pe ecran. AnOnymOusl ar fi putut umbla la acest buton pentru a reduce nivelul de luminozitate al ecranului, în foc să controleze alimentarea.

Nu-mi oprisem niciodată telefonul.

Am înghiţit cu greu şi m-am târât spre pat. Am deschis telefonul. Un mesaj de la AnOnymOusl mă aştepta.

Cu cât este mai mult din mine, cu atât mai puțin mă vezi. Ce sunt eu?

Până să apuc să mă mir sau să mă gândesc la subtextul ghicitorii, camera mea s-a cufundat în întuneric.

CAPITOLUL 22

Am tresărit şi m-am uitat fix la lustra din tavan, de parcă aceasta mi-ar fi putut oferi o explicaţie. Aveam pană de curent? Nu – luminiţa roşie de la firul de alimentare al laptopului meu era aprinsă. întrerupătorul de lângă uşă era pe poziţia pornit, dar l-am apăsat încă o dată: oprit şi pornit. Nu s-a întâmplat nimic.

Ghicitoarea. Vezi mai puţin pe întuneric. Răspunsul era „întuneric”. Groaza mi-a cuprins pieptul ca într-un cleşte.

Luminile s-au aprins din nou.

Am sărit de lângă întrerupător ca şi când acolo ar fi fost o fantomă.

Dar, nu, nu era o fantomă. Mai era un mod de a controla aprinderea luminii. Tata fusese obsedat de renovarea casei şi înlocuise toate becurile clasice cu becuri inteligente, ca să putem folosi o aplicaţie să le controlăm, să le reducem intensitatea şi să folosim culori amuzante. Zoey i-a rugat pe părinţii ei să-i cumpere şi ei una după ce au instalat-o pe a mea şi creasem un cod de comunicare cu lumini – mov însemna noaptea jocurilor, albastru însemna „am de învăţat”, verde însemna „vino încoace cât mai repede”, roz însemna „te iubesc” etc. Noutatea se perimase repede, căci puteam să ne trimitem mesaje una alteia.

Luminile s-au făcut roşii.

— Iisuse!

M-am lipit de perete. Pielea mi s-a făcut de găină de parcă aş fi avut urticarie, iar camera mea strălucea ca o sală dintr-o şcoală veche. Era ceva ireal. Am aruncat o privire pe fereastră spre Zoey. Ea făcea asta? Mă privea chiar acum şi râdea ca o sadică? Gândul acesta mi-a făcut sângele să fiarbă şi am deschis aplicaţia pentru lumină, alegând o setare normală.

Atunci am observat o mulţime de pictograme de notificare în partea de sus a ecranului. O, Dumnezeule! Vestea despre moartea lui Matty se răspândise cu viteza fulgerului: o grămadă de colegi de clasă îmi trimiseseră mesaje de compasiune prin diverse aplicaţii sociale. Nu. Nu avea cum să fie mort, nu de-adevăratelea. Eram atât de obişnuită cu avatarurile noastre

CAPITOLUL 23

care mureau şi se regenerau în MortalDusk iar şi iar, încât mă aşteptam ca Matty să apară a doua zi ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat...

Luminile s-au făcut din nou roşii.

Pieptul mi s-a strâns, m-am urcat în pat şi mi-am adunat genunchii la piept, îngropându-mi faţa în braţe ca să o ascund şi de atacul luminilor roşii, şi de mesaje. Dacă mă uitam, totul părea mai real. Nimic din ce se întâmpla astăzi nu putea fi real. Matty nu avea cum să fi murit. *Nu se putea.* Era imposibil ca AnOnymOusl să aibă atât de mult control asupra vieţii mele, chiar până la a-mi controla lumina din cameră. Aşa ceva era imposibil. Mă legănam înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

în cele din urmă m-am calmat şi curiozitatea a învins. M-am şters pe faţă, am inspirat adânc şi m-am uitat la notificări. Mi-a atras atenţia cel mai recent mesaj. De la Dylan, cam acum o oră.

Bună.

Asta era tot ce spunea. Ce şanse erau să fi adormit între timp? Telefonul m-a avertizat că bateria era aproape descărcată, dar l-am ignorat şi am răspuns.

Bună.

Trei puncte. Scria un răspuns.

Eşti trează?

Am răspuns imediat: **Evident.**

Apoi mi-a trimis emoticonul care făcea cu ochiul şi scotea limba.

M-am holbat la emoticon. Era clar o reacţie la sarcasmul meu, dar mi s-a părut oricum deplasată. Voi fi în stare vreodată să trimit un emoticon vesel, bucuros sau orice care să exprime altceva decât groaza pură?

Viaţa mea devenise un şir neîntrerupt de emoticoane care ţipau.

Pot să vin la tine?

Am ridicat din sprâncene. în orice altă noapte aş fi considerat

că este o iniţiativă interesantă. îmi trimisese un mesaj. Voia să mă vadă. Pe mine, nu pe Zoey. Deşi, din câte ştiam eu, o sunase pe Zoey şi fie avusese ea telefonul închis, fie nu putuse să dea de ea.

I-am răspuns: **Acum?**

Evident.

Nu aveam încotro, simţeam fluturaşi în stomac. Mama dormea. Ne puteam strecura în subsol să stăm de vorbă. Oare avea să se înfurie AnOnymOusl? Practic, asta nu ar fi însemnat încălcarea niciunei reguli. Şi poate că nu avea să se mai ia de mine, dacă Dylan era aici.

Tânjeam după puţină senzaţie de siguranţă, chiar dacă nu era decât pentru scurt timp.

Sigur. Trimite mesaj când eşti aici.

OK.

Stomacul mi se strânsese de nervi. în săptămânile care urmaseră după petrecerea de la Lucia, rememorasem sărutul stupid al lui Dylan şi Zoey: momentul când Zoey a dat lovitura câştigătoare la *beer pong,* şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui şi şi-a apropiat buzele de ale lui… de atât de multe ori, că îmi venea să-mi înfig o şurubelniţă în tărtăcuţă.

Creierului meu îi plăcea să mă tortureze aşa. Altfel de ce ar fi repetat la infinit scena aceea ridicolă? Ca, de exemplu, momentul când Dylan s-a tras atât de brusc înapoi, că Zoey s-a împiedicat de masă şi a răsturnat câteva pahare, vărsându-şi bere pe fese.

Această amintire era mult mai bună.

Le-am alungat pe amândouă din minte şi am schimbat lumina la setarea normală, apoi m-am uitat fix la lustra din tavan, până când lumina de neon mi s-a întipărit pe retină. Am aşteptat, aproape dorind să văd că se schimbă din nou. Dar nu s-a întâmplat nimic. Şi nu mai erau alte mesaje de la AnOnymOusl.

Poate că îşi demonstrase punctul de vedere. Eu sunt

pretutindeni, iar tu nu mă poţi opri.

Notificarea de baterie descărcată a licărit din nou – mai aveam numai 8% şi se închidea întotdeauna pe la 5%. Am traversat încăperea să pun telefonul la încărcat şi am încremenit.

Existau două modalităţi să mă asigur că telefonul meu era cu adevărat oprit. Una era să ţin apăsat butonul de alimentare timp de zece secunde.

Cealaltă era să las bateria să se descarce. Şi atunci aş scăpa un timp de privirea lui iscoditoare.

Nu-l puteam lăsa să se mai joace cu mine. Trebuia să descopăr cine este.

Să las bateria să se descarce părea modalitatea cea mai sigură. Dacă foloseam telefonul, se descărca mai repede, aşa că m-am uitat la notificări, am citit numele unul după altul. Dave Wilcott. Jasmine Chopra. Blake Thatcher. Lily Chang. Maddy Curtis. Pe unii îi cunoşteam de la grădiniţă, cu alţii nu schimbasem mai mult de cinci cuvinte. Dar toţi voiau dintr-odată, în mod inexplicabil, să facă parte din tragedia lui Matty.

Era un mesaj chiar şi de la Lucia Ramirez.

Crystal, ştiu că în ultima vreme nu ne-am înţeles tocmai bine, dar voiam numai să-ţi spun cât de rău îmi pare. Matty a fost un băiat aşa de minunat şi nimeni nu merită să piardă un prieten ca el. Dacă vrei să stăm de vorbă, sunt aici. îmbrăţişări şi sărutări.

L-am citit din nou şi mi-am muşcat buza de jos. Nu părea mesajul unui monstru sadic. Şi nu suna nici ca mesajul pe care l-ar fi trimis un troll de pe internet. Se prefăcea că e amabilă?

Dumnezeule mare, simţeam că înnebunesc. Mi-am dat buclele pe spate şi am citit celelalte mesaje, torturându-mă până la capăt. Pierdeam timpul înecându-mă în mesaje de tristeţe, când ar fi trebuit să încerc să descopăr cine mă supraveghea pe mine, telefonul şi laptopul meu! Dacă ştia că sunt cu ochii pe el, putea să-mi scape uşor...

Brusc, mi-a venit o idee. O plută de salvare. Am scotocit printr-un sertar şi am scos de acolo Kindle-ul pe care mi-l

dăruise tata cu ani în urmă, într- un efort zadarnic de a mă face să citesc mai mult. Crezuse că poate să mă îndepărteze de jocurile video cu un alt ecran, dar gluma s-a întors împotriva lui. Preferam cărţile tipărite.

Chestia asta avea un browser experimental, nu-i aşa? Puteam să-l conectez la Wi-Fi şi să-mi continui căutarea. AnOnymOusl nu avea de unde să ştie de el, şi cu atât mai puţin să-l pirateze.

Bateria era complet descărcată. Am găsit cablul corect şi l-am băgat în priză chiar lângă biroul meu, sub fereastră, apoi m-am aşezat pe podea cu caietul. A durat o veşnicie până s-a deschis Kindle-ul, dar în cele din urmă s-a conectat la Wi-Fi şi am deschis browserul.

Foarte bine. De unde să încep?

Suspectul numărul unu. Am scris „Jeremy Fischer adresa Vermont”, am dat clic pe căutare şi am aşteptat cam un miliard de ani până s-a încărcat pagina. Când s-a încărcat, adresa era chiar sus: Camden Street 845, Allentown, Vermont.

— Ei bine, asta e ciudat, am murmurat, notând adresa în dreptul numelui lui Jeremy în caietul meu.

Era chiar aşa de uşor să găseşti adresa cuiva? Era chiar aşa de uşor să descoperi unde locuiam eu? Am căutat „Crystal Donovan adresa Vermont” şi, bing! a apărut adresa mea de acasă.

— Drăguţ!

Am revenit la rezultatele lui Jeremy şi m-am încruntat. Nu spusese că locuieşte în Lakecrest? Tocmai mă pregăteam să deschid Google Maps, când am văzut altă pereche de nume – Susan Fischer şi Richard Fischer, listate la aceeaşi adresă.

Oh! Era casa părinţilor lui Jeremy. Se mutase de atunci.

Bineînţeles că nu avea cum să fie aşa de uşor.

Mi-am rezemat bărbia în pumn şi am apăsat pe butonul „înapoi” ca să văd din nou rezultatele căutării. Jeremy Fischer era un nume comun, chiar şi în Vermont.

Numele apărea în necrologuri, în relatări despre atacuri sexuale, în listele de imobiliare, în anuarele medicilor.

Trebuia să caut mai bine...

Tap, tap, tap.

Am încremenit. Sunetul venea chiar de deasupra capului meu.

M-am răsucit să mă uit pe fereastră şi mi-am dus mâna la gură ca să nu ţip.

în urmă cu cinci ani

— Mama o să mă omoare.

Zoey s-a uitat la ceas pentru a mia oară în timp ce stăteam ghemuiţi lângă masa de grădină unde o găsisem mai înainte. II căutam pe Brady de peste o oră – trecuse de ora 1.00 noaptea şi Manhunt nu mai avea niciun haz. Era clar că Brady câştigase. De ce nu ieşea odată?

— Sunt sigură că nu ştie că am plecat, am spus eu dârdâind de frig.

Zoey mi-a aruncat o privire furioasă.

— Dacă mă omoară, este numai vina ta.

Vinovăţia şi spaima mă copleşeau. Avea dreptate. Eu insistasem să jucăm Manhunt. Poate că fusese o idee proastă. Nu voiam ca Zoey să fie supărată pe mine. Nu îmi dorisem decât să ne distrăm.

— Să ne despărţim? a sugerat Randall.

— Nu, să rămânem împreună.

Eşarfa Akirei îi înăbuşea vocea şi şi-a pus lanterna la subţioară, bâgându-şi mâinile în buzunare.

— Am căutat deja peste tot, a spus Matty.

Zoey a căscat cu gura până la urechi.

— Sunt foarte obosită...

— Şi eu. Şi e frig.

Akira a clănţănit mai tare din dinţi ca să sublinieze afirmaţia.

— Da, hai să ne întoarcem, a sugerat Zoey.

— Dar nu putem să-l lăsăm acolo, afară, am spus.

După ce râseserăm de Brady mai înainte, avea să se simtă încă şi mai jignit dacă îl abandonam acum.

— încearcă să-l suni din nou pe mobil, a sugerat Akira.

Matty a clătinat din cap.

— L-am sunat de cinci ori.

Randall a scrutat pădurea cu lanterna.

— Ştii ceva, omule? Pun pariu că piticul s-a dus acasă. A zis că vrea să ne facă să-l căutăm până dimineaţă.

Matty i-a dat un ghiont jucăuş lui Randall.

— Tocmai pentru că i-am spus „pitic ” am ajuns în încurcătura asta.

Randall a chicotit.

— Da, da.

Dar eu m-am încruntat.

— Nu cred că ar trişa. Nu-i stă în fire...

Dar după aceea m-am gândit că fratele lui, Andrew, cumpărase pietrele pictate ale lui Brady ca să câştige concursul de vânzări din timpul verii. Poate că totuşi trişează.

— Ei bine, a făcut-o de astă dată, a spus Randall.

— Putem să mergem acasă, vă rog? a insistat Zoey. E ridicol.

Toţi au încuviinţat.

— Dar... am început eu.

Zoey a bătut din picior.

— Haide, Crystal, probabil că Brady este acasă şi doarme, râzând de noi. Hai să mergem.

În timp ce ne întorceam cu toţii spre casa lui Zoey, am rămas în urmă, scrutând încă o dată curţile în care era întuneric beznă. Telefonul meu nu mai avea baterie, aşa că nu mai aveam lanternă.

— Brady? am strigat, dar nu prea tare, căci nu voiam să trezesc pe nimeni.

Curţile erau presărate cu pete de umbră – jucării, garduri vii, buturugi de copaci – şi am încercat să descopăr o licărire roşie în beznă, ca să numi imaginez vreo creatură care se furişa mai aproape. Dar în cele din urmă, bezna m-a obligat să-mi urmez prietenii.

CAPITOLUL 23

Ultimul lucru la care mă aşteptam era să văd pe cineva stând afară, la fereastra mea, cu nasul lipit de geam şi uitându-se fix la mine. Eram deja cu nervii întinşi la maximum şi inima mi-a tresărit atât de tare, că am simţit unde de şoc până în vârful degetelor de la picioare.

— Scuze, a spus Dylan din buze strâmbându-se plin de remuşcări, deşi ochii îi râdeau.

M-am ridicat şi am deschis fereastra.

— Ce, ai impresia că ziua de astăzi nu a fost suficient de înfricoşătoare?

Mi-am dus mâinile la piept, încercând să-mi fac inima să se potolească,
şi mi-am amintit de atacul de cord al sărmanului domn Lewis.

— Scuze, scuze! N-am vrut să te sperii.

— Ţi-am spus să-mi trimiţi mesaj când ajungi...

— Am văzut lumina aprinsă şi m-am prins că trebuie să fie camera ta.

Mi-a dat un termos înainte să se ridice pe pervaz.

— De ce stai pe jos?

— Oh... doar... citeam.

Am arătat spre Kindle. El a cercetat cu privirea spaţiul din spatele scaunului meu de la birou.

— Colţişorul tău pentru citit nu e prea amuzant.

— Nici mutra ta nu este foarte amuzantă, am replicat.

Dar nu a funcţionat.

Telefonul mi-a bâzâit. Rahat! Mi-a sărit din nou inima din loc, în timp ce nenumărate posibilităţi înfricoşătoare îmi năvăleau în minte. Dintr-un motiv necunoscut, presupusesem că AnOnymOusl mă va lăsa în pace dacă era şi Dylan aici. Dar era prea periculos – nu ar fi trebuit să accept ca el să rămână singur cu mine. Ce naiba o să mă pună AnOnymOusl să fac?

Indiferent ce ar fi fost, nu-l puteam ignora. Dylan a lăsat fereastra în jos şi eu m-am uitat în telefon.

Hai să jucăm *Adevăr sau Provocare.* Dacă îi spui adevărul, te provoc să-l ucizi.

O, Doamne! M-a străbătut un fior atât de puternic, încât am

CAPITOLUL 24

tremurat

vizibil. Dylan a închis fereastra, s-a răsucit şi s-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat?

Un mesaj nou.

Ne vedem mâine-dimineaţă.

Am aruncat iar telefonul cu faţa în jos, încercând să-mi stăpânesc pe cât posibil tremurai degetelor. Ca să nu arăt că viaţa lui Dylan ar putea fi în mâinile mele.

— Nimic... doar m-a trecut un fior. De la fereastra deschisă. Oricum...

Am zgâlţâit termosul şi lichidul din interior a pleoscăit.

— Ce-i asta?

Cât timp nu-i spuneam ce se întâmplă, Dylan era în siguranţă. Cel puţin, aşa speram.

— Ciocolată caldă. Ăăă... Voiam să-ţi întorc favoarea. Ştii, un aliment care să aline. O băutură. Orice.

Negresele. Tot mai credea că le făcusem pentru el. Ce să zic, halal „favoare” – deşi acele negrese îl uciseseră pe prietenul nostru. Când m-am gândit din nou la Matty, ochii mi s-au umplut de lacrimi, de parcă cineva mi-ar fi dat un pumn în stomac. Lui Dylan i-a căzut faţa.

— Scuze, n-am vrut...

Părea gata să mă ia în braţe şi mi-am amintit cum mă îmbrăţişase în parcarea spitalului, cu obrazul fierbinte lipit de al meu. îmi doream din nou acea senzaţie, să mă simt alinată, în siguranţă. Dar părea cumva greşit.

Aşa că m-am întors cu spatele spre Dylan şi am clipit ca să-mi alung lacrimile.

— Nu, e în ordine.

Am răsucit capacul de plastic şi am inhalat parfumul plăcut, care mi-a declanşat amintiri despre drumeţiile pe potecile din apropiere de Lacul Hanover făcute împreună cu tata, tradiţia noastră de duminică dimineaţa, îmi plăceau la nebunie mirosul proaspăt de brad, foşnetul frunzelor uscate sub ghete, felul în care soarele sclipea reflectându-se în lac şi împrăştiind cristale, când ne urcam pe Muntele Morgan. Şi cum sublinia tata aceste

momente aparte, spunând: „Fii atentă la furnici – te pişcă dacă le striveşti!” şi „La fiecare câţiva ani, copacii conspiră ca să facă mai multe ghinde, pentru ca veveriţele să nu le poată mânca pe toate şi să crească mai mulţi copaci”. încercam să-l contrazic („Copacii nu conspiră!”), dar după aceea căutam pe Google şi vedeam că avea întotdeauna dreptate.

însă odată, în pragul iernii, dârdâiam aşa de tare că se auzea cum îmi clănţănesc dinţii. Tata a propus să bem o ciocolată fierbinte ca să ne încălzim stomacul şi ne-am oprit ca să scot termosul din rucsac. Am luat o înghiţitură şi m-am strâmbat, plescăind din buze.

— Bleah, are un gust ciudat.

A mijit ochii, mi-a luat termosul din mână şi a mirosit.

— Ai luat termosul meu, rahat cu ochi ce eşti!

Am tresărit ca şi când m-ar fi pălmuit. Nu-mi mai spusese niciodată aşa până atunci. După ce am făcut schimb de termosuri, a sorbit o înghiţitură din cel amar. Apoi încă una. Şi încă una. Mă uitam buimăcită şi atât de naivă, încât mi-a trebuit un minut întreg ca să-mi dau seama că problema nu era laptele acrit. îşi pusese ciocolată fierbinte în băutură. Pentru o plimbare de dimineaţă! Apoi ne-a dus cu maşina acasă, cherchelit.

După aceea, nu m-a mai deranjat ceaiul mamei mele.

— Deci, cum te simţi? a întrebat Dylan, când am întins mâna după o cană de pe un raft de sus din biblioteca mea.

Era cana de lut pe care o făcuse Caelyn pentru mine la ora de artă, ornamentată cu pietricele.

— O, ştii...

Vocea îmi tremura, după ce mă abţinusem să plâng mai devreme.

— Mai rău ca oricând.

Am şters interiorul cănii cu un şerveţel.

— Dar tu?

— Cam tot aşa.

— Ce ar putea întrece ziua de astăzi?

Chipul lui Dylan a devenit rigid amintindu-şi de ceva, iar faţa

mea s-a înroşit.

— O, scuze, nu am vrut să...

— Nu, e în ordine.

A turnat ciocolată fierbinte în căni.

— Dar... ei bine, astăzi nu a fost prima dată când am văzut un cadavru.

M-am cutremurat. Matty nu era încă mort atunci când îl luaseră paramedicii, nu-i aşa? Au spus că detectaseră o bătaie slabă a inimii. Dar i- am revăzut paloarea cenuşie şi buzele vineţii, şi mi s-a strâns stomacul.

Dylan mi-a întins cana de la Caelyn şi m-a privit atent, să vadă ce reacţie am, însă aceasta nu a venit. Nu ştiam ce să spun. Nu voiam să răscolesc amintiri neplăcute pentru el, când totul era aşa de sumbru deja.

— Ei bine, a spus în cele din urmă, ridicând cana de plastic. Noroc.

Cele mai morbide urări din toate timpurile.

— Există şi o versiune deprimantă a acestei urări? Ca „huoo” sau ceva?

— Nu ştiu. Să mergem pe varianta „Huoo”!

Am strigat „Huooo!” şi am ciocnit cănile, apoi am sorbit o înghiţitură. Lichidul era călduţ, dar catifelat, şi îmi aluneca blând pe gât. Am încercat să ignor sentimentul straniu care îmi urca pe şira spinării ca un păianjen – probabil din cauza amintirii despre tata. Sau imaginea chipului posibil de mort al lui Matty.

— La naiba, am spus şi am pus cana jos. Nu pot să cred, în dimineaţa asta totul era bine.

O expresie ciudată a trecut pe chipul lui Dylan.

— Viaţa are nevoie numai de o clipă ca să întoarcă totul cu susul în jos.

Se gândea la ziua lui cea mai rea? Mă întrebam ce se întâmplase.

— Mă gândesc foarte mult la aceste momente, i-am zis.

M-am aşezat la birou şi m-am rezemat de el.

— Daaa?

— Da, de exemplu... poate că evenimentele mari provoacă o ruptură în realitate, şi aceasta se desface în dimensiuni alternative.

A ridicat din sprâncene.

— Crezi în universurile multiple?

— Nu ştiu. Poate. Este greu să-mi imaginez versiuni infinite ale noastre alergând prin jur. Dar îmi place să cred că undeva, într-un moment din această dimineaţă, linia timpului nostru s-a despicat în două şi undeva, acolo, totul e în ordine, Matty este tot în viaţă şi nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

A râs trist.

— Ce fel ciudat de a găsi alinare!

în ciuda tuturor întâmplărilor recente, tonul lui era la fel de muşcător ca întotdeauna.

— îmi cer scuze, dar ai venit aici la... stai să verific... la ora două noaptea, ca să fii măgar?

A făcut ochii mari.

— Nu, scuze. Nu puteam să dorm. îmi făceam griji pentru tine...

Expresia i s-a îmblânzit, iar eu am simţit cum roşesc din nou.

— Sunt gelos pe celelalte euri ale noastre, asta e tot. Nu-i corect că ele pot să trăiască în acea linie temporală, iar noi nu.

— Oh!

Poate că zeflemeaua lui era un mecanism de a face faţă realităţii. Nu ar fi trebuit să sar la gâtul lui. Amândoi aveam nervii întinşi la maximum.

— Ţi-am povestit vreodată cum a murit mama? a întrebat Dylan.

— Nu.

Ea trebuie să fi fost cadavrul pe care îl văzuse.

— într-un accident de maşină. Conducea după ce băuse. Un clişeu! A luat-o pe banda greşită şi... a zis şi a pocnit din degete. A fost nevoie numai de o clipă. Exact clipa nefastă.

îmi simţeam inima în gâtlej şi nu mai puteam înghiţi. Sigur că

îl durea să se gândească la o dimensiune alternativă unde trebuia să o ţină pe mama lui. Când se întâmplase asta? Era şi el în maşină? O văzuse murind? Ce se întâmplase cu cel care fusese în cealaltă maşină? Dar întrebările mi-au rămas pe vârful limbii. Evitam întotdeauna să discut despre moarte, nu ştiam ce întrebări să pun, dacă nu era prea mult, prea morbid.

— îmi pare rău, a fost tot ce am putut rosti.

— E în ordine. S-a întâmplat demult.

S-a îndreptat spre patul meu, poate cu intenţia să se aşeze pe el, dar a călcat pe caietul meu. L-a ridicat de jos şi a văzut lista de nume.

— Ce e asta? O listă de suspecţi?

A ridicat din sprâncene la ultimul nume.

— De ce e Zoey aici?

Mi s-a strâns stomacul şi am pus palma peste microfonul telefonului. Nu. Nu puteam vorbi despre asta. Era prea periculos. Nu suportam să-l pierd şi pe el. Nu puteam suporta gândul să fiu eu cea care va provoca asta. Şi, în plus, dacă Zoey era AnOnymOusl, ultimul lucru de care aveam nevoie era să ştie că sunt cu ochii pe ea.

Dylan se uita la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

Am verificat ecranul, dar acesta rămăsese întunecat. Probabil că bateria se descărcase. Puteam vorbi în siguranţă. Trebuia să am grijă să nu o menţionez pe Caelyn şi nimic altceva care l-ar fi făcut pe Dylan să cheme poliţia.

— Scuze. Mi s-a părut că am văzut un gândac.

I-am luat caietul şi l-am pus pe birou cu faţa în jos.

— A... o, nu e nimic.

— N-are cum să fie nimic.

L-a întors din nou.

— Ai pus primii doi suspecţi, apoi pe Zoey. Vreau să spun, ştiu că relaţia dintre voi a fost cam ciudată în ultima vreme, dar... pe bune?

Aşadar, şi el observase.

Mi s-a uscat gura de parcă aş fi înghiţit un burete. Nu puteam să-i povestesc despre asta. Nu puteam...

— Am... am mâzgălit ceva...

Mi-a aruncat o privire care spunea „Aiurea”.

Am gemut. îmi plesnea capul de durere şi de epuizare şi nu puteam să mă gândesc la o modalitate de a ieşi din acea situaţie. Am traversat camera şi m-am prăbuşit pe pat. Dylan mi-a adus cana şi m-am tras ca să-i fac loc, strângându-mi picioarele sub mine.

Am luat o înghiţitură. Aş putea să-i spun măcar o parte din ceea ce făcuse Zoey şi să văd dacă teoria mea se susţinea măcar aşa...

— Foarte bine, dar rămâne între noi, da? Să nu spui nimănui.

— OK.

— Promiţi?

— Pe onoarea mea de cercetaş.

Am înclinat capul.

— Ai fost cercetaş?

— Nu, a spus şi a ridicat un colţ al gurii. Dar promit. Nu suflu un cuvânt.

Mi-a susţinut privirea, părând foarte serios. Şi îngrijorat. Ca şi când ar fi vrut să mă ajute. Dar trebuia să am grijă. Dacă îi spuneam prea multe, nu avea să se mai uite niciodată la mine în acelaşi fel.

CAPITOLUL 24

Dacă negă că cineva te-a trădat, nu înseamnă că acest lucru este mai puţin adevărat. Doream să cred că mă înşelam în privinţa lui Zoey, chiar atunci când şedeam la biroul ei după ce mă strecurasem pe fereastră la ea în cameră luna trecută şi mă uitam la fişierele ei aimbot.

Până şi atunci încercase să nege.

— Eşti al naibii de paranoică, sâsâia ea, închizând uşa de la dormitor în urma ei.

— Ba nu sunt! am exclamat şi am arătat spre ecranul ei. Chiar acum mă uit la fişierul aimbot de pe laptopul tău. Să nu mă minţi!

— Şşşt! O să am necazuri. Se presupune că învăţ. Nu putem vorbi despre asta mâine?

Cum? Şi să-i dau timp să iasă basma curată din toată tărăşenia? Deşi detestam confruntările, trebuia s-o rezolvăm acum.

— Nu. *Acum.*

— Eu... a zis şi umerii i-au căzut. Nu ştiu ce să spun.

— Chiar ai crezut că niciunul dintre noi nu va observa? Nu pot să te cred. Domnul Ferguson o să te dea afară din echipă pentru asta. Şi MortalDusk... o să-ţi interzică accesul pe *viaţă.*

— Nu! Te rog să nu spui nimănui!

— Dar ai trişat! Ne-ai trădat.

Suna prea dramatic. Pe de o parte, MortalDusk nu era decât un joc video. Pe de altă parte, era o parte importantă din vieţile noastre. Ne antrenam cu toţii de luni de zile. Toţi visam să câştigăm turneul. *Toţi* meritam o luptă cinstită.

Ochii lui Zoey s-au înceţoşat.

— Nu ştii ce înseamnă asta.

— Ce înseamnă ce?

— Mama ta te lasă *să fii* orice vrei. Eu nu vreau să fac chirurgie orală. Nu vreau să mă uit toată ziua în gurile scârboase ale oamenilor, să le tai gingiile, să le miros respiraţia dezgustătoare.

Stai puţin.

CAPITOLUL 25

— De când?

— Dintotdeauna. Ştiu ce credeţi cu toţii – sunt un copil privilegiat, nu-i aşa? Toţi se gândesc cum vor plăti pentru facultate, tu ai putea să-ţi pierzi casă, dar, o, sărmana Zoey nu vrea să fie chirurg! Rahat! însă şi eu am nevoie de aceşti bani. Trebuie să plec din văgăuna asta perfecţionistă.

Mi s-a strâns inima. Aş fi vrut să-mi mărturisească asta mai înainte. Ştiam că părinţii făceau presiuni asupra ei să înveţe la greu ca să intre la o facultate cu o şcoală stomatologică renumită, dar credeam că ea *vrea* să lucreze la cabinetul lor. Credeam că este o uşurare să nu trebuiască să-ţi baţi capul cu interviurile pentru post sau să concurezi cu altcineva. Dacă mi-ar fi spus adevărul, nu m-aş fi gândit, la naiba. Nu era nimic rău că doreai să-ţi alegi singur viitorul.

— îmi pare rău... nu mi-am dat seama.

Mi-am dat buclele la spate, şovăind puţin. Dar eram aşa de furioasă.

— Oricum, asta nu înseamnă că trebuie să trişezi. Aşa cum ai spus, cu toţii avem motive să vrem să câştigăm.

Buzele lui Zoey tremurau.

— Te rog... Nu se poate să fiu dată afară... nu se poate. Nu poţi să spui nimănui.

Mi-am trecut mâna peste faţă. Poate că reuşeam să-i conving pe toţi să ascundă lucrul acesta faţă de domnul Ferguson şi de MortalDusk şi să o lăsăm să stea în echipă atât timp cât nu juca în turneu. Dar probabil că a înţeles şovăiala mea ca pe un refuz de a o asculta şi, înainte să apuc să spun ceva, şi-a strâns mâinile în pumni.

— Dacă spui cuiva, o să le zic tuturor ce s-a întâmplat în realitate cu Brady. O să postez toată povestea online. O să le zic tuturor că a fost vina ta. Că tu ne-ai pus să minţim.

Cuvintele ei mi-au îngheţat inima. Parcă îngheţase fiecare fibră din mine, iar inima nu putea să pompeze sânge cristalizat.

— N-o să faci asta.

— Ba da. Şi ar fi totul adevărat.

Aşa o ameninţase şi pe Lucia.

Acum eu eram cea care intrase în panică.

— Mai întâi ne-ai pus să mergem afară şi după aceea ai minţit despre ce s-a întâmplat.

— Ca să vă protejez! Ca să ne protejăm cu toţii!

— Şi nu ai făcut decât să înrăutăţeşti situaţia, a spus în timp ce ochii ei
mă sfredeleau ca două pumnale. N-am fost nicio clipă de acord cu asta.

— Dar ai făcut-o. Am făcut-o cu toţii. Nu poţi folosi asta acum împotriva mea. Aveam *unsprezece* ani.

— Iar acum avem şaisprezece şi tu tot nu ai mărturisit.

— Niciunul dintre noi nu a mărturisit.

— Ei bine, eu voi mărturisi, dacă spui cuiva despre asta.

Dumnezeule mare! Când constatasem că trişează, aproape că mi se
frânsese inima. Dar asta? Să mă şantajeze cu lucrul cel mai traumatizant pe care îl trăisem vreodată? Fisurile s-au deschis larg. Şi chiar atunci am ştiut. Prietenia noastră era terminată.

I-am spus totul lui Dylan, mai puţin ce făcuse Zoey ca să-mi închidă gura. Nu puteam să-i povestesc partea asta. Atunci ar fi trebuit să-i povestesc ce îi făcusem lui Brady.

— De aceea e pe lista mea, i-am spus. îşi doreşte suficient de mult să câştige premiul în bani şi să plece de la părinţi ca să fie în stare să trişeze. Poate că vizează premiul individual.

Oricine putea să joace în turneul individual, chiar dacă nu făcea parte dintr-o echipă.

— Este mult mai mult decât premiul pe echipe împărţit la cinci…

Vocea mi s-a frânt, îmi simţeam gâtul uscat. Vorbisem chiar atât de mult?
Am dat pe gât restul de ciocolată caldă şi am pus cana pe măsuţa de toaletă din spatele meu. De fapt, voiam apă.

Dar atunci i-am surprins expresia lui Dylan. Acum se uita la mine de parcă într-adevăr îmi pierdusem minţile.

— Ce este?

— Păi... a început frecându-se la ceafă. Zoey m-a prevenit că vei spune ceva în genul acesta.

Mi-a îngheţat inima.

— Cum?

— Da.

Dylan s-a mişcat stânjenit.

— A fost după ce te-ai răstit la ea la ora de chimie săptămâna trecută. Era foarte supărată şi am întrebat-o ce se întâmplă.

Gândul că Zoey îi făcuse confidenţe mă umplea de gelozie.

— A spus că în ultima vreme dai vina pe ea pentru tot ce merge prost, chiar dacă ea nu are nimic de-a face cu asta. Că nu eşti bine psihic... că eşti paranoică...

Am deschis gura şi obraji mi-au luat foc. Cum îndrăznea?! Nu-i vorbisem niciodată despre atacurile mele de panică, crezând că nu va înţelege. Nu aşa cum înţelegea Akira. Dar poate că ştia. Iar acum ştiam exact ce face. Mă discredita pentru cazul că aş fi spus cuiva că trişase. însă să minţi sau să exagerezi în legătură cu sănătatea mintală a cuiva, să sugerezi că asta mă făcea nedemnă de încredere, să foloseşti acest lucru ca un scut de protecţie pentru propriile fărădelegi – asta era de-a dreptul dezgustător.

— Nu... nu sunt...

Furia parcă îmi pârjolea toate cuvintele pe care încercam să le rostesc. Mi-am amintit că Dylan mă surprinsese privind în urma lui Zoey dimineaţă, când fugise acasă, în loc să se urce în maşina lui Matty.

— De asta ai spus mai devreme că sunt paranoică?

A oftat.

— Poate că da. Dar acum ştiu că nu e adevărat.

Mi-am muşcat buza.

— Mă crezi?

— Evident.

— Este evident? am întrebat fără să-mi vină să cred.

A zâmbit vag.

— Nu cred că ai recunoaşte că ai intrat prin efracţie în

camera lui Zoey, dacă nu ai avea efectiv dovezi.

Uşurarea mi-a mai potolit puţin furia.

— Dar de ce nu ne-ai spus că Zoey trişează?

M-am crispat. Ea îi minţise pe prietenii noştri, iar eu minţisem prin omisiune. Dar nu puteam să-i vorbesc despre şantaj sau despre Brady.

— A promis că nu va mai trişa. Dacă spuneam, i-ar fi fost interzis accesul la MortalDusk.

— Pe bună dreptate!

I-am evitat privirea şi m-am uitat afară pe fereastră, la fereastra lui Zoey.

— Ascunzi ceva, nu-i aşa?

Am luat o scamă albă de pe puloverul meu.

— Nu.

Ba da.

— Ba da.

S-a frecat în bărbie, reflectând.

— A fost chestia aceea de la spital mai înainte... Cu toţii vă învârteaţi în jurul cozii. Are legătură cu asta?

M-am încordat şi m-am uitat în sus la el. Cât de mult dezvăluiserăm? Văzând că nu spun nimic, Dylan a pocnit din degete.

— Da, asta e, nu-i aşa? Akira a spus ceva în sensul că cineva aşteptase cinci ani.

La naiba, Kiki.

— Despre ce vorbea?

Mi-am strâns genunchii la piept, ameţită de-a binelea acum.

— Nimic.

— Mie nu mi se pare chiar nimic.

Ochii lui Dylan îi căutau pe ai mei, ca şi când dacă ar fi privit suficient de intens, ar fi putut vedea adevărul reprezentat ca un film pe retina mea. Dar dacă ar fi ştiut ce tăcuserăm, nu m-ar mai fi privit niciodată cu aceiaşi ochi.

— Eu... ăăă... nu pot.

Cuvintele mi s-au oprit în gât şi am tuşit puţin. îmi era foarte sete – nu avusesem şansa să fiu o fiinţă omenească astăzi –, dar

gândul să mă duc jos, la bucătărie, după apă mi se părea o sarcină herculeană. Am înghiţit cu greu.

— Ascultă, sunt destul de sigură că acela care ţi-a înscenat furtul testului este în spatele tuturor acestor chestii şi tu nu ai fost aici... Aşa că... nu contează.

Uf, era foarte târziu şi eram extrem de epuizată şi de deshidratată. Nu voiam decât să mă culc, să dorm, să mă trezesc şi totul să fie din nou bine, ca şi cum aş fi apăsat pe un buton de resetare. Mi-am acoperit ochii, făcându-l pe Dylan să creadă că plângeam.

— O, Crys, îmi pare rău, n-am vrut să insist... Vino-ncoace.

M-a tras mai aproape şi, dintr-odată, am început să ne ghemuim unul în altul, odihnindu-mi capul pe pieptul lui.

— Tot nu cred că Zoey a făcut toate astea. Să trişezi e una, dar asta? Nu! Cred că este Jeremy. I-am distrus reputaţia, l-am umilit... Şi nu e vorba numai de transmisiunile lui, ci şi de întâlnirea aceea. *Sigur* este el. Numai aşa are totul logică.

Bineînţeles că îi va lua apărarea lui Zoey, între ei se întâmplase ceva. Totuşi, probabil că avea dreptate.

Bătaia ritmică a inimii lui, mirosul de santal al săpunului pe care-l folosea şi căldura braţelor sale în jurul meu erau mai liniştitoare decât mi- aş fi putut imagina. Nimeni nu mă mai ţinuse aşa. Am lăsat să-mi scape un mic oftat. Simţeam cum mă cuprinde oboseala şi aveam pleoapele grele. Atât de grele! După tot ce se întâmplase, trupul şi mintea mea nu mai voiau decât să se deconecteze, să evadeze în golul ceţos al inconştientului. Dar nu puteam să adorm. Trebuia să găsesc adresa lui Jeremy Fisher. M-am forţat să deschid din nou ochii.

— Ştii, voiam să-ţi spun ceva... a murmurat Dylan, cu respiraţia caldă la urechea mea.

— Hmm?

Am ridicat ochii spre el. A şovăit o clipă.

— Ce s-a întâmplat la petrecerea Luciei... N-am vrut să se întâmple.

Sărutul lui Zoey? La asta se referea? Buzele lui erau acum

atât de
aproape de ale mele. Era de ajuns cea mai mică mişcare ca să le aducă laolaltă. Nu ne mai despărţea decât o respiraţie. Dar acum... nu puteam... nu după Matty. Matty.

Dylan m-a tras mai aproape şi m-a sărutat pe frunte. Ştia că era un moment nepotrivit. M-am străduit să clipesc, simţindu-mi pleoapele foarte grele. M-a mângâiat pe păr şi m-a trecut un fior... Oare simţise şi el? Ne vom săruta vreodată... vom mai avea acest moment... ziua de mâine va strica totul... mâine... ce se va întâmpla... gândurile mi se amestecau şi ba aţipeam, ba deveneam iar conştientă. Dylan a mai spus ceva cu o voce mângâietoare... dar vocea lui s-a amestecat cu vocile din visele mele.

Vocea lui Fishman, care mă numea trădătoare.

Vocea lui Matty, care spunea că nu poate respira.

Vocea lui Caelyn, cerând ajutor.

Şi o altă voce, joasă şi robotică, ce îmi spunea că nu o voi mai vedea niciodată pe sora mea.

CAPITOLUL 25

Bâzz. Bâzz.

încă îmi simţeam pleoapele foarte grele când am privit pe sub gene. Stăteam cu nasul atât de aproape de un zid, că vedeam textura crăpată a zugrăvelii. Unde eram?

Bâzz. Bâzz.

Era telefonul meu? Alarma mea era de obicei un zumzet care gâdila plăcut urechile.

Amintirile din ziua precedentă m-au inundat ca un tsunami şi am sărit în sus, mai să scot un strigăt de spaimă, văzând silueta ghemuită alături de mine. Era cineva în patul meu.

Dylan.

Era tot acolo, cu telefonul lângă obraz de parcă ar fi adormit în timp ce citea ceva pe ecran, cu buzele pufăind uşor la fiecare expiraţie. Probabil că mama nu ar fi avut nimic împotrivă ca Dylan să petreacă noaptea la noi, dar m-ar fi omorât pe loc dacă ar fi ştiut că o petrecuse *la mine în pat.* Trebuia să-l fac să plece. Nici mişcarea mea bruscă, nici bâzâitul telefonului nu-l treziseră. Poate că dormea adânc, ca Akira. Akira. O, Doamne, trebuia să văd ce face!

M-am dat jos din pat şi m-am repezit la birou, apoi am şovăit – telefonul meu era mort şi nu eram în siguranţă dacă îl foloseam sau dacă foloseam laptopul. Atunci cum să iau legătura cu ea? Uf, îmi simţeam capul ca un bolovan, limba ca un munte de nisip. Era un fel de mahmureală după panică?

Bâzz. Bâzz.

Telefonul meu. Nu al lui Dylan. Stătea la încărcat, în singurul loc unde nu ar fi trebuit să fie. *Nu.* Am întins uşor mâna după el, ca şi cum ar fi putut căpăta mâini, picioare şi s-ar fi putut repezi la braţele mele şi m-ar fi putut muşca de faţă, şi l-am răsturnat cu faţa în sus.

A început un film care se derula singur, cu volumul dat tare. Era Caelyn – căluşul negru îi fusese scos din gură, avea ochii trişti şi înceţoşaţi. Ochelarii îi lipseau în continuare. Inima mi s-a strâns şi am simţit că rămân fără aer. „Este ora opt într-o dimineaţă de sâmbătă. Şi a venit timpul pentru

jocul următor”. A clipit în timp ce ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi citit un prompter. „Dacă nu joci, mă ucide. Eşti gata?”

— Rahat!

Dylan a sforăit şi s-a îngropat mai adânc în perna mea.

Plămânii parcă mi se umpleau cu pietriş. Aş fi putut jura că nu pusesem telefonul la încărcat după ce i se descărnase bateria. Chiar îmi pierdeam total minţile? Poate că îl pusese acolo Dylan, crezând că îmi face o favoare. De cât timp era pornit? Ce putuse să audă AnOnymOusl? M-am repezit şi l-am scuturat de umăr.

— Dylan, Dylan, trezeşte-te!

— Ăăă?

A scos nişte zgomote neinteligibile, apoi s-a uitat la mine, ca şi când nu ar fi înţeles unde este. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a frecat la ochi.

— O, am leşinat!

— Probabil. Tu mi-ai pornit telefonul?

— Ce?

A pipăit după ochelarii de pe noptiera din spatele lui.

— Telefonul meu, am insistat, cu respiraţia tăiată. Tu l-ai pornit?

— Ăăă... s-a bâlbâit şi s-a scărpinat la nas. De ce să-l pornesc?

La naiba. După ce verificasem ca telefonul să fie oprit, poate că îl pusesem tară să-mi dau seama pe suportul de încărcare, distrasă de întrebările lui Dylan despre lista suspecţilor. Nu fusesem suficient de vigilentă.

Ci neglijentă.

Neatentă.

Asta însemna că era posibil ca AnOnymOusl să ne fi auzit toată conversaţia. Acum ce o să mă pună să fac? O să încerce să mă pună să-i fac rău lui Dylan? îşi dăduse seama între timp că Akira nu păţise nimic? Dar era Akira bine?

— Te simţi bine? a întrebat Dylan, îngrijorat de panica mea. Ce se întâmplă?

O, Doamne, trebuia să văd ce face Akira! Şi mai trebuia să-l găsesc şi pe Fishman. Cum naiba să fac asta acum? Oricum, trebuia să-l fac pe Dylan să plece. Nu era în siguranţă dacă rămânea cu mine.

— Haide, trebuie să pleci. Dacă mama vede că ai petrecut noaptea aici, mă omoară.

S-a ridicat şi şi-a întins braţele deasupra capului.

— Cât e ceasul?

M-am uitat la ceasul deşteptător.

— Aproape opt.

Asta însemna că mama plecase deja la spital. Probabil că nu trecuse să vadă ce fac înainte să plece, ca să mă lase să dorm.

Dar Dylan nu trebuia să ştie că nu e aici.

— Te rog. Trebuie să pleci.

Am arătat spre fereastră.

Şi-a trecut degetele prin părul ciufulit, a luat termosul, a verificat dacă ceaşca este goală şi apoi a înşurubat capacul.

— Să te aştept? Jeepul meu e parcat...

— Nu. îţi trimit un mesaj mai târziu, după ce pleacă mama la serviciu.

S-a oprit fremătând din nări.

— Nu pleci nicăieri până atunci?

— Ce te face să crezi că am de gând să plec undeva?

A luat caietul meu şi a bătut cu mâna în adresa mâzgălită în dreptul numelui lui Jeremy. Rahat. Nici măcar nu era adresa corectă. Am încercat să-i smulg caietul, dar nu-i dădea drumul.

— Nu, Crystal, este prea periculos.

Nu. Periculos era să-l implic pe el. Periculos era să mai continuăm această conversaţie.

— Acum chiar că eşti paranoic. Numai pentru că am notat această adresă, nu înseamnă că am de gând să mă duc acolo.

— Bine, dar nu plec până nu-mi promiţi că nu te duci să-l urmăreşti. Dacă este el şi ticălosul îţi face ceva rău...

— Nu mă duc, bine? i-am retezat-o şi am apăsat telefonul în pulover, încercând să înăbuş vocile noastre. Acum

te rog să pleci.

Am deschis fereastra şi i-am făcut semn.

— Nu vreau să fiu pedepsită pentru tot restul vieţii.

— Promite-mi!

Am clipit. Detestam să fac promisiuni pe care nu aveam intenţia să le ţin. Când mi-a văzut ezitarea, pe faţa lui a trecut ceva ca o expresie de spaimă.

— Cel puţin lasă-mă să merg cu tine.

Dar dacă mergeam cu Dylan ar fi însemnat să-i dezvălui planul meu şi să-i povestesc despre AnOnymOusl, ceea ce ar fi încălcat în mod clar regulile lui. O va ucide pe Caelyn. Mă va pune să-l ucid pe el.

— Nu mă duc nicăieri.

— Ai face mai bine să-mi spui adevărul, a spus el cu o voce joasă şi răguşită.

— Eu...

înainte să pot spune ceva, m-a sărutat, lipindu-mă cu spatele de peretele de lângă fereastră. Inima parcă mi-o luase razna, în timp ce buzele lui se mişcau pe buzele mele. I-am cuprins faţa în palme şi l-am sărutat şi eu. A scos un mic geamăt. Mă străbătea un val de căldură ca o miere fierbinte şi am încercat să-l trag mai aproape, deşi mă strivise deja. Doream cu disperare să mă simt în siguranţă, măcar pentru o clipă. Sărutările lui erau nerăbdătoare, înfometate, ca şi când s-ar fi temut să nu mă piardă înainte să mă aibă.

în momentul în care buzele noastre s-au despărţit, a şoptit:

— Promite-mi!

— Promit!

O minciună, evident.

— OK. Mulţumesc. Să-mi trimiţi mesaj când terenul e liber. Vin să te iau şi ne gândim împreună la ceva.

— Bine.

Şi-a luat termosul şi s-a urcat pe fereastră, iar mie mi se zbătea inima în piept când îl vedeam cum coboară dealul. Dumnezeule mare! Ce naiba se întâmplase cu mine?

Nu puteam să las săruturile şi dorinţa lăuntrică să mă

distragă chiar acum. Am închis obloanele şi am luminat ecranul telefonului, iar filmarea cu Caelyn a pornit din nou, repetându-se la nesfârşit.

Mânia îmi ardea plămânii. Nu-l puteam lăsa pe AnOnymOusl să-mi controleze viaţa. Dacă mă punea să-i fac din nou ceva Akirei? Sau lui Randall? Sau lui Dylan? Mi-am atins buzele. *Nu.* Acest joc era îndreptat împotriva mea şi el era cel avantajat.

Nu puteam câştiga dacă jucam strict după regulile lui.

Era momentul să le ocolesc.

Am lăsat telefonul să-mi scape din mână şi am oftat, ca şi când ar fi fost un accident. S-a lovit de marginea biroului, apoi a căzut pe pardoseală. M- am aruncat peste el şi am acoperit camera în timp ce ţineam apăsat butonul
de alimentare timp de zece... nouă... opt... şapte... şase...

Dacă nu joci, mă ucide.

Trei... doi... unu.

Trebuia să mă mişc repede.

Acum aveam la dispoziţie laptopul mamei. Privisem pe furiş de nenumărate ori când tastase parola şi ştiam că este Crystal-Caelynl23. Acum eram liberă să caut adresa lui Jeremy mai repede decât la Kindle-ul meu lent, dar tot ce am putut găsi a fost adresa părinţilor lui. Cu o mulţime de informaţii inutile despre ei: vârsta, ocupaţia, studiile, numărul de telefon...

Aha. Numărul de telefon.

Dacă AnOnymOusl mă putea pune să mă prefac că sunt un oarecare tip Lance Burdly, puteam şi eu să mă prefac că sunt altcineva.

însă nu puteam să-mi repornesc telefonul. Aveam în bucătărie un telefon fix pe care nu-l foloseam niciodată... dar dacă AnOnymOusl îl monitoriza şi pe acela?

Dacă ai impresia că nu m-am gândit la tot, sora ta nu va supravieţui.

M-am frecat la rădăcina nasului. Nu avea cum să se gândească la tot. Trebuia să fie o cale să-l păcălesc. Trebuia să gândesc creativ.

Am deschis o fereastră incognito şi am creat un cont Gmail de unică folosinţă, apoi m-am logat la Google Voice. La naiba, trebuia să creez un număr nou înainte să apelez şi trebuia mai întâi să verific un număr deja existent. Dar exista opţiunea să fiu apelată cu un cod de patru cifre. Pentru asta puteam folosi telefonul fix.

Riscant. Atât de riscant.

Dar ori făceam asta, ori jucam cine ştie ce joc sinistru şi făceam rău cuiva. Nu puteam şovăi.

M-am dus repede jos, în bucătărie, am introdus numărul nostru fix în câmpul de verificare şi am aşteptat să fiu sunată. Câteva clipe mai târziu, primeam configuraţia unui număr nou Google Voice. OK. Mă descurcam.

Am format numărul părinţilor lui Jeremy. Ţârr, ţârr, ţârr!

— Alo? O voce de femeie.

— Bună dimineaţa, doamnă!

O, Doamne, mă amuzam copios aici!

— Aici este Jeanne, de la serviciul pentru clienţi de la Citibank. Aş
putea vorbi, vă rog, cu Jeremy Fisher?

Dintr-un motiv necunoscut, am imitat un accent tărăgănat din sud, încercând să par cât mai oficială.

— O, regret, aţi greşit numărul.

M-am strâmbat şi mi s-a strâns stomacul. Se mutaseră şi părinţii lui Jeremy? Presupusesem că se mutase şi locuia singur, dar poate că se mutase toată familia.

— Jeremy s-a mutat acum câteva luni, a continuat ea, umplând liniştea stânjenitoare.

Ah, asta trebuie să fie mama lui Jeremy.

— Cine aţi spus că sunteţi?

— Sunt Jeanne, doamnă, de la serviciul pentru clienţi de la Citibank. Am încercat să-i trimitem cardul de credit la adresa din – staţi să văd –, da, Lakecrest, dar s-a întors la expeditor. Dacă aţi putea să-mi confirmaţi noua lui adresă poştală...

— Este Bridgeport Terrace 2672.

Iisuse, Doamne! Şi să mai vorbim de încredere. Am tastat

adresa într-o fereastră nouă ca să nu o uit.

— Ah, aşa se explică, adresa pe care ne-a dat-o este cu 7226.

Femeia a chicotit.

— Este dislexic, uneori mai încurcă lucrurile. Vreţi şi numărul de telefon?

— Ar fi minunat, o să actualizez datele şi nu vă mai deranjez.

— Niciun deranj, drăguţă.

Mi-a dat şi telefonul. Dar aveam deja exact ceea ce îmi trebuia.

Doi oameni puteau juca acest joc. Şi nu mi-am dorit niciodată mai mult ca acum să câştig.

CAPITOLUL 26

— Ai crezut că nu voi verifica să văd dacă am un dispozitiv de urmărire, nu-i aşa? am murmurat în timp ce am desprins dispozitivul de pe din spate şi l-am aruncat în pietrişul de lângă maşina lui Matty, pe care mama lui încă nu o luase. Bucuria de a găsi dispozitivul a depăşit şocul că AnOnymOusl fusese chiar în acel loc. în acel moment, ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât să mă urmărească pentru a mă speria.

Să-l ia naiba pe ticălosul anonim!

Să sperăm că nu va mai fi mult timp anonim.

Când am ajuns pe strada lui Jeremy – tară GPS, folosind numai indicaţiile pe care mi le notasem pe caiet –, palmele îmi erau ude de transpiraţie. Erau treizeci de minute de când îmi oprisem telefonul. Treizeci de minute de când eram invizibilă. Am încercat să nu mă gândesc la lucrurile oribile pe care AnOnymOusl putea să i le facă lui Caelyn la furie. Trebuia să fac asta. Era calea cea mai rapidă prin care puteam să-l prind pe Jeremy asupra faptului... sau să-l elimin de pe lista suspecţilor.

Planul meu era următorul: să-l spionez pe Jeremy, să-mi pornesc telefonul şi să răspund la mesajul lui AnOnymOusl. Dacă Jeremy se uita la telefon exact atunci – sau, încă şi mai bine, dacă şi răspundea –, aveam să ştiu că el este AnOnymOusl. Dacă nu, atunci era altcineva.

Da, nu am spus niciodată că este un plan bun.

Am pornit pe stradă cu telefonul în mână, după ce mi-am lăsat maşina la marginea străduţei rurale înguste. Pe cer atârnau nori argintii, ameninţând cu o ploaie care avea să lase o strălucire de gheaţă pe pavajul rece. Am tremurat din cauza rafalei de vânt care scutura frunzele de deasupra mea.

Casa lui Jeremy era o clădire veche cu un etaj, care avea mare nevoie de o zugrăveală. Curtea era neîngrijită, presărată cu tufişuri crescute prea mult şi buruieni care ieşeau printre bolovanii de pe aleea principală. Pe marginea aleii erau grămezi

CAPITOLUL 27

de zăpadă nu integrită, asfaltul era crăpat şi denivelat. Ai fi crezut că, având milioane de abonaţi, câştiga suficienţi bani din reclame şi sponsorizări ca să renoveze locuinţa. Poate că nu se sinchisea. Sau poate că nu câştiga atât de mult cât credeam, mai ales dacă veniturile îi scăzuseră din cauza noastră, sau folosea bani pentru altceva – datorii sau facturi medicale

cine ştie? Nu ştiam nimic despre viaţa lui. Poate că era totuşi disperat să câştige premiul în bani de la turneu.

Cineva a ţipat în apropiere şi am tresărit. Pe partea cealaltă a străzii, două surori, de cinci sau şase ani, purtând jachete pufoase asortate, se fugăreau una pe alta peste pajişte, în timp ce mama lor se uita în telefon. Văzându-le, mi s-a strâns inima. Trebuia să o aduc pe Caelyn înapoi. Trebuia să fac asta.

în timp ce mă strecuram în curtea lui Jeremy, m-a cuprins un fel de ameţeală. Cel puţin când intrasem prin efracţie în casa Akirei, mă protejase întunericul nopţii. Acum, în plină zi, eram expusă. Vulnerabilă. Nu era ca MortalDusk. Nu puteam să mă reped dintr-un tufiş în altul şi să stau ascunsă. Dacă femeia de vizavi se uita la mine, eram pierdută.

Era un lucru bun că în prezent oamenii ridicau rareori ochii de pe telefon.

Mi-am tras gluga pe cap, am ocolit casa şi m-am dus la cea mai apropiată fereastră. Bucătăria. Jeremy era în mod clar un îngălat. în chiuvetă şi în jurul ei erau îngrămădite vase murdare, pungi cu chipsuri stăteau deschise pe blat. Deasupra aragazului atârnau cratiţe şi oale, un suport de lemn pentru cuţite era alături. Fanta pentru cuţitul de tranşat era goală.

Putea să nu însemne nimic. Cuţitul putea să fie în chiuvetă sau în altă parte.

Sau putea să însemne totul.

La fereastra următoare erau trase obloanele (la dracu'!), aşa că am trecut mai departe, foşnind prin frunzele moarte, şi m-am oprit în dreptul unei ferestre mici, chiar deasupra solului. Subsolul. M-am aşezat în genunchi şi mi-am ferit ochii cu mâinile ca să văd înăuntru. Luminile erau stinse, aşa că nu vedeam departe în cameră, dar mi se părea neterminată. Rafturi goale de metal se întindeau de-a lungul pereţilor de cărămidă falsă şi sub fereastră erau îngrămădite cutii de carton.

Mi-a străfulgerat prin minte o imagine: o mână înmănuşată care ţinea un cuţit la gâtul lui Caelyn, iar zidul din spatele ei era din cărămidă falsă.

Pulsul mi s-a accelerat, am încercat să deschid fereastra, dar era blocată, evident. Şi nici nu ar fi avut rost să o sparg, era atât de îngustă, încât cred că nu mi-ar fi trecut şoldurile prin ea. Trebuia să merg mai departe.

M-am strecurat pe lângă scara din spate, şi atunci am auzit. O voce înăbuşită care venea din camera alăturată. M-am lipit cu spatele de zid în timp ce inima îmi bătea să-mi spargă pieptul şi am înclinat capul ca să văd înăuntru. Lumina era aprinsă, obloanele date la o parte.

El era acolo.

Fishman.

Şi juca MortalDusk, cu faţa la monitorul masiv de pe perete. Avea căşti mari negre la urechi şi vorbea către o încăpere goală. Nu înţelegeam ce spune, dar era clar că se afla într-o transmisiune.

Mi-am muşcat buza şi am reflectat. încă nu intrase în transmisiune când verificasem canalele mai înainte de pe laptopul mamei. Dacă ţinea ostatică o fetiţă de treisprezece ani în subsol, ar fi transmis în direct? Poate credea că acesta este un alibi, deşi cam şubred. Mi-am scos telefonul din buzunar, în momentul în care îl voi porni, datele mele GPS vor fi identificabile şi camera, funcţională. Era o idee incredibil de stupidă, nu-i aşa? Dacă Jeremy era AnOnymOusl şi mă prindea, mă ucidea. Ca să nu mai vorbim de Caelyn.

La naiba. Aş fi vrut ca Dylan să fie aici. Şi nu pentru că aveam nevoie de un cavaler pe cal alb sau alte aiureli de genul ăsta. Când plecasem de acasă, în stomac îmi clocotea atâta furie, încât simţeam că pot să-i zdrobesc faţa lui Jeremy, dacă era nevoie. Dar realist vorbind, ar fi fost bine să am un sprijin, în cazul în care lucrurile mergeau rău. Cum mă puteam apăra, neînarmată şi singură, de un individ sadic de douăzeci şi unu de ani?

însă era prea târziu să mă întorc. Eram chiar acolo. Trebuia să aflu.

Când am apăsat pe butonul de alimentare a fost ca şi cum aş fi apropiat o flacără de un fitil de dinamită. După câteva clipe,

ecranul a strălucit. Am ignorat câteva alerte şi m-am dus la aplicaţia lui AnOnymOusl. Nu ştiam sigur câte mesaje ratasem, căci nu puteam să-l văd decât pe cel mai recent.

De ce e oprit telefonul? Te joci cu focul.

Am aruncat o privire spre Jeremy şi mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru. Telefonul lui era pe birou, lângă mouse. Nu-mi dădeam seama dacă era cu faţa în sus. Am tastat cu degetele tremurând.

Scuze, s-a descărcat bateria. Acum e plină.

Trimis.

Timpul parcă se scurgea mai lent, în timp ce mă uitam la Jeremy şi inima îmi bubuia în urechi. I s-a luminat ecranul? Nu-mi dădeam seama din acel unghi. Respiram greu, norişori de condens îmi ieşeau din gură ca nişte semnale călăuzitoare.

Niciun răspuns de la AnOnymOusl.

Jeremy era în mijlocul unei lupte cu spada, se apleca în faţă şi bătea în bara de spaţiu. Poate că nu văzuse notificarea mea. în cele din urmă şi-a aruncat mâinile în aer.

— Ohhh!

Cineva îl omorâse. Sau câştigase el. în orice caz, runda părea încheiată.

Poate ar trebui să încerc din nou. Jeremy tot mai vorbea cu publicul lui, destul de înăbuşit, aşa că nu înţelegeam cuvintele, probabil dădea informaţiile post-mortem obişnuite. De câte ori câştiga, îşi denigra oponentul, iar când pierdea, vorbea despre o altă tactică pe care ar fi trebuit să o încerce. Am tastat alt mesaj.

Ei bine? Ce urmează?

Chiar în acel moment, Jeremy a luat telefonul.

Fusese cu faţa în jos. S-a oprit din vorbit. Nu-i vedeam expresia. Strângea din falei? Era furios? Inima mi s-a oprit.

El era. El era.

Părea să alunge un gând şi a început să vorbească din nou,

lăsând telefonul jos. încă niciun răspuns de la AnOnymOusl. Era o confirmare suficientă? Ce să fac? Nu mă gândisem dinainte. Aş putea chema poliţia. Ar putea să o elibereze pe Caelyn din subsol. Nu era nicio secţie de poliţie în apropiere. Ar fi durat un timp până să vină. Când Jeremy avea să-şi dea seama unde eram, avea s-o ucidă pe Caelyn într-un ultim efort ca să câştige jocul sadic?

Caelyn.

Trebuia să privesc de la altă fereastră a subsolului. Trebuia să...

Telefonul a bâzâit. Mesaj de la AnOnymOusl.

Ştiu unde eşti.

Nu. Nu.

Jeremy nu pusese mâna pe telefon şi nici nu atinsese tastatura. Stătea cu mâinile împreunate la ceafa şi continua să recapituleze. Dictase cumva acest mesaj tară ca publicul să observe?

Nu. Mi s-a strâns stomacul. Se uitase la telefon printr-o coincidenţă. Nu era el AnOnymOusl.

Asta însemna că era fie Lucia, fie Zoey... sau cineva la care încă nu mă gândisem. însemna şi că încălcasem regulile lui AnOnymOusl tară niciun rezultat. Am scrâşnit din dinţi şi mi-am înăbuşit un strigăt de frustrare, când a apărut un mesaj.

Ai renunţat? Dacă renunţi, eu voi continua să joc. Iar ea moare.

Stai, *cum aşa?* Va continua să joace? Ce însemna asta? Până să înţeleg, Jeremy a privit pe fereastră şi m-a văzut.

în urmă cu cinci ani

Strigătul m-a smuls din somn.

— Brady!

O voce de femeie sfâşia tăcerea din subsolul lui Zoey, iar pe scări răsunau paşi.

— întârziem la biserică...

S-a aprins lumina. Mă durea capul după numai câteva ore de somn. Matty a mormăit de undeva din apropiere.

— Ei încă dorm? Este aproape Şapte şi jumătate.

Mama lui Zoey, care stătea la baza scărilor într-un halat albastru strălucitor, arăta uimită.

— Păi, i-am lăsat să stea până târziu şi astăzi este duminică...

Doamna Cullen a scos un alt oftat.

— I-am spus că astăzi mergem la slujba de dimineaţă. Brady?

A împuns în sacul de dormit al lui Brady cu vârful piciorului. Dar nu a apărut decât perna.

— Poate că e la baie, a spus doamna Bloom.

Am schimbat toţi cinci priviri îngrijorate şi buimace între noi.

Am încercat să mă proptesc într-un cot, dar braţul drept îmi amorţise strivit de podeaua tare.

— Nu era la el în cameră?

— Nu.

Doamna Cullen mi-a aruncat o privire confuză.

— S-a întors aici cu tine.

O, nu! Dacă nu era la el în cameră, unde Dumnezeu putea fi?

Zoey era cuprinsă de panică. Dacă mama ei afla că ieşiserăm afară să jucăm Manhunt, era pierdută. Şi totul din vina mea. O să mă urască pentru totdeauna, nu-i aşa? Dacă mă scotea definitiv din trioul nostru? Nu puteam să-mi pierd cea mai bună prietenă din cauza asta.

— A plecat din nou mai târziu, am spus, mirată de cât de uşor ieşise minciuna. A vrut să doarmă în patul lui. Podeaua e tare ca piatra.

Mi-am scuturat braţul fără viaţă ca să-mi susţin afirmaţia. Simţeam ace în vârful degetelor în timp ce se refăcea fluxul sanguin. Toţi au încuviinţat,
confirmând minciuna mea.

— Oh, a spus doamna Cullen. Ştiţi, nici nu m-am gândit să mă uit la el în cameră. Am presupus că este aici.

A râs clătinând din cap.

— Atunci o să-i iau lucrurile. Ciudat că le-a lăsat aici...

Matty a rulat sacul de dormit al lui Brady şi a strâns curelele,

iar ea a strâns restul de lucruri.

— Chiar şi telefonul... a murmurat ea, aruncându-l în sacoşa lui împreună cu celelalte lucruri.

După ce mamele au plecat sus, am privit spre locul gol.

— De-asta nu a răspuns la telefon, a spus Matty.

— Dar dacă Brady nu e la el în cameră? a întrebat Zoey, cu o voce aproape isterică.

— Ba este, a spus Randall. Ai auzit-o pe mama lui. Nu s-a uitat.

— Dar dacă nu este?

Mi-am muşcat buza şi alte ace m-au împuns pe şira spinării.

— Nu se poate să se mai ascundă şi acum în pădure...

— Nici vorbă.

Matty s-a uitat la ceas.

— Stă ascuns de... de Şapte ore.

— Poate că a adormit, a spus Akira.

— Afară? a spus Zoey. E frig.

— Hei, încetaţi. Randall şi-a acoperit faţa cu perna. Pun pariu că s-a uitat la noi de la fereastra lui şi a râs de noi cu fundul lui mic de pitic.

Dar nu puteam să-mi alung fiorii de spaimă, în timp ce îmi luam obiectele de toaletă din rucsac. Simţeam un gust rânced în gură. După ce m-am spălat pe dinţi, m-am întors în subsol, în timp ce cineva suna la uşă. O clipă mai târziu s-a auzit o bătaie frenetică. Doamna Bloom s-a repezit să deschidă.

— Ce Dumnezeu...

De astă dată, doamna Cullen a intrat împreună cu soţul ei şi cu fiul mai mare, Andrew, îmbrăcat pentru biserică în sacou şi pantaloni bleumarin.

— Brady nu e acasă, a izbucnit doamna Cullen. Trebuie să fie aici.

Andrew m-a văzut şi şi-a dat ochii peste cap, ca şi când ar fi crezut că
mama lui exagerează. Dar mie mi s-a strâns stomacul. Oare exagera?

— Probabil că încearcă să tragă chiulul de la biserică, a

zis domnul
Cullen.

A chicotit şi şi-a împins ochelarii cu ramă de sârmă mai sus pe nas. Ochii îi străluceau ca şi când ar fi fost mândru de Brady, dacă asta ar fi fost adevărat.

Am alergat jos, în subsol.

— Brady nu este acasă. Toată familia a venit aici.

Zoey a rămas cu gura căscată.

— O, la naiba! a spus Matty.

— Credeţi că a fost răpit? a întrebat Akira.

— Poate l-au prins urşii, a spus Randall.

— Să le spunem ce s-a întâmplat? a întrebat Akira.

Zoey a făcut ochii mari, iar mie mi-a stat inima. O minţisem deja pe mama ei şi Zoey îmi ţinuse isonul. Dacă spuneam adevărul acum, ar fi avut şi mai multe necazuri.

Pe scări s-au auzit paşi repezi care coborau.

— Ce facem? a scâncit Akira.

Zoey s-a strâmbat la mine.

— Este numai din vina ta.

Panica mi-a cuprins pieptul. Avea dreptate. Nu puteam să o las pe Zoey să aibă necazuri din cauza asta.

— Rămânem la varianta noastră, am Şoptit.

înainte să poată argumenta cineva, doamna Cullen a ajuns la baza scărilor.

— Brady? Nu e amuzant!

A căutat prin cameră, ca şi când ar fi putut să se ascundă undeva în umbră. Andrew o urmărea de la baza scărilor, în timp ce deschidea uşa de la debara.

— Am vorbit despre asta. Este numai o oră pe săptămână.

— Nue aici, am zis, luptându-mă să-mi menţin vocea calmă.

Doamna Cullen s-a uitat la mine, aşteptând să adaug altceva – să
adauge altcineva ceva –, dar nu vorbea nimeni. Cu cât mai puţine minciuni, cu atât mai bine.

Ochii ei se plimbau de la unul la altul şi buclele sale roşcate erau mai zburlite ca oricând, un semn al panicii crescânde.

— Dar unde poate să fie?

Am clătinat cu toţii din cap, buimăciţi.

Asta chiar că nu ştiam. Trebuia să fie undeva acolo, afară, în pădure. Dar dacă îi spuneam acum, avea să ştie că minţisem.

Urzisem numai o minciună mică, dar era suficient ca să ne sugrume.

— Hei! a strigat Jeremy.

Trebuia să mă mişc. Trebuia să *fug.* Dar parcă picioarele se revoltau împotriva neuronilor mei şi eu încremenisem. Jeremy a mai spus ceva, a luat un obiect de pe birou, şi-a scos căştile şi s-a repezit la fereastră. M-a recunoscut şi o expresie de furie i s-a întipărit pe faţă.

— Tu!

Ooo!

S-a repezit în hol, iar eu am ocolit în fugă scara din faţă, punându-mi telefonul în buzunar, în timp ce coteam pe după colţ spre pajişte. Ieşise pe uşa din spate? Era chiar în spatele meu? Am privit peste umăr şi m-am împiedicat de ceva, am întins reflex braţele în faţă, apoi am căzut. Mi-am strivit palma dreaptă de o rădăcină de copac ieşită în afară şi o durere înţepătoare mi-a străpuns încheietura mâinii. Am scos un strigăt, dar nu aveam timp să mă văicăresc de durere. M-am ridicat şi am luat-o la fugă prin curtea din faţă, strângându-mi încheietura, în timp ce Jeremy năvălea pe uşa din faţă numai într-un tricou negru şi pantalonii roşii de pijama.

— Hei! a strigat din nou.

Am fugit spre maşină. Deşi alerga cu picioarele goale, el era mai rapid ca mine – degetele i s-au înfipt în marginea glugii şi m-a smucit înapoi.

— Ah!

M-am răsucit ca să-l privesc în faţă, gâfâind din greu. Ochii mi se umeziseră din cauza zvâcniturilor dureroase din încheietură şi din palmă.

— Ce mama mă-sii faci aici?

— Eu... eu...

Telefonul mi-a bâzâit. Probabil că era AnOnymOusE Sigur avea să mă pedepsească acum – şi modul cel mai cumplit de a-mi face rău era să-i facă rău surorii mele.

CAPITOLUL 27

— Chiar aveai de gând să intri prin efracţie? a întrebat Jeremy. Să-mi piratezi contul de la MortalDusk?

— Nu! Eu...

— Ia să vedem ce ai în buzunare. Un USB? Voiai să instalezi ceva...

M-am crispat în timp ce un spasm de durere îmi radia prin braţ.

— Nu...

— întoarce buzunarele pe dos!

Uau. Sigur că da, probabil că părea ciudat ca naiba să îl spionez, dar câtă paranoia!

— N-aveam de gând să piratez nimic.

Mi-am întors buzunarele pe dos cu mâna liberă, scoţând mobilul şi încărcătorul pe care îl luasem de pe birou pentru eventualitatea că telefonul s-ar fi descărcat.

— Aha! a arătat spre încărcător. Ştiam eu!

— Este un...

— Şi ce voiai să instalezi, a? Un înregistrator de taste? Un ransomware? Aveai de gând să mă şantajezi?

— Nu...

— O, Doamne! De asta m-ai invitat ieri în parc. M-ai urmărit până acasă, nu-i aşa? Aşa ai aflat unde locuiesc.

— Nu te-am...

— Ştii, aş putea să-ţi interzic accesul pe viaţă la MortalDusk pentru asta. Aş putea să chem poliţia...

— Vrei să încetezi o clipă şi să mă laşi să vorbesc? am strigat.

A tăcut, cu mâinile în şolduri.

— Bine, vorbeşte!

— Ăsta este un încărcător pentru mobil.

Am scos căptuşeala de la buzunare.

— Nu am niciun USB, nici altceva cu viruşi. N-aveam de gând să instalez nimic pe computerul tău, nici măcar să mă ating de el.

— Puteai să o faci de la distanţă, a zis şi a arătat spre telefon. Puteai să...

— Jeremy, am spus eu exasperată, nici măcar nu ştiu cum

se face asta.

Posibil să ştie Zoey. Dar eu? Nicio şansă. Am pus încărcătorul la loc în
buzunar şi mi-am şters murdăria de pe palma rănită. Durerea se potolea încet. Sau poate că numai amorţea.

Jeremy a încrucişat braţele.

— Atunci ce dracu' făceai aici?

Mi-am stors creierul să găsesc o scuză. Cum naiba să-i explic? Telefonul meu a bâzâit din nou şi m-am uitat la ecran.

Pământul îmi fugea de sub picioare.

— îmi pare rău, trebuie să plec...

Dar Jeremy s-a aşezat între mine şi maşină, ridicând braţele ca o barieră.

— Nici vorbă. Am nevoie de răspunsuri. De ce naiba mă spionai?

Mi-am muşcat buza. Doar pentru că nu trimitea el mesajele lui AnOnymOusl nu însemna că e nevinovat. Dacă lucra împreună cu altcineva?

însă Jeremy părea sincer nedumerit de prezenţa mea.

Mi-am amintit de teoria lui Dylan de la spital că responsabil putea fi unul dintre membrii echipei lui Jeremy sau vreun fan. Poate avea idee cine este. Era un gest nesăbuit, absolut disperat. Dar eram disperată. Am apăsat telefonul în jachetă ca să înăbuş microfonul şi am vorbit încet:

— După ce am dat unul peste altul în parc – el a pufnit, dar m-a lăsat să continui –, prietenul meu Matty...

Obraji i s-au înroşit, ochii de culoarea mierii s-au căscat larg de groază şi... nu! Am alungat această amintire din minte. Nu puteam să mă gândesc la asta acum, pentru că dacă mă gândeam, simţeam, şi dacă simţeam, mi s- ar fi înmuiat genunchii şi m-ar fi înghiţit pământul. Trebuia să mă concentrez pe găsirea lui Caelyn.

— A murit.

Expresia lui Jeremy s-a îmblânzit.

— O, rahat, da.

Bănuiala mi-a încolţit în minte.

— Stai aşa, ştiai? De unde?

CAPITOLUL 29

— Aa... ştii că era în direct când l-a apucat accesul de tuse? Filmarea mai este şi acum pe canalul tău. Şi când oamenii au auzit ce s-a întâmplat... ei bine, lumea are un simţ morbid.

O, Doamne! Probabil că Randall uitase de toate în haosul de atunci. Nu e de mirare că mi-au trimis mesaje atât de mulţi oameni.

— Şi, ăă... îmi pare sincer rău... Dar asta nu explică de ce eşti aici.

Am şovăit o clipă.

— Păi, nu suntem siguri că a fost numai o reacţie alergică. Ar fi putut fi ceva... intenţionat.

Jeremy era năucit.

— Stai aşa, vrei să spui că l-a otrăvit cineva?

— Mai degrabă că a umblat la mâncarea lui şi a adăugat nuci... dar da, în esenţă da. Şi asta nu-i tot. Celălalt prieten al meu, Randall, a fost atacat de o echipă SWAT ieri-seară.

— *Glumeşti.*

Jeremy se uita la mine cu ochii mari. Presupun că asta nu se ştia. Poate că şeriful Sanchez reuşise să păstreze discreţia în timp ce făcea cercetări.

— Şi acum e bine?

— Da. De fapt, era la mine acasă când s-a întâmplat asta – am făcut o schimbare de plan de ultim moment –, dar tatăl lui a făcut un atac de cord când echipa SWAT a dat buzna.

— Sfinte...

Jeremy şi-a încleştat mâinile la ceafa.

Telefonul mi-a bâzâit din nou lipit de piept şi mi-a stârnit un fior în tot trupul.

— Poliţia încearcă să descopere cine a sunat ca să dea informaţia falsă. Şi am crezut că...

Faţa lui Jeremy a devenit de piatră.

— Ai crezut că am fost eu.

Mi s-a strâns stomacul.

— Nu!

Păi, da.

— Eu... ăă... am crezut că poate ştii cine ar fi putut să facă asta...

Telefonul a vibrat din nou. De data asta am îndrăznit să arunc o privire şi
mi s-au înmuiat genunchii. O mână înmănuşată apucase încheietura subţire şi palidă a mâinii lui Caelyn şi o dâră lungă îi străbătea antebraţul. Din rană curgea sânge. O rănise. O rănise pe Caelyn. Am simţit cum îmi urcă fierea în gât şi mi-am dus mâna la gură.

— O, Doamne!

— Ce este?

Jeremy a încercat să se apropie ca să-mi vadă ecranul.

— Nu pot...

M-am îndreptat împleticindu-mă spre maşină.

— Hei, stai puţin!

Şi unde să mă duc? Acasă la Lucia? La Zoey? Chiar dacă aveau fiecare un motiv întemeiat, nu-mi puteam imagina că înfipseseră un cuţit în braţul lui Caelyn. Dar cine altcineva putea fi? Mă simţeam atât de neputincioasă. Surioara mea suferea, suferea cumplit şi eu nu puteam face nimic. Oare putea să sângereze şi să moară din cauza acestei răni? Avea nevoie de o ambulanţă, chiar în acel moment. însă nu ştiam unde era ea!

Disperată, m-am întors din nou spre Jeremy.

— Locuieşte vreunul dintre băieţii din echipa ta pe aici, prin apropiere?

— Care...

— Cei care joacă mâine cu tine la turneu.

S-a şters la nas şi şi-a încrucişat mâinile, tremurând.

— Nu foarte aproape. Doi dintre ei sunt la nord de Burlington şi ceilalţi doi lângă graniţă.

Aşa mă gândeam şi eu.

— Dar fanii tăi? Adică, super-fanii. Cei care se bucură când te iei de noi.

Jeremy a tresărit, poate că el nu vedea lucrurile aşa. A clătinat din cap.

— Nu ştiu. Poate...

— Ar putea vreunul dintre ei să se ia aşa de noi?

— O, la dracu'...

— Ştiu că sună foarte deplasat. Dar dacă e adevărat, îţi vine în minte cineva care ar vrea să ne facă rău?

— Nu!

Uf, nu era de niciun folos. M-am răsucit şi am alergat spre maşină şi de astă dată Jeremy nu a încercat să mă oprească. După ce am urcat, am scos un oftat şi am ridicat telefonul ca să mă vadă AnOnymOusl.

— Te rog, încetează. Nu-i mai face rău. Ce să fac? Spune-mi ce să fac.

Joci după REGULILE MELE sau ea moare.

Asta însemna că rana de la braţul ei nu era fatală? O, Doamne! Cine putea să tortureze şi să rănească o fetiţă de treisprezece ani? Am fost o proastă când m-am gândit că pot să înving această persoană. Dezechilibrul de forţe era prea mare. Nu aveam niciun avantaj asupra lui şi AnOnymOusl avea ceea ce conta cel mai mult pentru mine. M-am gândit la ameninţarea că va continua să joace tară mine. Asta însemna că se puteau întâmpla lucruri cumplite oricum, dar dacă le făceam eu, o puteam salva pe Caelyn.

— Foarte bine, am spus cuprinsă de panică şi mi-am şters lacrimile de pe obraji.

Jeremy mă privea cu cea mai uluită şi mai bizară expresie pe chip. Trebuie să plec de aici.

— Foarte bine, o să joc. Fac orice, numai spune-mi ce să fac.

Bine. A venit timpul pentru o vânătoare prin gunoaie.

Construite cu pietre vechi înalte.

Turnurile se întind spre cer.

Şi deşi aici în preajmă nu sunt regi.

Dacă întârzii, atunci ea va muri.

Indiciul nu putea fi mai evident. în acel punct, eram aproape impresionată de felul în care AnOnymOusl se străduia să menţină aparenţele unui joc.

Pentru că acum ştiam. Ştiam că va fi mai rău decât părea.

Adică voia să postez o fotografie cu Castelul Hanover pe Instagram pentru ce? Ca să-mi testeze calităţile inexistente de fotograf? Nu prea cred.

De aici avea să iasă altceva. Ceva cumplit. Dar aveam douăzeci de minute să fac asta, altfel... Ce alegere aveam?

Structura pitorească de la începutul secolului XX se înălţa pe creasta Muntelui Morgan şi era unul dintre cele mai căutate localuri pentru nuntă din Vermont. Căsnicia mamei şi a tatii începuse aici şi se încheiase pe vârful acestui munte. Viaţa era plină de ironii.

în timp ce aerul de munte îmi vântura uşor buclele, mi-am fixat obiectivul pe micul castel, tară să-mi pese nici cât negru sub unghie de compoziţie sau de lumină. încheietura mâinii stângi îmi zvâcnea din cauza căzăturii din curtea lui Jeremy şi mă întrebam vag dacă mi-o luxasem, dar după aceea m-am gândit la Caelyn, la braţul ei rănit, la ţipătul pe care îl auzeam din imagine. Am apăsat hotărâtă pe declanşator şi am postat fotografia pe Instagram, tară legendă. Mi-am amintit cum mă urmărise aici Jeremy cu o zi în urmă şi am dat la pagina mea de profil. Da, acum era publică. Nu avea sens să o trec din nou pe privat – AnOnymOusl ar fi revenit la public oricum.

— Foarte bine, s-a făcut, am spus în telefon.

Nu e chiar un pustnic

Şi mai puţin ca un crab.

Vino în locuinţa mea,

De data asta mi-a dat zece minute. Dar acum eram derutată. Mai era altă clădire pe Muntele Morgan? Aceasta trebuia să fie în apropiere, din moment ce îmi acordase atât de puţin timp. Dar indiferent de câte ori am citit indiciul, pustnicul şi crabul nu aveau nicio logică.

— N-ai spus niciodată că nu pot să caut pe Google, am zis cu voce tare, în timp ce tastam *munte morgan vermont monumente* în câmpul de căutare. Aşa că asta nu înseamnă că trişez.

A apărut rezultatul.

Ah, bineînţeles.

Punctul de observaţie de pe Muntele Morgan. Nu ştiam că numele lui oficial era Cuibul Sturzului Eremitului, denumit aşa, probabil, după numele păsării emblematice a statului Vermont şi al platformei de belvedere din piatră, cu o barieră în formă de U. Nu chiar un pustnic. Eremitul era un fel de pustnic. Şi mai puţin decât un crab. O pasăre, nu un crab. Vino în locuinţa mea. Cuibul ei. Uau! Cât timp a pregătit această aiureală sadică?

Nu puteam să ajung la platforma de belvedere decât pe jos, aşa că mi-am lăsat maşina în parcarea castelului şi am pornit pe

poteca cunoscută pe care mergeam mereu cu tata.

Ceva mi se răsucea în adâncul inimii, acea parte din mine care îi simţea lipsea... cel puţin a celui de altă dată, îmi era dor de felul în care făcea semn spre castelul unde se căsătoriseră el şi mama, ca şi cum încă ar fi fost euforic că ea spusese „Da”. De felul cum zâmbea el larg şi făcea gropiţe în obraji. Cum îmi punea plasturi Mickey Mouse pe genunchii juliţi, iar când mă plângeam că sunt pentru copii mici, îşi punea şi el unul pe braţ şi spunea:

— Nimeni nu este prea în vârstă pentru şoricel.

Până la platformă era un deal şi vântul îmi îngreuna respiraţia în timp ce alergam pe poteca de praf. Nu-mi puteam permite luxul să nu mă grăbesc, începuse să burniţeze, picăturile reci mă înţepau în cap ca nişte ace de gheaţă. Mi-am tras gluga pe cap. Norii argintii se întunecaseră, ameninţând să se rupă. Am depăşit numai un singur drumeţ, o femeie de vârstă mijlocie care îşi plimba câinele. S-a uitat mirată la costumul meu – cine aleargă în blugi? –, dar puţin îmi păsa.

Simţeam o împunsătură sub cutia toracică şi mi-am apăsat degetele pe

abdomen prin haina pufoasă a mamei, încercând să-mi uşurez durerea. Nimic nu mă ajuta, aşa că m-am aplecat în faţă şi am continuat să alerg. Mintea controlează corpul.

în sfârşit, am ajuns. Cuibul Sturzului Eremitului – la platforma cu panoramă pitorească, dincolo de o poiană, unde o barieră de piatră înaltă până la brâu se întindea în arc de cerc de-a lungul marginii stâncii. De o parte a structurii, o stâncă mare ieşea în afara marginii, iar de acolo pasionaţii de selfie puteau să prindă o imagine perfectă a Lacului Hanover, sclipind printre dealurile rotunde din Newboro, presărate cu pini. Lacul era cafeniu şi întunecat sub cerul înnorat şi vederea apei dedesubt mi-a răscolit nişte amintiri.

Aici câştigasem o dată un joc.

Unul pe care îmi doream să nu fi fost nevoită să-l joc niciodată.

După ce mama refuzase să se ducă la poliţie să-l reclame pe tata, decisesem să iau problema în propriile mâini. Nu-l puteam lăsa să-i facă rău lui Caelyn. Cea mai mare temere a mamei era că poliţiştii nu o vor crede, aşa că trebuia să strâng dovezi. Dovezi pe care tata să nu le poată nega. La urma urmelor, dacă vedeai, credeai.

Deci am făcut ce ştiam să fac cel mai bine.

Am transformat totul într-un joc.

Zece puncte pentru fotografia vânătăilor de pe clavicula mamei (făcută în timp ce aţipise pe canapea). Cinci puncte pentru o adâncitură suspectă din perete (sub tabloul care lipsea). Cincisprezece puncte pentru o înregistrare audio cu un schimb de ţipete care culmina cu o palmă puternică (înregistrată din spatele uşii de la dormitorul lor). Douăzeci de puncte pentru un filmuleţ cu el trăgând-o de la chiuvetă când îi vărsa whiskyul (înregistrat cu o cameră pusă pe frigider). Un bonus de zece puncte pentru fotografia vânătăii care rezultase de aici (făcută în timpul unui aşa-zis selfie).

O sută de puncte, am decis. Am să fac o sută de puncte şi după aceea mă duc la poliţie.

Dar într-o duminică dimineaţă, cam pe când acumulasem şaptezeci de puncte, tata m-a oprit în timp ce ieşeam pe uşă, după

ce mama mă sărutase pe obraz şi îmi spusese la revedere.

— Unde te duci?

— La Matty. Jucăm MortalDusk.

Evitam să-mi aduc prietenii la mine, de când Matty şi Akira auziseră una din ieşirile lui tati. Amândoi mă îmbrăţişaseră mai lung ca de obicei înainte să plece. Ar fi trebuit să mă simt alinată, dar eram distrusă.

— Păi, şi cum rămâne cu plimbarea noastră de duminică dimineaţă?

Am apucat cureaua rucsacului care îmi intra în umăr.

— Nu ne-am mai plimbat de luni de zile, i-am spus.

— Un motiv în plus să mergem.

Mama a intervenit.

— Şi-a făcut planuri, Danny…

— Poate să le schimbe. Haide, nu o să mori dacă petreci o dimineaţă cu tatăl tău.

Am schimbat o privire cu mama, ca şi cum nu am fi fost chiar aşa de sigure. Simplul gând mă termina psihic.

Am tăcut aproape tot drumul. înţelegeam că tăcerea mea îl irita pe tata – făcea remarci despre veveriţele care alergau pe lângă noi, despre mirosul de rouă care prevestea ploaie, apoi se uita plin de speranţă la mine. Dar tăceam, gândindu-mă la privirea pe care o schimbasem cu mama. Nicio fată nu ar trebui să se întrebe dacă e în siguranţă alături de tatăl ei. Iar dacă ar fi luat-o pe Caelyn în locul meu, aş fi înnebunit de îngrijorare.

— Ce-i cu tine? a întrebat în cele din urmă tata, când am ajuns la locul cu vederea panoramică.

Am ştiut chiar atunci că venise momentul. Adunasem suficiente puncte pentru runda finală.

— Vreau să pleci, i-am spus calmă, astfel că tata a fost nevoit să întrebe:

— Mai spune o dată!

Sau poate că auzise, dar nu-i venea să creadă.

— Vreau să *pleci,* am repetat. Să ne părăseşti. Să o părăseşti pe mama.

Părea sincer şocat.

— *Cum?* De ce spui asta?

— Tu ce crezi? îi faci rău. *O loveşti.* Şi nu sunt sigură că nu o să ne faci rău şi mie şi lui Caelyn. Nu faci decât să bei şi să pariezi şi nu vrei să primeşti ajutor. Aşa că vreau *să pleci.*

S-a făcut roşu ca sfecla la faţă atât de repede, că am făcut câţiva paşi înapoi. Poate că nu fusese o idee bună să încep această discuţie pe vârful stâncii. în timp ce privirile îmi alergau de la el la zidul de piatră, părea să-şi dea seama ce întrebări îmi puneam. Dacă o să-mi facă rău. S-a schimonosit
la faţă, transfigurat de durere.

— Crystal, niciodată nu aş...

Parcă nu mai avea cuvinte.

— Foarte bine, o să accept ajutor, e în ordine? N-o să mai beau. O să mă duc la unul din centrele alea de reabilitare.

în ochi i se citeau remuşcările.

— E prea târziu.

M-am strâmbat şi lacrimile au început să-mi curgă cu toată forţa, deşi nu mi-am dat seama cum s-a întâmplat asta.

— I-ai mai spus mamei că o să cauţi ajutor, dar n-ai făcut nimic. Nu faci niciodată nimic.

— Dar de astă dată o să fac. Promit.

A clătinat din cap.

— Ce vrei să spui că e prea târziu?

— Am... am strâns dovezi.

Mi-am scos telefonul şi am mers la un dosar din galeria cu imagini şi i- am arătat fotografiile cu vânătăile mamei.

— Am fotografii. înregistrări. Cu ce i-ai făcut mamei. Cu certurile voastre.

A făcut ochii mari şi s-a apropiat.

— Să văd...

— Nu! am sărit înapoi, pentru cazul că ar fi vrut să-mi arunce telefonul peste marginea prăpastiei.

— Le am pe toate salvate în computer şi în Dropbox. Şi dacă nu o părăseşti pe mama, mă duc şi arăt totul la poliţie.

Asta era. îmi şantajam propriul tată. Am crezut că o să spumege de furie. Dar se uita la mine cu o privire tristă, învinsă.

De parcă nu se aşteptase niciodată la asta, iar şocul era prea mare.

Plecase o săptămână mai târziu. Câştigasem. Era cel mai prost joc pe care îl jucasem vreodată.

Până acum.

Am luat telefonul din buzunarul de la spate, pregătindu-mă să fac o poză a panoramei pentru Instagram, când am observat o fată cu o coadă de cal scurtă, neagră, cu pantaloni negri şi o jachetă mov ajustată, care stătea cu picioarele încrucişate pe stâncă, admirând priveliştea. Era...

— *Kiki?*

CAPITOLUL 29

Akira s-a răsucit ca să se uite la mine. *Ea* era! Avea ochii roşii şi umflaţi, ca şi când ar fi plâns, dar era aici. Teafără. în viaţă. A sărit în picioare.

— Ei bine, ale-naiba-aleluia!

Până să apuc să întreb ce însemna asta, s-a încruntat şi s-a năpustit spre mine. Am stat îmbrăţişate mult timp, iar ea nu ştia că o strângeam aşa de tare pentru că mă simţeam cu adevărat uşurată.

— Tot nu-mi vine să cred...

Vocea i-a rămas suspendată în aer.

— Ştiu.

Chipul lui Matty mi-a străfulgerat prin minte. Plecat pentru totdeauna.

Akira suspina încet, iar uşurarea mea s-a transformat în îngrijorare. Ce făcea aici? Nu avea cum să fie o coincidenţă.

— Scuze.

Akira s-a desprins în sfârşit de mine şi mi-a şters umărul.

— Ţi-am murdărit jacheta.

Ultimele cuvinte s-au auzit înăbuşit, fiindcă o năpădise un nou val de lacrimi.

— Nu face nimic. îmi pare rău că n-ai apucat să faci sex cu Randall, am spus, încercând să o fac să râdă. A funcţionat.

— Uf, ştiu.

S-a şters pe faţă cu mâneca.

— în schimb, am vomitat pe el.

— Oricum, nu cred că a observat.

Asta pentru că intrase pe modul zombi.

— Cum se simte acum?

Şi-a frecat mâinile una de alta, căci în mod clar mănuşile ei mov elegante, fără degete, nu erau suficient de călduroase.

— Părea OK pe FaceTime ceva mai devreme, slavă Domnului că tatăl lui este bine, dar... cum se simţea în realitate? La naiba, apropo. Aş fi mers şi eu cu tine la spital.

Clănţănea din dinţi, făcând să vibreze fiecare cuvânt. Iar eu eram prea

buimăcită ca să apreciez vestea bună despre tatăl lui Randall.

— Eu... n-am fost la spital. încă nu l-am văzut, i-am zis.

Akira a strâmbat din nas.

— Doamne, atunci de ce m-ai făcut să aştept aici o oră? E frig, tocmai mă pregăteam să renunţ.

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— Păi, eu nu...

Am înghiţit un nod. Se aştepta să ne întâlnim aici. La fel ca Jeremy ieri.

— Ai spus clar că eşti la spital.

— Nu, n-am spus.

— Ba da, ai spus.

Abătut cu un deget în telefon şi mi-a arătat un mesaj. De la mine.

Scuze că întârzii. Am trecut repede pe la spital ca să văd ce face Randall. Vin în câteva minute!

Mi-au înţepenit degetele. Nu trimisesem asta. Akira a continuat:

— Ai vrut să mergem în drumeţie. Voiai să-mi spui ceva important, mai ţii minte? Dar de ce nu puteai să-mi spui undeva înăuntru?

— Eu... ăăă...

Mintea îmi alerga nebuneşte. Trebuia să fie mâna lui AnOnymOusl. Dar faptul că ştiam asta nu mă făcea să mă simt mai puţin dezorientată.

— Mesajul acesta a venit de la numărul meu?

— Fireşte.

— Pot să văd?

— Ce să vezi?

— Textul.

Akira s-a strâmbat din nou, dar mi-a arătat ecranul. Numele meu era sus. Am apăsat pe el, căutând datele de contact. Eram eu. Numărul meu. AnOnymOusl trimitea mesaje în numele meu. Nu era numai o înşelătorie.

Stai puţin...

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Akira.

Am deschis aplicaţia de e-mail de pe telefonul meu şi m-am uitat în dosarul de e-mailuri trimise. Mi-a îngheţat sângele în vene. Erau mesaje pe care nu le recunoşteam – unul către Fishman, unul către directorul şcolii. Dumnezeule mare! Domnul Chen credea că eu sunt cea care îl turnase pe Dylan. îmi amintesc cum dăduse din cap spre mine pe hol. Rahaaat!

— Ce e? a insistat Akira.

— Ascultă, am şoptit, ştiu că sună aiurea, dar n-am trimis eu acest mesaj. Nu ţi-am cerut să vii aici.

— Dar, Crys... m-ai sunat.

Vorbea rar şi tare, ca şi când ar fi vorbit cu un copil de trei ani.

— M-ai implorat chiar să ne întâlnim aici.

Vorbele ei mi s-au strâns în jurul plămânilor, sufocându-mă. Nu vorbisem cu Akira dimineaţă. Am clătinat din cap.

— Nu, nu te-am rugat.

Akira şi-a muşcat buzele şi s-a uitat la mine. Apoi a izbucnit în râs.

— Te joci cu mine, nu? Adică aşa, ca să mă faci să mă simt mai bine.

A înclinat capul.

— De fapt, nu e deloc amuzant...

— Nu glumesc. Vorbesc serios.

— Dar mi-ai lăsat mesaj vocal – unul ciudat, a zis şi mi-a aruncat o privire plină de reproş. Apoi te-am sunat şi am vorbit.

— Stai puţin, e un mesaj vocal?

Şi-a schimbat expresia tulburată.

— Uite, încă nu l-am şters.

A bătut din nou în ecran, apoi mi-a întins telefonul. Nu lăsam niciodată mesaje vocale, aceasta era politica mea personală. Căsuţa mea vocală era plină de ani întregi de mesaje şi refuzam să o verific. Dar era acolo. Un mesaj vocal de la mine. Datele mele de contact. Numărul meu. Dat la ora 6.30 dimineaţa, înainte să mă trezesc.

Cel puţin, nu credeam că mă trezisem încă.

Akira s-a rezemat de bariera lată de piatră şi se juca cu o crenguţă pe care o rupsese. Se uita la mine în timp ce apăsam pe

redare şi duceam telefonul la ureche.

Bună, Kiki. Scuze că telefonez atât de devreme, dar... dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Este foarte, foarte important. Poţi să mă suni înainte să vorbeşti cu altcineva? Te iubesc.

Mă simţeam ca şi când m-aş fi scufundat în apele reci ale Lacului Hanover. Detestasem întotdeauna cum îmi suna vocea în transmisiunile noastre în direct, părea oarecum străină. Iar asta era vocea mea. Intonaţiile şi inflexiunile mele. Chiar şi faptul că îi spuneam Akirei Kiki. Zoey şi cu mine eram singurele care îi spuneam Kiki.

Acesta era lucrul cel mai tulburător.

— Aşadar... m-ai sunat înapoi? am întrebat.

Akira a chicotit nervos.

— Daa... chiar nu-ţi aminteşti? Ne-am înţeles să ne întâlnim. Ai spus că ai ceva de făcut mai întâi în oraş, aşa că ai vrut să ne întâlnim aici, în loc să mergem cu maşina împreună.

A desprins puţină scoarţă de pe crenguţă.

— Mă întreb dacă nu este vreun sindrom posttraumatic. Ai leşinat?

Oare avea dreptate? Avusesem de gând să-i povestesc Akirei că Zoey trişase şi mă şantajase? Din moment ce îi spusesem lui Dylan aproape toată povestea... şi apoi creierul meu făcuse un scurtcircuit?

Nu. Nu era posibil. Dylan stătuse în pat alături de mine – mi-aş fi amintit că l-am ocolit ca să iau telefonul fără să-l trezesc şi după aceea că mă urcasem din nou în pat.

Trebuia să fie mâna lui AnOnymOusl. M-am gândit la schimbătorul de voce pe care îl folosisem cu o zi în urmă ca să transmit o informaţie falsă, telefon care acum era într-o pungă de plastic undeva pe fundul lacului. Ar fi putut folosi tot un schimbător de voce. Unul mai convingător decât cel pe care îl folosisem eu. Dar nu sesizase numai tonul şi înălţimea corecte, folosise inflexiunile mele, felul meu de a pronunţa, chiar şi porecla pentru Akira. Probabil că mă cunoştea al naibii de bine.

— Ce se întâmplă? a întrebat Akira. E clar că nu e în ordine ceva.

— Nu... nu pot să-ţi spun.

începuse din nou să plouă mărunt, dar am ignorat amândouă ploaia.

— De ce nu?

Mi s-a frânt inima văzându-i expresia îndurerată.

— Am crezut că ne-am înţeles. Niciun fel de secrete între noi. Niciodată. Dar îmi ascunzi ceva de câteva săptămâni.

— Ce vrei să spui?

— Ce se întâmplă între tine şi Zoey? a întrebat.

Fireşte. Detesta faptul că niciuna dintre noi nu-i spunea. Mi-am trecut o mână peste faţă. Era o poveste atât de lungă, iar eu încă încercam să înţeleg de ce o adusese AnOnymOusl pe Akira aici. Era o modalitate de a-mi distrage atenţia, ca în cazul lui Jeremy? De ce să ne pună să ne întâlnim tocmai aici...

Când am înţeles, parcă m-a lovit un meteorit. Ştiam care va fi jocul următor. Nu. Nu puteam permite să se întâmple una ca asta. Am privit înapoi la potecă, distanţându-mă de Akira şi de bariera de piatră.

— Ce este...

— Puma! am strigat. Fugi!

Akira a făcut ochii mari şi a privit spre pădure.

— Unde?

— Fugi! Pleacă de-aici!

Am crezut că o salvasem cu o seară în urmă. Credeam că fusesem mai deşteaptă decât AnOnymOusl. însă ticălosul nu ceda aşa de uşor. Fireşte că nu ceda.

Telefonul a bâzâit în buzunar, exact la timp.

— Dar tu...

— La naiba, Kiki! Fugi!

Numai dacă ar fi Dylan, care să vadă ce fac. Numai dacă ar fi oricine altcineva. Dar aveam toate alarmele în funcţiune, mai puţin una.

Şi dacă îl ignoram? Ce o să-i facă AnOnymOusl lui Caelyn? O tăiase deja. Sângera. însă spusese că o va ucide dacă încalc

regulile, iar eu le încălcasem deja o dată astăzi.

Aşa că m-am uitat în telefon.

Un cuţit apăsat pe gâtul palid al lui Caelyn, care îşi ţinea ochii închişi. Am pălit, vederea mi s-a înceţoşat, totul avea contururi neregulate şi îmi venea greu să citesc textul din faţa mea.

Hai să jucăm „Jocul de-a împinsul”. împinge-o pe Akira peste stâncă sau sora ta moare. Ai două

minute. Eşti gata? START!

Cum puteam să aleg? Akira sau Caelyn. Caelyn sau Akira. Sunt anumite alegeri pe care niciun om nu ar trebui să le facă niciodată. Una este ca un doctor de la Urgenţe să decidă ce pacient primeşte ventilatorul. Sau ca un pompier să decidă pe cine scoate afară dintr-o clădire în flăcări. Ca o echipă de salvare să stabilească ordinea în care va salva oameni cu elicopterul dintr-o inundaţie. Alegerea lor va permite unui străin să supravieţuiască.

Dar aici era vorba despre altceva. Alegerea mea avea să arunce o persoană pe care o iubeam în afara acestei lumi. Să-mi sfâşie sufletul în două. De aici nu exista cale înapoi.

— Ce se întâmplă? Akira striga la mine, privind de la chipul meu la telefon.

O, Doamne, după ce Akira suferise atât de mult în ultimii ani – bătăliile pe care le dusese cu propria minte şi le câştigase –, nu se putea termina aşa! Nu era drept. Nu era corect. Acum refuza să fugă, refuza să mă lase în pericol. Avuseserăm întotdeauna grijă una de alta. întotdeauna. Sau poate ştia că minţeam în legătură cu nenorocita de pumă. Mă citea întotdeauna ca pe o carte deschisă. Cum puteam să o ucid? Cum puteam să-mi ucid cea mai bună prietenă?

Ei bine, practic, era clar cum. Puteam să o îndemn să se uite la ceva aproape de margine şi nu era nevoie decât de un mic brânci dat pe neaşteptate. Se va rostogoli peste stâncile de jos, se va lovi la cap, îşi va frânge gâtul sau şira spinării. Nu ar fi fost prima dată când se întâmpla aşa ceva. La fiecare câţiva ani, un fotograf foarte zelos sau un amator neglijent de selfie-uri aluneca de pe

stâncă, plonjând în adâncime.

Am închis ochii. Numai să-mi imaginez şi era insuportabil. Dar dacă nu o împingeam pe Akira, AnOnymOusl îi tăia gâtul lui Caelyn, iar surioara mea avea să dispară pentru totdeauna şi tot ce făcusem ca să o salvez ar fi fost în zadar. Matty ar fi murit degeaba. Tatăl lui Randall ar fi avut atacul de cord fără nicio noimă. încercasem atât de mult să o protejez pe Caelyn – jucasem jocul sadic, luptasem pentru premiul în bani al turneului, îl alungasem pe tata. Şi acum, după toate acestea, o lăsam de izbelişte.

Cum aveam să supravieţuiesc, ştiind că nu făcusem totul ca să o salvez?

Cum avea să mă ierte mama pentru că am lăsat-o să moară?

Cum aveam să mă iert eu pe mine?

Dar şi Akira era sora mea, chiar dacă nu de sânge. Şi chiar dacă nu ar fi fost, tot nu merita să moară. Ce făcea ca viaţa lui Caelyn să fie mai valoroasă decât a Akirei? Cum putea cineva să facă o asemenea alegere?

— Crystal!

Adidaşii Akirei scrâşneau pe pietriş şi, dintr-odată, ea a apărut chiar în faţa mea. M-a apucat de umeri şi m-a zgâlţâit blând.

— *Te rog,* spune-mi ce se întâmplă.

Telefonul mi-a vibrat din nou. Am deschis ochii larg şi m-am tras instinctiv din faţa ei, apropiindu-mă de marginea stâncii.

— Nu pot.

încă o imagine cu Caelyn. Fără text de astă dată. Cuţitul era tot la gâtul ei, dar acum o dungă subţire, roşie îi brăzda pielea. Şi de astă dată, sora
mea urla.

Sau eu urlam.

Nu-mi dădeam seama.

înainte să pot reacţiona, Akira s-a repezit la mine şi mi-a smuls telefonul, lăsându-mi-l pe al ei în pumnul încleştat.

— Nu! am strigat.

Dar era prea târziu. S-a uitat la imagine şi a rămas înmărmurită.

— Ce naiba?

M-am repezit după telefon şi am simţit o împunsătură dureroasă în încheietura stângă din cauza mişcării bruşte. Akira m-a dat la o parte şi l-a ridicat mai sus.

— Asta e Caelyn?

A alergat la celălalt capăt al zidului de piatră, încercând să vadă altă fotografie, însă nu mai erau altele. Nu puteai vedea decât o fotografie o dată.

Am întins din nou mâna după telefon.

— Dă-mi-l înapoi...

— încetează! a ţipat Akira, zgribulindu-se din cauza ploii mărunte şi reci. Spune-mi ce se întâmplă.

Am întins braţul cu palma desfăcută.

— Te rog, dă-mi-l înapoi.

— De ce nu mă laşi să te ajut?

Buza de jos îi tremura şi a păşit înapoi pe bolovanul care ieşea peste margine şi era presărat acum cu puncte negre acolo unde căzuseră picăturile de ploaie. Ne-am tras amândouă glugile pe cap. Mă uitam îngrijorată la stâncă, iar picioarele îmi tremurau de ameţeală. Ştia că mi-e frică de înălţime. Ştia că nu mă voi lua după ea.

— Kiki, te rog, am şoptit şuierat.

Nu puteam s-o împing peste margine.

— Hai să plecăm de aici.

Nu pot, nu pot, nu pot.

A mai făcut un pas înapoi.

— Numai după ce îmi spui ce naiba se întâmplă...

Pe faţa ei se vedea că începe să înţeleagă, că punea lucrurile cap la cap şi reconstituia adevărul.

— Am avut dreptate, nu-i aşa? Ne urmăreşte cineva. Şi toate acestea sunt legate între ele. Au răpit-o pe Caelyn. O, Doamne, te-au ameninţat să taci?

Spaima mi-a cuprins inima. *Dacă spui părinţilor sau altcuiva, ea moare.* Dar dacă cineva ghicea de unul singur?

Nu puteam să-mi asum acest risc. Nu puteam să o las să vadă următorul mesaj, indiferent care ar fi fost.

M-am apropiat de stâncă târşâindu-mi picioarele şi m-am uitat la vârfurile pinilor de dedesubt, de sub stâncă. M-a cuprins un val de ameţeală şi trupul mi-a fost scuturat de un spasm. Ploaia îngheţată îmi făcea şi mai rău.

— Dă-mi telefonul, bine?

L-am întins la schimb pe al ei, ca o ofertă de pace.

— O, Doamne, a spus ea din nou, fiindcă faptul că nu negasem îi confirma adevărul.

Dintr-odată, s-a uitat la ecran. Probabil că vibrase. Ochii i s-au umplut de groază şi a rămas cu gura căscată.

Mi-a stat inima şi panica mi-a cuprins toate capilarele din corp. Caelyn. Trecuseră cele două minute?

— O, Doamne, ce e asta?

M-am repezit înainte, fiindcă spaima pentru Caelyn depăşise pe moment frica de înălţime.

Akira s-a schimonosit şi a lipit ecranul de piept.

— Nu, nu te uita!

Ce nu mă lăsa să văd?

— Dă-mi-1!

Am încercat să smulg telefonul din mâna ei şi am scăpat pe jos telefonul Akirei. A întins instinctiv mâna să-l prindă.

Atunci şi-a pierdut echilibrul.

Bolovanul cobora în pantă în spatele ei şi era alunecos din cauza ploii îngheţate. Akira nu şi-a mai putut recăpăta echilibrul. A repezit braţele înainte şi am încercat s-o apuc de unul, dar totul s-a petrecut atât de repede, încât nu am prins decât aerul. Cu mâna încă încleştată pe telefonul meu, cu ochii plini de groază, cu gura deschisă într-o grimasă îngrozită, a căzut pe spate. Am strigat amândouă. M-am lăsat pe vine, mi-am acoperit urechile cu palmele şi am închis strâns ochii în timp ce strigătul ei se rostogolea în jos.

CAPITOLUL 30

Căderea Akirei a părut să dureze o veşnicie, până când un pâlc de pini a trosnit şi strigătul ei a încetat brusc.

— Kiki!

M-am lăsat în patru labe şi am încercat să mă uit peste margine, dar nu am putut, nu am putut, nu era nicio margine – bolovanul cobora treptat până devenea prea abrupt. Nu puteam să mă mişc, nu puteam să respir, şocul mă străbătea din cap până în picioare. Pieptul mi se înălţa şi cobora, de parcă mi-ar fi venit să vomit şi tot trupul îmi tremura atât de violent, încât mă temeam că mă voi apleca prea tare în faţă şi voi cădea şi eu. Mi-am încleştat degetele de stâncă, deoarece simţeam nevoia să apuc ceva, dar nu era nimic, nimic, iar Akira nu ar fi putut supravieţui acestei căzături. Am scos un urlet cumplit, în timp ce lacrimile fierbinţi şi ploaia rece se amestecau pe faţa mea.

Nu putea fi adevărat.

Akira trebuia să meargă la Universitatea Corneli, să devină arhitectă, să aducă mai multă frumuseţe în această lume. Şi acum totul – planurile, visurile ei –, totul se spulberase dintr-odată. Pentru că eu o ucisesem. îmi ucisesem cea mai bună prietenă. Poate că nu o împinsesem eu, dar mă luptasem cu ea să-mi iau telefonul, deşi eram într-o poziţie atât de precară.

Nechibzuită.

Neglijentă.

Era vina mea. Era ca şi cum aş fi împins-o, aşa cum dorise AnOnymOusl.

AnOnymOusl. Rahat! Telefonul meu zburase în jos de pe stâncă împreună cu Akira şi conexiunea noastră se întrerupsese. Nu mai aveam decât câteva ore ca să câştig jocul. Dar cum să joc tară un set nou de reguli? Eram forţată să abandonez?

Dacă abandonezi, voi continua să joc fără tine. O, Doamne! Trebuia să-i previn pe ceilalţi. Inspiră. Expiră. Doar eu şi aerul.

Inspir.

Expir.

Când am reuşit să-mi potolesc respiraţia, am încercat să mă concentrez.

Tremuram prea rău ca să rămân pe acea suprafaţă denivelată şi m-am dat câţiva paşi înapoi ca să fiu în siguranţă. Telefonul Akirei zăcea cu faţa în jos la câţiva paşi de mine, în husa lui mov. Poate că a supravieţuit căzăturii, în acest caz, trebuia să telefonez după ajutor. Am întins braţul, mai mult, şi mai mult, şi degetele mele tremurătoare au agăţat husa mov, dar au împins- o mai departe. Ameţeala îmi alerga pe şira spinării.

O, Doamne! Nu! Respiră adânc. Puteam să fac asta. Trebuia să fac asta.

M-am aplecat cât mai putut de mult şi am apucat telefonul, apoi m-am retras în patru labe, ignorând durerea din încheietura mâinii, de parcă o mână uriaşă, monstruoasă, ar fi putut să se înalţe din copacii de jos şi să mă smulgă de pe stâncă. Atunci când m-am aruncat înapoi pe potecă, tăieturile din palma stângă îmi sângerau din nou. M-am ridicat anevoie în picioare şi m-am aplecat peste bariera înaltă până la brâu ca să mă uit în prăpastie.

Nu vedeam din acel unghi decât o bucăţică din jacheta mov a Akirei. Era cumva... o mişcare? Sau numai crengile care foşneau mişcate de vânt?

— Kiki!

Am strigat-o iar şi iar, sperând că îşi va recăpăta cunoştinţa şi îmi va răspunde. Era o pantă atât de abruptă; trebuia să ocolesc lacul şi să ajung la ea pe partea cealaltă.

Am luminat ecranul Akirei – chiar dacă era blocat şi nu ştiam parola, puteam accesa ecranul de urgenţă. Mi-am pus degetul mare pe tasta de urgenţă. *Dacă chemi poliţia, ea moare,* mi-am amintit.

— La naiba!

Avea AnOnymOusl să afle măcar? Chiar dacă nu urmărea telefonul Akirei, putea să monitorizeze staţia radio a poliţiei. în acea clipă, nu deosebeam între credibil şi paranoia. Oricum, nu puteam rata o ocazie de a salva viaţa Akirei – dacă mai exista o viaţă de salvat – numai pentru că un sadic era sigur că i-o luasem eu.

Aşa că am sunat la 911. Am ţinut telefonul la ureche. Am

aşteptat să aud soneria de apel şi nu am auzit nimic.

Apelul nu se formase. Fireşte.

— Glumeşti!

Telefonul detecta numai un semnal foarte slab – suficient ca să transmită mesaje, probabil, dar nu şi pentru apeluri. Universul nu se mai oprea din a- mi da pumni în faţă.

Sau poate că AnOnymOusl blocase telefonul. Exact aşa cum bănuiam că făcuse când încercasem să sun la 911 atunci când Matty îşi dădea ultima suflare.

Paranoia? Sau era posibil?

Nu conta. Trebuia să aduc ajutoare, să-mi avertizez prietenii şi să o găsesc pe Caelyn înainte să moară din cauza sângelui pierdut. Tăietura de pe gât nu părea adâncă în imagine, dar nu puteam fi sigură. M-am repezit în jos pe potecă spre parcarea castelului, sperând să dau peste femeia cu câinele. însă potecile erau pustii acum, când ploaia se înteţise.

Când am năvălit în parcare, un cuplu se pregătea să urce într-un SUV negru şi închidea umbrelele.

— Staţi aşa! am strigat. Ajutor!

Şoferul s-a răsucit să se uite la mine şi l-am recunoscut.

— Domnule Ferguson!

Profesorul nostru de chimie. Nu o vedeam prea bine pe femeia de pe locul din dreapta. Ştiam că este logodit; poate că era logodnica lui şi căutau un loc pentru nuntă. Ei bine, eram pe cale să stric atmosfera.

— Crystal! Ce s-a...

— Vă rog, am spus eu gâfâind. Sunaţi la 911... Akira... locul cu panorama... Cuibul Sturzului Eremitului... A căzut de pe stâncă. Ar putea fi moartă... Nu ştiu... Telefonul nu merge.

— O, Dumnezeule mare! a spus logodnica domnului Ferguson.

Am aruncat o privire la ecranul telefonului Akirei. Acum era semnal mai puternic, dar domnul Ferguson forma deja numărul de pe telefonul lui. în timp ce îl ducea la ureche, a întrebat:

— Dar ce făceaţi aici?

Am dat din cap.

— Păi... stăteam de vorbă. Am venit în drumeţie. S-a format apelul?

Domnul Ferguson a ridicat un deget.

— Bună ziua, este o urgenţă în Parcul de Stat Newboro...

Acum, când ştiam că vor veni ajutoarele, am alergat spre maşina mea, în capătul celălalt al parcării.

— Stai, Crystal! a strigat domnul Ferguson în urma mea.

Dar nu puteam să rămân pe loc. M-am aruncat în maşină şi am ieşit din parcare. O, Doamne! Unde să mă duc mai întâi? Akira spusese că Randall s-a întors la spital.

Şi trebuia să ajung la el înaintea lui AnOnymOusl.

în urmă cu cinci ani

Poliţia nu ne-a interogat prea mult timp.

Le-am spus că adormiserăm uitându-ne la Frozen. Brady îşi dorise să doarmă în patul lui. Nu eram siguri la ce oră plecase, poate pe la 1.00 noaptea. M-am gândit la un moment dat că adevărul va ieşi la iveală într- un Şuvoi de lacrimi, însă eram cu toţii prea înspăimântaţi ca să mai spunem altceva. Până şi Zoey a respectat scenariul, deşi credeam că felul în care îşi strângea buzele ca şi cum ar fi păstrat cu forţa un secret o dădea de gol. Dar părea că nu.

Părinţii şi bunica lui Zoey dormi seră toată noaptea. Nu auziseră când ieşiserăm afară şi ne strecuraserăm apoi înapoi. Şi poliţia nu avea niciun motiv să ne suspecteze.

Când au venit părinţii noştri, ne-au îmbrăţişat strâns, de parcă o creatură ar fi coborât din cer şi l-ar fi smuls pe Brady din spaţiul dintre casa lui şi casa lui Zoey, cruţându-ne pe noi, ceilalţi. Mama şi tata aproape că m-au sufocat cu îmbrăţişarea lor, iar Caelyn s-a lipit de mine, chiar şi atunci când ceilalţi frăţiori de vârsta ei s-au întins pe covorul din salon ca să se joace cu LEGO-ul lui Zoey. Andrew s-a aşezat într-un colţ. Arăta neputincios şi jalnic, în timp ce se uita la copiii care se jucau, cu ochii înroşiţi de parcă şi-ar fi reţinut lacrimile toată dimineaţa.

— Aveţi camere de supraveghere? a întrebat Şeriful Sanchez în bucătărie, unde se adunaseră părinţii.

II ştiam de la Şcoală – conducea programul DARE, ne spunea că drogurile ne vor transforma creierele într-un terci.

— Da, a spus doamna Bloom.

I-am aruncat o privire lui Zoey peste capul lui Caelyn. Se aşezase între noi, ţinându-se de braţul meu.

— Numai la uşa de la intrare, a murmurat Zoey.

Noi ne strecuraserăm afară pe uşa laterală.

— Nu avem, a zis tata. Ne-am gândit la asta, dar rata infracţionalităţii este atât de scăzută şi nu ni s-a furat niciodată nimic, aşa că ne-am spus că ar fi o risipă.

Ceilalţi părinţi au murmurat scuze asemănătoare.

— Vom verifica în cartier, a spus Sanchez. Să vedem dacă este vreo filmare.

Mi s-a strâns stomacul. Era vreo înregistrare cu noi când fugeam prin curtea cuiva? Nu mă gândisem că şi casele ne-ar fi putut supraveghea.

Zoey ne-a făcut semn tuturor să ne vedem în hol. Am reuşit să mă desprind din strânsoarea lui Caelyn, promiţându-i că mă voi întoarce repede, şi m-am strecurat în urma lui Andrew spre uşa din faţă, unde se adunaseră prietenii mei.

— Trebuie să spunem ceva, a Şoptit Zoey.

— Dar o să dăm de necazuri, am intervenit eu, uitându-mă la Akira ca să cer sprijin, dar ea a tăcut.

— O să avem necazuri şi mai mari dacă am fost surprinşi de o cameră, a spus Zoey. Vor şti că am minţit tot timpul.

— Dar poate că nu am fost filmaţi, am zis eu.

— Acum e oricum prea târziu, nu-i aşa? a spus Matty. Chiar dacă mărturisim acum ceva, vor şti că am minţit.

— Corect, a încuviinţat Randall. Eu spun să stăm şi să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Ce mai contează câteva ore?

După chipurile noastre încordate, se vedea că gândeam cu toţii la fel.

Dar ar fi contat pentru Brady.

CAPITOLUL 31

Când eram la jumătatea drumului spre spital, telefonul Akirei a sunat pe locul din dreapta mea. Mi s-a strâns inima, auzind tonul de apel atât de paşnic – o temă din Minecraft, jocul ei video preferat. L-am luat tară să încetinesc şi am îndrăznit să arunc o privire la ecran.

Apel de pe FaceTime de la Randall.

Am tras brusc de volan şi am oprit pe marginea şoselei cu o singură bandă. Maşina din spatele meu a virat, iar şoferul, un individ masiv, a apăsat pe claxon şi mi-a arătat un semn obscen cu degetele.

— Mai slăbeşte-mă! am strigat eu înainte să răspund la apel

Mai că mă aşteptam să-l văd undeva, într-un şanţ sau ca o siluetă înceţoşată, dar chipul perfect luminos şi în viaţă al lui Randall a umplut ecranul

— O, slavă Domnului! am spus. Eşti bine?

Randall a ridicat din sprâncene nedumerit. Chiar şi pe video, vedeam că are ochii înroşiţi şi umflaţi. Eram gata să pun pariu că nu dormise nicio secundă.

— Unde este Akira?

Bineînţeles că el sunase – probabil se întreba de ce Akira nu ajunsese încă la spital.

— Akira... aa...

Cuvintele mi-au rămas înţepenite în gât. Era în viaţă sau moartă? Căderea Akirei fusese un accident? Zoey se repezise imediat să dea vina pe mine pentru negrese. Va pune şi el lucrurile cap la cap şi va ajunge la concluzia greşită?

— Şi-a uitat telefonul la mine în maşină, am spus eu, ocolind întrebarea. Eşti tot la spital? Cum se simte tatăl tău?

— E bine.

Arăta tot nedumerit.

— Am mers acasă să dormim câteva ore, dar mama ne-a târât înapoi aici pe la şase. Tata este acum la reanimare, doarme.

Randall a apropiat brusc telefonul atât de tare, că-i vedeam porii de pe nas.

— Doamne, parcă ţi-a explodat o bombă în faţă.

Am ripostat:

— Uite cine vorbeşte!

— Ce nepoliticos! a intervenit altcineva.

Stai aşa, cunoşteam această voce...

Randall s-a făcut mai mic când a lăsat telefonul în jos.

— Ştie că glumesc.

Dar s-a strâmbat la mine şi a clătinat din cap, de parcă ar fi vrut să spună „de fapt, nu glumesc”.

Pe ecran a apărut încă o faţă, care încerca să mă privească mai bine. Am simţit cum îmi îngheaţă inima.

— Lucia?

Nu! Panica m-a strâns de gât ca un cleşte. Ea era AnOnymOusl. Era disperată să nu ne lase să spunem adevărul despre ea şi să-i distrugem viitorul. Mă învinsese la spital. Ajunsese înaintea mea la Randall. Ajunsesem prea târziu. Nu, nu, nu.

— Bună, Crystal.

M-a salutat cu o mişcare uşoară din degete, jubilând.

— Pleacă de lângă el.

Inima îmi bătea sălbatic, în timp ce zâmbetul i se ştergea de pe faţă. Cum putuse să o înjunghie pe sora mea? Cum putea să o lase singură sângerând? Cum?

— Hei, potoleşte-te! a zis Randall şi a mutat ecranul doar spre faţa lui. Mi-a trimis un mesaj aseară şi i-am povestit despre tata.

O ceaţă galbenă, roz şi verde a umplut ecranul.

— Aşa că a adus flori pentru mama. Vezi?

Probabil că Lucia ne trimisese tuturor mesaje de simpatie. Randall era aşa de naiv.

— îmi pare nespus de rău de Matty, a spus Lucia.

Randall a înclinat camera spre ea, iar eu am căutat urme de sânge. Dar era îmbrăcată toată în negru. Şi apoi, s-ar fi schimbat de orice haine incriminatoare înainte să vină la spital.

— îmi pare rău pentru tot. Nici nu-mi pot imagina prin ce treceţi.

La fel ca şi mesajul ei din seara trecută, nu erau cuvintele unui psihopat, însă AnOnymOusl era inteligent. Ştia cum să ne deruteze.

Am inspirat adânc şi mi-am lipit pe faţă un surâs la fel de fals ca al ei.

— Randall? am rostit printre dinţi. Pot să vorbesc numai cu tine o secundă?

Lucia s-a încruntat, dar s-a dus înapoi la locul ei, ieşind din cadru.

— Ce e? a întrebat Randall.

— Singur, Randall.

— Foarte bine, foarte bine.

Şi i-a spus Luciei.

— Mă întorc imediat.

Ecranul s-a înceţoşat şi s-a umplut de pixeli, apoi Randall a reapărut în faţa unui zid de faianţă alb cu verde.

— Şi apropo, de ce mi-ai ignorat mesajele?

— Oh... ăăă... nu le-am văzut!

A scos un oftat înciudat.

— Păi, ascultă... o să plecămde la spital să luăm ceva demâncare pentru mama lui Matty şi, ştii, să-i facem o vizită...

— Nu! am strigat.

Lucia încerca să-l ademenească în afara spitalului. Cum de putea fi atât de inconştient? Trebuia să-i opresc.

— Să nu îndrăzneşti să pleci din spital împreună cu ea.

— Fato, relaxează-te. Să aducicuiva un omagiu nu înseamnă pentru nimeni o întâlnire pasională.

Mai că îmi venea să râd. Dacă singura mea grijă ar fi fost că Lucia încalcă teritoriul Akirei!

— Nu este...

— Şi tocmai o sunasem pe Akira ca să o rog să ne întâlnim acolo. Şi apropo, unde e?

I-am ignorat întrebarea.

— Dar de ce stai de vorbă cu Lucia? Cum mai poţi avea încredere în ea, după tot ce a făcut?

— Şi-a cerut scuze pentru asta. Chiar acum.

Mi s-a oprit respiraţia.

— A recunoscut că ne-a trimis trolli?

Când o luase Zoey la întrebări, negase totul.

— Da. Şi că v-a minţit, pe tine şi pe Zoey. Vrea sincer să-i ceară scuze Akirei, ştie ce contează cel mai mult. Şi se simte îngrozitor că nu a apucat să-i ceară scuze lui Matty.

Vrea să se revanşeze. S-a oferit chiar să ia locul lui Matty la turneul de mâine, ca să putem juca cu toţii.

Mi s-a strâns inima. Aşadar, *era* vorba de MortalDusk. Probabil că îşi perfecţionase aptitudinile şi voia să facă parte dintr-o echipă de turneu.

— O, ce mare sacrificiu! *Haide,* Randall, miroase cale de o poştă! Cum de nu-ţi dai seama?

— Nu e nimic de văzut. S-a gândit că avem oricum nevoie de şase jucători.

O, Doamne, nu ştia că mai rămăseserăm doar patru. Mai era loc pentru încă unul.

— Randall, trebuie să respecţi programul, chiar acum.

Vocea îmi tremura frenetic.

— Cineva ne urmăreşte. Cineva te-a reclamat la SWAT. Şi eu cred că ea a fost. Nu poţi avea încredere în ea. Nu poţi pleca din spital împreună cu ea. Trebuie să rămâi într-un loc public. Te rog.

Randall şi-a încleştat maxilarele şi arăta, o dată în viaţa lui, cu adevărat furios. M-a luat prin surprindere.

— Crystal, încetează! încetează să mai crezi întotdeauna tot ce e mai rău despre toată lumea. Eşti aşa de... aşa de... paranoică!

Mi-a sărit inima din loc. Din nou acel cuvânt. Paranoică. îl scuipase ca şi când ar fi încercat să găsească altul, dar nu se potrivea niciunul. Zoey îi spusese lui Dylan că sunt paranoică, îi turnase minciuni despre mine ca să-l facă să creadă că nu se poate avea încredere în mine. Le băgase această idee în cap şi

celorlalţi prieteni ai noştri?

— Lucia e amabilă, a continuat Randall. A ieşit din casă pentru a veni aici.

— Dar de ce?

— Poate pentru că este o persoană amabilă. Poate că a greşit o dată, dar nu aşa e ea cu adevărat. Numai pentru că noi suntem îngrozitori, nu înseamnă că toţi ceilalţi sunt la fel.

Mi s-a pus un bolovan în gât. Ştiam că se referea la ceea ce îi tăcuserăm lui Brady. Şi mă întrebam dacă nu eram puţin paranoică – mă repezeam să-i suspectez pe oameni, să cred ce e mai rău despre ei – pentru că nu aveam încredere în mine însămi.

Eram cea mai mare mincinoasă pe care o cunoşteam.

— Crede-mă, nu a fost Lucia. Am vorbit mult chiar acum despre toate astea. Nu mă place... sau aşa ceva. Ştiu ce gândiţi voi, fetele. A început să se uite la noi pe YouTube vara asta şi i s-a părut că sunt amuzant. I-au plăcut filmele mele cel mai mult. Asta e tot.

Transmisiunile în direct ale lui Randall aveau cei mai mulţi privitori pe canalele noastre, urmate îndeaproape de Matty, spre marele necaz al lui Zoey – dar nu era nicio surpriză, căci erau cele mai amuzante. Mi-am amintit cum se holba Lucia la Randall la probe. Era uimită, nu îndrăgostită. El era Fishman al ei. Iar eu presupusesem că îi plăcea de el şi va încerca să o scoată din schemă pe Akira.

— Dar am umilit-o când a dat probe, aşa că a vrut să se răzbune puţin. Un comentariu s-a transformat în două şi... ei bine, s-a lăsat luată de val...

— Stai puţin, l-am întrerupt. De cât timp discutaţi? De cât timp este aici?

— Nu ştiu, cam de o oră.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Eşti sigur?

— Da. Poate puţin mai mult, de fapt. De ce?

— Şi a vorbit mult la telefon?

A înclinat capul.

— Păi... nu cred. Nu, deloc.

Dacă Lucia fusese la spital şi vorbise cu Randall peste o oră, nu avea cum să-mi trimită acele mesaje ca să calculeze exact timpul. Nu ar fi putut să o înjunghie pe Caelyn în timp ce eram la Cuibul Sturzului Eremitului. Nu putea fi ea AnOnymOusl. Era imposibil fizic.

Dar asta însemna că mai rămânea un singur suspect.

— Daaa... ai veşti de la Zoey? am întrebat.

— Nu... a spus Randall, nici ea nu mi-a răspuns la mesaje.

La naiba. Am simţit un gust amar în gură şi m-am uitat la ceasul de la bord. Era aproape ora 12.00. Dacă nu aş fi trecut prin acest calvar, m-aş fi dus mai întâi la Randall, ca să văd dacă tatăl lui este bine. Dar Zoey fusese absentă toată dimineaţa, la fel ca şi ieri. Era singură astăzi; părinţii ei lucrau la cabinetul lor de stomatologie de marţi până sâmbătă. Şi mai era şi camera aceea sinistră, izolată fonic, din subsolul ei...

Dumnezeule mare! Nu aş fi crezut că Zoey ar fi fost în stare de aşa ceva. Dar demonstrase deja că e o trişoare şi o mincinoasă, că te înjunghia pe la spate şi te şantaja. O dată fusese o greşeală. A doua oară, o judecată greşită. A treia oară este depravare. Şi aici nu mai vorbea paranoia – era un comportament real, dovedit. Uneori oamenii iau măsuri extreme ca să evadeze din situaţii dificile. Ştiam şi eu prea bine asta. La mijloc era disperarea ei de a scăpa de părinţii dominatori, perfecţionişti, care o transformaseră într-o răpitoare şi o asasină. Şi, pe deasupra, încerca să-i facă pe toţi să nu mai aibă încredere în mine, să nu mai creadă nimeni varianta mea.

Dar de ce să mă tortureze aşa? Mă ura chiar atât de tare?

Competitivitatea noastră devenise toxică. Era invidioasă de ani întregi pe legătura dintre mine şi Akira, iar acum mai găsise un motiv să fie geloasă: Dylan mă alesese pe mine. Şi era clar că dădea vina pe mine pentru ce se întâmplase cu Brady cu ani în urmă, simţea o aversiune faţă de mine pentru sentimentul de vinovăţie care o măcina, un buboi care s-a spart când i-am dejucat planurile de a trişa ca să ajungă în turneu.

Acum trebuia să-i dejoc încă o dată planurile.

Am pus telefonul Akirei în suportul de la bord şi am virat din

nou, am intrat pe şosea şi am pornit spre casă.

— Ai dreptate, Randall. Nu e Lucia.

— Nu mai spune, Sherlock.

Nu vedeam cum i se schimbase expresia, căci eram cu ochii la şosea, dar tonul i se înmuiase.

— De fapt, aş putea vorbi cu ea o secundă?

M-a privit sceptic.

— De ce?

— Trebuie să-i spun ceva.

— Spune-i personal. Vino cu noi acasă la Matty...

— Te rog, Randall, numai o secundă.

Imaginea de pe ecran s-a tulburat din nou şi mi-a dat-o pe Lucia.

— Ştie, l-am auzit pe Randall. I-am povestit ce ai spus. Vrea să stea de vorbă cu tine.

O clipă mai târziu, chipul ei a umplut ecranul.

— Crystal! îmi pare aşa de rău, sunt o ticăloasă. Numai că... ce ai spus la probe m-a jignit cu adevărat şi eram furioasă şi m-am lăsat dusă de val. Şi nu mi-am dat seama cât de rău suna acest ultim comentariu decât după ce l-am postat – nu avusesem această intenţie –, dar când m-am întors să-l şterg, se dusese deja. Şi ştiu cum arată. Ştiu că nu contează dacă am avut sau nu intenţia. Am încurcat-o de tot...

— Lucia, încetează, am încercat s-o opresc, dar vorbea atât de repede, că nu puteam spune niciun cuvânt.

— ... şi mi-a părut aşa de rău. Ar fi trebuit să-l opresc imediat. Şi nu făceam mişto de puloverul tău. Chiar mi-a plăcut! Şi ieri, când am venit după tine la baie...

— Lucia!

— Scuze.

Am expirat profund.

— Şi mie îmi pare rău. Pentru tot. Am fost şi eu o ticăloasă la rândul meu.

Toată lumea face greşeli. Eu ar trebui să ştiu mai bine decât oricine. Făcuse o greşeală foarte urâtă şi, aşa cum spusese Randall, îi datora scuze Akirei. Când m-am gândit că s-ar putea

să nu mai apuce niciodată să o facă, am rămas brusc fără aer. Zoey şi cu mine gestionaserăm foarte prost situaţia – dacă Lucia nu s-ar fi simţit ameninţată, această conversaţie ar fi avut loc cu mult mai înainte. Oricum, învăţase din greşeala ei, o recunoscuse şi încerca să îndrepte lucrurile. Dar acum aveam nevoie de ea ca să mă asigur că AnOnymOusl nu-i va face rău lui Randall. Că nu putea să-l rănească.

— Dar Akira şi Randall nu au făcut niciodată nimic care să te rănească, am spus. Lucrul acela teribil pe care l-ai spus... indiferent ce intenţie ai avut, nu merita asta. Akira nu merita.

— Ştiu. Ai perfectă dreptate.

Nu-i vedeam expresia, dar vocea îi tremura şi mi-am imaginat că avea ochii plini de lacrimi.

— Ei bine, vreau să faci ceva ca să te revanşezi.

îl pierdusem deja pe Matty, poate şi pe Akira. Nu puteam să-l pierd şi pe Randall.

— Orice.

— Poţi să stai astăzi cu Randall? Să-i ţii companie?

Nu ştiam dacă faptul că nu era singur îl va proteja pe Randall de mânia lui AnOnymOusl. Nu eram sigură nici dacă nu o puneam cumva în primejdie pe Lucia. Dar era cel mai bun lucru la care mă puteam gândi. Singurul.

A tăcut o clipă, uluită de cerere.

— O să stau, a spus ea foarte serioasă.

— Mulţumesc.

Deodată, imaginea Akirei căzând pe spate, cu ochii larg deschişi, mi-a străfulgerat prin minte. M-am strâmbat şi mi-am acoperit gura cu mâna.

— Te simţi bine? a întrebat Lucia.

Lacrimile mi-au înceţoşat vederea. Nu puteam să le las să mă orbească în timp ce conduceam.

— Trebuie să închid...

— Crystal, îmi pare aşa de rău!

— Şi mie, am reuşit să şoptesc înainte să închid.

Aveam atât de multe lucruri pentru care să-mi pară rău.

Dar nu puteam permite ca moartea surorii mele să fie unul

dintre ele.

Problema cu prieteniile toxice este că, în cele din urmă, te otrăvesc.

Otrava lui Zoey părea genul acela subtil care îţi paralizează treptat sistemul nervos, până mori în dureri cumplite. Acum trebuia să-mi tai un membru ca s-o împiedic să se răspândească.

Am bătut atât de tare la uşa ei, încât credeam că o să mi se învineţească pumnul.

— Zoey! Deschide uşa! Ştiu că eşti acasă.

în timp ce analizam situaţia în gând, mi se părea că găsisem explicaţia logică pentru care jocurile se opriseră noaptea trecută: Zoey fusese nevoită să aştepte până când adormiseră părinţii ei ca să continue să joace. Iar când plecaseră de dimineaţă la lucru, jocurile se reluaseră.

în cele din urmă am auzit paşi târşâiţi şi, o clipă mai târziu, Zoey a întredeschis uşa. Tricoul lung negru pe care îl purta peste pantalonii vişinii se potrivea cu mânecile negre ale lui AnOnymOusl din fotografia în care apăsa cuţitul pe gâtul lui Caelyn. Probabil că ar fi trebuit să iau ceva în mână ca să mă apăr înainte să mă năpustesc înăuntru, dar ea stătea cu o mână pe mânerul uşii şi cu cealaltă se ţinea de cadrul uşii. Părea neînarmată.

— Calmează-te! a zis, iar vocea i s-a frânt când s-a uitat la mine. Eram la baie...

— Aiurea!

Am dat uşa de perete şi m-am repezit înăuntru, pornind în jos pe scările spre subsol, pe lângă bucătărie.

Zoey rămăsese cu gura căscată şi s-a lipit de perete, ferindu-se. M-am liniştit văzându-i reacţia, nesigură ce anume mă enerva mai tare: faptul că eu crezusem că îmi făcuse rău, sau că părea să creadă că eu îi făcusem rău ei. Am alungat gândul şi mi-am continuat drumul pe lângă ea, în jos pe scări.

— Hei! a strigat Zoey şi s-a luat după mine.

Subsolul arăta altfel faţă de ultima dată când fusesem acolo, jos. Evitaserăm să ne mai adunăm acolo de când se întâmplase povestea cu Brady. Masa de biliard fusese retapiţată cu postav

roşu în loc de verde, iar

vioara lui Zoey şi stativul pentru note se mutaseră de partea cealaltă a unui ecran plat, mai mare decât cel la care văzuserăm *Frozen.* Dar uşa aceea sinistră de lemn din fund era la fel.

Am deschis-o larg şi am aprins lumina, iar inima îmi bătea atât de repede încât mă temeam să nu explodeze.

încăperea era goală.

Adică erau anumite *lucruri* acolo. Un frigider care bâzâia încetişor. Un balansoar vechi de stejar băgat într-un colţ. Rafturi pline cu unelte de grădinărit, hârtie, cutii şi conserve de mâncare. Şiruri întregi de cutii de plastic etichetate HAINE BEBELUŞI / FULARE / MĂNUŞI / PĂLĂRII / JUCĂRII ZOEY / JOCURI / PUZZLE.

Era o debara oarecare, fără niciun ostatic.

— Ce *faci?* a strigat Zoey.

Am scos un ţipăt de frustrare, am împins-o la o parte şi am revenit în subsol. Un val proaspăt de durere mi-a zguduit braţul stâng şi l-am apucat cu mâna cealaltă, strâmbându-mă. Nu puteam lăsa durerea să-mi distragă atenţia. Mintea trebuia să controleze corpul. Poate că Zoey o ţinea pe Caelyn în altă parte. Sigur era aşa.

Altfel, părinţii lui Zoey ar fi descoperit cum se lupta Caelyn acolo, jos, când s-ar fi dus după hârtie igienică sau altceva.

Zoey a văzut palma rănită şi roşie, plină de dunguliţe de sânge închegat.

— Ce s-a întâmplat...

— Unde o ţii?

A deschis gura o clipă.

— Pe cine?

Am strâns din pumni ca să mă opresc din tremurat.

— Nu face pe prostul. Unde este?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

S-a frecat la ochi.

— Abia m-am sculat din somn.

Am pufnit. Ce mai scuză!

— Ce? Ăsta e adevărul. N-am putut să adorm până la trei dimineaţa. De fiecare dată când adormeam, auzeam cum se

închidea fereastra ta.

Mă urmărise. Ştiam eu.

— Şi chiar aşa, ce naiba făceai?

— O, ştii exact ce făceam. Tu m-ai pus să fac.

— A nu, nu te-am pus eu să-l laşi pe Dylan să se strecoare la tine în cameră, a spus ea înciudată.

Dylan era altă competiţie pe care o pierduse. Aş fi vrut să fie şi el aici – mă gândisem să-i trimit un mesaj de pe laptop, dar nu mai avusesem răbdare. Trebuia să o găsesc pe Caelyn. Unde era?

— Nu despre asta vorbesc şi ştii prea bine, am spus. Ci despre jocuri. Să intru prin efracţie la Kiki ca să fur maşina mamei ei.

Zoey se uita la mine de parcă m-aş fi transformat într-o pătlăgică vânătă. Mi-a încolţit în minte o bănuială, dar am alungat-o.

— Şi ce m-ai pus să-i fac lui Matty, şi tatălui lui Randall...

— Ce, cum ai spus?

A făcut ochii mari, începând să înţeleagă.

— Ştiam eu. Ai otrăvit intenţionat negresele. Şi tu ai chemat echipa SWAT Îa Randall!

— Nu! Tu m-ai pus! Tu m-ai pus să fac toate astea!

A ridicat braţele exasperată.

— Nu te-am pus să faci nimic!

— Ba da, m-ai pus. Mi-ai trimis toate acele instrucţiuni şi acum încerci să-mi înscenezi...

— Doamne sfinte, ţi-ai pierdut minţile!

— Da, asta vrei să-i faci pe toţi să creadă. Că sunt paranoică, nu-i aşa? Tulburată mintal – asta i-ai spus lui Dylan, nu-i aşa?

— Nu...

— Mincinoaso! Eşti o mincinoasă, o trişoare, o...

— O, Dumnezeule mare! Dar de ce să crezi că am vrut să-l ucid pe Matty? Pentru ce? Pentru MortalDusk?

Am deschis gura să ripostez, însă m-am oprit. Matty. Numai

Matty. De parcă nu ar fi ştiut de Akira.

— Nu doar pentru MortalDusk...

Am început să respir sacadat, mi-am pierdut cumpătul.

— Pentru premiul în bani. Ai spus chiar tu... Vrei banii ca să pleci din fundătura asta, să scapi de şcoala de stomatologie...

— Da, dar nu aş ucide pe nimeni pentru asta. Vreau să spun, ce naiba, ştiu să fac programare ca lumea, găsesc o mulţime de oferte de la start-up- uri tehnice, fără să păşesc într-un campus.

Panica mi-a inundat venele. Dacă Zoey nu era AnOnymOusl... acesta era tot acolo. Putea fi *oricine.* Nu. Nu. Trebuia să fie Zoey. Nu aveam nicio modalitate să-l contactez pe AnOnymOusl. Nu aveam cum să ajung la sora mea. Nicio cale să mai obţin alte indicii. Acesta era ultimul fir. Dacă nu ducea nicăieri, nu mai aveam nimic.

— Dar ai spus că ai nevoie de banii ăştia, am zis, agăţându-mă de logica mea. Ai spus că de-asta ai trişat.

S-a strâmbat, şovăind.

— Eu... da, banii m-ar fi ajutat, dar...

Buza de jos îi tremura.

— Am crezut că mă vei da afară din echipă dacă aflai adevăratul motiv.

— Şi care a fost motivul real?

— O, te rog, a spus Zoey. De parcă chiar ţi-ar păsa. Nu ţi-a păsat nici atunci, nu-ţi pasă nici acum. O să te ascunzi după orice fel de poveste pe care încerci s-o spui aici. Nu-ţi pasă decât de locul tău de la turneu. Pentru tine nu contează decât jocurile video.

Am simţit un nod în stomac. Cuvintele ei sunau ca acuzaţiile lui Caelyn. *Nu te gândeşti decât la jocurile tale video stupide... îţi pasă de ceva din lumea reală?* Dacă aveau dreptate amândouă? Zoey a continuat:

— Nu e prima dată când faci rău cuiva din cauza jocului. Dumnezeule, Crystal, ce ai făcut...

— Nu-i corect. Ce s-a întâmplat cu Brady a fost un

accident.

— Dar nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu ne-ai fi pus să jucăm jocul acela stupid.

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu ai fi făcut atâta tevatură că vrei să fii partenera lui Brady în acel joc.

— Tu eşti întotdeauna parteneră cu Kiki. N-a fost corect.

Regretul mi-a străpuns inima. Akira şi cu mine eram ca două piese de Tetris în formă de L, în timp ce Zoe era mai mult un fel de Z, avea nevoie de anumite reglaje ca să se potrivească cu cineva. Şi când am mai crescut, mie şi Akirei ne-a venit uşor să avem încredere una în alta în legătură cu lucrurile complicate – ea cu tulburările de alimentaţie, eu cu atacurile de panică. Nu ne jenam una de alta. Ne era teamă să n-o împovărăm pe Zoey şi o lăsam în afara conversaţiei. Cu toate acestea, am evitat un răspuns direct la comentariul ei.

— La naiba, putem să ne aruncăm acuzaţii la nesfârşit. A fost greşeala amândurora şi a nimănui. A fost un accident. Un accident cumplit.

— Atunci de ce n-am putut spune adevărul? De ce ne-ai pus să minţim?

— Nu v-am pus să faceţi nimic. Eram speriaţi cu toţii că o să avem necazuri, mai ales tu! Am încercat să te protejez!

Mi-am trecut o mână peste faţă.

— Dacă voiai aşa de mult să spui adevărul, de ce nu l-ai spus?

Expresia ei s-a schimonosit dureros.

— Aţi insistat cu toţii să ţinem secret. Şi m-am gândit... dacă spun... sau dacă vă pun pe voi să spuneţi... că tu... tu...

Şi-a încrucişat braţele tremurând.

— Că eu o să fac ce?

— Că o să vă întoarceţi cu toţii împotriva mea! a strigat ea.

O lacrimă i-a curs în jos pe obraz şi a şters-o înciudată că o lăsase să curgă.

— Am crezut că o să rămân singură... exact ca el...

O, Doamne! Dintr-odată, totul avea logică. Zoey făcuse totul de frică să nu fie ostracizată. Era deja afectată de faptul că Akira şi cu mine eram atât de apropiate, dar probabil că se rupsese ceva în ea după ceea ce se întâmplase cu Brady. Acesta era adevăratul motiv pentru care trişase. Ani întregi, toţi cinci fuseserăm împreună, aproape ca şi cum am fi construit un zid în jurul nostru ca să ne protejăm împotriva vinovăţiei şi să nu lăsăm să ne scape secretul. Turneul era prima ocazie când trebuia să excludem în mod intenţionat pe cineva dintre noi. Şi îi era teamă să nu fie lăsată pe dinafară. Nu avea nimic de-a face cu premiul în bani. Iar după aceea fusese atât de înspăimântată să nu fie dată afară din echipă, încât mă şantajase. Şi totul numai pentru că îi era frică să nu fie abandonată, exact la fel ca el. Se lupta cu un sindrom posttraumatic sever şi eu nu aveam nici cea mai mică idee.

Dar asta însemna că nu avusese de gând să ne ucidă unul după altul. Aşa ar fi rămas încă şi mai singură.

Atunci cine naiba mă punea să joc acest joc diabolic?

— Joc? Ce joc? a întrebat Zoey.

Gândisem cu voce tare.

— Doamne, de ce trebuie să fie totul *un joc* pentru tine?

— Nu, nu înţelegi. Nu e vorba de tine...

Dar cine putea fi? Simţeam cum mi se strânge gâtul. Nu puteam să respir în subsolul acela sufocant. Nu puteam să gândesc. Trebuia să plec. Trebuia să caut în continuare. Poate că Lance Burdly era un indiciu real, un fir care încă mai atârna nedepănat. M-am îndreptat spre scări, însă Zoey m-a apucat de mâna rănită şi m-a tras înapoi, făcându-mă să scot un ţipăt de durere.

— Nu! a strigat ea. Nu pleci nicăieri până nu-mi spui ce naiba s-a întâmplat cu Kiki. Ce ai vrut să spui despre maşina mamei ei?

Am clătinat din cap.

— Nu asta a ucis-o.

M-am crispat şi mi-am dus o mână la buze. Akira nu putea fi moartă. Nu se putea.

Zoey a rămas înmărmurită.

— Ce naiba...

— Nu, nu înţelegi...

O, Doamne, nu aveam timp pentru asta.

— Eram pe platforma de belvedere de pe Muntele Morgan azi-dimineaţă şi, ei bine, la un moment dat ne-am bătut pe telefonul meu şi ea a căzut.

Zoey a făcut ochii mari şi a rămas cu gura căscată.

— Nu... nu ştiu, poate că a supravieţuit căzăturii. Dar a fost un accident, jur.

Expresia ei a devenit dură.

— O, sigur că da! Şi ai luat numai din întâmplare sticluţa greşită cu esenţă de migdale. Şi, hop, ai dat un telefon cu un indiciu fals la poliţie şi...

— Nu!

Simţeam cum mă sufoc de panică.

— Ascultă... cineva m-a pus să fac toate astea.

— Poftim?

M-am uitat la ea şi mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru. După tot ce se întâmplase, puteam avea încredere în ea? Poate că nu ar fi trebuit să-mi pierd încrederea. Fusesem o prietenă oribilă, dar dacă aveam de gând să mă revanşez vreodată faţă de ea, trebuia să supravieţuiască acum. Nu trebuia să-l las pe AnOnymOusl să se apropie de ea. Poate că ea mă putea ajuta să dau de cap problemei.

Am tras aer adânc în piept.

— Foarte bine, ascultă... Cineva a răpit-o ieri pe Caelyn. A fost...

— Ce?

— Lasă-mă să-ţi explic, bine?

— Nu trebuia să fie în Frost Valley?

— Da, dar au răpit-o înainte să se urce în autobuz.

— Nu ai lăsat-o chiar tu acolo?

Nu mă lăsa deloc să explic.

— Da, dar...

Mi-am dat frustrată buclele pe spate.

— Ascultă-mă. Răpitorul ei mi-a trimis mesaje anonime printr-o aplicaţie pe care a piratat-o şi a introdus-o în telefonul meu, ameninţând că o omoară dacă nu fac ce îmi spune el. A transformat totul într-un joc sinistru.

Zoey a întins mâna.

— Dă-mi să văd telefonul.

Am înghiţit în gol.

— Nu... nu-l mai am. A căzut de pe stâncă împreună cu Kiki.

— Dumnezeule!

S-a frecat la ochi, s-a gândit un moment. Apoi a pornit spre scări.

— Unde te duci?

— Să sun la poliţie.

Probabil că lăsase telefonul sus. Am simţit ditamai nodul în gât. AnOnymOusl monitoriza în mod sigur staţia radio a poliţiei locale. Dacă Zoey suna la poliţie, o omora pe Caelyn. Am sărit să-i blochez drumul.

— Nu, nu se poate. Când... când a început jocul, răpitorul mi-a spus că dacă sun la poliţie sau dacă spun cuiva ce se întâmplă, o ucide pe Caelyn.

— Păi, eu pot să sun la poliţie.

— Dar faptul că ştii despre asta înseamnă că ţi-am spus. Ar fi o încălcare gravă a regulilor.

— La naiba!

A încercat să mă ocolească.

— Nu! am strigat.

Zoey a sărit înapoi şi s-a împiedicat de canapea, aruncând braţele în sus. Ca şi când ar fi fost înfricoşată de mine. Mi s-a strâns inima.

— Zoey, n-am de gând să-ţi fac rău.

Făcuse ochii mari de groază.

— Tocmai mi-ai povestit cum i-ai ucis pe prietenii noştri. Ai împins-o pe Kiki de pe stâncă.

— N-am împins-o. Ţi-am spus, a fost un accident. A căzut.

— Dovedeşte!

Am simţit că pălesc.

— Crezi... crezi că am inventat totul? Dar de ce?

Zoey a clătinat din cap, de parcă i-ar fi fost frică să explice.

— De ce?

S-a făcut mică.

— Vrei cu disperare să joci la turneu. Ca să-ţi salvezi casa sau mai ştiu eu ce. Şi ai fost întotdeauna disperată să ţii secretul despre Brady. Felul în care te-ai răstit la spital... Am bănuit ceva încă de atunci.

Dumnezeule mare! O suspectasem pe ea şi ea mă suspectase la fel de mult pe mine!

— Este greşeala mea, a continuat. N-ar fi trebuit să deschid subiectul din nou. N-ar fi trebuit să te ameninţ că o să-l dezvălui. Te-a făcut să izbucneşti, aşa este? Eşti în stare de orice ca să-ţi protejezi secretul. Chiar dacă asta înseamnă să ne ucizi pe toţi ceilalţi.

— Dar n-are nicio logică! am strigat. Dacă ucid mai mulţi oameni, secretul meu va creşte exponenţial.

— *Ei bine, atunci de ce faci asta?*

— Nu fac nimic!

însă era clar că nu mă credea. Dintr-odată, a sărit pe lângă mine şi a răsturnat cuierul, iar acesta s-a prăbuşit cu zgomot şi mi-a blocat drumul în timp ce ea o lua la fugă pe scări.

— Zoey, aşteaptă, te rog! am ţipat şi am sărit peste grămada de jachete şi pulovere, dar era rapidă – când am ajuns eu la bucătărie, formase deja numărul şi ţinea telefonul la ureche.

— Nu, nu suna!

M-am năpustit şi am apucat-o de mână, reuşind să i-o trag în jos suficient cât să apăs pe pictograma de încheiere a convorbirii. S-a răsucit din strânsoarea mea, a scos un strigăt sugrumat şi a alergat în jurul insulei din bucătărie, îndreptându-se din nou spre telefon. Sângele îmi zvâcnea în urechi. Nu puteam să o las să facă asta. Moartea lui Matty – şi poate şi moartea Akirei – ar fi fost în zadar. La gândul acesta mi s-au

înmuiat genunchii, dar panica şi disperarea îmi dădeau putere.

— Stai pe loc!

înainte să mă gândesc de două ori, am văzut tocătorul pentru tranşat carne de pe blat, am înhăţat un cuţit şi l-am ridicat deasupra capului.

— Nu mişca!

Nu voiam să o ucid pe Zoey.

Aveam un ghem în stomac de spaimă în timp ce mă apropiam de ea. Era îngrozită, se uita cu gura căscată la cuţitul din mâna mea. Prinsă în colţul de lângă frigider, nu avea nimic la îndemână cu care să se poată apăra.

Acum aveam şansa să-i smulg telefonul.

Simţeam furnicături în degete pe măsură ce mă apropiam şi deveneam hotărâtă. Cum să fac? Puteam să încerc să smulg telefonul din pumnul ei încleştat, dar era posibil să nu-i dea drumul. Formase deja 911, nu mai trebuia decât să apese pe tasta de apelare. Gândul să-i străpung pielea era insuportabil. Dar nu ştii niciodată până unde eşti în stare să mergi ca să-i protejezi pe cei dragi, chiar dacă trebuie să-ţi sacrifici umanitatea.

Oare eu o sacrificam pe a mea? Eram dispusă să înfig cuţitul într-o altă fiinţă omenească, chiar şi pentru a o ţine în viaţă pe sora mea?

Nu o împinsesem pe Akira de pe stâncă. Nu îmi dorisem să cadă. Atunci nu renunţasem la umanitatea din mine. Şi nu aveam să renunţ nici acum. Nu puteam să o înj unghii pe Zoey.

Dar ea nu trebuia să ştie.

— Dă-mi telefonul, bine?

Am întins o mână spre ea, ridicând cuţitul mai sus. A deschis ochii larg şi degetul i s-a mişcat pe ecran.

— Nu!

M-am repezit prefacându-mă că lovesc, Zoey a scos un ţipăt şi a scăpat telefonul. Acesta a clănţănit pe pardoseală. Ea s-a lăsat pe vine şi şi-a acoperit capul cu braţele.

— Nu!

Probabil credea cu adevărat că o s-o înj unghii.

— Iisuse! am murmurat şi am luat telefonul.

Nu apelase. Am închis telefonul şi l-am băgat în buzunarul de la spate, sub jachetă.

— Te rog! Te rog să nu mă ucizi.

Vocea îi tremura.

— Nu spun nimănui ce ai făcut, promit. Promit.

Priveam înmărmurită cum îngenunchea tremurând neajutorată, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Chiar nu mă crezi! Chiar crezi că i-am ucis intenţionat pe prietenii noştri.

— M-ai ameninţat cu un cuţit! a strigat Zoey. Şi nu văd pe nimeni să te ameninţe cu pistolul la ceafa.

Corect. înainte, când AnOnymOusl era cu ochii pe mine, trebuia să-i respect instrucţiunile în limita de timp prevăzută. Dar acum eu decideam. Mi s-a strâns stomacul.

— Trebuia să te opresc să suni la poliţie...

Asta era exact ceea ce îşi dorea AnOnymOusl, nu-i aşa? Să mă transforme într-un monstru. Să îmi însceneze uciderea prietenilor mei. Dar Caelyn era undeva acolo şi ea ştia adevărul. Ea va spune poliţiei că cineva o ţinuse ostatică. Mă va dezvinovăţi.

— Ştii pe cineva cu numele Lance Burdly? am întrebat.

Zoey s-a schimonosit la faţă.

— Nu...

— Gândeşte-te mai bine! am strigat. N-ai mai auzit niciodată acest nume?

S-a făcut mică, apoi a şovăit.

— De ce îmi sună cunoscut acest nume?

Am scos un oftat de frustrare.

— Sanchez l-a menţionat la spital. Când răpitorul lui Caelyn m-a pus să telefonez la poliţie, mi-a trimis un scenariu şi a trebuit să folosesc un schimbător de voce şi să pretind că sunt un tip numit Lance Burdly.

Zoey mă privea sceptică, dar am continuat:

— N-am găsit nimic despre el online. M-am gândit că poate acest nume este un indiciu.

— Nu poate să-l caute poliţia în baza de date?

— Ţi-am *spus,* nu pot să sun la poliţie.

Ea nu înţelegea nevoia constantă de a păstra un secret din teama de a nu se întâmpla ceva rău. Sau poate că înţelegea. Poate că era la fel ca păstrarea secretului nostru despre Brady, care ne tortura pe toţi de ani buni. Doamne, nu puteam să mă

gândesc acum la asta...

Profitând de neatenţia mea de moment, Zoey s-a repezit pe lângă mine şi a fugit în sufragerie.

— Stai pe loc!

Am alergat după ea în hol şi când a încercat să deschidă uşa din faţă, m- am năpustit în ea şi am închis-o. Am simţit o durere cumplită în încheietura mâinii. I-am blocat drumul spre scara principală, aşa că m-a ocolit şi s-a dus pe scările spre subsol, închizând uşa în urma ei.

— Zoey!

Am bătut cu pumnii în uşă. Nu era ieşire pe jos, dar poate că era un telefon fix.

— Să nu suni la poliţie!

Nu aveam timp să o rog. Dura câteva secunde să ajungă la telefon şi să cheme poliţia. Chiar dacă o obligam să închidă înainte să poată explica, poliţiştii i-ar fi sesizat disperarea din voce şi ne-ar fi localizat uşor. AnOnymOusl ar fi auzit prin staţia radio cum dispecerul trimite poliţiştii.

Zoey avea s-o ucidă pe sora mea.

Ştiind ce noroc am, eram convinsă că, dacă voi încerca să sparg uşa, îmi voi scrânti glezna. Am răsucit disperată mânerul şi, surpriză, uşa s-a deschis. Nu avea încuietoare. Zoey zăcea la baza scărilor.

Când m-am repezit în jos, a fugit spre debaraua sinistră, iar eu mi-am dat braţul pe spate, ca şi cum m-aş fi pregătit să arunc cuţitul după ea, la fel cum aş fi făcut în MortalDusk.

— Stai!

A încremenit cu ochii ieşiţi din orbite când mi-a văzut poziţia şi a ridicat mâinile.

— Te rog! Nu!

Am căutat din priviri un telefon pe perete, apoi am făcut semn cu capul spre debara.

— Acolo e un telefon?

-N-nu!

— Oh!

Se dusese acolo ca să se ascundă de mine. Asta era tot. Am

lăsat cuţitul în jos şi am scos un oftat tremurat.

— Eu... ştiu că arată urât...

— Arată oribil, a ţipat ea.

Am sărit ca arsă.

— Păi, nu ştiu cum să te conving că spun adevărul!

Trebuia să-l găsesc pe AnOnymOusl sau cel puţin o modalitate de a-l contacta, tară ca Zoey să cheme poliţia. Ce naiba trebuia să fac cu ea? îi va chema pe poliţişti imediat ce voi pleca. Nu puteam să o iau cu mine, căci ar fi sărit în stradă şi ar fi strigat după ajutor. Iar uşa de la subsol nu se încuia.

Imaginea lui Caelyn legată şi cu căluşul în gură mi-a străfulgerat prin minte. Trebuia să o salvez. Cu orice preţ.

Am dat de perete uşa de la debara.

— Intră aici.

— Cee?

Am arătat cu cuţitul spre ea.

— *Intră aici.*

S-a strecurat în debara, iar eu i-am făcut semn spre balansoar.

— Stai jos.

S-a aşezat cu grijă, fără să-şi ia ochii de la cuţit. Uşa nu avea încuietoare. Trebuia să o leg cumva. Dar cu ce? Am examinat din priviri rafturile pline cu unelte şi cutii cu obiecte pentru grădinărit. Era şi o frânghie pe undeva?

Apoi am văzut cutia de plastic etichetată EŞARFE / MĂNUŞI / PĂLĂRII. Am tras-o jos de pe raft, am dat capacul la o parte şi am scos de acolo câteva eşarfe.

— Ce faci? a întrebat Zoey, dar am ignorat-o.

Nu-mi venea să cred că făceam asta. însă nu-mi lăsase nicio posibilitate de alegere. Niciuna.

Am luat patru fulare şi am îngenuncheat lângă ea.

S-a aplecat înainte.

— Nici vorbă...

Nu mai aveam răbdare şi am ridicat din nou cuţitul, iar ea a gemut şi s-a lăsat înapoi pe spate.

— Stai liniştită.

Pierdusem şi aşa destul de mult timp. Să-i leg mâinile împreună, sau pe fiecare separat, de un braţ al balansoarului? Nu puteam căuta pe Google „cum să legi pe cineva de un scaun”. Şi ce să-i leg mai întâi, gleznele sau mâinile? Dacă îi legam mai întâi mâinile, putea să mă lovească cu picioarele. Dacă îi legam mai întâi gleznele, putea să mă apuce de păr sau să-mi dea un pumn în faţă. Cum făceau răpitorii?

Strângea deja atât de tare braţele fotoliului, că i se albiseră tendoanele de la mâini, aşa că am început de acolo, ţinând bine şi cuţitul. Am trecut o eşarfa peste mâna ei şi de câteva ori peste braţul balansoarului, în timp ce îmi ignoram durerea din mână şi încercam să nu o ating pe Zoey cu cuţitul. Când i-am făcut nod sub braţul balansoarului ca să nu se poată apleca în faţă şi să-l roadă cu dinţii, a gemut şi a tras de material cu mâna liberă.

— îmi taie circulaţia.

Am smucit-o înciudată, atingând-o din greşeală cu cuţitul. Am exclamat amândouă:

— Oh!

Pe încheietura ei a apărut o linie roşie, subţire. îi tăiasem pielea, însă doar superficial. Mi s-a strâns inima.

— La naiba, stai liniştită, sau o să mă faci să-ţi tai mai mult decât circulaţia.

Zoey s-a albit la faţă şi ochii i s-au umplut de un alt fel de spaimă.

— O, Dumnezeule... n-am vrut să sune ca o ameninţare, numai să...

M-am bâlbâit şi mi-am înghiţit un suspin.

— Dar... stai liniştită. Te rog!

A început să plângă când i-am înfăşurat o eşarfă pe celălalt braţ şi am acoperit picăturile mici roşii care curgeau din tăietură, încercând să ignor ceea ce făcusem. Nu asta avusesem de gând. Nu intenţionasem niciodată să- i fac rău.

Dar acum nu mai conta, nu-i aşa?

Am repetat procesul la glezne şi le-am legat de cadrul balansoarului. M- am dat înapoi să-mi examinez opera şi Zoey

m-a privit fix.

— Cum ai putut să faci asta?

— Ca să-i salvez viaţa surorii mele, am spus şi am scos a cincea eşarfa din cutie. îţi spun adevărul, indiferent dacă mă crezi sau nu.

Nu voiam să-i pun căluş, dar dacă AnOnymOusl venea după ea şi deschidea uşa de la subsol? Era pentru binele ei.

— Ascultă... eşti mai în siguranţă aici decât în altă parte. Dacă psihopatul ăsta încearcă să mă trimită după tine, îi voi spune că nu ştiu unde eşti. Dar dacă auzi pe cineva intrând... ei bine, nu-ţi vei dori să te găsească.

A înghiţit un nod.

— Şi dacă îmi vine să fac pipi?

M-am crispat. Nu mă gândisem la asta.

— Cred că va trebui să te ţii.

Am ridicat eşarfa spre faţa ei.

— Nu, stai aşa! Nu strig, jur!

— Strigi chiar acum.

în loc să încerc să-i bag eşarfa între dinţi – părea prea incomod –, am trecut-o peste gură şi am legat-o la ceafa, cu grijă să-i las nările libere. A mai scos un ultim strigăt înăbuşit, am luat cuţitul şi m-am îndepărtat, aruncându-i o privire tristă.

Aş fi vrut să pot avea încredere în ea. Aş fi vrut să aibă şi ea încredere în mine. Dar Zoey credea că sunt în stare să-i ucid pe prietenii noştri. De fapt, nu puteam să o învinuiesc.

— Sper că mă vei ierta pentru asta. Jur că îţi spun adevărul. Jur că aşa eşti cel mai în siguranţă.

Apoi am plecat şi am închis uşa, lăsând-o legată şi neputincioasă.

Mă simţeam cumva mai rău decât pentru tot restul.

M-am întors la mine în cameră şi aş fi putut crede că totul era în ordine. Plapuma mov pufoasă mă invita în pat, oferindu-mi confort şi mângâiere. Whiskers se culcase pe perna mea şi clipea alene spre mine. Voia s-o mângâi. Posterele de la jocurile video atârnau pe pereţi – Zelda, Skyrim, Assassin’s Creed şi, fireşte, MortalDusk – şi îmi promiteau amintiri ale unor

aventuri. Chipuri prietenoase îmi zâmbeau din fotografiile fixate pe panoul de plută de deasupra biroului: un selfie al familiei noastre la lac şi o poză cu prietenii mei la vârsta de zece ani, când Matty adusese un aparat polaroid retro la şcoală. Costumul pentru joc pe care mi-l făcuse Caelyn ca să-l port la turneu atârna pe uşa de la şifonier.

Aici aproape că puteam să cred că lumea de afară nu ardea din temelii. Că reîncărcasem cumva o versiune mai veche a ei.

Dar cuţitul de bucătărie al lui Zoey pe care îl ţineam în mână îmi amintea că nu era aşa. Capul îmi zvâcnea de durere, aveam palma julită, îmi zvâcnea încheietura mâinii de durere, dovadă că tot ceea ce fusese în ultimele douăzeci şi patru de ore se întâmplase cu adevărat.

Am pus cuţitul lângă laptop şi l-am deschis pe cel din urmă. Dacă AnOnymOusl îl piratase şi pe acesta, asta era. Eram expusă. Vulnerabilă. Dar tocmai aici era problema – trebuia să ajung la el. Dacă îmi monitoriza camera, puteam să-mi trimit un e-mail şi să văd...

Punctul roşu de deasupra aplicaţiei de mesagerie mi-a atras atenţia şi am apăsat din reflex pe el. Semnul grupului nostru era în partea de sus şi cel mai recent mesaj era de la Randall.

CRYSTAL, DE CE TE ŢII DUPĂ FISHMAN?

Stăteam pe scaun şi simţeam că îmi fuge pământul de sub picioare. Am parcurs repede celelalte mesaje pe care le ratasem în acea dimineaţă.

Randall: Din nou la spital. Tata a ieşit de la Terapie Intensivă şi e în salon.

Akira: Iuhu!

Am scos un suspin. Era ultimul mesaj pe care îl trimisese?

Dacă mă gândeam prea mult la asta, mă prăbuşeam. Dar simţeam cum îngrijorarea creşte în mine ca un val uriaş în apropierea ţărmului. *Akira. Matty.* La un moment dat, acest val de durere se va prăbuşi peste mine, însă nu puteam să mă înec. Nu atât timp cât Caelyn era în primejdie. Trebuia să închid această parte a minţii mele – cel puţin temporar.

Am inspirat adânc şi m-am concentrat pe mesaje.

Dylan: Ce uşurare! Apar şi eu imediat. Trebuie să trec mai întâi pe la gară.

Randall: Mulţumesc, frate.

Randall: Eşti bine?

Dylan: Da. Scuze, trenul are întârziere. Vin curând.

Randall: Nu face nimic.

Randall: Unde sunt ceilalţi?

Atunci Randall o sunase pe Akira pe FaceTime şi răspunsesem eu.

Randall: Mergem la Food Xpress cu Lucia să luăm mâncare şi flori pentru mama lui Matty. Merge cineva cu noi? Unde sunteţi, oameni buni?

Probabil că Dylan încă îl aştepta pe tatăl său la gară ca să-l ducă acasă – uitasem că trebuie să facă asta. Zoey era evident ocupată, iar Akira...

Am înghiţit un nod. Daaa...

Apoi, în urmă cu câteva minute:

Randall: CRYSTAL, DE CE TE ŢII DUPĂ FISHMAN???

în dreptul numelui lui Randall au apărut trei puncte. Scria...

DE CE NU Al MENŢIONAT ASTA MAI ÎNAINTE?

Apoi a trimis un şir de emoticoane care ţipau.

îmi tremurau degetele în timp ce navigam spre canalul de Twitch al lui
Jeremy. Ticălosul spusese probabil că îl spionez. Asta era rău, chiar foarte rău. Era în transmisiune live, juca MortalDusk. Căsuţa de chat zbâmâia de discuţii înfierbântate. Pe măsură ce o parcurgeam, inima îmi bătea tot mai tare – vorbeau despre un hărţuitor. Am derulat în sus până am găsit linkul pentru Reddit şi am simţit cum mă cuprinde ameţeala.

Sub titlul GĂSIŢI-L PE HĂRŢUITORUL LUI FISHMAN, era un video de zece secunde. L-am pornit.

— Rahat, cineva mă *spionează,* spunea Jeremy şi ecranul s-a înceţoşat când a mutat camera spre fereastră.

Lentilele aveau nevoie de câteva secunde ca să se adapteze la luminozitate, dar imediat după ce Jeremy a strigat, puteai să mă vezi pe mine cum fugeam de la fereastră.

O fracţiune de secundă fusese de ajuns.

Jeremy nu a spus cine era acolo, însă Reddit a mărit imaginea în timp ce oamenii postau capturi de ecran ale cadrelor fixe şi îmbunătăţeau imaginea, încercând să-şi dea seama singuri. La naiba! Randall mă recunoscuse în imagine sau mă descoperiseră ei?

Dacă mă descoperiseră ei, toată lumea avea să creadă că sunt o maniacă.

Am aruncat o privire spre cuţitul lui Zoey şi mă gândeam la felul cum o legasem. Poate chiar *eram* maniacă. M-am frecat pe frunte, încercând să-mi uşurez presiunea din tâmple, să alung îndoielile. Nu aveam nicio dovadă că AnOnymOusl exista. îmi doream cu atâta disperare să câştig premiul încât eram gata să-mi elimin prietenii din cursă? Mă năpustisem împotriva lui Zoey după ce scosese la iveală istoria noastră cu Brady? Avea dreptate în privinţa mea?

Nu, nu, nu. Asta era exact ceea ce îşi dorea AnOnymOusl. Voia să mă îndoiesc de mine însămi. Filmările cu Caelyn erau reale. Mesajele erau reale. Dacă poliţiştii cercetaseră Lacul Hanover, găsiseră o pungă de nailon cu pietriş şi un schimbător de voce pe

care cineva le lăsase în dulap pentru mine şi pe care în mod clar nu le cumpărasem eu.

Dovedeşte!

Nu, nu, nu. Mă cunoşteam bine. Nu aveam pierderi de memorie. Deşi, dacă aveam, de unde aş fi ştiut?

Am continuat să mă uit pe Reddit, sperând că nimeni nu va face legătura. Erau sute de mesaje în ultimele două ore. Am derulat pagina până la capăt, dar erau numai comentarii urâte, irelevante. Nerăbdătoare, mi-am căutat numele.

Oh!

Oh, Doamne!

Era un mesaj de la AnOnymOusl.

Hei. Arată ca Crystal Donovan. Ea este ShardsOfGlass.

Lipise pentru comparaţie una din postările mele recente de pe Instagram şi o captură de ecran mărită, făcând legătura cu profilul meu de Instagram, devenit acum public.

Un amestec de oroare şi dorinţă de răzbunare mi se umfla în piept şi am împuns ecranul.

— *Eşti* real, ticălosule!

Era real, era *real.*

Şi mă dăduse în vileag. Sadicul îşi propusese să-mi distrugă viaţa din toate punctele de vedere. Sub postarea lui AnOnymOusl, toţi oamenii au fost de acord în unanimitate că eu sunt hărţuitoarea lui Jeremy. Şi le era ciudă că Jeremy nu confirma asta în transmisiune.

Aşadar, nu era vina lui Jeremy că fusesem dată în vileag. Nu era chiar atât de cumplit.

Dar AnOnymOusl era cumplit.

Era rău, maliţios, sadic sub toate aspectele.

Am ţinut cursorul de la mouse peste numele de utilizator al lui AnOnymOusl pe Reddit; era offline. Dar acum aveam practic o modalitate de a-l contacta direct.

Părea o mişcare nechibzuită din partea lui. Nu putea poliţia să obţină un mandat pentru adresa IP de la Reddit? Atunci ar fi

putut ajunge la originea acestui mesaj. Asta, fireşte, dacă AnOnymOusl nu folosea o reţea privată virtuală ca să-şi ascundă adresa IP Totuşi, în locul lui, aş fi folosit alt nume de utilizator ca să mă dau pe mine în vileag. Era o dovadă că individul exista.

Numai dacă... o, nu! Mi-au amorţit buzele. Tot ce făcea servea unui anumit scop, era întotdeauna cu un pas înainte. Indiferent dacă voia sau nu să mă facă să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală, îşi dorea în mod clar să-mi însceneze ceva. Voia numai să mă dea în vileag? Sau voia să dea impresia că eu fabricam dovezi că există un şantaj ist? Browserul meu de web avea exact această pagină în istoricul căutărilor – mult succes mie să dovedesc că nu postasem acest mesaj folosind o reţea privată virtuală.

La naiba!

Dar dacă tot ce făcea avea un scop, atunci numele Lance Burdly *însemna ceva*. în manualul de jocuri al lui AnOnymOusl nu existau indicii false. Nici mişcări inutile.

Am căutat disperată din nou numele pe Google, dar era tot o stradă înfundată, nu a apărut nici măcar un rezultat. De regulă, erau cel puţin câteva rezultate incorecte. Alţi oameni cu acelaşi nume sau numele ortografiat greşit.

Am privit la mesajul de dedesubt: inclusiv rezultate pentru lance bradley.

Poate că scrisesem greşit. Văzusem textul numai o clipă înainte să-l citesc cu voce tare...

Stai aşa. Mă aplec în faţă şi citesc sugestia de pe Google: bradley. Foarte apropiat de Brady. Am respirat adânc. Nu se poate. Nu poate fi atât de simplu.

Păi, mai *era* simplu, din moment ce îmi trebuise o zi întreagă ca să-mi dau seama?

Am răsfoit nebuneşte carnetul ca să găsesc pagina unde îmi notasem numele.

LANCE BURDLEY

Am rearanjat literele şi am obţinut alt nume dedesubt:

BRADY CULLEN

Nu era o coincidenţă. Era o nenorocită de anagramă.

Scaunul parcă îmi fugea de sub picioare şi mi se părea că mă prăbuşesc într-un abis. M-am apucat de pernă, ca să-mi confirm că eram tot acolo. Zoey avea dreptate. Asta *avea* legătură cu Brady. Trebuia să descifrez singură acest indiciu? Sau... jocul lui AnOnymOusl avusese o eroare, iar eu o descoperisem în sfârşit?

Oricum ar fi fost, acum ştiam. Deci nu era vorba deloc despre MortalDusk.

Era vorba despre răzbunare.

în urmă cu cinci ani

În acea după-amiază târzie, parcă jumătate din oraş se alăturase echipei de căutare din pădure. Jocul nostru nevinovat se transformase într- o vânătoare reală, îngrozitoare, de oameni.

L-am implorat pe tata să mă lase să caut şi eu cu el, să-l ajut pe prietenul meu. Lacrimi calde de vinovăţie îmi alunecau pe obraji şi el nu putuse să nu fie de acord. M-a ţinut ferm de mână tot timpul, de parcă vreo prezenţă nevăzută ar fi putut să mă smulgă de lângă el, aşa cum se întâmplase cu Brady.

Poliţia percheziţionase deja cu mare grijă proprietăţile lui Zoey şi Brady, dar nu erau indicii de răpire: nici urme de cauciucuri, nici urme ciudate de paşi, lucruri scăpate pe jos sau urme de luptă. O parte din casele de pe partea cealaltă a pădurii aveau camere de supraveghere, însă erau orientate numai spre uşa din faţă pentru a-i descuraja pe hoţi să fure pachetele – aşa cum aveau şi părinţii lui Zoey. Nu ne apropiaserăm destul de mult de uşile din faţă ca să apărem pe înregistrări.

înregistrarea de la Zoey arăta cum pleacă Brady, eu imediat după el şi apoi amândoi ne întorceam împreună. Dar nu mai trecuse nimeni din nou prin faţa uşii până dimineaţa, când venise mama lui Brady.

Poliţia a presupus că Brady ieşise pe uşa laterală şi apoi...

Ei bine, aici era misterul.

Pur şi simplu dispăruse.

Între timp ne afundaserăm atât de adânc în minciuna noastră, că nu mai aveam cum să ieşim. Şi apoi, aşa cum ne amintea Randall, căutam oricum prin pădure. Nu avea rost să facem tevatură.

în echipa de căutare circulau fel defel de zvonuri şi teorii – răpire, urşi, Brady fugise de acasă. Totuşi, eu continuam să-l trag pe tata spre toate ascunzătorile posibile pe care nu le verificaserăm peste noapte, chiar şi spre unele unde mai fuseserăm: tufe cu suficient spaţiu dedesubt, Şoproane, mese de grădină, terasele din spatele casele oamenilor. L-am dus chiar şi în curtea din spate a familiei Nelson, care era dincolo de perimetrul stabilit, dar poate că Brady îşi pusese în minte să ne păcălească.

Eu am fost cea care l-a văzut – materialul roşu, strălucitor, care licărea prin deschizătura unui container metalic rezemat de garajul mobil al familiei Nelson. Garajul era în cea mai mare parte portocaliu, ruginit şi părţile care nu erau ruginite se potriveau cu nuanţa verde de pădure a casei familiei Nelson care se profila în apropiere, sub o boltă de pini.

— E tricoul lui! am strigat.

Tricoul lui Matty. Cel pe care îl împrumutase Brady. M-a copleşit un val de uşurare. Nu era de mirare că nu reuşiserăm să-l găsim acolo.

Tata a încercat mânerul ruginit, dar acesta era înţepenit.

— Eşti sigură?

— Da! am zis şi am bătut cu pumnul în uşa de metal. Brady! Brady, mă auzi?

Mi-am lipit urechea de uşă, însă am sărit imediat înapoi. Aceasta era rece ca gheaţa.

— Brady!

Tata a smucit cu atâta putere de clanţă, că am crezut că încuietoarea va sări singură, dar a rămas ferm închisă. Atunci a tras de bucata de pânză.

— Asta a înţepenit uşa. Hei! a strigat el spre grupul de la marginea pădurii. Hei, veniţi aici!

Şeriful Sanchez era şi el în grup şi a dat fuga spre noi.

— *Ce e?*

Tata a arătat spre bucata de pânză.

— *Fiica mea crede că este a lui.*

Sanchez a smucit şi el fără folos de mâner.

— *E încuiat?*

— *Sau înţepenit din cauza pânzei, a spus tata.*

Sanchez a transmis prin radio.

— *Aici, Sanchez. Am nevoie de o rangă în strada Chester 65.*

— *Zece -patru, Şefu ', a răspuns o voce. Am una, vin spre voi.*

Bătrânii Nelson observaseră agitaţia şi traversau curtea lată venind spre noi, în timp ce îşi strângeau paltoanele peste halatele de baie în carouri. Pe măsură ce tata explica ce se întâmplase, eu îmi frământau creierii cum să-l conving pe Brady să nu ne dea de gol cu minciuna, să nu spună că noaptea trecută ne furişaserăm afară să jucăm Manhunt. Ar fi putut spune că era somnambul! Da, asta era. Era somnambul şi ajunsese în curtea din spate a familiei Nelson, în magazia lor.

Câteva minute mai târziu, a sosit alt poliţist cu o rangă în mână şi cu familia lui Brady după el. Mama lui avea ochii plini de îngrijorare, tatăl şi fratele lui arătau sleiţi de puteri şi cenuşii la faţă. Dar ar fi trebuit să se simtă uşuraţi! II găsiserăm!

— *Nu răspunde? a întrebat poliţistul.*

— *Nu, a răspuns Sanchez şi a luat ranga. Dacă este Brady.*

— *Ele! am exclamat.*

Trebuia să fie el. Tata şi-a pus un braţ pe umerii mei. Sanchez a bătut uşor în uşă.

— *Brady? încearcă să te îndepărtezi de uşă, fiule!*

Un fior de gheaţă străbătuse grupul – unul care nu avea nimic de-a face cu briza rece care îmi biciuia buclele. De ce nu răspundea Brady? Cu siguranţă că tot zgomotul şi agitaţia ar fi trebuit să-l trezească.

Tata m-a strâns mai tare în braţe, în timp ce Sanchez băga ranga în cadrul uşii şi apăsa cu toată puterea pe ea. Câteva momente mai târziu, scrâşnind şi scârţâind, uşa s-a deschis şi Brady a căzut afară. Sanchez l-a prins înainte să atingă pământul. O, probabil că era epuizat după ce stătuse acolo toată noaptea.

— Brady! am strigat repezindu-mă spre el, fiindcă doream să fiu prima care vorbeşte cu el, ca să nu-l las să spună adevărul.

Şi atunci i-am văzut chipul.

Tata m-a tras înapoi şi mi-a îngropat faţa la pieptul lui.

Dar era prea târziu.

Pielea lui Brady era violetă, ochii erau larg deschişi, sticloşi şi priveau în gol spre cer. Nu mai văzusem niciodată un mort, dar am ştiut. Şi urletul de disperare care s-a desprins din pieptul mamei lui mi-a confirmat.

Era mort.

Am ţipat ghemuită în pieptul tatii. Nu putea fi adevărat. Nu se putea întâmpla cu adevărat. Era vina mea. Vina mea, a mea, a mea. Eu îl târâsem pe Brady afară de la puzzle-ul lui. Eu îmi dorisem să jucăm Manhunt. Eu renunţasem să-l mai căutăm. Şi eu minţisem.

M-am uitat la familia lui Brady. Mama lui se prăbuşise în braţele soţului ei, iar Andrew îngenunchease alături de Brady, cu faţa schimonosită într-un gest de negare. A întins mâna să-i atingă părul, dar Sanchez l-a blocat cu braţul. S-a dat înapoi, şi-a acoperit gura şi a clătinat din cap, pierdut, neajutorat, de parcă aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla de- adevăratelea. Timp de o clipă, Andrew s-a uitat la mine şi expresia chinuită de pe chipul lui mi-a provocat un nou val de durere cumplită.

— A fost un accident, a spus tata pe un ton cald. Un accident oribil.

Însă el nu ştia. Nu ştia. Şi nu puteam să-i spun.

Tata nu mă mai purtase în braţe de ani întregi, dar acum m-a luat şi m-a dus departe de băiatul pe care îl ucisesem.

Uneori, când îngropi un secret, acesta îţi macină inima ca nişte unghii însângerate care zgârie capacul unui sicriu în timp ce te sufoci sub greutatea pământului compact.

Dar acum, după tot acest timp, cineva ne dezgropase secretul şi încerca să ne strivească cu lopata, unul după altul.

Cine naiba putea să fie?

întâi mi-a venit în minte Brady, ca un fel de întorsătură ciudată dintr-o telenovelă. Dar era imposibil.

îi văzusem trupul neînsufleţit.

Fusesem la înmormântarea lui.

îl ascultasem pe fratele lui, Andrew, rostind un discurs monoton, cu ochii pustiiţi ca două fântâni ale disperării. Observasem cum tatăl lui se uitase la tatăl meu, de parcă faptul că îl descoperise pe Brady în acel depozit încuiat îl ucisese, ceva ca în cazul pisicii lui Schrödinger. O văzusem pe mama lui cum se prăbuşise când sicriul fusese coborât în pământ, iar părul ei roşu ca flacăra îi ascundea mucii care se scurgeau pe bărbie.

Aşa ceva nu se poate înscena.

Şi apoi, se făcuse şi o autopsie. Noaptea, temperatura scăzuse suficient de mult pentru ca Brady să moară de hipotermie, dar se sufocase înainte să moară îngheţat. Când se închisese în depozit, o bucată de stofa din tricoul lui Matty se agăţase în încuietoare şi înţepenise acolo, într-un spaţiu atât de îngust – abia dacă se putea mişca înăuntru – nu durase mult şi rămăsese fără aer, începând să inhaleze propriul dioxid de carbon.

Ar fi putut să strige după ajutor, însă era mult prea departe pentru a fi auzit. Curtea familiei Nelson era în afara perimetrului nostru de joc şi nu ne doriserăm să ne aventurăm atât de departe în pădurea întunecoasă. Familia Nelson nu-l auzise – Tom nu prea auzea bine, iar Cheryl luase un somnifer. Amândoi dormiseră duşi toată noaptea, fără să ştie nimic.

Prinşi în propria minciună, am jurat cu toţii să păstrăm tăcerea. Orice am fi făcut, nimic nu mai putea schimba soarta lui Brady. Nimic nu-l mai putea salva. Nu avea să iasă nimic bun din mărturisirea adevărului.

Mi-am imaginat că vinovăţia care ne măcina era o pedeapsă suficientă.

Totuşi, cineva nu fusese de acord.

Dar fusese un accident. Un *accident.* Şi în timp ce mă uitam la anagrama rezolvată, mi-a venit în minte alt model. O reacţie alergică. O maşină lăsată cu motorul pornit într-un garaj. Căderea de pe o stâncă. O glumă transformată în ceva sinistru. Chiar şi o inspecţie de vestiar într-un moment nepotrivit. Toate puteau părea accidente.

La naiba cu toate.

Cine mai ştia că jucasem Manhunt în noaptea aceea? Nu spuseserăm nimănui. Era clar că nici Zoey nu spusese, căci altfel nu ar fi folosit acest pretext pentru şantaj. Evident că nu puteam să-i întreb nici pe Matty, nici pe Akira dacă vorbiseră şi mă îndoiam că Randall o făcuse. La drept vorbind, mă îndoiam că era cineva în acest orăşel adormit căruia îi păsa suficient de mult ca să-şi mai amintească. Familia lui Brady se mutase în California la o lună după moartea lui.

Ochii care nu se văd se uită.

Gândurile mi s-au dus la Andrew, fratele lui Brady, prietenos, dar retras. Se răstise la mine când venisem să-l iau pe Brady înapoi, la Zoey. însă el nu ştia tot restul. Oricine făcea acest lucru ne *cunoştea.* Matty nu-şi trâmbiţase alergia la nuci şi alune şi nu ştia nimeni că familia Akirei era plecată din oraş, că părinţii lui Randall erau proiectanţi de website-uri şi că noi aveam o rivalitate cu Fishman. Trebuia să fie cineva din partea locului. Corect?

Am deschis Facebook-ul. Evitasem întotdeauna să urmăresc familia lui Brady pe reţelele de socializare, căci nu reuşeam să mă împac cu gândul că era undeva acolo şi îl jelea, copleşită de durere, din cauza mea. Pentru că avusesem chef să joc un joc. Mă simţeam şi aşa destul de prost când stăteam cu copiii familiei Rao în fosta casă a lui Brady; mi se părea că pereţii se uită acuzator la mine, pentru că îl ucisesem pe băiatul care ar fi trebuit să crească şi acum între ei.

Uneori mă pomeneam că mă gândesc cum ar fi arătat Brady când ar fi crescut. Ar fi ieşit din carapace? Sau ar fi rămas la fel de tăcut şi de visător? Era cumplit, căci ştiam că nu voi afla

niciodată şi că fusese vina mea. Aşa că îmi abăteam atenţia cu jocuri video, mă refugiam în lumile virtuale ore întregi şi descoperisem în cele din urmă MortalDusk, un tărâm fantastic unde te puteai regenera la infinit. Nu puteai să câştigi de fapt niciodată, dar nici nu puteai să mori. Nu era nimic definitiv.

Nu precum fapta mea. Asta era cât se poate de definitivă.

Pe Facebook erau o mulţime de rezultate pentru Andrew Cullen, însă niciunul nu se potrivea – toţi erau fie prea bătrâni, fie prea tineri. M-am întins după telefon, ca să-l caut pe Instagram, apoi mi-am amintit că acesta era lângă trupul sfărâmat al Akirei. M-a străbătut un fior. Fusese salvată între timp? Sau... recuperată? Mi-am înăbuşit un suspin, refuzând să mă înec în tristeţe. Trebuia să mă concentrez.

Dar mama lui, Marcia Cullen? Am căutat – niciun rezultat. Dar avusese cândva un profil pe Facebook. îmi amintesc că mama îi spusese tatii că începuse să posteze din nou după moartea lui Brady şi că se simţea stânjenită să comenteze după ce pierduseră legătura. Poate că era un profil privat. Dacă era aşa, poate că mama mai era prietenă cu ea, deşi deschidea foarte rar acest site după plecarea tatii. Laptopul ei, care era tot pe patul meu, mi-a atras privirile. L-am luat şi am deschis Facebook şi – iată! – era deja logată.

Profilul doamnei Cullen a apărut imediat; încă erau prietene după atâta timp. Părul ei roşu ca flacăra nu putea fi confundat cu nimic, deşi buclele fuseseră tăiate scurt şi strânse sever într-o coadă de cal. Zâmbea spre cameră, dar ochii ei aveau o privire tristă, pustiită. Cea mai recentă postare era o aiureală...

O, nu. Comentariile erau numai condoleanţe, de pildă, *Odihnească-se în pace, Marcia şi Nate.* Mi s-a strâns inima când am înaintat cu cursorul ca să văd ce se întâmplase: un accident de maşină cam acum opt luni. Câteva mesaje erau urări de bine pentru Andrew – fie nu fusese în maşină, fie supravieţuise accidentului. Dar nimic nu trimitea la alt profil, căci nu avea altul.

Uau! Asta însemna că acum Andrew era singur. Avea bunici? Mătuşi sau unchi? Era cam cu doi ani mai mare decât noi. Asta

însemna că avea acum optsprezece sau nouăsprezece ani. însemna că absolvise liceul anul trecut, deci era la facultate, dacă se înscrisese la vreuna.

Am deschis fotografiile recente ale Marciei. Ultima era cu soţul ei, Nate, cam cu o lună înainte să moară. Părul i se rărise mai mult şi ochelarii cu ramă de sârmă erau înlocuiţi de alţii cu ramă de baga. Fotografia anterioară era cu Andrew la absolvirea liceului. Părinţii lui stăteau alături de el, Andrew purta robă şi pălărie cu patru colţuri, lângă tribunele unde se vedea că tocmai avusese loc ceremonia.

Ce. Naiba.

M-am uitat atentă la Andrew. Părul castaniu îi ajungea până la bărbie, nu purta ochelari, dar... linia ascuţită a bărbiei... Curbura uşoară a buzelor... Ochii aceia, care îi străpungeau pe ai mei prin ecran... M-a străbătut un fior atât de puternic, încât m-am simţit de parcă cineva mi-ar fi pompat azot lichid în sânge.

Semăna al naibii de bine cu Dylan.

Nu. Era imposibil.

Mi s-a pus ditamai nodul în gât şi am derulat în urmă pagina de profil. Marcia nu posta des, iar când posta câte ceva, de regulă erau fotografii. Acestea arătau cum slăbise Andrew cu timpul. Pierduse grăsimea de copil şi pomeţii i se conturaseră, la fel şi linia aspră a maxilarului. Până şi nasul parcă i se lungise şi se subţiase.

Şi ochii aceia...

Am mărit cât de mult mi-a permis browserul. Ochi căprui. Nu cenuşii. Dar contrastul putea fi din cauza luminii sau a unui filtru sau din alt motiv. Intensitatea lor, felul în care făceau mici zbârcituri la colţuri, aluniţa mică de lângă ochiul stâng – asemănarea era mai mult decât izbitoare. Era limpede. Am apucat strâns cuvertura de pe pat şi aveam sentimentul că toată încăperea se întorsese cu capul în jos.

Nu.

Nu.

Dylan era Dylan. Nu Andrew. Era un băiat de şaisprezece ani,

elev la liceu, sarcastic şi inteligent, voia să meargă la MIT şi locuia împreună cu tatăl lui lângă...

De fapt, nu ştiam unde locuieşte. Ne întâlneam întotdeauna la mine acasă sau la Matty. Şi nu-l cunoscusem niciodată pe tatăl lui... Lucra până târziu şi mergea adesea la festivaluri de carte în alte state sau în străinătate. Cel puţin, aşa ne spunea Dylan. Şi mama lui murise în...

— într-un accident de maşină, am spus dintr-o răsuflare.

Dumnezeule sfinte! Aşa îmi spusese cu o noapte în urmă – la cinci ani după ce murise fratele lui mai mic, tot într-un fel de accident ciudat, şi îl lăsase singur.

Poate că îşi tăiase părul, îşi cumpărase haine elegante şi acele rame de baga, la fel ca ochelarii domnului Cullen. Poate că erau aceiaşi? Poate că era hacker – hacker ca Zoey –, dar stătea ascuns. Poate că se mutase înapoi, pretinzând că este cu doi ani mai tânăr, se înscrisese la şcoala noastră, intrase în echipa noastră, aflase despre alergiile noastre, despre familii, temeri, ne câştigase încrederea.

Şi după aceea...

— Nu, nu se poate, nici vorbă, am spus studiind în continuare profilul doamnei Cullen şi ştergându-mi fruntea de sudoare.

Nu m-aş fi lăsat niciodată păcălită de un asemenea şarlatan. L-aş fi recunoscut. Instinctele m-ar fi prevenit!

întotdeauna îmi fusese greu să-l înţeleg. Sau aşa credeam. Poate că instinctele mele funcţionau corect; îmi venea greu să-l înţeleg pentru că nu era el.

Postarea Marciei chiar de dinainte de moartea lui Brady era cu el şi Andrew rezolvând un puzzle la măsuţa de cafea. Mi s-a strâns inima ca într- o menghină. Nu mai văzusem chipul lui Brady din noaptea aceea cumplită.

Şosetele vişinii cu margine albă atârnau deasupra şemineului, un brad de Crăciun stătea într-un colţ. Textul de sub fotografie spunea: *Cei mai buni fraţi şi cei mai buni prieteni.*

Am privit fix la Andrew. Nu avea nicio logică. Suferinţa neajutorată pe care o văzusem pe chipul lui după ce murise

Brady mi se întipărise în minte, astfel că siguranţa şi fericirea lui Caelyn deveniseră prioritatea mea şi mă transformasem într-o soră mai mare exagerat de protectoare. Cum de nu remarcasem nici măcar o asemănare mai înainte, când mă gândeam atât de des la această imagine? Poate că memoria îi estompase trăsăturile cu timpul, făcându-le neclare şi de nerecunoscut.

Am mărit cât mai mult fotografia de la absolvire. Nu. Nu se putea. Dylan şi Andrew semănau, doar atât. Foarte mulţi oameni au sosii. O mulţime de băieţi fac mici zbârcituri la colţul ochilor şi pot avea o aluniţă exact în acelaşi loc. Eram sigură că, dacă făceam un inventar al tuturor oamenilor de pe lumea asta care se potriveau cu aceste criterii, aş fi găsit cel puţin o mie. Poate mai mulţi. Sunt aproape opt miliarde de oameni pe lume. Din punct de vedere statistic, era o coincidenţă.

Şi apoi, primisem un mesaj de la AnOnymOusl când Dylan stătea chiar în faţa mea şi nu-şi folosea telefonul în acel moment. Şi mulţi oameni mor în accidente de maşină. Nu era aceasta una din principalele cauze ale mortalităţii în SUA?

La naiba, nu mai aveam încredere în propria judecată. Mă repezisem de atâtea ori să trag fel de fel de concluzii în ultimele zile, urmărisem atâtea piste false, irosisem atâta timp! O legasem pe Zoey ca o maniacă, pentru că trăsesem concluzii pripite.

De astă dată aveam nevoie de dovezi.

Laptopul meu era încă deschis la profilul lui AnOnymOusl de pe Reddit. în acel moment, trebuia să presupun că nu îmi piratase laptopul, căci altfel m-ar fi contactat deja. Am apăsat pe butonul de chat şi s-a deschis o căsuţă. Puteam să le trimit un mesaj lui AnOnymOusl şi Dylan în acelaşi timp...

Oh! Adresa IP a widgetului creat de Zoey! Cel pe care îl crease ca să-l găsească pe trollul nostru. Trecusem adresa la favorite în browser, nu-i aşa?

Da, uite-1! Am încercat să-mi amintesc paşii. Trebuia să încarc două imagini, apoi să trimit una lui AnOnymOusl şi una lui Dylan. Instrumentul avea să-mi arate adresele IP ale

destinatarilor şi, dacă acestea se potriveau, aveam să ştiu că este una şi aceeaşi persoană. Atât de simplu! Atât de inteligent. La naiba, ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta. Mă copleşea regretul, în timp ce o admiram pe Zoey pentru isteţime. Mi-am amintit cum foloseam comunicarea tară cuvinte cu ajutorul culorilor luminii noastre. Aş fi putut să recurg la ajutorul colegei mele de echipă. La ajutorul prietenei mele. însă eu mă lăsasem copleşită de bănuieli şi temeri.

Paranoică.

Zoey negase că i-ar fi spus lui Dylan că sunt paranoică şi tulburată mintal, dar nu o lăsasem să termine ce avea de spus. Dacă fusese de fapt invers? Dacă Dylan semănase seminţele neîncrederii, ponegrindu-mă tot timpul?

Aveam să aflu curând.

Ce imagine să-i trimit lui Dylan? O fotografie întâmplătoare cu căţeluşi sau cam aşa ceva ar fi bătut cam mult la ochi, aşa că am făcut o captură de ecran după pagini de Reddit, am încărcat-o pe widgetul lui Zoey, am copiat URL-ul şi am trimis-o înapoi. Apoi am tastat – *Te rog, nu te supăra, pot să explic* – şi am inserat URL-ul. Trimis. Răsuceam pixul în mână şi priveam fix la locul alb unde urma să apară adresa IP

într-un minut a apărut o serie de cifre. Dylan deschisese linkul. Un moment mai târziu:

CE? MI-AI PROMIS.

Un suspin dădea să-mi iasă din gâtlej în timp ce îmi imaginam buzele lui lipite de ale mele. *Promite-mi,* spusese. *Promite-mi că nu te ţii după el.*

A mai trimis un mesaj: Unde eşti acum? Eşti bine?

Panică. îngrijorare. Putea să joace teatru. Am ignorat textul şi am încărcat un selfie recent pe widgetul lui Zoey, apoi am creat repede un cont pe Reddit şi am deschis căsuţa de chat a lui AnOnymOusl. Degetele îmi tremurau când am tastat:

Eşti sigură că este ea?

Am inserat URL-ul şi am trimis mesajul.

M-am întors în aplicaţia lui Zoey şi am aşteptat, răsucind

mereu pixul, iar evenimentele din ultimele zile îmi treceau prin minte ca o rolă de film.

Cu o dimineaţă în urmă, Dylan plecase de la exerciţiile noastre de MortalDusk cu jeepul lui. Nu l-am văzut urmând maşina lui Matty, nu l-am întrebat dacă s-a dus la Starbucks cu toţi ceilalţi. Ar fi putut să meargă după mine la şcoala lui Caelyn, s-o răpească, s-o lege şi apoi să facă filmul şi să trimită mai târziu fotografiile cu ea. Nu l-am mai văzut până la a patra oră din orarul nostru.

Dar cum rămâne cu inspecţia în dulapul lui?

Putea să pretindă că e prima victimă, ca să nu-l bănuiesc pe el. Dacă absolvise deja liceul, nu avea importanţă că era suspendat. Nu conta dacă pierdea clasa. Ar fi putut să folosească Chromebook la ora de istorie – ar fi putut să trimită acele mesaje printr-o aplicaţie, discret, stând chiar în banca din fundul clasei. Ar fi putut să-i trimită un e-mail domnului Chen de pe contul meu. Ar fi putut să-mi trimită combinaţia corectă a încuietorii în clipa în care domnul Chen îl invitase să iasă pe hol. Asta explica sincronizarea perfectă.

Apoi, după ce am plecat acasă, a trebuit să aştept următorul set de instrucţiuni de la AnOnymOusl – probabil pentru că Dylan era blocat în biroul domnului Chen, când acesta încerca să ia legătura cu tatăl lui Dylan, încercase şi nu reuşise.

Pentru că tatăl lui Dylan era mort.

Dylan sosise primul după ce scosesem negresele din cuptor. Mâncase una imediat, probabil ca să demonstreze cât de „sigure” erau. Tentacule de gheaţă mi s-au înfăşurat în jurul inimii. Doamne, cât de naivă fusesem!

Iar noaptea trecută putuse să o lase pe Caelyn singură în timp ce noi toţi dormeam. Ar fi putut programa acest mesaj să vină imediat după ce se strecura pe fereastra mea. Poate că el îmi pusese telefonul la încărcat. Nu eu. Iar când telefonul zbârnâise şi mă trezise, telefonul lui Dylan era chiar lipit de faţa lui. Presupusesem că adormise în timp ce îl folosea, dar poate că îi trimisese un mesaj Akirei printr-o aplicaţie, îmi trimisese mie un mesaj în numele lui AnOnymOusl şi se prefăcuse

adormit. Iar după ce plecase, ar fi putut să-i lase Akirei un mesaj vocal, pretinzând că e de la mine. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât avea mai multă logică. Totuşi, nu avea nicio logică...

Adresa IP a apărut sub imaginea lui AnOnymOusl.

Se potriveau. Cifrele se potriveau.

AnOnymOusl era Dylan.

Nu era paranoia. Ci confirmarea. Fapte reale.

Inima mi s-a sfărâmat într-un milion de bucăţi, am sărit de pe scaun şi am urlat în timp ce o furie turbată îmi topea gheaţa din inimă. Sunetul a înspăimântat-o pe Whiskers, care s-a uşchit din încăpere. îl primiserăm pe acest băiat în vieţile noastre. îl primiserăm în echipa noastră, ne împrieteniserăm cu el, avuseserăm încredere în el. începusem să mă *îndrăgostesc* de el. Şi apoi o răpise pe sora mea. Mă tortura. îmi omorâse doi prieteni...

Cineva bătea la uşa din faţă. Am încremenit. Era poliţia? O găsise cineva pe Zoey legată? Indiferent cine era, a aşteptat doar un moment şi a început să bată din nou. Insistent. Tare. Furios.

Am apucat instinctiv cuţitul şi m-am furişat prin hol spre camera lui Caelyn, ca să mă uit afară pe fereastră. Nu vedeam scările din faţă din acel unghi.

Dar jeepul lui Dylan era pe alee, parcat în spatele maşinii lui Matty.

Mi s-a răsucit stomacul. Cum de ajunsese aici atât de repede? Stătea deja pe alee? Când i-am trimis captura de ecran şi-a dat seama probabil că eram acasă şi că foloseam laptopul. înţelesese că eu mă prinsesem. Era acolo când o depistaserăm pe Lucia. Probabil că deschisese linkul de la Reddit ca AnOnymOusl şi îşi dăduse seama ce făcuse.

Da, aşa e, ticălosule! M-am prins.

O ură fierbinte, puternică îmi curgea prin vene în timp ce el striga:

— Crystal!

Bătea din nou cu pumnul în uşă şi fiecare lovitură îmi

reverbera în urechi. Un minut mai târziu, tufişurile de sub fereastra lui Caelyn s-au mişcat. Probabil că se ascunsese în spatele lor ca să se uite pe fereastra de la sufragerie. Mi s-a ridicat părul măciucă la ceafa. Speram că toate ferestrele şi uşile sunt încuiate, întotdeauna uitam să încui. Am strâns mai tare cuţitul în mână, în timp ce Dylan se îndepărta de fereastră, ridicând privirea spre etaj.

M-am lăsat pe vine, cu inima bătând nebuneşte. Mă văzuse?

— Crystal!

Mi-am ţinut respiraţia în timp ce ascultam foşnetul frunzelor în jurul colţului casei. Verifica fiecare fereastră. M-am furişat în colţul de vizavi de patul lui Caelyn şi mi-am strâns genunchii la piept, ţinând atât de strâns cuţitul, că unghiile mi-au lăsat urme ca nişte semiluni în palme.

Şi îl lăsasem să mă sărute!

M-a strigat pe nume din partea cealaltă a casei. Obloanele erau închise, aşa că nu avea cum să tragă cu ochiul în camera mea. Au trecut câteva minute de linişte, care mi s-au părut cât o viaţă întreagă – alte minute în care Caelyn sângera rănită. Dylan îi pansase rănile înainte să vină după mine?

Mi s-a tăiat respiraţia. Până la urmă va renunţa să mai caute aici. Şi atunci voi putea să-l urmez până acolo unde o ţinea pe Caelyn. Da. O să mă ducă direct la ea. M-am ridicat şi m-am uitat afară pe fereastră. Jeepul lui era tot pe alee. Puteam să fac asta.

M-am furişat înapoi la mine în cameră să iau cheile de la maşină, apoi am coborât cu grijă în hol, în timp ce inima îmi galopa ca un armăsar sălbatic. M-am uitat în jos pe scările spre uşa din faţă. Dincolo de vitraliu se vedea o umbră. Am zărit jacheta albă cu bleu a lui Dylan prin liniile ondulate translucide ale vitraliului. M-am tras înapoi. Dacă mă vedea, nu avea să mai plece. Am îngenuncheat şi m-am uitat dincolo de balustradă. Păşea încoace şi încolo, şovăind şi neştiind ce să facă. Maşina mea era pe alee, dar cum îmi ţineam bicicleta în garaj, nu putea să-şi dea seama dacă plecasem undeva. Dacă nu mai aveam telefonul, nu-mi putea lua urma.

Bine.

Lasă-l să fie derutat. în ultima zi fusesem ca ieşită din minţi.

în cele din urmă s-a potolit, apoi a dispărut, probabil convins că plecasem totuşi de acasă.

Am coborât scările pe furiş şi m-am rezemat de uşă ca să arunc o privire printr-o porţiune mică, translucidă a geamului. O, Doamne, era tot acolo! Se aşezase pe treapta de sus. Aplecat în faţă, ca şi când ar fi citit ceva în telefon. M-am oprit şi mi-am acoperit gura cu mâna, rugându-mă să nu mă fi auzit.

Treptele de lemn scârţâiau. Dacă eu auzeam, cu siguranţă auzea şi el cum îmi bubuie inima şi mi se izbeşte de cutia toracică.

— Crystal?

Am închis ochii strâns, ca şi când în felul acesta aş fi putut deveni invizibilă. Mi-am ţinut respiraţia, lipindu-mă de uşă. Dacă se uita direct în jos, mă vedea din acel unghi?

Whiskers a mieunat şi m-am uitat imediat la ea, cum stătea în uşa de la bucătărie şi mă fixa cu privirea. Am clătinat din cap şi am sperat că îmi va înţelege cumva privirea înnebunită şi va pleca sau se va preface că nu sunt acolo. Dar ea a venit repede direct spre mine şi s-a frecat de mine în timp ce eu încremenisem, îngrozită, cu gleznele amorţite de cât stătusem în acea poziţie, fără să respir.

Ceva a scârţâit deasupra capului meu. Mi-am ţinut respiraţia şi am privit în sus, urmărind neputincioasă cum se învârtea clanţa uşii.

Uitasem să încui uşa, nu? întotdeauna uitam. La naiba.

Dylan a răsucit clanţa şi a împins uşa. Dar aceasta nu s-a clintit. Totuşi, ţinusem minte s-o încui.

Cu toate acestea, dacă dorea să intre, putea să o facă. Putea să arunce o piatră în fereastra de la sufragerie sau...

Bam! Bătea cu pumnul în partea de jos a uşii, cu putere, ca şi când ar fi bănuit că stau ghemuită sub nivelul geamului. Mi-am înghiţit un ţipăt şi am strâns tare din dinţi. încerca să mă facă să ţip. încerca să mă facă să mă dau de gol. Dar Whiskers a sărit înapoi de la uşă, zgâriind lemnul cu ghearele din spate în

timp ce fugea în sufragerie.

L-am auzit pe Dylan mormăind, apoi umbra lui a dispărut şi paşii furioşi s-au auzit pe treptele scării din faţă. Probabil îşi dăduse seama că pisica făcea tot acel zgomot.

Micul ghem de blăniţă mă salvase.

Cu picioarele tremurând, am privit afară. în loc să se îndrepte spre jeepul lui de pe alee, a luat-o la stânga.

Spre casa lui Zoey.

Voi continua să mă ioc cu tine.

Nu.

Nu.

Nu reuşisem să încui uşa ei din faţă în urma mea. Putea foarte uşor să intre şi s-o găsească pe Zoey în subsol.

Dacă era inteligent – ei bine, era inteligent –, avea s-o ucidă fără să atingă nimic şi la locul crimei nu aveau să fie decât amprentele mele, ale mele şi numai ale mele. Furia mi se umfla în piept ca un val de lavă. Moartea lui Brady fusese un accident. Cum *îndrăznea* să ne răpească vieţile în felul acesta?

Am alergat în sufragerie ca să văd mai bine casa lui Zoey. Dacă o ucidea, n-aş mai fi putut niciodată să-mi cer iertare. Aşa cum nu am mai putut să-i spun lui Matty ce simt. Alte cuvinte nerostite. Altă moarte. Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva. Dar dacă îl înfruntam pe Dylan acum, nu mai puteam să-l urmez acolo unde o ţinea pe Caelyn. Stătea închisă de atâta

timp sau poate, şi mai rău, sângerase şi...

Nu. Trebuia să presupun că este încă în viaţă. Era în viaţă şi trebuia să ajungă la un spital. Nu vedeam decât mâneca cu alb şi bleu a jachetei lui Dylan, în timp ce suna la uşa lui Zoey. încercase clanţa uşii? O strigase pe Zoey pe nume, dar aceasta nu-l auzea din subsolul izolat sonor, îi urmărea telefonul? L-am trântit pe masa din bucătărie, fiindcă nu aveam nevoie de încă un telefon blocat. Mă pregăteam să alerg după el, dacă intra în casă. Nu-l puteam lăsa să-i facă rău.

Dar câteva minute mai târziu a alergat înapoi în jos pe scări. Din câte ştia, Zoey nu avea motive să-l evite, aşa că îşi spusese probabil că nu este acasă.

— O, slavă Domnului, am şoptit şi l-am văzut pentru prima dată clar în faţă în timp ce traversa curtea mea – fălcile încleştate, gura ca o linie subţire, fruntea încruntată.

Era frustrat. Poate şi puţin îngrijorat. Planul nu-i ieşise.

în timp ce Dylan se urca în jeep şi dădea cu spatele pe alee, m-am ghemuit la uşa din faţă şi mi-am pus cuţitul în buzunarul hainei, sperând că nu-mi va sfâşia stofa. După ce ieşea în stradă, trebuia să acţionez rapid. Speranţa şi teama mi se amestecau în piept. El putea să mă conducă la Caelyn, dar cum naiba să o salvez?

Dylan a lăsat să treacă o maşină, apoi a dat cu spatele ieşind în stradă. Imediat ce a accelerat şi s-a făcut nevăzut, am deschis uşa şi m-am repezit la maşina mea. Ploaia se oprise, dar aleea era plină de petice de gheaţă şi era să cad. Până să ajung la maşina mea şi să ies în stradă, Dylan dispăruse.

— La naiba!

Am lovit în volan. Dar când am ajuns la cotitură, l-am văzut în faţă; se oprise la lumina roşie a semaforului. Am încetinit lăsând câteva maşini între noi. Dacă se uita în oglinda retrovizoare, mă vedea. însă semaforul s-a făcut verde şi Dylan a luat-o la dreapta fără să semnalizeze.

M-am luat după el. Palmele îmi erau leoarcă de sudoare şi am păstrat o oarecare distanţă între noi. Semaforul din faţă s-a făcut galben. Ar fi fost timp numai pentru Dylan să treacă. Şi

era şi un semafor cu o oprire îndelungată – doar cu o zi înainte rămăsesem blocată aici împreună cu Caelyn. Nu eram într-un film de acţiune; nu puteam să trec pe roşu după ce începea circulaţia din celălalt sens şi să fac slalom printre maşini…

însă Dylan a încetinit înainte să ajungă la semafor şi a luat-o pe o alee
lungă.

Unde mergea? Din stradă, casa nu se vedea, dar ştiam că este proprietatea familiei Nelson.

După ce îl găsisem pe Brady în magazia lor încuiată, familia Nelson scosese casa la vânzare, la fel cum făcuseră şi soţii Cullen. Dar casa lor avea nevoie de multe reparaţii şi zvonurile despre băiatul care murise în curtea lor ajunsese la toţi eventualii cumpărători. Spre deosebire de soţii Cullen cu casa lor îngrijită şi modernă, nu au primit oferte.

Apoi domnul Nelson se prăpădise – cancer, aşa am auzit, iar doamna Nelson îl urmase curând. Casa rămăsese goală de atunci, iar acum aparţinea singurului lor copil, o fată care locuia în Franţa cu soţul ei. Le auzisem pe mama şi pe Chantel vorbind o dată despre ea. Spuneau că o păstrează ca să se întoarcă eventual aici dacă va avea şi ea copii. Am oprit maşina într-un refugiu şi am plecat spre casă pe jos, mergând în umbra pinilor care mărgineau drumul. L-am văzut pe Dylan şi m-am ascuns în spatele unui trunchi gros. Parcase în garajul vechi şi acum alerga spre uşa din faţă.

Ce naiba… ?

Dylan stătuse ascuns aici tot timpul? întotdeauna venea cu maşina la mine acasă… deşi ar fi putut veni pe jos. Lăsa să se înţeleagă că locuieşte în partea cealaltă a oraşului, când de fapt era chiar aici, după colţ.

După ce a intrat, m-am furişat şi eu pe veranda care înconjura casa. Toate obloanele de la ferestre erau închise, dar cele ale unei camere erau rupte şi vedeam mişcarea din interior. Când am urcat scara verandei, treapta din mijloc a scârţâit sub ghetele mele şi am încremenit. Dar în spaţiul dintre obloanele rupte ba se vedea lumină, ba întuneric. Era acolo. Se

plimba încoace şi încolo. Nu mă auzise.

Am ajuns la fereastră încet ca un melc şi am privit înăuntru. Laptopul lui Dylan era deschis pe o canapea decolorată, cu motiv floral, şi el avea o expresie severă, cu pumnii încleştaţi de o parte şi de alta a corpului. Nu mai era nimeni altcineva cu el. Probabil că sora mea era la subsol. Căştile îi turteau lui Dylan părul ciufulit – se plimba oare aşa ieşit din minţi de stres? – şi fără ochelarii cu ramă de baga arăta ca băiatul morocănos pe care îl cunoşteam din copilărie. Acum, când ştiam că este Andrew, nu-mi venea să cred că nu observasem asemănarea mai înainte – că niciunul dintre noi nu o observase.

Dar de ce să o fi observat? Era ca atunci când dai peste un profesor la
supermarket. Rupt din context, la început nici nu-l recunoşti.

Dylan era cu totul în afara contextului. Nu ne imaginaserăm că Andrew va reveni în oraş, cu atât mai puţin că îşi va schimba numele şi înfăţişarea, pretinzând că este cu doi ani mai mic, ca să intre în echipa noastră de sport electronic şi să pună la cale un joc al răzbunării. Aproape că îl lăsasem pe băiatul ăsta să-mi fure o bucăţică de inimă. Oare îi plăcusem cât de cât? Evident că nu. Ceea ce mie mi se părea un flirt, pentru el era un joc al resentimentelor.

S-a oprit în faţa laptopului şi s-a scărpinat la tâmplă. Mişcare clasică de brainstorming. Se gândea cum să mă găsească.

Dar îl găsisem eu pe el mai întâi.

Dacă sora mea ar fi fost la subsol, aş fi putut să o eliberez chiar sub nasul lui? încheietura a început să-mi pulseze de durere drept răspuns, arătându-mi de ce sunt în stare. M-am gândit la alte opţiuni.

Prima opţiune: să-l înfrunt. Să încerc să vorbesc cu el şi să-l fac să renunţe la nebunia asta.

A doua opţiune: să chem poliţia. Telefonul Akirei era încă în maşina mea. Dar dacă auzea sirenele...

O rafală de vânt a mişcat vârfurile copacilor de lângă uşa din faţă şi mi- a dat buclele de pe faţă. Atunci am remarcat mirosul. Ouă stricate. M-am crispat. Ce naiba mai *era* şi asta?

Mirosul de sulf mi-a declanşat o amintire de la ora de chimie – aceeaşi lecţie când învăţaserăm despre monoxidul de carbon.

— în stare naturală, gazul nu are culoare şi nici miros, spusese domnul Ferguson, trecând printre noi cu un vas cu hidrogen sulfurat diluat. De aceea, companiile de gaz îl fac să miroasă ca ouăle stricate, astfel încât, dacă sunt scurgeri de gaz, să ştiţi imediat.

Matty mirosise şi se strâmbase:

— Uf, miroase ca un milion de pârţuri.

Domnul Ferguson chicotise.

— Ei bine, dacă la voi acasă miroase vreodată a un milion de pârţuri, spuneţi-le imediat părinţilor sau sunaţi la 911. Şi în niciun caz nu aprindeţi niciun foc.

Aşa mirosea acum. A un milion de pârţuri.

Dylan umpluse cumva casa cu gaz? Dacă chemam poliţia, nu avea altceva de făcut decât să scapere un chibrit...

O, Doamne, trebuia să o scot pe Caelyn de acolo. în acel moment!

M-am furişat de pe verandă – aveam un déjà vu de la casa lui Jeremy Fishman în timp ce păşeam pe frunzele moarte şi pe buruienile crescute, sperând că Dylan nu mă aude. în spatele casei erau două ferestre de la subsol. Bingo! Am şters un strat de murdărie de pe una din ele şi am privit înăuntru. Era întuneric – nu vedeam prea bine. Tot cadrul ferestrei era suficient de mare ca să mă târăsc înăuntru, dar chiar dacă aş fi putut deschide încuietoarea din interior ca prin magie, fereastra trebuia împinsă de jos şi nu aş fi putut trece prin spaţiul pe jumătate mai îngust.

Trebuia să sparg geamul. Am căutat din priviri prin curte un obiect contondent, apoi am alergat la garaj. Jeepul lui Dylan era înăuntru şi lângă peretele din fund erau stivuite nişte cutii de carton. în rest, era gol.

Dar containerul încuiat din spate, unde îl găsisem pe Brady? Era tot acolo?

Mi-au amorţit vârfurile degetelor şi am înghiţit un nod. Merita să arunc o privire.

Am alergat în jurul garajului şi l-am găsit acolo, la fel ca întotdeauna. Containerul de depozitare, uşa din coşmarurile mele – spre care fugeam încercând mereu să-l salvez pe Brady de monstrul care încerca să ne îndepărteze unul de altul, căci distanţa dintre noi se mărea necontenit, iar eu nu puteam să mă mişc suficient de repede. De ce naiba nu-l aruncaseră soţii Nelson? Am atins mânerul; metalul rece m-a făcut să tresar. Nu voiam să ezit ca o laşă şi am deschis uşa, aşteptându-mă cumva să cadă un cadavru de acolo.

Evident, nu a căzut nimic. Iar înăuntru era exact ceea ce căutam. Am luat grebla, m-am întors şi am repezit mânerul în fereastră, ignorând durerea din încheietura mâinii, în timp ce geamul vechi plesnea şi se sfărâma, după ce îl lovisem de mai multe ori. Am încremenit, mi-am strâns încheietura şi mă aşteptam să aud paşi în jurul casei.

Dar peste tot era linişte.

Am folosit grebla ca să curăţ marginile ferestrei de bucăţile de cioburi. Un miros de ouă stricate ieşea pe fereastră şi mă făcea să strâmb din nas. M-am lăsat pe vine şi am strigat:

— Caelyn?

Niciun răspuns. Lângă fereastra de alături era o scândură. Am alunecat cu picioarele înainte pe scândură şi am sărit pe pardoseală. în încăpere erau covoare pe jos şi mirosea a igrasie, ca şi când ar fi fost inundată cândva şi nu se uscase bine, iar mirosul de sulf se amesteca cu acela de mucegai. Fişete de metal demodate şi rafturi de cărţi se înşiruiau de-a lungul pereţilor, pline de cărţi şi reviste vechi. O scară ducea drept înainte, iar la stânga era o uşă.

Am deschis-o şi aproape că am ameţit. Acolo mirosul era chiar mai puternic. Am băgat capul în încăperea fără ferestre. Lumina era deja aprinsă.

— Caelyn?

încăperea nu era finisată – lângă peretele de cărămidă falsă erau mai multe cutii de carton şi de metal, precum cea din spatele lui Caelyn în fotografiile şi filmările cu ea şi ca în subsolul lui Jeremy; pereţi ca aceştia erau probabil ceva

obişnuit în subsolurile nefinisate. într-un colţ se aflau un copac pentru pisici care de mult nu mai găzduia nicio felină şi o casă de lemn pentru păpuşi aproape la fel de înaltă ca mine. Lângă uşă era un scaun, dar pe el nu era nicio fetiţă de treisprezece ani, legată şi cu căluş în gură.

Disperarea mă strângea de gât. Unde era Caelyn?

în partea cealaltă a încăperii era o uşă larg deschisă. Am alergat spre ea şi dezamăgirea mi-a năvălit imediat în piept. Era o mică debara pentru utilităţi, în care nu erau decât un cuptor şi un rezervor de apă. Se auzea un sâsâit uşor şi am observat o ţeavă îndoită într-un unghi ciudat. Pe acolo ieşea gazul. Uf!

— Caelyn, am mai şoptit pentru ultima dată.

Dar nu era acolo. Probabil că Dylan o ţinea undeva sus.

Trebuia să mă furişez totuşi pe lângă sufragerie.

Am urcat scara în vârful picioarelor şi mi-am lipit urechea de uşă. Nu auzeam paşi. Oare Dylan nu se mai plimba? Ce făcea acum? Poate plecase. Nu exista decât un singur mod de a afla.

Enervată, am întredeschis încetişor uşa, ţinându-mi respiraţia şi având grijă să nu scârţâie balamalele, şi m-am îndreptat spre hol. Scara principală era în faţa uşii. Trebuia să trec direct pe lângă sufragerie. M-am oprit şi am ascultat.

Tic, tap, tic.

Scria la calculator.

M-a cuprins frustrarea. Indiferent cât de precaută fusesem până atunci, nu puteam să trec pe lângă sufragerie tară să mă vadă. Tot ce trebuia să facă pentru a mă opri era să aprindă un chibrit şi toată casa ar fi sărit în aer. Detestam înfruntarea, dar trebuia să vorbesc cu el. Trebuia să încerc să-l conving să-i dea drumul surorii mele.

M-am strecurat spre sufragerie. Stătea pe canapea, cu laptopul pe genunchi. Am tras aer adânc în piept şi am păşit în încăpere.

La asta nu se aştepta.

A rămas cu gura căscată.

— Crystal? Cum...

Şi-a scos căştile şi a pipăit în jur după ochelari, i-a găsit pe

măsuţa de cafea şi i-a pus. Dar, fireşte, nu avea nevoie de ei. Nu avusese niciodată.

— Ştii unde locuiesc.

— Evident.

A dat din cap buimăcit. Apoi s-a relaxat, ca şi când s-ar fi simţit uşurat.

— Slavă Domnului că eşti bine.

A pus laptopul pe măsuţa de cafea şi s-a ridicat în picioare.

— De ce nu mi-ai răspuns la mesaje...

L-am întrerupt.

— Unde e Caelyn?

A înclinat capul încruntându-se.

— Ăă... habar n-am. Spuneai că este într-o excursie, nu-i aşa?

A dat să pornească spre mine.

— Nu pot să cred că te-ai dus după Fishman...

— Destul! am spus şi am făcut un pas într-o parte, păstrând distanţa, încetează cu teatrul...

— Care teatru?

Ochii lui cenuşii erau larg deschişi şi priveau rugători.

— Crystal, te-am căutat peste tot. Ai auzit de Akira?

Akira. Mi s-a strâns inima. Akira era moartă, nu-i aşa? Sociopatul acesta sadic o ucisese.

— Au găsit-o pe fundul...

— încetează!

Seminţele îndoielii încolţeau în mintea mea, dar refuzam să le las să crească. Mă înşelasem în privinţa lui Zoey, însă acum ştiam adevărul. Văzusem dovezile. Nu mă mai lăsam păcălită.

— Ştiu că ai răpit-o.

— Pe cine? Pe Akira?

— Nu! Pe Caelyn. Dă-i drumul! Nu spun nimănui ce ai făcut. îmi asum răspunderea pentru tot. N-ai decât să mă şi omori, dacă vrei, dar dă-i drumul surorii mele. Ea nu are nimic de-a face cu...

— Hei! a exclamat Dylan şi a făcut ochii mari ca nişte farfurii. De ce s-o omor? Ce naiba spui acolo? Crezi că am luat-o

pe sora ta? Şi... crezi că am răpit-o?

Şi-a trecut o mână peste faţă.

— Cum poţi să crezi aşa ceva? Crystal, doar mă cunoşti. Ştii că nu aş face niciodată un asemenea lucru.

— Te cunosc.

Tremuram din tot trupul – nu de frică, ci de furie.

— Ştiu exact cine eşti, Andrew.

Când a auzit numele a încremenit, numai pieptul i se mişca ritmic în sus şi în jos.

— Deci, unde e? am insistat. Unde o ţii?

A urmat o pauză lungă în care m-a studiat de parcă aş fi fost cubul lui Rubik şi ar fi căutat o modalitate să mă rezolve. A făcut ochii mari preţ de o clipă, când şi-a dat seama că nu exista nicio soluţie. Apoi a încleştat fălcile.

— Şi de ce crezi că o să-ţi spun? încă nu ai câştigat.

CAPITOLUL 37

Primul meu impuls a fost să-i dau un pumn în figură lui Dylan. Cât de tare trebuia să-l lovesc ca să-i disloc falca aceea ascuţită? Dar nu l-am lovit, mi-am unit degetele şi am spus:

— Dacă îţi închipui că am de gând să continui acest joc de psihopaţi, înseamnă că ţi-ai pierdut minţile.

A chicotit.

— Ştii ceva? Sunt de-a dreptul impresionat. Cum m-ai găsit, de fapt?

— Ce-ar fi să pun *eu* întrebările? Unde naiba e soră-mea?

Nu avea sens să port o discuţie cu el.

— Calmează-te, da? E bine.

M-a cuprins un val de uşurare ca un jet de apă care stropea iarba uscată, până când cineva a îndoit furtunul. Cum puteam să cred un singur cuvânt din ce spunea?

— Ei? a insistat el. Cum de ţi-ai dat seama?

Acum era rândul meu să râd.

— Ai făcut o anagramă din numele lui Brady, adică haide... Lance Burdly? *Pe bunel*

Muşchii obrazului i-au zvâcnit şi Dylan a tras o înjurătură în barbă.

— Nu te-ai gândit că o să mă prind?

— Nu chiar aşa de repede.

S-a frecat la ceafă.

— M-am gândit că, poate, când o să stai la închisoare, o să pui lucrurile cap la cap, dar...

Deci chiar intenţionase să-mi însceneze totul.

— Totuşi, de unde ai ştiut că sunt eu?

— Ai lăsat pagina de Facebook a mamei tale activă.

Abia m-am stăpânit să nu adaug „nătărăule!”

— Erau fotografii acolo.

A ridicat din sprâncene şi şi-a şters telefonul.

— Nu înţeleg, am continuat. Cum de ai putut să planifici totul atât de bine şi să uiţi să-i ştergi profilul de pe Facebook?

CAPITOLUL 38

— Dacă îţi închipui că totul a mers perfect, atunci tu eşti cea care şi-a

pierdut minţile, a murmurat el tară să se uite la mine, concentrat pe telefonul lui şi scrâşnind din dinţi.

Am băgat mâna în buzunar şi am apucat mânerul cuţitului.

Puteam să-l înjunghii chiar atunci.

Dar dacă o ţinea undeva pe Caelyn, trebuia să-l fac să-mi spună unde anume.

Şi, oricum, nu eram sigură că pot să înfig cuţitul în altă persoană, indiferent cât de rea era. Când m-am gândit cum va întâmpina cuţitul rezistenţă – pielea, apoi muşchii, apoi osul –, am simţit o amăreală în gât.

— Nu-l văd, a spus Dylan.

— Este un profil privat. Mama încă e prietenă cu ea pe Facebook, i-am spus. Răpus de reţelele de socializare, nu-i aşa? întotdeauna ai spus că au stricat totul. Cred că aveai dreptate.

Chipul i s-a împietrit, iar după câteva momente a dat cu piciorul în canapea.

— La naiba!

M-am dus înapoi spre uşă. Cum de îmi plăcuse de maniacul ăsta? Avusesem *încredere* în el. îl consolasem că fusese suspendat, în timp ce mânca prima negresă, jucând rolul personajului vulnerabil. îi spusesem că Zoey trişase când încă nu le spusesem celorlalţi, *adevăraţilor* mei prieteni, îl lăsasem să mă ţină în braţe când adormisem...

— Oh!

Am înţeles totul şi parcă se vărsase o găleată de gheaţă peste mine.

— Ciocolata fierbinte!

Băutura pe care o adusese în termos. De aceea mă simţisem aşa de obosită, cu pleoapele ca de plumb. Mă drogase. în felul acesta, putea să stea treaz şi să cerceteze sau să elaboreze o strategie. Când pusese telefonul meu la încărcat, turnase probabil ciocolata lui înapoi în termos.

A aruncat telefonul alături de laptop.

— O, pentru Dumnezeu, vrei să jucăm din nou, nu-i aşa?

— Nu, cred că e destul. Vreau numai să ştiu unde este Caelyn.

Şi-a şters repede fruntea cu dosul palmei şi a spus exasperat:

— îţi imaginezi că o să te las în sfârşit să te bucuri de fericita revedere aşa de uşor? Mi-ai ucis fratele!

M-am strâmbat.

— Nu, a fost un accident. Un accident nefericit.

Aşa stabilise poliţia. Au căutat amprente în container, dar singurele recente erau ale lui Brady. Nimeni nu-l băgase în acel container. Pe atunci, mă gândeam că poliţia va ajunge cel puţin la Zoey, urmărind pista lanternei ei pe care o găsiseră pe fundul containerului, pornită, dar cu bateria epuizată. însă nu ajunseseră la Zoey – ea purtase mănuşi când distribuise lanternele. Poliţia a presupus că era a familiei Nelson şi că Brady o găsise în container.

Ce anume îl mânase pe Brady în curtea familiei Nelson a rămas un mister pentru toată lumea, în afară de noi. în primul rând, eram siguri că cel puţin o *persoană* din cartier trebuia să ne fi văzut când ne jucam în curtea lor atât de târziu noaptea sau să fi avut camerele de supraveghere îndreptate spre curtea lor. Tot aşteptam să se întâmple inevitabilul.

Dar nu se întâmplase. Niciodată. Până acum.

— N-a fost un accident. V-am văzut, a spus Dylan.

Andrew. Indiferent cine era. Mi s-a strâns stomacul.

— Cum?

— V-am văzut pe toţi afară, în curtea lui Zoey, după miezul nopţii. Ştiu că tu ai vrut să ieşiţi afară să vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea.

— Manhunt, l-am corectat automat.

— Nu contează, s-a răstit el. Şi ştiu că a fost ideea ta. Brady mi-a spus ce s-a întâmplat, ştii, când s-a întors pentru câteva minute. Că i-ai convins pe toţi să joace un joc, dar nimeni nu-l voia în echipa voastră. Şi după aceea, când am trecut pe acolo, am auzit ceva afară... Eraţi voi toţi, adunaţi în curtea din spate. Am deschis fereastra şi am ascultat. Zoey încerca să vă convingă să renunţaţi. Brady se plângea că este frig. Dar tu ai insistat să jucaţi jocul acela stupid.

Bucăţele de gheaţă îmi înţepau inima. De aceea mă alesese

pe mine ca să joace acel joc al morţii!

Andrew a clătinat din cap.

— Am văzut cum v-aţi despărţit ca să vă căutaţi ascunzători. Dar când a venit rândul lui, nu l-aţi putut găsi, aşa-i? Şi *aţi renunţat* pur şi simplu la el. îl făceai întotdeauna să se simtă ca o bucăţică de cauciuc lipită de pantoful tău, ca şi cum nu ai fi avut de ales şi trebuia să-l târăşti după tine peste tot. Nu dădeai nici doi bani pe el.

Am clipit. întotdeauna încercasem să-l includ pe Brady, chiar dacă nu se potrivea cu noi. îmi plăcea sincer de el. Dar poate că nu îi luasem suficient apărarea când Randall îl tachina, când Zoey îl respingea, când Matty râdea de el, când Akira îi luase piesele de LEGO. Poate că era greşeala mea. Trebuia să mă învinuiesc pe mine, fetiţa de unsprezece ani, pentru asta? Cât de departe poţi să mergi ca să forţezi o prietenie?

— Am crezut că plecase acasă, am zis. A spus că vrea să ne oblige să-l căutăm toată noaptea, aşa că am crezut că încearcă să ne tragă pe sfoară. De unde era să ştim?

— Aţi fi putut să verificaţi! Puteaţi să rugaţi un adult să vă ajute să-l găsiţi.

— Era ora unu noaptea!

— Da, *exact,* şi era ger! Şi l-aţi lăsat afară să moară de unul singur. Iar după aceea aţi minţit.

M-am făcut mică şi am înghiţit un nod. Avea dreptate.

— Ştii, asta este ceea ce m-a doborât cu adevărat. Niciunul dintre voi nu a cedat. Nici chiar după ce a devenit clar că dispăruse, niciunul dintre voi nu s-a panicat. Eraţi atât de convingători, că aproape că v-am crezut. Am început să am dubii. Mi-am închipuit... ştii ce? Brady nu ar fi dispărut niciodată aşa; îi era frică de întuneric. Mi-am închipuit că poate am visat. M-am gândit că dacă aţi fi fost cu toţii afară, cu siguranţă aţi fi spus ceva când au început căutările. Dar după aceea... după...

S-a cutremurat şi ni l-am imaginat amândoi pe Brady mort.

— Ştiam ce văzusem. Vă văzusem pe toţi afară cu ochii mei. Cum puteaţi să minţiţi cu toţii în halul ăsta? *Cum?*

A strigat ultimul cuvânt şi m-a făcut să tresar.

— Nu... nu ştiu. A fost un impuls. Părinţii lui Zoey erau foarte stricţi, ea ar fi fost pedepsită pentru totdeauna dacă ei ar fi ştiut că noi fuseserăm afară. Aşa că am acoperit-o. Am spus că Brady se dusese acasă în toiul nopţii, crezând că nu este decât o minciună nevinovată. Iar după aceea, când ne-am dat seama că... după ce minţiserăm o dată...

Fraza mi-a rămas neterminată.

A strâns buzele pungă şi a clătinat din cap.

— Dar când ştiaţi că este mort, când ştiaţi ce aţi *făcut* cu adevărat...

— Eram *copii.* Eram îngroziţi. Nu ştiam în ce necazuri ne băgaserăm. Iar el deja murise. Nu mai puteam să-l ajutăm oricum.

A spus dispreţuitor:

— Şi v-aţi gândit: de ce să nu scăpăm şi noi basma curată!

Stai puţin. începeam să înţeleg ceva.

— Nu înţeleg, am zis. A doua zi de dimineaţă, când ai văzut că lipsea... *tu* de ce nu ai spus nimic?

A roşit, o venă de pe gât i s-a umflat şi a făcut un pas înainte cu pumnii încleştaţi.

— Moartea lui n-a fost din vina *mea,* s-a răstit el.

Am făcut un pas cu spatele şi m-am împiedicat de o vitrină cu porţelanuri. Paharele şi bibelourile delicate din interior au zornăit.

— N-am spus asta!

Am văzut expresia chinuită şi crispată a lui Andrew şi am înţeles că se considera şi el vinovat. Ştia că ieşiserăm afară. Ar fi putut să stea cu ochii pe noi. Ar fi putut să se asigure că frăţiorul lui se întorsese la Zoey acasă. Ar fi putut să le spună părinţilor adevărul. Dar tăcuse. Adormise şi a doua zi de dimineaţă îl zăpăciserăm cu minciuna noastră – aşa de tare că se îndoia de ceea ce văzuse. Şi vorbea întotdeauna aşa de încet. Probabil că pe moment îi fusese teamă să ne contrazică minciuna. Eram cinci contra unu. Iar atunci când îl văzuse pe

Brady căzând afară din container, era prea târziu.

Era prins în secretul nostru la fel ca şi noi.

Şi vinovăţia îl tortura, probabil mai rău decât pe noi, deoarece erau fraţi. Dacă situaţiile noastre ar fi fost inversate şi i s-ar fi întâmplat asta lui Caelyn, nu m-aş fi iertat niciodată. M-aş fi detestat pentru că nu făcusem nimic ca să o protejez. Şi exact asta făcea el acum, când se răzbuna pe mine.

— Dar... Andrew, n-a fost vina ta.

— Ştiu! a strigat el.

însă chiar ştia?

— A fost vina *voastră.* Dar v-aţi continuat vieţile meschine şi fericite, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu, nu e aşa...

Sau aşa fusese? Zoey şi cu mine mai insistaserăm, însă ceilalţi în mod sigur trecuseră foarte repede mai departe. Ca să fim corecţi, nu erau vecini cu Brady. Abia dacă îl cunoşteau. Dar asta conta? Un băiat îşi pierduse viaţa din cauza neglijenţei noastre.

— Da, aşa a fost. V-am urmărit ani buni pe Instagram, ştii, tu şi cu Akira aţi devenit urmăritoare ale contului meu marionetă.

A pufnit dispreţuitor.

— Amatoare! Şi când aţi început să intraţi în transmisiuni live v-am urmărit din nou. Jucaţi jocurile acelea stupide, eraţi entuziasmaţi de turneele voastre idioate şi vă purtaţi de parcă totul ar fi fost în ordine.

Deci aşa urzise planul să se strecoare în echipa noastră. Mi-am ţinut respiraţia.

— *Tu* ai fost cel care a lansat zvonul despre echipele de şase de la turneu?

A pufnit, ceea ce mi-a confirmat.

— Ştiam că o să vreţi un comentariu în direct...

— Şi de aceea ai ales acest weekend.

Mi-am imaginat că în felul acesta vom suspecta pe cineva ca Jeremy Fischer sau pe altcineva legat de MortalDusk. De fapt, urmărea să nu jucăm deloc la turneu.

— Numai la asta poţi să te gândeşti? a strigat el şi am tresărit. În toate aceste luni am aşteptat ca unul dintre voi să-lpomenească pe Brady, măcar o dată. Dar nimeni nu a spus nimic. Până aseară. Când a adus vorba Zoey despre el, mi-am spus „în sfârşit”. O recunoaştere! Dar aţi izbucnit cu toţii în râs.

A arătat cu degetul spre mine.

— Chiar ai zis că nu a fost *mare lucrul*

M-am apucat cu mâinile de gât, înţelegând cum trebuie să fi sunat.

— Bineînţeles că a fost mare lucru. încercam să schimb subiectul... să nu te las *pe tine* să afli. Trebuia să înţelegi, nu ţinuserăm secretul până atunci ca să ne dăm de gol acum. Eram scârbiţi de noi înşine. Şi credeam că oricine va afla va fi la fel de scârbit.

— Aiureli! Aţi făcut cu toţii o mulţime de alte lucruri dezgustătoare. Randall se războia cu tot ce respira. Matty seducea fetele una după alta şi nu dădea doi bani pe niciuna. Zoey a trişat chiar sub nasul vostru săptămâni întregi. Am fost încântat să văd cât de mult v-a trebuit ca să vă daţi seama. Akira – ei bine, şi ea fusese complice, dar era cea mai bună dintre voi.

— Atunci de ce a trebuit s-o *ucizi?*

— *Tu* ai ucis-o!

— Nu...

Durerea mă strângea de gât şi nu puteam să mai vorbesc. El *ştia* că e moartă?

— N-am ucis-o. A căzut... A fost un accident.

— Aşa cum a fost un accident şi cu Brady, nu?

A clătinat din cap.

— L-ai târât pe Brady afară din casă, l-ai pus să joace jocul acela idiot.

— Nu l-am forţat...

— Şi după aceea n-ai avut nicio remuşcare să-l laşi

acolo. De aceea Akira a trebuit să dispară. Ca să te *doară.* Ca să simţi şi tu în sfârşit *ceva.*

Cuvintele lui mi-au scos aerul din plămâni, de parcă mi-ar fi dat un pumn în plex.

— Bineînţeles că am avut remuşcări. M-au... torturat. Ani întregi.

— Nu aşa cum au torturat familia mea. Mama nu şi-a mai revenit niciodată. Era atât de deprimată, se întreba mereu de ce ajunsese el în acel container. îl urmărea vreun pedofil? Sau un urs? Era scos din minţi de frică? Se gândea chiar că poate fugise de acasă, ca să scape de mersul la biserică, deşi nu avea logică. O dată i-am spus adevărul, ca să înceteze. Dar nu m-a crezut. Şi-a închipuit că încerc să o fac să creadă că Brady murise făcând ceva plăcut, că jucase un joc. Se gândea întotdeauna la tot ce e mai rău. A murit gândindu-se la ce este mai rău.

Deci asta îl stârnise. Crezusem că trebuie să fie cineva sociopat ca să mă pună să joc acest joc sadic. Dar Andrew trăia nişte emoţii. Moartea fratelui său fusese profund traumatizantă şi, pe deasupra, mai era şi sentimentul lui de vinovăţie, faptul că noi ne continuaserăm vieţile – toate acestea îl măcinau şi îl făcuseră să-şi dorească să se răzbune. Se chinuise ani la rând, iar moartea părinţilor lui îl lăsase singur pe lume şi îi declanşase dorinţa de răzbunare.

— Dar cum de ai putut s-o răpeşti pe Caelyn? am întrebat. Ea nu are nimic de-a face cu toate astea. Absolut nimic!

A arătat cu degetul spre mine.

— Dar acum te simţi şi tu la fel de neajutorată ca şi mine, nu-i aşa?

— Eu nu i-am făcut rău lui Brady în mod intenţionat! am strigat. însă tu îi faci rău – *o torturezi!* – unei fetiţe nevinovate de treisprezece ani. Şi ai de gând s-o *ucizi...*

— Nu! Eu nu sunt un monstru!

— *Cum?* Dar ai înjunghiat-o pe sora mea! Şi, scuze că ţi-o spun aşa, dar să ucizi *doi* oameni înseamnă că eşti categoric

un monstru!

— N-am ucis pe nimeni. Tu i-ai ucis!

Mi s-a strâns inima.

— Conform instrucţiunilor tale. Şi ai umblat la negrese şi ai furat EpiPenurile...

A ridicat din sprâncene.

— Eşti sigură?

O lua de la capăt. încerca să mă facă să mă îndoiesc de mine însămi. Voia să mă facă să simt vinovăţia zdrobitoare pe care o simţea el de ani buni, dar nu aveam să-l las să-mi crească poverile sufleteşti.

Ochii lui îi sfredeleau pe ai mei, ochi care îmi făcuseră inima să tresalte chiar în acea dimineaţă. Acum erau ca nişte pumnale de argint care îmi străpungeau sufletul. Erau atâta mânie, atâta ură în ei. Le ascunsese atât de bine. S-a uitat la ceas.

— Aproape că ţi-a expirat timpul. Şi ştii ce se întâmplă dacă nu câştigi.

Mi s-a strâns stomacul.

— Nici vorbă. Jocul tău s-a terminat.

— Ar fi corect să încheiem aici, nu-i aşa?

A luat un obiect de pe măsuţa de cafea şi mi l-a întins. Un telefon cu cartelă. Exact ca acela care zăcea acum pe fundul Lacului Hanover.

— Mai avem două jocuri.

Două. Zoey şi Randall.

— Dar jocul lui Randall a fost ieri.

— Nu, n-a fost, a spus Andrew. Am vrut numai să-l sperii cu echipa SWAT. Nu credeam că părinţii lui se vor întoarce acasă aşa de repede. Şi că tatăl lui va face un atac de cord. Da, nici la asta nu m-am aşteptat, a murmurat, dându-şi părul pe spate, de parcă faptul că îi provocase omului atacul de cord era mai supărător decât orice altceva.

— N-ai proiectat foarte bine jocul, aşa este?

— Ei bine, un proiectant bun trebuie să fie flexibil. Plănuisem de săptămâni de zile jocul Akirei, după ce spusese că părinţii ei pleacă în California. Dar tu ai stricat totul, aşa că a

trebuit să pregătesc repede altceva.

Considera că încurcasem lucrurile pentru că îi salvasem viaţa Akirei. Şi mi-am dat brusc seama că nu o va lăsa pe Caelyn să plece. Asta i-ar fi stricat planurile de a-mi înscena mie totul. Ea avea să spună poliţiei că cineva o răpise ca să-mi forţeze mâna. Niciunul din planurile lui nu avea să mai funcţioneze, dacă îi dădea drumul. *Trebuia* să o ucidă.

Jucasem tot timpul un joc imposibil de câştigat.

— N-o să scapi niciodată basma curată cu asta.

Am strâns aşa de tare telefonul în mână, că puteam să-l zdrobesc.

— O să spun poliţiei ce ai făcut, cine eşti cu adevărat.

A ridicat din umeri.

— Nu te vor crede. Când le vei spune „teoria” ta despre mine – a făcut în aer semnele citării – va trebui să le dezvălui ce aţi făcut cu Brady. Şi atunci vor şti că eşti o mincinoasă. Şi chiar dacă vor face săpături, nu există nicio dovadă că sunt Andrew. Niciunul din lucrurile lui nu a rămas în California. Nu există ADN pentru comparaţie. Şi şi-a folosit paşaportul ca să meargă în Europa. A plecat cu rucsacul pentru un an, nu se ştie unde putea să ajungă.

Felul în care vorbea despre el însuşi la persoana a treia, ca şi când s-ar fi disociat complet de el însuşi, îmi provoca fiori reci pe şira spinării.

— Ai... ai fost în Europa înainte să vii aici?

— Nu. Tipul care a cumpărat paşaportul lui Andrew s-a dus.

Dumnezeule mare, se gândise la tot.

— Da, poliţia nu va putea dovedi nimic. Dar tu? Toate lucrurile pe care le-ai făcut? Se va putea dovedi totul.

— Oamenii mă vor crede pe mine, şi nu pe un copil care tocmai s-a mutat în oraş.

— îţi închipui că intenţionez să rămân aici ca să-i conving?

Ochii îi sclipeau răutăcioşi.

— Nu-i aşa de greu cum crezi să devii altcineva.

— Dacă dispari, ăsta e un motiv în plus ca lumea să mă creadă pe mine.

— Nu şi dacă oamenii vor crede că m-ai ucis şi pe mine.

Andrew a inspirat pe nas. Şi atunci m-am prins. Gazele! Intenţiona să arunce casa în aer, să-şi însceneze moartea. Dar poliţiei nu avea să i se pară ciudat să nu-i găsească trupul? Credeam că de regulă găsesc nişte rămăşiţe după incendiu, bucăţi de oase, cel puţin. Poate că mă înşelam. Puteau stabili ADN-ul din cenuşă? Nu ştiam prea multe despre subiectul ăsta.

— Cum vei explica faptul că tatăl tău nu există? am întrebat, disperată să găsesc lacunele din planul lui.

— Pentru că nimeni în afară de tine şi de prietenii tăi nu crede că tatăl meu există. Am închiriat acest loc pe numele meu. M-am înscris la şcoală ca minor emancipat. Domnul Chen, profesorii, toată lumea crede că sunt un orfan căruia părinţii i-au lăsat suficienţi bani ca să aibă grijă de el însuşi. Eram în clasa a opta când ne-am mutat de aici, aşa că niciun profesor nu m- a recunoscut.

Asta însemna că odată ce va „muri”, nu va veni nimeni să-l înmormânteze sau să-l caute, dacă poliţia nu-i va găsi rămăşiţele.

Nu avea absolut nimic de pierdut, nu trebuia să şteargă niciun fel de urme.

— Oricum, a spus Andrew şi s-a uitat la ceas, e timpul să continuăm jocul.

— Nu. Nici vorbă. Nu mai ucid pe nimeni.

A scos un obiect din telefon, o brichetă albastră strălucitoare, şi i-a deschis capacul, apăsând ameninţător cu degetul mare pe rotiţa care producea scântei.

— Dacă nu faci ce îţi spun, ea moare. Şi presupun că şi noi.

Plămânii mi-au rămas fără aer. Deci Caelyn era undeva sus.

Dar Andrew dăduse cărţile pe faţă. Intenţiona să fugă. Să înceapă o existenţă nouă. Nu avea să arunce niciodată casa în aer cu el înăuntru. Şi nu voia să mă ucidă nici pe mine. Voia să mă lase să trăiesc cu sentimentul de vinovăţie.

Era timpul să pun capăt acestei cacealmale.

înainte să mă poată opri, l-am pocnit cu telefonul cât am putut de tare în cap şi am ţâşnit afară din încăpere.

CAPITOLUL 38

în zece secunde am urcat scările. Zece secunde, maximum, ca să pun un picior în faţa celuilalt, sărind treptele câte două odată. Dar mi s-a părut o veşnicie, căci timpul se întindea la nesfârşit, ca într-unul din coşmarurile mele repetate, iar distanţa dintre mine şi destinaţia mea se lungea la infinit, în timp ce un monstru mă fugărea din spate.

Şi după cum s-a văzut, realitatea era la fel de oribilă – monştri peste tot.

— Caelyn! am strigat în timp ce Andrew mă urma ca o umbră.

înainte să dau de perete următoarea uşă, m-a înşfăcat de braţul drept deasupra încheieturii rănite şi m-a izbit de perete, iar durerea mi-a sfârtecat braţul. Cu greu m-am abţinut să nu urlu. Nu puteam să-l las să-mi vadă slăbiciunea. Acum, când eram atât de aproape de a o recupera pe Caelyn. Parcă îi şi simţeam prezenţa, atât era de aproape.

— Cael...

Andrew mi-a acoperit gura, lipindu-mă de zid cu antebraţul. Am încercat să-l împing, dar când mi-a înfipt în obraz vârful metalic al brichetei, am încremenit.

— Nu mişca sau murim cu toţii.

M-am înmuiat în timp ce metalul îmi apăsa obrazul şi m-am ghemuit involuntar, pregătindu-mă pentru o explozie. Dar ştiam că blufează. Nu avea de gând să-şi pună capăt vieţii ca să mă împiedice să ajung la sora mea. Nu era ăsta jocul final. M-am îndreptat şi am rostit în palma lui:

— Aiurea!

Chiar şi înăbuşit, cuvântul era clar. I-am susţinut privirea şi speram că a mea e plină de flăcări.

A scrâşnit din dinţi, ca şi când în mintea lui s-ar fi dat o bătălie. Fiindcă faţa lui era atât de aproape, cu ochii cenuşii la câţiva centimetri de mine, vedeam un cerc subţire în jurul irişilor. Lentile de contact. Lentile de contact colorate. Aşadar, nu un filtru sau un truc de lumină îi transforma ochii căprui din acele imagini de pe Facebook. Ştiam că ochelarii erau numai de paradă, dar această ultimă înşelătorie mi-a stârnit furia ca nişte

CAPITOLUL 39

flăcări de bleur.

Minţise în toate privinţele.

Luase totul.

Distrusese *totul.*

înainte să poată reacţiona, printr-o mişcare fluidă, am smuls cuţitul din buzunar şi l-am ridicat spre antebraţul lui. M-am împins în perete şi am ţintit spre pielea lui dezgolită unde nu ajunsese mâneca jachetei în carouri. Aş fi putut să i-l înfig în pântece, dar nu voiam să-l ucid – voiam numai să- mi dea drumul şi să lase să cadă bricheta. Lama a pătruns uşor prin piele şi muşchi.

— Aaah!

S-a dat înapoi într-un gest reflex, iar când am scos cuţitul, sângele m-a împroşcat peste tot. Am ţipat amândoi, el de durere, eu de uimire cât de mult sânge era.

Andrew s-a apucat de braţ, a dat drumul brichetei şi ne-am ţinut respiraţia când a căzut pe covor. Cu atât de mult gaz în jur, o scânteie era suficientă ca să arunce casa în aer.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Priveam amândoi fix la ea, respirând zgomotos.

Ne-am uitat unul la altul.

Apoi ne-am repezit după ea. Eu eram mai aproape, aşa că am apucat-o şi m-am îndepărtat printr-o săritură, ameninţându-l cu cuţitul. S-a dat înapoi. Sângele îi şiroia din braţ şi lăsase deja o dâră roşie pe covorul bej. Probabil că nimerisem într-o arteră. Mi-a urmărit privirea şi a scos un sâsâit când a văzut jetul constant de sânge care se scurgea pe degetul lui mijlociu în jos, pe podea, de parcă nu-şi dăduse seama cât de profundă era rana. Poate că în creierul lui se eliberau anumite substanţe care blocau durerea. S-a apucat din nou de mână.

— Iisuse!

Am profitat că nu era atent şi m-am năpustit în camera următoare.

— Caelyn?

Nu era acolo.

— încetează!

Andrew s-a repezit spre mine, dar am ridicat cuţitul ca o ameninţare mută. A strâns din buze de frustrare, păstrând

distanţa, fiindcă mă credea în stare. Dacă mă credea, era suficient.

Şi avea dreptate.

Am verificat toate camerele şi dulapurile de sus într-un de fel de dans grotesc împreună cu Andrew, ţinându-l la respect cu cuţitul de fiecare dată când se apropia prea mult. L-am târât chiar şi în sus pe scara de la capătul holului. M-am urcat suficient de sus ca să pot arunca o privire înăuntru. Dar Caelyn nu era nicăieri. Asta mi-a amintit cum îl căutaserăm împreună cu prietenii mei pe Brady şi nu-l găsiserăm. Părea atât de aproape şi totuşi nicăieri, ca şi când ar fi alunecat printr-o fantă dintre două dimensiuni, în timp ce număram până la o sută. M-am oprit şi m-am prins de cadrul unei uşi. începeam să mă simt puţin ameţită din cauza gazului din aer. Mă străduiam să aud paşi, o răsuflare, orice semn de viaţă în afară de noi doi. Dar nu se auzea nimic. Caelyn nu era acolo.

Iar asta era tot ce trebuia să ştiu.

M-am întors spre Andrew şi am ridicat bricheta, am deschis căpăcelul şi am pus degetul mare pe rotiţa care producea scântei.

— Jocul s-a terminat, nemernicule!

Dacă ea nu era aici, puteam pune capăt acestui joc acum. Randall şi Zoey aveau să fie în siguranţă. Caelyn avea să fie în siguranţă – tot pierdută, dar în viaţă.

Andrew a ridicat mâinile ca şi când m-aş fi pregătit să-i arunc un fulger în faţă şi a făcut ochii mari. Sângele îi curgea din rana deschisă şi s-a apucat din nou de braţ, strâmbându-se.

— Dar nici tu nu vrei să mori.

— Evident. Dar aş fi murit. Aş fi fost gata să mor ca să-mi salvez sora. Nu crezi că m-aş fi sacrificat ca s-o salvez pe ea? Ca să-mi salvez prietenii? Atunci ai irosit degeaba aceste luni, pentru că nu mă cunoşti deloc.

A încleştat fălcile, încercând evident să găsească o ieşire din această situaţie.

— Hai să jucăm un joc, am spus pe un ton batjocoritor, dar vocea îmi tremura atât de tare că abia dacă puteam să o

stăpânesc. Se numeşte *Ucigaşii explodează.* Cheamă poliţia şi spune-le exact ce s-a întâmplat, unde este Caelyn, sau altfel pierim amândoi în flăcări. Ai un minut.

Pieptul i s-a umflat ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia. Dacă mărturisea, nu mai trebuia să termine jocul. Toate planurile lui minuţioase urmau să se năruie, ca-ntr-o eroare gravă de Windows.

— Tic-tac! am strigat, strângând mai tare bricheta în mână. Cincizeci şi cinci. Cincizeci şi patru. Ar fi mai bine să pui mâna pe telefon.

— Dacă îţi închipui că o să mă predau, ai înnebunit.

— Dacă îţi închipui că o să te las să scapi basma curată, ai înnebunit. Treizeci şi cinci, treizeci şi patru...

— Dar n-au trecut douăzeci de secunde...

— Acum eu stabilesc regulile! am strigat.

îmi tremura tot trupul, dar eram absolut hotărâtă să arunc totul în aer.

A ridicat din sprâncene şi a privit în jos, pe scări. Apoi la jetul de sânge care îi curgea printre degete când s-a apucat de braţ. Apoi din nou la mine. Calcula. Mereu calcula.

— Bine. Mă duc.

L-am urmat jos pe scări, cu cuţitul îndreptat spre el în caz că ar fi încercat vreo şmecherie. Când am ajuns în hol, i-am văzut telefonul pe canapeaua din sufragerie, lângă laptop. Nu avea altceva de făcut decât să sune la poliţie şi jocul urma să se încheie. Nu aş fi câştigat – nu mai existau câştigători după ce se întâmplase cu Matty şi cu Akira şi după accidentul tatălui lui Randall. Nu după ce Caelyn şi Zoey fuseseră traumatizate, probabil pe viaţă. Dar cel puţin se va termina totul.

însă lui Andrew i s-au înmuiat genunchii şi s-a prăbuşit în mijlocul holului.

Am sărit înapoi şi mi s-a pus un nod în gât. Ce naiba încerca să facă? Avea de gând să mă apuce de gleznă? Să mă tragă la podea? Să se lupte ca să-mi ia bricheta?

— Ridică-te! am strigat.

A ridicat mâna însângerată spre mine şi a dat din cap ca şi

când ar fi încercat să-şi limpezească gândurile.

— Nu... nu pot.

Sângele îi picura din braţ, scurgându-se în podeaua de lemn. De unde naiba venea atât de mult sânge? Ochii lui priveau în gol. Larg deschişi, înspăimântaţi.

Mi-a părut rău că îl înjunghiasem atât de tare. O tăietură mică l-ar fi obligat să dea drumul brichetei. Dar adrenalina şi furia îmi alergau prin vene şi eram atât de înspăimântată că nu mă lăsa să ajung la Caelyn, că înfipsesem cuţitul cu toată puterea.

Rana aceea putea într-adevăr să-l omoare?

Nu voiam să moară – nici chiar după tot ce făcuse. Pentru că eu nu eram ca el. Moartea nu justifică niciodată încă o moarte. Şi adevărata dreptate era să trăiască cu sentimentul de vinovăţie pentru faptele lui. Am îngenuncheat
lângă el.

— Scoate-ţi cureaua!

— Ce spui?

— îţi trebuie un garou. Scoate-ţi şi jacheta.

Mă privea cu o expresie mai blândă decât înainte. Mai mult ca Dylan pe care crezusem că îl cunosc.

— Vrei... vrei să mă ajuţi?

— Eu nu sunt un monstru, m-am răstit la el, repetând fără să vreau chiar cuvintele lui.

Se uita la mine mirat. Nu voiam să creadă că merita compătimire, aşa că am schimbat tonul.

— Şi nu mai poţi să suni la poliţie să spui adevărul dacă eşti mort.

încercam să par dură, dar îmi tremura vocea şi ochii mi se umpluseră de
lacrimi.

îmi era cumva milă de el. Nu credeam că nu e un monstru – ucisese doi oameni şi se pregătea să ucidă patru, poate chiar cinci –, dar spaima, durerea şi vinovăţia îl transformaseră într-un monstru.

Şi-a scos jacheta, gemând când mâneca i-a trecut peste rană.

— E în ordine.

Cuvintele de îmbărbătare mi s-au desprins automat de pe buze şi mi-a aruncat o altă privire mirată când a dus mâna la curea. Dar apoi a tras aer printre dinţi.

— Poftim.

Am pus bricheta şi cuţitul pe podea, în spatele meu, ca să nu ajungă Andrew la ele, şi i-am desfăcut chiar eu cureaua. Obrajii îi luaseră foc, mai mult de ruşine şi de jenă, decât din alt motiv, şi încercam să nu mă gândesc la sărutul nostru de dimineaţă.

— O eşarfa ar fi mai bună, ca să fac garoul mai strâns.

— Nu... n-am aşa ceva. Poate e sus...

— E în ordine.

Am scos cureaua. Era din piele moale de căprioară, flexibilă.

— De fapt, poate să meargă.

I-am înfaşurat-o în jurul braţului şi am făcut un nod, aşa cum mă învăţase mama. Garoul trebuie să fie bine strâns ca să aibă efect. Am mai făcut al doilea nod puţin mai sus de primul.

Am privit înjur, camera se învârtea mai repede când întorceam capul.

— îmi trebuie un băţ sau ceva în genul ăsta ca să-l pun între noduri şi să răsucesc strâns.

Cuţitul era tare şi drept, însă puteam să mă tai din greşeală. Andrew pierdea sânge foarte repede – era deja palid şi balta din jurul lui era din ce în ce mai mare. Am desfăcut al doilea nod şi l-am strâns mai tare pe primul, încercând să apăs destul de mult pe arteră ca să opresc fluxul de sânge. Andrew a gemut de durere, dar a spus:

— Cred că merge.

încă privea perplex. Şi mai era ceva în ochii lui. Poate regret? Sau poate asta doream eu să văd? Mă întrebam, dacă i-aş fi mărturisit totul despre Brady noaptea trecută, la mine în cameră, ar fi pus capăt jocului? Dacă ar fi ştiut cum mă torturează cu adevărat moartea lui Brady, poate că nu m-ar mai fi crezut atât de rea. Dar am ţinut secretul ascuns bine, îngrijorată să nu cumva să mă judece.

— Noaptea trecută ar fi trebuit să-ţi spun adevărul

despre Brady... am început.

— Sincer să fiu, nu cred că s-ar fi schimbat nimic, a spus Andrew, ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile. Nu ştii ce înseamnă ani întregi de pregătire a unei răzbunări.

în acel moment nu părea speriat, nici nu părea să aibă dureri. Era doar epuizat. Şi palid. Atât de palid. Aproape că-i simţeam durerea. Aproape. Situaţiile prin care trecuse şi tot ce pierduse nu erau o scuză ca să tortureze un copil de treisprezece ani. Nu erau o scuză ca să ucidă oameni.

Am încercat să fac al doilea nod ca să-l ţin pe primul strâns, dar nu reuşeam fără să-l slăbesc pe primul.

— La naiba, am nevoie totuşi de un băţ.

Trebuia să fie ceva în bucătărie.

— Mă întorc imediat.

M-am năpustit în bucătărie. Lângă aragaz era o cană plină cu linguri şi spatule de lemn. Am luat cea mai solidă lingură de lemn şi am alergat înapoi în hol.

Andrew ţinea bricheta în mână.

La naiba, la naiba, la naiba.

îmi venea să-mi dau cu pumnii în cap. Cum de putusem să fiu aşa de proastă?

— A venit timpul pentru un ultim joc, a spus calm Andrew.

— Nu, te rog...

— Este uşor. O alergare de o sută de metri. Aleargă, aleargă cât poţi de repede.

Şi-a pus degetul mare pe rotiţă.

— Ai un minut.

Mi-a căzut faţa. Andrew se dădea bătut. Nu voia să fie prins. Nu voia să meargă la închisoare. Aşa că îi punea capăt. Poate se gândea că va muri oricum.

— Dar unde-i sora mea? Unde e Caelyn?

Expresia lui a devenit dură.

— Du-te acasă, Crystal. Cincizeci şi nouă, cincizeci şi opt...

— Nu! Nu face asta. Nu-i pune capăt aşa.

— încetează să mai încerci să mă salvezi. S-a terminat. Nu mă lăsa să te iau cu mine. Cincizeci şi cinci, cincizeci şi patru.

Mi s-a oprit respiraţia în piept şi l-am privit pentru ultima oară. Era palid, avea o expresie hotărâtă, dar clar înfrântă.

Şi am fugit. Am fugit pentru că nu voiam să mor, pentru că ştiam că sora mea nu este în casă, pentru că oricum nu ştiam cum să-l salvez pe Andrew sau dacă era cazul. Am fugit de parcă s-ar fi căscat pământul, iar terenul din urma mea se pierdea într-o întindere tară sfârşit.

Şi nici nu am ajuns bine la capătul aleii, când casa a explodat.

CAPITOLUL 39

Mi-am astupat urechile şi m-am lăsat pe vine, în timp ce o bubuitură asurzitoare zguduia pământul, destul de departe ca să nu fiu aruncată de suflul exploziei, dar suficient de aproape ca să simt dogoarea în spate. Câtă durere sfâşietoare simţise Andrew? Sau murise instantaneu? A avut noroc, dacă era aşa. La dracu'!

Tocmai voiam să mă ridic în picioare, când ceva uriaş s-a zdrobit de pământ în faţa mea. Am scos un strigăt şi mi-am acoperit capul şi, după alte câteva momente în care nu au mai căzut niciun fel de obiecte uriaşe din cer, am aruncat o privire la acel obiect, cu respiraţia sacadată şi inegală. Uşa din faţă.

M-am ridicat cu picioarele tremurând şi am privit scena. Flăcările se retrăseseră deja în interiorul ruinelor şi nori groşi de fum negru se înălţau deasupra casei sfărâmate. O parte din cadrul exterior rămăsese intactă, dar interiorul se prăbuşise şi bucăţi de tencuială şi de acoperiş erau presărate pe pajişte. Avusesem noroc că nu mă lovise niciuna dintre ele.

Nimeni nu putea supravieţui înăuntru. Andrew sigur era mort.

Pe de o parte, simţeam nevoia să plâng de spaimă – încă încercam din greu să accept că Andrew şi Dylan erau una şi aceeaşi persoană. Pe de altă parte, voiam să cad în genunchi uşurată. Dar tot nu-mi recuperasem sora.

Unde naiba putea fi? Caelyn mai era în primejdie să piardă prea mult sânge? Andrew pierduse atât de mult sânge dintr-o tăietură asemănătoare de pe antebraţ... şi atât de repede!

Am văzut jeepul lui parcat în garajul care nu fusese atins de explozie. Nu mă uitasem înăuntru mai înainte.

Uşile nu erau încuiate. Caelyn nu era acolo. Ar fi fost prea uşor, nu-i aşa? Nimic din ceea ce se petrecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore nu fusese uşor. Rucsacul lui Andrew era pe locul din dreapta şoferului. I-am deschis fermoarul. Laptopul lui şi telefonul fuseseră probabil distruse în explozie, dar Chromebookul pentru şcoală era aici. îmi trimisese primele mesaje ca AnOnymOusl în timpul orei domnului Richardson. Poate că era ceva în laptop, un indiciu despre locul unde se afla

CAPITOLUL 40

Caelyn.

L-am deschis cu degete tremurătoare. Ecranul s-a luminat şi mi se cerea

să introduc parola. Evident.

Puteam să dau laptopul poliţiei, dar Dumnezeu ştie cât ar fi durat până să găsească parola. Iar eu trebuia să o găsesc pe Caelyn repede.

Venise momentul să fac ceea ce ar fi trebuit să fac chiar de la începutul acestui joc sinistru.

Era momentul să-i cer ajutorul colegei mele de echipă.

Zoey mă privea cu ochi mari în timp ce o dezlegam şi îi scoteam căluşul.

— La naiba! Eşti *plină* de sânge!

— O, nu-i nimic, nu e sângele meu, am spus distrată în timp ce lucram la nodul care îi ţinea mâna dreaptă strânsă de scaun.

— Asta nu înseamnă că arată mai bine!

Am clipit şi m-am oprit. Era deja convinsă că sunto ucigaşă. Era rău. Chiar rău de tot.

— Al cui e sângele? a insistat Zoey.

— Al lui Dylan.

— Ce?

— Te rog, ascultă...

— *Ce i-ai făcut lui Dylan?*

— Zoey, ascultă-mă! Dylan este de fapt Andrew Cullen. Este cel care a răpit-o pe sora mea. Mi-a piratat telefonul, a instalat aplicaţia aceea despre care ţi-am spus...

— Stai puţin... Andrew *Cullen?* Fratele lui Brady?

— Exact. I-am găsit chiar acum ascunzătoarea... El... ăă... A trebuit să mă lupt cu el.

Zoey m-a privit lung, apoi a izbucnit într-un râs nervos, aproape isteric.

— O, Doamne, eşti complet nebună!

Voiam să ţip de frustrare. Dar am înţeles. Prima mea reacţie fusese să neg.

— Este adevărat, Zoey. A dat vina pe noi pentru moartea lui Brady. Adică gândeşte-te... Avea un motiv întemeiat să vrea să se răzbune. Nu are nimic de-a face cu MortalDusk...

— Dar mi-l amintesc pe Andrew. Nici nu poate fi vorba să fie una şi aceeaşi persoană.

— Ţi-l aminteşti chiar aşa de bine? Nu ne vedeam cu el tot timpul.

— Aşa cred... dar Dylan nu ar face niciodată aşa ceva. Niciodată!

— îmi pare rău.

M-am apucat din nou să desfac nodul.

— Ştiu că ţi-a plăcut de el.

— Nu, a spus ea repede.

Prea repede. Am ridicat capul şi m-am uitat la ea.

— Dar l-ai sărutat...

— O, te rog! Eram beată.

Când i-am eliberat mâna, şi-a şters bărbia cu dosul palmei.

— Kiki şi Randall erau un cuplu, iar Matty se ţinea în mod clar după tine, aşa că eu...

Cuvintele i-au rămas suspendate în aer şi a ridicat din umeri. Aşadar, nu încerca să-l fure pe Dylan. încă o dată, se temuse să nu rămână singură. Cum naiba de nu-mi dădusem seama? Fusesem aşa de preocupată de mine însămi!

Când i-am eliberat şi cealaltă mână, m-a împins în spate.

— Pleacă de-aici!

S-a aplecat ca să-şi desfacă nodul de la gleznă.

— Nu vreau să-ţi fac rău...

Am încercat să mă mut la glezna ei stângă, dar m-a împins din nou.

— îţi spun adevărul.

— Da, sigur că da!

— Zoey, te rog! Am nevoie de ajutorul tău ca să intru în laptopul lui Andrew. Caelyn este rănită şi trebuie s-o duc la spital...

M-a privit bănuitoare.

— Ai laptopul lui?

— Păi... am Chromebookul.

Am scotocit în rucsacul pe care îl lăsasem lângă uşă.

— De unde l-ai luat? Te-ai luptat să i-l smulgi? Unde e

el?

— Nu contează. Mă ajuţi? Te rog!

— Tot nu înţeleg, a spus Zoey când şi-a eliberat glezna stângă şi a rotit- o ca şi când i-ar fi amorţit.

— Dacă Dylan a luat-o pe Caelyn, de ce nu era acolo?

Mi s-a strâns stomacul. Mai bine că nu fusese acolo.

— Nu ştiu.

Din expresia de pe chipul lui Zoey îmi dădeam seama că tot nu mă
credea.

— Jur că spun adevărul.

— Şi ce te face să crezi că te va ajuta cu ceva să intri în laptopul lui?

— Sper să găsesc un indiciu despre locul în care se află. Asta e tot ce am. Altfel sunt pe o cărare înfundată.

Mă privea tot sceptică.

— Ştiu că nu ai niciun motiv să ai încredere în mine. Dar Andrew chiar a răpit-o pe sora mea. El m-a pus să fac toate acele lucruri. îmi pare rău, mai mult decât poţi să-ţi imaginezi. Te rog. Ajută-mă s-o găsesc pe Caelyn. Ştiu că poţi să intri în laptop mai repede decât poliţiştii.

I-am întins laptopul. Şi-a împins interiorul obrazului cu limba şi s-a uitat intens la mine. Probabil că panica de pe chipul meu i s-a părut reală. în cele din urmă a luat laptopul.

— Foarte bine, dar mai întâi trebuie să beau ceva.

— Mulţumesc.

Am urmat-o pe Zoey în bucătărie. A pus laptopul lui Andrew pe blat şi a umplut un pahar cu apă de la robinet, dându-l pe gât dintr-o înghiţitură. Apoi a umplut paharul din nou şi a deschis laptopul. Cerea parola. A expirat printre buze.

— Foarte bine. Ar trebui să fie destul de uşor. Trebuie să-mi iau laptopul şiUSB-ul. Şi... ah!

Şi-a văzut telefonul pe masa din bucătărie, unde îl lăsasem eu mai înainte şi l-a băgat în buzunar înainte să se ducă sus. Pentru o clipă, m-am gândit să mă iau după ea, fiindcă îmi era teamă să nu cheme poliţia. Dar apoi mi-am amintit...

AnOnymOusl era mort. Nu mai putea să-i facă rău lui Caelyn.

Zoey s-a întors o clipă mai târziu, cu laptopul în mână. M-am aşezat în faţa ei la masa din bucătărie şi s-a apucat de treabă. Mai întâi a băgat USB- ul în propriul laptop şi a tastat ceva.

— Ce faci? am întrebat.

— Vrei să mă laşi să mă concentrez sau nu? s-a răstit ea.

— Scuze.

— Am scris câteva scenarii ca să descifrez parolele, mi-a explicat ea, aşa, ca să mă amuz. Trebuie să fac mai întâi câteva mişcări.

’ — Oh!

în timp ce ea continua să tasteze, m-am întors la blat şi am luat un pix de lângă lista de cumpărături a familiei Bloom, răsucindu-l distrată în mână. Mi-a chiorăit stomacul când am văzut un castron plin cu mere şi banane. Nu mai mâncasem nimic de aproape două zile.

Zoey continua să mă privească îngrijorată în timp ce lucra.

— Nu muşc, i-am spus.

A ridicat mâna, arătându-mi urma roşie a tăieturii pe care i-o făcusem din greşeală. Pielea din jur era roşie şi umflată.

— Prea curând.

Am roşit.

— îmi pare rău.

— Nu contează.

După o clipă, Zoey a scos USB-ul din laptopul ei şi l-a pus în laptopul lui Andrew, cu degetele tremurând. Apoi a încrucişat braţele.

— Acum aşteptăm.

M-am aşezat din nou în faţa ei şi amândouă ne mutam greutatea dintr-o parte în alta stânjenite, în timp ce minutele treceau şi evitam contactul vizual. Aveam atâtea să-i spun, dar nu ştiam dacă mă va crede.

— Cât va mai dura?

— Nu ştiu sigur. Depinde cât de complexă este parola...

Dar atunci cineva a deschis uşa din faţă.

— Zoey! a strigat mama ei.

Mi-a sărit inima.

— Sunt aici! a strigat Zoey. Mamă!

Părinţii ei au apărut în cadrul uşii, Zoey s-a ridicat şi s-a repezit în braţele mamei ei.

— E în ordine, a liniştit-o mama ei, privind la mine peste umărul lui Zoey. Acum eşti în siguranţă.

Domnul Bloom stătea ca o barieră între noi.

— Poliţia este pe drum.

Mi s-a strâns stomacul.

— Ce... *Cum...*

Probabil că le trimisese un mesaj părinţilor, fie pe laptop, fie pe telefon. Nu crezuse o iotă din ce îi spusesem.

Iar Caelyn era undeva, legată şi înspăimântată şi nu mă ajuta nimeni să o găsesc.

CAPITOLUL 40

încercam să le explic ce se întâmplase în ultima zi, dar era ca şi când aş fi încercat să învăţ nişte pisoiaşi să joace şah, numai că mult mai puţin drăgălaşi. Stăteam cu toţii la masa lungă din sufragerie a lui Zoey, chiar şi Randall şi Lucia, care apăruseră cu puţin timp înaintea şerifului Sanchez, fiindcă Zoey îi trimisese un mesaj şi lui Randall, pentru cazul că părinţii ei nu ar fi primit mesajul. Sanchez a încercat să mă ducă la secţia de poliţie, dar povestea a început să se depene parcă singură din mine, înainte să mă poată opri cineva, deşi Randall a încercat să spună ceva despre un avocat, însă eram atât de disperată să o găsesc pe Caelyn, disperată să primesc ajutorul şerifului Sanchez, că am început să le istorisesc totul iute, indiferent dacă asta mă incrimina sau nu. Când am terminat, Lucia rămăsese cu fălcile încleştate, iar Randall şi Zoey erau palizi ca nişte fantome.

— Deci, staţi să văd dacă am înţeles bine...

Sanchez şi-a mângâiat mustaţa şi s-a uitat la însemnările lui ilizibile.

— Susţii că Dylan era de fapt Andrew Cullen, fratele lui Brady – băiatul care a murit în containerul familiei Nelson acum cinci ani. Că s-a înscris la şcoala voastră folosind documente false.

— Probabil, am spus.

A văzut cu coada ochiului cum Zoey şi Randall au schimbat priviri pline de înţeles. Nu-mi dădeam seama dacă era şocul provocat de adevărata identitate a lui Dylan sau credeau că mi-am pierdut minţile. încă nu explicasem de ce făcuse Andrew toate acestea, numai că le făcuse.

— Mmm. Probabil. A frecventat numita şcoală şase luni, apoi a răpit-o pe sora ta şi ţi-a trimis mesaje cu instrucţiuni...

— Nu erau mesaje, am explicat pentru a milioana oară. A instalat o aplicaţie pentru mesaje pe telefonul meu atunci când nu eram atentă. Cred că o controla de aici.

Am arătat spre Chromebook. USB-ul lui Zoey era tot acolo, dar nu-l mai atinsese de când veniseră părinţii ei.

— Vă rog, *trebuie* să o găsesc pe Caelyn...

CAPITOLUL 41

— Cum ai putut să-l laşi pe Matty să mănânce negresele? a intervenit brusc Randall. Ştiai ce se va întâmpla, totuşi l-ai lăsat.

— Nu, nu ştiam.

Nu ar fi trebuit să povestesc totul aşa de repede, nu le explicasem prea bine.

— Nu-mi era clar *de ce* trebuie să îndeplinesc fiecare sarcină. Habar n- am avut că negresele erau contaminate.

— Spui că Dylan ţi-a zis să o împingi pe Akira peste balustradă, a continuat Sanchez, trecând la pagina următoare.

— Da, *atunci* instrucţiunile au fost explicite. Dar de regulă nu erau aşa.

— Dar, deşi te-a instruit să o împingi, căderea Akirei a fost un accident? a întrebat Sanchez.

Randall a încleştat fălcile, privindu-mă cu o expresie atât de îndurerată, că mă sfâşia.

— Da. Mi-a smuls telefonul din mână ca să citească unul din mesajele lui Anon... Dyl... *Andrew* şi nu puteam să o las să vadă ce se petrece. Am încercat să-l iau înapoi, ne-am luptat pentru el şi... şi ea a căzut.

— Şi de ce nu puteai să o laşi să vadă? a întrebat Randall.

— V-am *spus...* Andrew m-a ameninţat că o ucide pe Caelyn dacă spun cuiva ce se întâmplă. Ce ai fi făcut *tu* dacă ar fi fost Nessa în locul ei?

— Eu aş fi...

Dar s-a întrerupt şi şi-a dus un pumn la gură. Adevărul era că nu ştia ce ar fi făcut. Nimeni nu ştie niciodată ce ar face până nu ajunge într-o anumită situaţie.

— Atunci de ce ai legat-o pe Zoey? s-a răstit furioasă mama lui Zoey. Ai spus că între timp pierduseşi telefonul. Nu te mai forţa nimeni să...

Am clipit, dar Sanchez i-a atins uşurel braţul.

— Doamnă, vă rog să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de asta.

O, Doamne! Eram pe punctul de a fi *arestată.* Aruncată în închisoare. Pedeapsa cu moartea mai era activă în Vermont?

— Atunci de ce nu o arestaţi? a întrebat doamna Bloom şi a arătat cu degetul spre mine. Şi-a ucis doi prieteni şi a

încercat s-o ucidă pe fiica mea...

— Eu n-am... am început.

— Staţi aşa! a zis Sanchez şi a ridicat o mână. Trebuie să ştiţi – Akira este în viaţă.

Mi-a tresărit inima de bucurie.

— Cum? Trăieşte?

— La naiba!

Randall şi-a pus capul pe genunchi, în timp ce Lucia îl bătea stângace pe un umăr.

— A fost o căzătură urâtă, a continuat Sanchez. Are câteva răni serioase şi s-ar putea să mai dureze un timp până să poată merge din nou. Dar este în viaţă.

— O, slavă Domnului!

Mi-am dus mâna la inimă.

— Am găsit asta lângă ea.

Sanchez a arătat o sacoşă cu fermoar, cu telefonul meu înăuntru.

— încă funcţionează.

— Este al meu!

M-a cuprins un val de uşurare.

— Aşa mi-am închipuit.

Am întins mâna după el.

— Uitaţi, am să vă arăt aplicaţia lui Andrew.

Sanchez nu s-a clintit.

— Acum este o probă într-un caz de tentativă de omor...

— Vă rog! am întins şi mai mult mâna. Lăsaţi-mă să vă arăt aplicaţia. Pot să dovedesc *totul.*

Sanchez şi-a umflat nările, mi l-a dat, dar m-a oprit când am vrut să desfac fermoarul.

— Lasă-l acolo, înăuntru.

Am navigat la ultimul ecran principal prin punga de plastic, căutând pictograma cu şarpele de argint înfăşurat în jurul unui microfon.

Dispăruse.

— Staţi aşa...

Am trecut prin toate ecranele. Dar aplicaţia nu mai era acolo.

Ca şi când nu ar fi existat niciodată.

— Nu. Nu, nu, nu. Unde este?

Andrew o programase să se autodistrugă când presupusese că alunecase în prăpastie odată cu Akira? Dacă era aşa, atunci ştersese toate dovezile că cineva îmi forţase mâna. Ştia că mă distrusese chiar şi la sfârşit, atunci când apăsase cu degetul pe rotiţa brichetei în timp ce număra invers, de parcă şi-ar fi regăsit o fărâmă de omenie. Ştia că orice dovadă a nevinovăţiei mele va fi distrusă odată cu el.

Tot voia să mă pedepsească. De parcă nu ar fi făcut destul!

Toţi mă priveau cu neîncredere, cu expresii ce oscilau între milă şi furie.

— Jur că era aici! Pictograma cu un şarpe înfăşurat jurul unui microfon. Jur pe *Dumnezeul* meu…

Sanchez a luat punga cu fermoar înapoi, clătinând din cap.

— N-ai înregistrat întâmplător conversaţia cu Dylan, aşa este?

— Nu, am şoptit.

Observasem că tot nu-i spunea Andrew.

— Greşeală de începător, a spus sumbru Randall.

— Nu prea aveam cum să înregistrez, ce crezi? am ripostat.

— Ah, bine, a spus Sanchez. Dacă ai fi înregistrat în secret la el acasă, tot nu ar fi fost o dovadă admisă la tribunal.

Tribunal. Urma să merg la tribunal. Următoarea oprire, închisoarea. Nu treceţi. Dacă treceţi, plătiţi 200 de dolari amendă-[111]-.

— Dar eu nu înţeleg, a spus domnul Bloom. De ce să facă băiatul Cullen toate astea?

Randall, Zoey şi cu mine parcă ne-am ţinut respiraţia dintr-odată. Dar trebuia să spun adevărul. Minciuna mă adusese aici şi trebuia să cred că adevărul mă va scoate din situaţia asta. Am inspirat adânc şi le-am spus tuturor că în noaptea aceea ieşiserăm afară să jucăm Manhunt. Că minţiserăm a doua zi de dimineaţă şi mereu după aceea. Zoey arunca priviri pline de spaimă spre părinţii ei, care se uitau la mine buimăciţi.

— Dar Andrew ne văzuse când am ieşit afară, am spus. A ştiut adevărul tot timpul.

— Ceee? a sărit Randall.

Nu-mi dădeam seama dacă reacţia lui însemna că mă crezuse sau credea că inventasem altă minciună.

— Stai puţin, a zis Sanchez şi şi-a verificat însemnările. Crezi că voia să se răzbune?

în timp ce adulţii se uitau la mine, Zoey a început să tasteze pe neobservate pe laptopul lui Andrew, strângând din buze până când au devenit invizibile. Descifrase parola? Poate că nu se prefăcuse când încercase.

— Nu *cred,* am spus. A recunoscut-o chiar el. Tot ce v-am spus, cum şi- a vândut paşaportul adevărat unui tânăr care a plecat în Europa, cum minţise că locuieşte împreună cu tatăl lui. Părinţii lui muriseră într-un
accident de maşină cu câteva luni în urmă.

— Marcia şi Nate Cullen? a exclamat doamna Bloom. Ce păcat!

— Nu ştiaţi? Nu eraţi prietene pe Facebook?

Domnul Bloom a clătinat din cap.

— Nu avem cont pe Facebook.

Nu erau de niciun folos, niciunul din ei.

— Cred că Dylan era minor emancipat, a spus Sanchez.

— Ne-a povestit despre tatăl lui, a spus Randall. Partea aceasta e adevărată.

— Totul este adevărat, am intervenit.

— Ei bine, a spus Sanchez, poate că a inventat câte ceva ca să fie inclus în grup. Poate că nu voia să vă fie milă de el.

M-am crispat. Era chiar aşa de hotărât să creadă un băiat mort şi nu pe mine?

— Dar mi-a spus că se duce să-l ia pe tatăl lui de la gară în dimineaţa aceasta, a spus Randall. Asta e o minciună cam serioasă.

Speranţa mi-a umplut pieptul. Poate că începea totuşi să mă creadă.

— Am intrat, a spus Zoey, scoţând USB-ul. Am aici un

program pentru a sparge parolele, i-a explicat ea lui Sanchez.

Domnul Bloom a ridicat o sprânceană.

— De unde ai aşa ceva?

— Păi, ăăă... am scris chiar eu codul.

Zoey a roşit. Dacă putea să pirateze MortalDusk, să scrie un program pirat pentru spargerea parolelor ar fi fost o joacă de copil pentru ea. Dar în loc să fie furios, tatăl ei părea impresionat. Zoey şi-a înăbuşit o jumătate de zâmbet.

Sanchez a arătat spre laptop.

— Trebuie să-l luăm pentru investigaţii...

Dar Zoey continua să tasteze.

— Lăsaţi-mă să scot de tot parola.

A mai tastat câteva secunde.

— Oh!

Pulsul mi s-a accelerat.

— Oh, ce înseamnă *oh?*

Ce găsise?

— Păi... aici nu sunt niciun fel de fişiere.

Mi s-a strâns stomacul.

— Stai puţin, cum aşa?

A întors laptopul cu faţa spre mine, arătându-mi fişierele din drive-ul C. Sau lipsa lor.

— Este un drive şters.

— Ce programe are instalate?

A clătinat din cap.

— Nimic.

Ar fi putut să folosească tot timpul aplicaţia bazată pe web, pe care o putea accesa fie de pe laptop, fie de pe telefon.

— Dar browserul de web? am întrebat panicată. Este ceva în istoric? Zoey a răsucit laptopul. Sanchez privea nehotărât, ca şi când ar fi vrut să ia laptopul şi să aplice protocolul. Prietena mea strângea din buze în timp ce dădea clickuri pe laptop. Am strâns din ochi.

— Nimic! a spus. Istoricul a fost şters. Se pare că nu e instalat decât browserul Chrome.

Am privit pe fereastră peste umărul ei şi am văzut maşina

mamei care parca pe alee. O, Doamne! Cum aveam să-i explic toate astea? Aveam s-o distrug...

Dar atunci am văzut ceva care mi-a oprit inima.

Pe locul pasagerului stătea cineva. Cineva mai scund decât mama. Cineva cu două cozi lungi care se clătinau când a sărit afară din maşină. Caelyn. *în viaţă.*

— O, Doamne!

înainte să mă poată opri cineva, ieşisem pe uşa din faţă şi străbăteam în goană curtea.

— Caelyn!

S-a răsucit şi m-a văzut.

— Crystal! O, Doamne, nici n-o să-ţi vină să crezi ce s-a

întâmplat! Simţeam că o poveste clocoteşte în ea, gata să se

reverse afară. Era

liberă. *Liberă.* Dar ochii i s-au mărit de spaimă când l-a văzut pe poliţist venind după mine.

— O, dar ce...

M-am repezit la ea şi îmbrăţişarea mea i-a întrerupt întrebarea. Suspinam în părul ei şi o strângeam tare la piept. Era aici. Chiar aici.

Mirosea a şampon cu căpşune şi cercelul ei mare mă împungea în obraz, dar totul era real, ea era în viaţă, în viaţă. I-am dat drumul din îmbrăţişare ca să-i cuprind obrajii cu palmele, trecând în revistă toate detaliile – ochii uşor bulbucaţi în spatele ochelarilor groşi, nasul câm cu pistrui, obrajii plini.

— Eşti bine?

— Da, a spus ea în timp ce îi examinam braţele.

Nicio tăietură. Nimic pe gât. Oh! A chicotit, căci o gâdilam şi şi-a tras braţele.

— Toanto. *Tu* eşti bine? m-a întrebat.

Zâmbetul i-a dispărut de pe buze când a văzut sângele lui Andrew pe mâinile mele şi a rămas cu gura căscată. Caelyn nu era deloc plină de sânge. Părul ei era neastâmpărat ca întotdeauna, dar împletit în cozi duble, pe care ştiam că nu şi le poate face singură. întotdeauna trebuia să ne împletim una alteia părul. Şi purta pantaloni negri, dar cu o zi în urmă

avusese blugi. Şi cerceii aceştia... nu-mi aminteam de ei.

Mama a trântit portiera.

— Ce se întâmplă aici?

— Mamă? am rostit cu vocea încordată. Unde ai găsit-o?

Dar ştiam, ştiam, ştiam.

— Ce vrei să spui? a întrebat mama.

Sanchez se uita la noi.

— Am luat-o de la şcoală. Era cât pe-aici să o iau şi pe una din noile ei prietene. Tessa, nu-i aşa?

Caelyn a dat din cap distrată, privindu-mi în continuare mâinile pline de sânge.

— Ai avut dreptate, Crystal... că trebuie să râd de ea...

— Mi-ai urmat sfatul.

Fata care o intimida. Tessa. O sfatuisem să râdă de glumele şi de insultele ei. Şi acum deveniseră cumva prietene.

Pentru că sora mea fusese la Frost Valley tot timpul.

Nu fusese deloc răpită.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici...

Cuvintele mamei s-au estompat în timp ce un bâzâit strident îmi umplea urechile şi începeam să văd numai pete cafenii în faţa ochilor. Am căzut în genunchi. Cineva m-a prins înainte să cad cu capul de pământ, dar acesta
putea oricum să mi se sfărâme în mii de fărâme.

îl ucisesem degeaba pe Matty. Trimisesem echipa SWAT acasă la Randall fără niciun motiv. Era cât pe-aci s-o ucid pe Akira – şi poate că o făcusem invalidă pe viaţă – pentru nimic. O legasem pe Zoey ca un monstru pentru nimic. Tot ce făcusem fusese absolut degeaba.

Inventasem oare totul? Dylan – Andrew – era real? Sau era tot rodul imaginaţiei mele – o modalitate de a face faţă sentimentului de vinovăţie că îl ucisesem pe Brady, după ce mă şantajase Zoey? îmi doream cu atâta disperare să păstrez secretul, eram atât de traumatizată, încât încercasem să mă răzbun pe prietenii mei? Creierul meu inventase acest scenariu sinistru cu AnOnymOusl ca să-mi justifice acţiunile?

Vocile din jurul meu au fuzionat şi am clătinat din cap, ca şi

când asta ar fi rearanjat piesele din interior. Sanchez stătea în genunchi în faţa mea, mă ţinea de umeri şi încerca să mă ţină drept, spunea ceva, dar nu auzeam cuvintele. Am scrutat chipurile tuturor până când am găsit faţa lui Zoey. Şi- a acoperit-o, iar lacrimile îi curgeau şiroaie. Chiar şi lui Randall i se umeziseră ochii.

— Hei... am spus în cele din urmă. Dylan a fost real, nu-i aşa? Spuneţi- mi că a fost real.

— Bineînţeles că a fost real, a spus Zoey.

Desigur. Zoey ştia că fusese adevărat, la fel şi Randall şi Sanchez. Totul se întâmplase cu adevărat. Nu inventasem eu nimic. Aşa voia Dylan – Andrew – să mă facă să cred. îmi înscenase totul. înscenase cumva răpirea lui Caelyn.

— Jur pe Dumnezeu că el a făcut asta. A făcut-o cumva. Există un dispozitiv de urmărire!

Am arătat spre pietrişul unde îl aruncasem.

— Mă urmărea pe mine, dar l-am găsit la maşina mea...

însă Andrew fusese mai devreme pe acea aleea. Probabil că îl găsise şi îl luase cu el... şi arsese împreună cu toate celelalte dovezi. Exact aşa cum plănuise de mult.

— îmi spune cineva ce s-a întâmplat cu fiica mea? a strigat mama.

— îmi pare rău, doamnă Donovan, a spus Sanchez, îi vom face o evaluare psihologică şi o să vă explic totul la secţie...

I-am ignorat pe toţi, cu excepţia lui Zoey şi a lui Randall.

— Vă rog. Trebuie să mă credeţi. A fost Dylan – Andrew. A vrut să se răzbune pentru moartea lui Brady. M-a pus să le fac rău celorlalţi. A instalat o aplicaţie în telefonul meu... A creat cumva filmările cu Caelyn. Era legată şi cu un căluş în gură. Era o imagine cum o cresta cu cuţitul. Kiki a văzut-o pe una din ele.

Am rămas o clipă împietrită.

— Aşa este! Akira a văzut o imagine! Chiar înainte să cadă. Puteţi s-o întrebaţi...

— Akira este acum în operaţie, a spus Sanchez.

— Dar... dar când se trezeşte, va putea să vă confirme.

— Dacă se trezeşte, a spus Randall.

Deşi crezuse cât de cât povestea mea, toată încrederea se spulberase când apăruse Caelyn. M-am uitat neajutorată la el, până când Sanchez m-a ajutat să mă ridic în picioare şi a scos o pereche de cătuşe de la curea. Caelyn plângea, mama ţipa la el să-mi dea drumul, că trebuie să fie o greşeală.

— Trebuie să mă credeţi, am strigat înnebunită.

Dintr-odată, mi-am amintit ceva.

— Dylan v-a spus că sunt paranoică, aşa este?

Am întrebat-o pe Zoey.

— Că sunt instabilă mintal. Aşa v-a spus, e adevărat?

Şi Zoey, şi Randall au ridicat din sprâncene. Le spusese amândurora acelaşi lucru, jucase toate piesele de pe tabla de şah.

— Mi-a zis că *tu* i-ai spus că sunt paranoică. A răspândit vestea. încerca să ne aţâţe pe una împotriva celeilalte, să ne facă să ne suspectăm una pe alta. Ca să mă îndoiesc eu de *mine.* M-a manipulat, Zoey.

Simţeam cătuşele reci pe piele. Mă apăsau pe o zgârietură pe care mi-o făcusem în curtea lui Fishman.

Mă făceau să gem de durere, în timp ce Sanchez mă conducea spre maşina lui.

— Nu mi-aş ucide prietenii, am strigat în urmă, mai mult către Zoey decât pentru altcineva. Trebuie să mă crezi!

Dar fireşte că nu m-a crezut. O legasem în subsolul casei ei. Şi făcusem asta din proprie voinţă, nu urmasem instrucţiunile nimănui.

Nu avea niciun motiv să mă creadă.

Să fim cinstiţi – nici eu nu aveam niciun motiv să mă cred. Nici nu mai ştiam ce e real.

Tot ce ştiam era că viaţa mea se încheiase.

Atunci când eşti obsedat de jocurile video toată viaţa, îţi dai seama când cineva încearcă să te joace.

Nu a durat mult şi mi-am dat seama ce se întâmplase. Când a venit Zoey în vizită la mine, la centrul de detenţie juvenilă, ştiam că ştie că ştiu. Trebuia numai să o fac să recunoască.

Eram acolo de patru zile, mă ţineau tară posibilitatea de

eliberare pe cauţiune, pentru că eram acuzată de asasinat, încercare de asasinat, incendiere, răpire de persoană şi declaraţii false la poliţie, iar anchetatorii aveau un munte de dovezi împotriva mea.

Erau o mulţime de puncte în defavoarea mea.

Zece puncte pentru apelul fals din parc, douăzeci pentru punga de plastic de pe fundul Lacului Hanover, cinci pentru declaraţia martorului ocular Jeremy Fischer care mă plasa la locul faptei. Zece puncte pentru postarea mea pe Instagram cu Castelul Hanover şi cinci pentru declaraţia domnului Ferguson care mă plasa pe Muntele Morgan când căzuse Akira, plus câteva puncte bonus pentru că schimbaserăm telefoanele între noi. Zece puncte pentru amprentele mele de pe ranga cu care spărsesem fereastra de la subsolul casei familiei Nelson, care ducea spre camera cu ţeava spartă. Legarea lui Zoey după ce o ameninţasem cu cuţitul trebuie să fi marcat un milion de puncte. Şi urmau să mai apară puncte, căci părinţii lui Matty duseseră negresele la analiză.

Şi să nu uităm că recunoscusem toate aceste fapte. Şi nu puteam dovedi că le făcusem sub ameninţare.

— Ce mai face Kiki? am întrebat când Zoey s-a aşezat în faţa mea, cu jacheta ei roz deosebit de veselă în acea încăpere cenuşie, sumbră.

A ridicat din umeri şi s-a uitat la celelalte mese mici din încăpere, unele dintre ele ocupate de adolescenţi şi vizitatorii lor, apoi mi-a examinat chipul. Ştiam cum arăt: palidă şi îmbătrânită pentru vârsta mea, cu ochii injectaţi şi umflaţi de cât plânsesem din cauza lui Matty, cu buclele mai ciufulite decât de obicei, căci nu aveam loţiune anti-încreţire.

— E o fată curajoasă, a spus Zoey. Are un suport uriaş în jurul gâtului şi va mai dura câteva săptămâni până când va putea încerca să meargă cu

cârjele. Dar se pare că o agasează cel mai mult faptul că Lucia vine mereu cu flori şi alte rahaturi.

Am chicotit încetişor.

— Vrea să dreagă lucrurile.

— Ştiu, a zis ea şi şi-a dat ochii peste cap. Oricum... trebuie să ştii că amintirile Akirei din acea dimineaţă au dispărut. Nu-şi aminteşte să fi văzut ceva pe telefonul tău şi nici dacă a fost un accident sau nu, absolut nimic.

— Da, mi-a spus şi mama.

Şi îmi mai spusese că primise un e-mail de la mine în timp ce eram pe bancheta din spate a maşinii lui Sanchez, exact la douăzeci şi patru de ore după ce începuseră jocurile. în acest e-mail îi mărturiseam totul, îi ceream iertare mamei şi recunoşteam că îmi dorisem să păstrez pentru mine premiul în bani de la MortalDusk. E-mailul meu pentru Fishman, în care propuneam o alianţă – chipurile un ultim efort înainte să sar la gâturile prietenilor mei –, confirma acest lucru. Mama îi arătase acest e-mail lui Sanchez, crezând că e în mod clar contrafăcut şi o dovadă a nevinovăţiei mele – fiindcă nu aveam telefonul şi nici acces la laptop în timp ce eram încătuşată.

Dar nu ştia că e-mailurile pot fi programate.

De fapt, izbucnisem în râs când Sanchez ne arătase mie şi avocatului meu că acel e-mail pornea de la aceeaşi adresă IP ca toate e-mailurile primite de ceilalţi: de domnul Chen, Fishman, chiar şi cel pe care îl primiseră părinţii lui Randall în legătură cu faptul că noul client nu se prezentase. Am recunoscut-o şi ca adresa comună a lui Dylan şi AnOnymOusl. Folosise aceeaşi adresă tot timpul, pentru ca poliţia să poată face legătura, şi nu puteam să dovedesc că nu eram eu cea care folosise o reţea virtuală privată. Vai, alte puncte în defavoarea mea!

Dar ştiam ce dovadă mă va dezvinovăţi. Şi ştiam că aceasta există. Aveam nevoie de o discuţie cu Zoey. O singură conversaţie, numai între noi două. Iar şeriful Sanchez a fost de acord să o lase să mă viziteze.

Zoey şi-a strâns buzele în timp ce aşteptam fiecare ca cealaltă să spună ceva. Nu se clintea, aşa că am vorbit eu

prima:

— Nu v-am făcut rău niciunuia dintre voi în mod intenţionat.

Ochii i s-au umplut imediat de lacrimi.

— L-ai lăsat pe Matty să mănânce negresele.

Dar folosisem în mod clar esenţă de vanilie. Acum eram sigură. După ce se mai liniştiseră apele şi nu mai aveam nimic de făcut decât să revăd în minte acele douăzeci şi patru de ore cumplite, mi-am amintit că sticluţa cu esenţă pe care o folosisem era nouă-nouţă. A trebuit să scot învelişul de plastic. I-am spus mamei şi l-a găsit în găleata de gunoi. Dovadă. Am măsurat o doză numai dintr-o singură sticluţă. Vanilie. Asta era. Andrew intrase în casă în timp ce eu eram la chioşc, umblase la aluat, apoi luase EpiPenul de la etaj. Nu avea niciun ostatic de care să aibă grijă, aşa că era liber să se furişeze peste tot. Probabil că furase şi EpiPenul lui Matty de dimineaţă, la ora de gimnastică sau altă dată la şcoală. Mai târziu, după ce paramedicii îl luaseră pe Matty şi nimeni nu era atent, Andrew se furişase din nou sus şi pusese EpiPenul nostru la loc.

— Nu ştiam că sunt compromise, am spus.

— Ai dat o informaţie falsă...

— Nu ştiam că e adresa lui Randall.

— Ai împins-o pe Kiki de pe stâncă...

— A căzut printr-un accident...

— M-ai legat de scaun!

Acum striga.

— Andrew a spus că o ucide pe sora mea dacă află poliţia!

— Ai o scuză pentru tot!

— Pentru că totul este adevărat!

Şi-a acoperit gura şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Te rog, Zoey, nu face la fel ca *el.* Andrew ştia adevărul, ştia adevărul nostru şi nu l-a spus nimănui. A lăsat această ură să mocnească ani la rând şi s-a răzbunat, dar uite ce s-a ales de el! Şi tu ştii adevărul. îl *ştii.*

— Chiar şi aşa. Le-ai făcut rău prietenilor mei. Mi-ai

făcut mie rău.

Buza de jos a început să-i tremure.

— Eu nu ţi-aş fi făcut niciodată aşa ceva.

Chiar şi aşa. Deci ştia.

— Ţi-aş fi spus ce se întâmplă. Aş fi găsit o cale, altă cale.

— Te rog să înţelegi... îmi făceam griji de moarte pentru sora mea. Trebuia să fac *orice* ca să o protejez.

Cu ani în urmă, când văzusem cât de nefericit fusese Andrew după moartea lui Brady, jurasem să nu permit niciodată să ni se întâmple şi nouă aşa ceva. Jurasem să o protejez pe Caelyn, indiferent de preţ, chiar dacă
asta însemna să-l şantajez pe propriul tată beţiv şi să-l oblig să plece.

Şi exact asta l-a făcut pe tata să revină în formă. Mă vizitase cu o zi în urmă, venise cu avionul imediat după ce mama îi spusese ce s-a întâmplat. Se dusese la Alcoolicii Anonimi din Vegas şi nu mai băuse de câteva luni, recent obţinuse un post de marketing la unul din marile cazinouri.

— Trebuie să ştii, mi-a spus el, că am plecat pentru că mi-am dat seama că mama ta se va descurca mai bine fără mine. Şi te-am lăsat singură pentru că... ei bine, pentru că sunt un laş. Dar nu ţi-aş fi făcut rău niciodată. Niciodată. Am încercat să intru în camera ta în noaptea aceea pentru că mama ta mă ameninţase că vă ia de acasă şi voiam să verific dacă mai sunteţi acolo. Asta e tot. Dar îmi pare rău că te-am speriat. N-ar fi trebuit să ridic niciodată mâna împotriva mamei tale. N-ar fi trebuit... să-ţi vorbesc niciodată aşa cum ţi-am vorbit uneori. Ar fi trebuit să fiu un tată şi un soţ mai bun.

Exagerasem atunci când îl determinasem să plece de acasă? îi suspectam întotdeauna pe oameni de tot ce e mai rău. însă dacă ceea ce făcusem o ajutase pe mama, iar tata reuşise să-şi revină, nu aveam de ce să regret. Aş înnebuni dacă aş regreta de fiecare dată când am dat-o în bară, încercând să ajut oamenii.

— Tot ce am făcut – i-am spus lui Zoey – a fost ca să o

protejez pe Caelyn. Nu poţi să ştii ce ai face până când nu te afli într-o asemenea situaţie. Pur şi simplu nu ai de unde să ştii.

Zoey a scrâşnit.

— Numai pentru că n-am o soră nu înseamnă că nu ştiu ce înseamnă să iei decizii imposibile.

— N-am spus niciodată că...

Dar m-a întrerupt.

— Tu şi Kiki întotdeauna făceaţi aşa... întotdeauna mi-aţi ascuns anumite lucruri, ca şi când aţi fi crezut că nu voi fi în stare să le *înţeleg.* Mi-a vorbit despre tulburările ei de alimentaţie după ce a început terapia. Mi-a povestit cum ai convins-o că ceea ce vedea în oglindă nu era real, să vorbească cu părinţii ei şi toate celelalte. Aş fi putut să fiu şi *eu* alături de ea. Aş fi putut să fiu alături de voi *amândouă.* Dar n-aţi avut niciodată încredere în mine. De ce?

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare. N-am ştiut niciodată că te lupţi pentru ceva, pentru că ai ţinut totul în tine. De ce?

A început să se tragă de vârfurile roz de păr.

— Aşa e. Am... am crezut că o să spui că problemele mele sunt prosteşti.

A ridicat din umeri.

— Mi-a fost teamă că, dacă o să par o ticăloasă plângăreaţă, o să mă îndepărtezi şi mai tare.

— De-asta ai trişat, nu-i aşa? Şi de asta m-ai şantajat când te-am prins. Ţi-era teamă să nu fii exclusă.

S-a făcut mică.

— Detest că am făcut asta. Chiar îmi pare rău. Regret tot ce am făcut.

— Şi eu regret o mulţime de lucruri. Dar nu putem să ne scoatem ochii la nesfârşit pentru asta. Trebuie să ne iertăm una pe alta. Pentru *tot.*

Şi-a pus coatele pe masă şi şi-a rezemat capul în palme.

— Nu mă vei ierta niciodată.

— Te-am iertat deja.

Am luat-o de mână şi am făcut-o să mă privească.

— Amândouă ne-am rănit una pe cealaltă. îmi pare nespus de rău pentru tot ce ţi-am făcut. îmi pare rău că am început cu minciuna despre Brady, că te-am obligat s-o accepţi. îmi pare rău că Kiki ţi-a ascuns anumite lucruri, îmi pare rău că te-am tratat ca pe o infractoare pentru că ai trişat. îmi pare rău că n-am văzut presiunea sub care erai. Şi nu am cuvinte să-ţi spun cât de rău îmi pare că te-am legat de scaun. îmi pare rău şi vorbesc sincer. Chiar îmi pare cât se poate de rău.

Zoey şi-a strâns buzele în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji şi a lăsat scuzele mele fără răspuns, ca un balon care putea plesni în orice moment. în cele din urmă a oftat adânc şi s-a aplecat să ia ceva din rucsac.

Laptopul.

L-a deschis tremurând şi a făcut click de câteva ori.

Apoi l-a întors cu faţa spre mine.

Era o filmare cu Caelyn. Legată de un scaun. Strigând la mine să o ajut. Primul film pe care mi-l trimisese Dylan ca AnOnymOusl. Am încremenit. Văzându-l, eram la fel de şocată ca atunci.

— *Deepfake*a explicat Zoey cu voce tremurătoare. Erau mai multe fotografii şi filmări ca asta pe Chromebookul lui Dylan – Andrew. Toate falsuri, toate foloseau tehnologia *deepfake.* Sunt mai multe aplicaţii care îţi permit să faci astfel de filmări; a suprapus faţa lui Caelyn pe filmări cu el
însuşi, pretinzând că este legat de scaun şi că spune lucrurile acelea.

Ştiam. Acum cinci ani, îl tăcuserăm să se îndoiască de propria realitate. Se răzbunase, făcându-mă să cred într-o realitate falsă.

— Şi ca să fim cinstiţi, a continuat Zoey, oricine putea obţine fotografiile ei de pe Instagram. Probabil că le editase pe celălalt laptop, dar era neglijent, una din fotografiile de bază pe care le folosise era pe acesta. Poate că mutase fişierul odată cu celelalte din greşeală, nu ştiu.

— Pe Chromebook? am insistat.

A înghiţit un nod.

— Păi... ăăă... USB-ul pe care l-am pus în Chromebookul nu era numai ca să sparg parola. Era...

A expirat uşor.

— Am extras şi am şters toate documentele. Când ai terminat de povestit ce se întâmplase... terminasem tot. Asta pentru că... pentru că nu aveam încredere în tine. După ce m-ai legat aşa, am crezut că e invers, că *tu* încercai să-i înscenezi ceva lui *Dylan.* Am crezut că ai inventat toată această poveste încâlcită despre faptul că Dylan este Andrew şi ai pus ceva incriminator în laptopul lui. Aşa că am vrut să şterg totul de acolo. Dar când am văzut asta – a arătat spre ecran – am ştiut. Am ştiut că spuneai adevărul...

S-a întrerupt, privindu-mă mai de aproape.

— De ce nu pari surprinsă?

Am ridicat un colţ al gurii.

— Pentru că ştiam deja toate astea.

A făcut ochii mari.

— Ce tot spui?

— Ştiam ce ai făcut.

Am văzut-o când vorbise, modul în care strânsese din buze, ca să nu lase să scape adevărul. Ştiam când minte.

— Dar... dacă ştiai... de ce n-ai spus la poliţie? De ce nu m-ai înfruntat?

— Dar ce crezi că fac acum?

Am arătat spre oglinda din stânga mea.

— Este o oglindă unidirecţională. Am un microfon. Fă-i cu mâna poliţistului Sanchez.

Am făcut cu mâna spre oglindă.

A rămas cu gura căscată, era îngrozită.

— Dar credeam... Sanchez a spus că înregistrările nu sunt admise...

— Acasă la ţintă. în spaţiul public e altceva.

— Tu... tu m-ai luat peste picior. Tu...

— Nu! Te-am ajutat.

Am râs şi am apucat-o din nou de mână. Era atât de şocată, că nu şi-a retras-o.

— I-am povestit lui Sanchez ce bănuiam; că ai luat fişierele folosind USB-ul. I-am spus că probabil credeai că încerc să-i înscenez lui Andrew ceva. Dar nu vreau să formulez acuzaţii şi l-am făcut să fie de acord că, dacă vei mărturisi că ai luat probele din laptopul lui Andrew – dacă *recunoşteai* ce ai făcut şi predai totul –, nu vei avea necazuri. Ăsta nu e un joc. Am terminat cu jocurile.

Sigur că Zoey va avea necazuri acum pentru că ascunsese dovezile atâtea zile, că mă ţinuse la închisoare atâta timp şi mă lăsase să mă descurc singură cu suferinţa mea. Dar voiam să ne eliberăm amândouă – nu numai din închisoare, ci şi de sentimentul de vinovăţie, suferinţă şi de teama care ne determinase să facem astfel de greşeli cumplite.

Nu voiam decât să ne eliberăm una de alta. Principalele lucruri care ne legaseră în toţi aceşti ani erau o minciună şi un joc. Prietenia noastră stătea pe o temelie atât de şubredă, încât nu e de mirare că pentru a o demola fusese suficient un tip şmecher consumat de ranchiună. Dacă am fi avut încredere una în alta, dacă ne-am fi făcut mărturisiri, dacă am fi fost alături una de alta, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar a păstra ranchiună înseamnă nefericire şi resentimente care continuă să mocnească. Aşa că iertarea era cea mai bună speranţă de eliberare.

Speram că Akira şi Randall mă vor ierta. însă chiar dacă nu mă iertau, ştiam că Andrew îmi forţase mâna. Nu îmi dorisem să le fac rău nici lor, nici lui Matty, tot aşa după cum nu îmi dorisem să-i fac rău nici lui Brady cu ani în urmă. De astă dată, nu mai erau secrete care să-mi ţină inima ca într-o menghină. De astă dată, îmi acordam iertarea. Şi deşi îmi va fi întotdeauna dor de Matty şi voi avea nevoie de ani întregi de terapie ca să scap de această traumă, conştiinţa mea era curată. Făcusem ceea ce făcusem ca să o salvez pe sora mea, chiar dacă nu fusese de fapt niciodată în pericol. Andrew îmi băgase în cap ideea că sunt paranoică şi mă făcuse să mă îndoiesc de mine însămi, manipulând realitatea. Nu era vina mea.

Tot ce conta acum pentru mine era să fiu împreună cu

Caelyn şi cu mama. Tata s-a oferit să trimită mai mulţi bani în fiecare lună, acum, că avea un venit constant, astfel că mama putea plăti ipoteca, dar ea dorea să vândă casa cât mai curând. însă nu conta unde aveam să locuim, atât timp cât aveam să fim împreună. Acum înţeleg asta, deşi Caelyn va fi la fel de mofturoasă ca întotdeauna. Am clătinat din cap, gândindu-mă la ce a spus sora mea mai devreme, dimineaţă, când a venit împreună cu mama să mă viziteze.

— Nu pot să cred că tu ai făcut toate astea. A fost numai o *farsă,* a zis şi a chicotit. Ar fi trebuit să râzi şi gata.

Ce şmecheră!

în cele din urmă, Zoey a oftat adânc, a lăsat umerii în jos şi s-a frecat la ochi.

— Şi eu vreau să terminăm cu jocurile. Şi nu vreau să mai jucăm *niciodată* MortalDusk.

— Hm! încearcă să-i spui asta lui Randall.

— O, i-am spus deja. Nu e încântat.

A strâns din buze.

— Ştii că Fishman a câştigat turneul, da?

— Da, am auzit.

Mai ştiam şi că Jeremy Fisher spusese poliţiştilor că, după părerea lui, e-mailul pe care îl primise de la mine era unul fals. A spus că eram mult prea nedumerită când ne-am întâlnit în parc şi credea că cineva mă obligase la telefon să ies din casă. Ticălosul înfumurat îmi luase partea. înseamnă că nu era chiar atât de ticălos.

— Ne-a invitat să facem transmisiuni live împreună cu el de câteva ori pe săptămână.

— Serios?

— Da. Randall este singurul care a acceptat. Au jucat împreună noaptea trecută după ce Randall s-a întors de la spital. Şi Lucia, deşi moare întotdeauna în câteva secunde.

Şi Lucia depusese mărturie în favoarea mea, aşa auzisem, îi spusese lui Sanchez că îi zisesem să aibă grijă de Randall – nu i-aş fi spus aşa ceva dacă aveam de gând să-i fac rău.

— Canalul nostru are acum o mulţime de abonaţi.

Dar zâmbetul lui Zoey a pierit curând.

— Ce e?

— Tot nu pot să cred că Dylan era Andrew. Nu pot să cred că ne-a păcălit atâta timp.

— Ştiu.

S-a strâmbat.

— Nu pot să cred că l-am sărutat.

A scos limba în semn de scârbă.

— Nici eu nu pot să cred că l-am sărutat.

A ridicat din sprâncene.

— în dimineaţa aceea, înainte să plece... m-a sărutat.

Am făcut o grimasă.

— Şi eu i-am răspuns la sărut.

— Uh! Dar cel puţin nu i-ai făcut avansuri.

— Nu trebuie să te simţi stânjenită. Nu ştiai.

— Mulţumesc, a murmurat. Dar nu am apucat să-i spun vreo două sau să-i dau un şut în fund. A meritat ce a primit. A meritat să moară.

Mi s-a frânt inima pentru ea. Pentru noi toţi.

— Oh, Zoey!

— Cee?

Mi-am muşcat buza, nu ştiam cum să-i dau vestea. Răzbunarea nu e întotdeauna curată. Justiţia nu e întotdeauna promptă.

— Poliţia nu m-a lăsat să vorbesc cu tine numai ca să mă dezvinovăţesc.

A pălit.

— Ce vrei să spui?

— Vor toate fişierele din laptopul lui ca să încerce să-l găsească. în ruine n-au găsit niciun fel de rămăşiţe umane.

Era o fisură în planul iniţial al lui Andrew, aşa cum bănuiam. Poliţia ar fi aflat oricum că nu pierise în flăcări. Jocul lui avea prea multe erori.

— N-a murit. E undeva în altă parte.

— Dar... cum? Unde ar fi putut să se ducă?

— Aş vrea şi eu să ştiu.

Andrew avea în mod sigur un plan de scăpare, căci jocul lui final era tocmai să-şi însceneze moartea şi să ia totul de la capăt cu o nouă identitate. Probabil că mai avea altă maşină în afară de jeep, ascunsă undeva, gata de fugă.

Probabil că fugise pe uşa din spate, în timp ce eu alergam prin faţă, apoi aruncase bricheta în casă şi nu fusese prins în explozie. Poliţia găsise urme de sânge în curtea din spate, dar la un moment dat... dispăruseră. Poate că garoul meu funcţionase totuşi. Sau poate că Andrew se prefăcuse că rana este foarte gravă, ca să nu mai fie nevoit să depună mărturie la poliţie. îl credeam în stare şi, s-o spunem pe-aia dreaptă, probabil că era gata să facă orice ca să păcălească poliţia şi să înceapă o viaţă nouă. Speram să nu mai facă rău nimănui.

Dar îmi amintesc de şocul din privirea lui când am încercat să-i opresc hemoragia. *Nu sunt un monstru.*

Există un monstru în fiecare dintre noi. Problema este dacă reuşim să-l înăbuşim.

Poate că Andrew îl încuiase până la urmă pe al lui într-o cuşcă. Poate că se eliberase de sentimentul de vinovăţie şi de amărăciune şi avea să renunţe la setea de răzbunare. La urma urmelor, declarase remiză la sfârşit.

Problema pentru el era că eu nu acceptasem niciodată asta.

Moartea lui Brady fusese un accident. Moartea lui Matty fusese o *crimă.* Nu aveam de gând în niciun caz să-l las pe Andrew să scape basma curată. Dar acum, familia era prioritatea mea. Să-mi reabilitez numele. Să-mi cer iertare de la prieteni. Să termin liceul. Poate să joc anul viitor la turneul MortalDusk.

Dar într-o zi îl voi găsi. într-o zi, îl voi bate la propriul lui joc.

Şi abia aşteptam să-l joc.

■jţ^pjojâsyâi

■[1]- Massachusetts Institute of Technology (n. red.).

-[S]- Joc de întrecere la băutură, în care membrii celor două echipe se străduiesc să arunce o minge de ping-pong în paharele cu bere aranjate sub formă de triunghi, ale celeilalte echipe. Paharul în care a nimerit o minge trebuie băut de echipa care deţine acele pahare. Câştigă echipa care elimină prima toţi adversarii (n. tr.).

The Legend ofZelda e un joc video de aventură (n. red.).

Termen specific mediului online, care se referă la persoane ce-i jignesc fără motiv pe alţi utilizatori (n. red.).

Trimitere la jocul Monopoly (n. red.).

■[IS]- Escrocherie tehnologică în care se suprapune chipul unei persoane peste chipul altcuiva într-o filmare (n. red.).

DIANA URBAN

JOCURI MORTALE

virtual-project.eu